

Đông Lạnh

Contents

Đông Lạnh	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 9-2: Tự!	23
11. Chương 10	24
12. Chương 11	25
13. Chương 12	27
14. Chương 13	28
15. Chương 14	29
16. Chương 15	32
17. Chương 16	34
18. Chương 17	35
19. Chương 18	37
20. Chương 19	39
21. Chương 20	41
22. Chương 21	44
23. Chương 22	45
24. Chương 23	47
25. Chương 24	49
26. Chương 25	51
27. Chương 26	53
28. Chương 27	55
29. Chương 28	57
30. Chương 29	60
31. Chương 30	62
32. Chương 31	64
33. Chương 32	65
34. Chương 33	67
35. Chương 34	69
36. Chương 35	72
37. Chương 36	75
38. Chương 37	77
39. Chương 38	80
40. Chương 39	83
41. Chương 40	85

42. Chương 41	87
43. Chương 42	89
44. Chương 43	92
45. Chương 44	95
46. Chương 45	97
47. Chương 46	100
48. Chương 47	103
49. Chương 48	106
50. Chương 49	107
51. Chương 50	109
52. Chương 51	110
53. Chương 52	113
54. Chương 53	116
55. Chương 54	118
56. Chương 55	119
57. Chương 56	121
58. Chương 57	123
59. Chương 58	125
60. Chương 59	127
61. Chương 60	129
62. Chương 61	131
63. Chương 62	133
64. Chương 63	134
65. Chương 64	137
66. Chương 65	139
67. Chương 66	141
68. Chương 67	143
69. Chương 68	146
70. Chương 69	148
71. Chương 70	150
72. Chương 71	152
73. Chương 72	154
74. Chương 73	156
75. Chương 74	158
76. Chương 75	160
77. Chương 76	161
78. Chương 77	163
79. Chương 78	165
80. Chương 79	167
81. Chương 80	170
82. Chương 81	171
83. Chương 82	173
84. Chương 83	175
85. Chương 84	177
86. Chương 85	179
87. Chương 86	181
88. Chương 87	183
89. Chương 88	185
90. Chương 89	187
91. Chương 90	189
92. Chương 91	191
93. Chương 92	193
94. Chương 93	195
95. Chương 94	197

96. Chương 95	198
97. Chương 96	200
98. Chương 97	203
99. Chương 98	207
100. Chương 99	210
101. Chương 100	212
102. Chương 101	216
103. Chương 102	218
104. Chương 103	221
105. Chương 104	225
106. Chương 105	227
107. Chương 106	231
108. Chương 107	234
109. Chương 108: Kết Thúc!	238
110. Chương 109: Ngoại Truyện 1	241
111. Chương 110: Ngoại Truyện Cuối	242

Đông Lạnh

Giới thiệu

Truyện kể về một cô gái luôn đắm chìm trong một câu chuyện tình mà chỉ còn có một người ở hiện tại. Mơ hồ giữa quá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-lanh>

1. Chương 1

Tôi thuộc cung Ma kết, sinh vào tháng một, mẹ tôi nói hôm đó trời mưa phùn, rét lạnh dưới 10 độ. Có lẽ là đứa sinh đầu năm trong lớp nên tôi trở thành trùm, thường hay được gọi là chị. Cho đến khi tôi vào cấp 2, mọi xưng hô bắt đầu biến đổi. Một số gọi tên tôi và xưng em, một số cậu tớ, cũng có mày tao. Tôi vẫn là lớp trưởng, tuy nhiên việc tôi làm thường xuyên là dùng mọi cách để lớp đứng thứ nhất chứ không giống trùm của lớp khác - Bầy trò. Cũng có một vài trò do tôi làm ra nhưng chủ yếu là không có liên can tới thầy cô, tuy nhiên lại có sức ảnh hưởng lớn đến người trong cuộc. Vì vậy tôi không thích mấy trò đó cho lắm. Việc tôi làm là đứng một chỗ, quan sát hoạt động của mọi người, can ngăn khi quá trốn, thỉnh thoảng tôi ngồi một chỗ đọc sách hoặc tiểu thuyết ngó lơ mọi chuyện xung quanh.

...

- Nhi, Nhi ơi, có chuyện rồi..._ Một cô gái tóc ép cụp, mái thưa, chạy vội vào lớp, nhìn về phía tôi gọi.

Còn nữa, tôi tên là Kiều Uyển Nhi, học sinh 9A1

- Có chuyện gì?_ Nhi hỏi.

- Mau đi theo tao, có đánh nhau rồi._ Hồng, cô bạn vừa nói vừa kéo tôi khỏi chỗ ngồi đi về phía đầu hành lang bên khối 8.

Một số thành phần ít tiếp xúc giao tiếp, ngồi trong lớp cũng vì tò mò kéo nhau lại phía đó. Học sinh rất đông, bao xung quanh tầng tầng lớp lớp, phía dưới cũng cố gắng tìm chỗ nhìn lên. Bên trong đám đông mơ hồ chia ra thành hai phe. Đôi bên cầm gậy gộc, ống tuýp sắt. Nhi đứng ở ngoài nhìn vào.

- Bây giờ mày có trả tiền không?_ Một học sinh nam khối 9 lên tiếng.

- Chỉ trả một nửa thôi lấy không thì lấy_ Bên kia khẩu khí học sinh lớp 8 cũng rất lớn.

- Ngay từ đầu chưa đấu, đã ra kèo rồi, định ăn quít à con? Thua thì trả tiền đi! _ Học sinh lớp 9 này chỉ tay thẳng mặt đứa vừa nãy nói.

- Không trả đấy, Làm gì được nhau nào? _ Mấy đứa khối 8 bắt đầu vênh váo mặt mũi lên rồi nói.

Bên này đột nhiên có người kích động, đẩy mấy người khối 9 về phía khối 8. Ấy thế là hai bên bắt đầu động tay chân. Tiếng gậy chỉ vừa mới chạm vào nhau đã thấy đám đông phía ngoài tản ra, tưởng chừng có giáo viên đến, nên mấy đứa khối đánh nhau đều dừng lại nhìn về phía đó. Từ trong đám đông, Nhi bước vào, ánh mắt đầy phần nộ dò xét một lượt cái lũ đánh nhau. Mấy đứa lớp 8 bắt gặp ánh mắt thì quay mặt nhìn chỗ khác, mấy anh lớp 9 thì cau mày, chép miệng nhìn Nhi.

- Mày sang đây làm gì? _ Đứa học sinh cầm đầu đám đánh nhau của lớp 9 nhìn nó hỏi, giọng nói vài phần bực tức.

- Tao thấy đông vui, nên tới góp mặt, không hoan nghênh sao? _ Nhi giọng nói từ tốn trả lời.

- Mất cả hứng... _ Đột nhiên một đứa khối 8 lên tiếng nho nhỏ nhưng vừa đủ cho Nhi nghe thấy.

Mọi người ngoài xì xào có chuyện gì rồi đều im lặng theo dõi.

- Đánh nhau à? Còn ở đây nhìn cái gì. Giải tán hết cho tao. Đi về lớp. _ Nhi bỗng quát lên.

- Mày đi mà về _ Một đứa con trai đứng cạnh đứa cầm đầu lớp 9 nói, vẻ mặt không mấy ưa thích.

Nhi thở dài, bước nhẹ nhàng lại phía người đó. Đưa tay thon gọn, chỉnh lại cái khăn quàng méo xệch của cậu ta thành vuông vắn.

- ĐỪNG có để tao nói nhiều, cẩn thận tao chỉnh cả mày đấy _ Nhi đưa đôi mắt sắc bén nhìn cậu ta rồi nhìn những người còn lại.

Một lúc im lặng, cuối cùng đứa cầm đầu đàn cũng bước đi

- Về lớp đã. _ Cậu ta nhìn về phía khối lớp 8, chỉ tay nói _ Chuyện này chưa xong đâu!

Khi học sinh nam khối 9 đã giải tán về lớp, còn lại vài nữ sinh 9A1 và nữ sinh khối 8. Nam sinh khối 8 vẫn đứng nhìn theo. Lúc này Nhi bước lại phía cậu học sinh thốt lên 3 chữ “mất cả hứng” kia. Nhanh chóng không kịp để cậu ta phòng thủ, liến độn cậu ta lại phía tường. Một tay giữ lấy hai tay cậu ta, còn tay phải đè vào cổ, ấn cậu ta lại với tường. Có kháng cự nhưng vẫn không thoát khỏi Nhi.

- Bỏ ra _ Cậu ta nói nho nhỏ.

- Học lớp 8 rồi. Suy nghĩ một chút trước khi nói cũng như làm. Nếu để chị đây còn phải tham gia mấy chuyện như thế này _ Nhi vừa nói vừa đưa tay bóp cằm cậu ta tới đỏ lên. _ Đừng hồng hồng sống yên trong cái trường này.

Nhi nói rồi cô buông tay ra, quay lưng bước về khu lớp mình, đi nhanh khỏi đám đông, mấy cậu học sinh lớp 8 vẫn dõi theo, vài đứa lớp 6 thì thì thầm hỏi theo bóng lưng Nhi đó là ai mà chỉ nói mấy câu, đã khiến các anh khối 9 về lớp, giải tán một cuộc đánh nhau.

Bước chậm chậm trên hành lang tầng 2, nhìn về phía lớp cô kia, ngày trước cô không học ở đó, nhưng có một hình bóng quen thuộc đã từng đứng ở đó, nhìn cô từ phía này, mỉm cười với cô. Cảm giác như cô đang tiến lại gần nụ cười ấy. Nhưng càng gần lại càng chẳng thấy, bóng hình ấy lại biến mất, tâm trạng của cô càng không thoải mái. Bước vào lớp nhìn đám bạn cấp 1 của cô, đám bạn hay chơi đang tụ tập ở tổ 1 phía kia góc đầu ngồi nói chuyện. Vài đứa nhìn về phía cô, một số không cho ý kiến, một số lại bực tức.

- Vì vài đồng tiền mà đánh nhau thế à? Có nhớ là cô cấm trong thời gian này không được đi đá bóng không? Lại còn cá tiền, lại còn đánh nhau giờ này, muốn chết rồi hả? _ Cô nhìn mấy đứa con trai la um lên.

Một phút im lặng, cuối cùng cũng có một đứa con trai đứng lên. Cậu tên là Tuấn.

- Mày không biết rõ đừng có xen vào. Là nó chửi bố mẹ tao trước. _ Tuấn nói xong rồi bước ra khỏi lớp, khi đi qua cô, có chút dừng lại, nhìn cô.

Nhi không quay mặt đi, vẫn nhìn đám con trai.

- Chúng mày lo mà học hành đi, còn chưa nói gì với tao mà đã đi đánh nhau thì liệu. Vào lớp rồi, giải tán đi_ Nhi nói rồi bước về chỗ của mình. Tổ 2 bàn thứ 2, bên trái.

Vừa hay tổ 1, bàn 1, bên phải lại là chỗ của Tuấn. Nhìn cái ghế trống một tiết, sang tiết thứ 2 vẫn chưa thấy đâu. Cô xin phép ra ngoài đi tìm. Đã thấy nó ngồi dưới ghế đá ngoài sân thể dục, với mấy đứa nhỏ cạnh nhà lớp 7. Thấy nó bước lại Tuấn chẳng nói gì nữa.

- Chị...

- Chị ạ...

Mấy đứa lớp dưới lên tiếng chào. Nhi cười nhẹ đáp lại.

- Mấy đứa đi chơi đi, chị có chuyện muốn nói với anh Tuấn._ Nhi nói rồi ngồi xuống ghế khi mấy đứa đã đi khuất.

- Mày lên lớp học đi, không thầy cô lại đánh giá không tốt_ Tuấn nói.

-Tớ biết, ngăn được hôm nay, không ngăn được ngày mốt. Đừng đánh nhau nữa_ Nhi đổi cách xưng hô.

- Sao tớ phải nghe cậu? Tại chúng nó trước thôi._ Lúc này Tuấn mới bỏ cái giọng hờn dỗi.

- Năm cuối rồi, cậu cũng biết cậu dạo này học sa sút mà, yêu thì cũng không sao, chơi cũng không sao. Nhưng ít ra hạnh kiểm cũng phải tốt chứ? _ Nhi nói.

- Chuyện đó tớ biết. Cứ cho cậu là lớp trưởng đi. Rồi, tớ không đánh nhau trong trường nữa, nhưng tớ sẽ không tha cho nó đâu. Còn cậu_ Tuấn hơi dừng lại rồi nhìn sang nó_ Cũng đừng có thấy đánh nhau thì lao vào. Nhờ có người đánh trúng cậu lại ở đó khóc, không ai đỡ nổi, lại thêm tội cho người khác. Hơn nữa, tớ rất ghét cái hội đi xem mới chẳng đi can, rõ không phải việc của mình.

Nhi bực bối nhìn Tuấn, có lòng tốt để ra vậy sao?

- Ok, ok. Lần này tớ sẽ không tham gia nữa. Mặc xác cậu, đánh nhau cũng mặc kệ cậu, miễn sao đừng liên quan tới tớ. Lần này tớ sẽ không can cậu nữa. Giờ thì lên lớp học đi_ Nhi chỉ lên lớp.

- ok_ Tuấn gật đầu mỉm cười rồi bước lên lớp.

Nó ngồi lại ngẫm nghĩ về mấy chuyện đánh nhau. Nhi ơi mày thật phiền phức. Đang tính bước lên lớp cô lại nghĩ tới một câu chuyện về đánh nhau của anh. Ngày ấy anh nói, anh cũng từng suýt đánh nhau với bạn trong lớp chỉ vì vài câu nói. Anh bảo rằng cũng may cho cậu ta có lớp trưởng can nếu không anh đã đánh cậu ta một trận rồi. Anh còn khoe rằng chẳng có ai đánh nhau với anh cả, cuộc đời thật buồn tẻ. Nghĩ tới Nhi bất giác nở một nụ cười. Một cười trôi theo gió ngày đông nhanh chóng.

Người ta nói năm nay không có mùa đông, mùa đông mà như mùa hè vậy. Ấy thế tới tháng 1 trời bắt đầu chuyển biến mạnh mẽ bằng những cơn mưa nhẹ hạt mà lâu...

2. Chương 2

Gia đình Nhi không nghèo cũng không phải đại gia, nên ở trong căn hộ bình thường, hai tầng, cô ở tầng hai. Cả tầng hai là của cô ấy. Song, đối với việc tiêu tiền của cô thì rất mạnh tay một khi đã thích thứ gì. Một tủ quần áo 3 ngăn, 6 đôi giày thể thao, 2 đôi giày bệt, 2 đôi giày cao gót đế vuông, 3 đôi xăng đan. Tất cả được sắp xếp gọn gàng, kể cả tủ sách cao 1m5 dài 2m cũng vậy, sách gì để cạnh sách này. Chiếc giường ngủ với vỏ vằn gấu bông lớn nhỏ đc xếp quanh giường. Đã thấy nằm giữa là cô, chăn ấm đệm êm, tắt điện đi ngủ.

Nói là đi ngủ nhưng cứ phải nằm thật lâu mới ngủ được. Cô đã quen nghĩ đến những thứ xung quanh và tưởng tượng. Cô cũng rất mộng mơ đấy chứ, nhưng cô lại tin những điều cô mộng tưởng sẽ không bao giờ trở thành hiện thực. Trong đó có cả việc cô và anh quay lại...

Bao lâu rồi hả anh, đã 1 năm kể từ lần đầu chúng ta chia tay. Ngày ấy suy nghĩ trong em còn non nớt, dại khờ, để lầm lỗi mà rời xa anh. Ngày ấy anh nghĩ sâu rồi, nhưng chả bao giờ níu em cả. Anh nói nếu chia tay là thật, cô gái yêu mình sẽ tự về bên thôi, còn không thì có lẽ...anh sẽ chẳng níu đâu. Năm ấy anh thi Địa, em học Văn, thi trước cùng hội anh kì thi ấy. Bạn bè lớp anh thường hay trêu chúng ta mỗi khi ở cùng chỗ, Chàng Địa lí - Nàng Văn chương. Anh cũng chả lên tiếng chỉ liếc nhìn bọn họ. Sao bây giờ lại thế, vẫn là em nàng văn chương, còn anh? Chàng địa lí đã đi mất rồi!

Nằm trên giường cô nhẹ lác đầu, lật người nước mắt tuôn rơi, vài tiếng sụt sùi rồi cũng chìm vào giấc mộng.

.....

4/1

Hôm nay thời tiết thay đổi hẳn, đã lạnh hơn rồi. Nhi mặc chiếc áo sơ mi bên trong chiếc áo nỉ màu hồng kem nhạt, vẫn quần bò đen như mọi khi. Hôm nay đi chiếc giày thể thao màu hồng. Trước khi ra khỏi nhà còn cầm thêm chiếc áo khoác đồng phục, đề phòng lúc trưa bị lạnh. Phương tiện tới trường của cô là xe đạp điện, thỉnh thoảng cô dừng lại ở nhà cô bạn cùng bàn, rồi hai đứa đi cùng nhau. Hôm nay cũng thế! Cô bạn cùng bàn tên là Linh, hai đứa chơi với nhau rất thân, đây cũng là người biết rõ về chuyện tình cảm của Nhi và anh. Đi được nửa chặng đường, Linh mới vỗ nhẹ vào vai Nhi.

- Hôm qua em gửi lời kết bạn facebook cho anh đấy, mãi tới sáng nay mới xác nhận_Linh nói.

Tôi ngưng một lúc, suy nghĩ quanh quẩn.

- Dù sao cũng không kết bạn với tao__ Nhi nói vậy nhưng lòng lại bận tâm...

Linh nghe vậy cũng hiểu, chuyện tới mức này rồi, chả ai cứu vãn nổi.

Tới trường là 6h30. Đây là giờ chuẩn khi đến trường của Nhi thường ngày. Nhi bỏ khẩu trang vào ngăn cạnh cặp cùng chìa khóa, rồi bước đi từ tốn lại phía khu vực trực nhật của lớp. Là đường trực từ cổng trường vào tới bục sân của tòa nhà khối 9 và khối 7 học. Chỉ có một đứa trực nhật. Những cánh phượng rơi nhiều, một đứa thì bao giờ mới xong..

- Nhi lên lớp à? Em ở đây làm tự quản không cô lại nói.__Linh nhìn Nhi nói.

- Ủ__ Nhi đáp rồi đi lại phía văn phòng lấy sổ đầu bài. Sau đó mới lên lớp.

Cô vẫn thường chán ghét cái cầu thang, điều cô muốn là học lớp tầng dưới, chứ không phải tầng trên. Sau một hồi chán chường cô cũng bước vào lớp. Lớp lấp cửa kín nên sáng ra thường có mùi giống trên ô tô vậy. Thấy đã có lác đác vài đứa bạn đi học thôi. Nhi cất cặp, cất áo nhìn xung quanh.

- Đã bảo bao nhiêu lần là phải mở cửa buổi sáng cho nó thoáng mùi rồi. Mở hết ra! __ Nhi nhìn mấy đứa tổ ngồi giáp cửa sổ quát.

Nhanh chóng các cửa được mở ra. Ánh sáng mờ nhạt của sớm đông chiếu vào căn phòng cùng gió lạnh. Nhi đi tới bật cầu dao điện, bật các bóng đèn, đang định ra khỏi lớp, lại gặp một đám mây đứa con gái ở tổ trực nhật bước vào. Mấy đứa cười cười trước vẻ mặt nhăn nhó của cô, vài đứa thì chạy vội đi lấy chổi. Nhi đứng thêm một lúc, quan sát mấy đứa trực trong lớp. Kiểm tra cửa sạch không, rồi kiểm tra các góc, cuối lớp. Lúc này đi ra cửa đã thấy một gương mặt chưa quá quen thuộc cùng cái giọng miền trong khó nghe.

- Hi Nhi.__ Đứa học sinh này mới chuyển tới lớp bữa khai giảng lớp 9.

Chẳng hiểu gì về tính tình nó hết, còn đang tính đứng nói chuyện với nó. (Nhi - nó - cô) Nó nhìn qua đồng hồ, 7h.

- Hương ơi, mai mà còn đi muộn thì đừng có trách tao nhá. Từ sau tổ trực nhật phải đến đây trước 6h45.__ Nó nhìn quanh một lượt, không ai có ý kiến gì. Lại thấy cô bạn mới vẫn đứng kia nhìn nó.

- Còn không xuống sân trực nhật__ Nó quát lên.

Lúc này Hương mới ập ớ gật đầu đi lấy chổi xuống sân. Nhi xuống sân rồi cùng mấy đứa bạn thân ra quán ăn sáng. Cái quán này nhỏ bé nhưng đồ ăn vẫn đầy đủ phục vụ nhu cầu của học sinh và cả giáo viên. Sáng nào nó cũng chỉ uống mỗi milo thôi, nếu mà có giờ khác ra thì mới ăn thêm bánh mì kẹp xúc xích hay gì đó.

Nhưng nói chung là nó không hay ăn đồ ăn tầu, quanh quẩn chỉ vài thứ sũa, bìm bìm, xôi, kẹo mút, kẹo cao su, coca, xúc xích. Mấy đứa con trai cũng ra ăn cùng hội. Giờ này gần như chỉ có 9A1 chúng nó ở quán ăn. Xe ô tô màu đỏ đưa học sinh cũng vừa đến. Chuyện là có một nhà, nhà đó có hai xe ô tô, 29 - 30 chỗ chở học sinh. Xe màu xanh đi sớm, xe đỏ đi muộn. Thấy học sinh trên xe xuống dần, nó để ý sang Tuấn ngồi gần đó, bỏ hộp xôi xuống bàn, kéo tay áo đi ra ngoài. Mọi người không mấy để ý nhưng nó biết Tuấn định làm gì, chỉ hơi lắc đầu.

Khoảng 2 phút sau đã thấy phía sát cổng trường tụ lại, mấy đứa con trai ở lớp cũng lao ra coi, rồi cái Linh gần đó chạy ra theo nốt. Còn mỗi nó ngồi phía trong. Lại thấy Hồng chạy lại, vẫn gương mặt vội vã ấy.

- Nhi ơi, mày ra can thằng Tuấn đi, nó đánh thằng lớp 8 rồi__ Hồng như muốn kéo cả người nó đi vội.
- Kệ nó, tao đã nói chỉ can dự chuyện của nó trong trường.__ nó hất tay Hồng ra rồi ngồi nhìn đám đông.

Đã thấy chú lái xe đỏ đi tới mặt mày cau có.

- Này này, làm cái gì đấy, có tin chú gọi giáo viên không....

Vài phút sau đám đông tản ra. Mấy đứa lớp Nhi kéo Tuấn về chỗ cũ. Đã thấy chú lái xe kéo theo một đứa mặt mày xưng tím, khóe miệng còn có máu đi tới phía này,

- Tuấn ngồi ra sau tao, ngồi im mà ăn. Linh, Hồng ngồi lên đằng trước với tao.__ Nhi lên tiếng mà không thêm để ý Tuấn.

Mấy đứa nhanh chóng đổi chỗ. Phía kia người cũng đã kéo lại trước mặt.

- Thằng Tuấn đâu rồi? Ra đây xin lỗi nó mau.__ Chú kia nhìn vào phía trong.

Phía trong cả lũ vẫn im lặng, chả đứa nào nói.

- Tý nữa chú bảo cô giáo chủ nhiệm cái lớp này cho coi. Có đi ra xin lỗi không?__ Chú ta chỉ vào Tuấn.

CHợt thấy Tuấn đứng dậy. Nhìn cái mặt là biết muốn chửi tục. Nhi quay lại, kéo tay Tuấn, để cậu ta ngồi xuống. Rồi quay lên nhìn chú lái xe.

- Sao chú không bảo nó xin lỗi lớp cháu trước đi__ Nhi chỉ thằng bé lớp 8 kia nói.

- Nó bị đánh mà còn phải xin lỗi à?__ CHÚ ta có vẻ bực mình.

- Chú chưa hiểu rõ nguyên nhân thì đừng nói gì cả. Thay vào hãy hỏi. Hỏi nó đi__ Nhi chỉ vào thằng bị đánh nói__ Nó đã lời tổ tiên bố mẹ nhà người ta ra cho xuống như dưới vế mình thế nào. Sau đó, chú cứ việc nói với giáo viên chủ nhiệm. Cô sắp đến rồi đấy ạ!

Sau khi nghe nó nói. CHÚ kia mới lườm một loạt lớp 9, rồi đi mất hút. Có lẽ chờ đi mách cô. Lúc sau cả hội cùng đi vào lớp. Tuấn đi chậm phía sau, Nhi còn đi chậm phía sau hơn. Cuối cùng bỏ xa đám bạn. Tuấn nhìn sang nó đã đi bên cạnh.

- Lát nữa cô có hỏi cậu cứ nói do đó là được__ Tuấn nói.

Nhi không nói gì nhìn xuống tay Tuấn. Cầm tay cậu lên xem, có một chút máu.

- Đi đánh người ta mà cũng bị thương cơ à__ Nó cười đều một cái.

- hì, chắc là tại răng thằng kia__ Tuấn cũng bật cười.

Nhi lấy trong túi quần ra 3 cái băng. Xé đưa nó một cái. Nhưng cũng thật buồn cười. Cậu ta không những không dán được, còn làm hai đầu dính vào nhau.

- Nhi__ cậu ta gọi.

Nó nhìn qua ngón ngấm lác đầu rồi dứt mạnh cái băng ra.

- Ấy, đau đau...__ Tuấn xuyết xoa thổi vào tay.

- Đưa tay ra __ Nhi nói.

Cậu đưa tay ra cho cô dán hộ vào vết thương.

- Rồi_ Tuấn cười chẳng để ý, đi tiếp vào trường.

Nhi lại thùng rác bỏ giấy thì thấy phía cạnh đó đám bạn của đứa bị đánh đang tụ tập nhìn về hướng này. Nó đưa tay thành hình súng rồi trở về chỗ đó, nháy mắt, nở nụ cười độc ác. Mấy đứa kia thấy thế nhanh chóng quay mặt đi, giải tán về lớp. Nhi cũng lên lớp.

Quả nhiên lúc sau cô lên lớp cũng hỏi Nhi đầu tiên.

- Chuyện là con không biết ai nổi. Lúc đấy con đang ăn sáng, không để ý lắm. Chỉ nghe loáng thoáng là em đẩy chửi ai ý, hình như chửi cả bố mẹ người ta, xong không thèm xin lỗi còn đòi đánh nhau_ Nó giữ cái giọng lễ phép thưa.

Nghe cảnh này, đám bạn ngồi dưới khe khẽ bịt miệng cười.

Cô lại gọi Tuấn ra hỏi riêng. Nó cũng chẳng bận tâm. Cô rất tin lời nó. Đặc biệt cô cũng không làm gì Tuấn cả. Cùng lắm phạt trực nhật gì gì đó mấy ngày. Chuyện cũng không đến mức lên cờ.

Quả nhiên, cuối giờ cô chỉ bắt Tuấn qua đó bắt tay làm hòa với em kia. Và kêu nó tự đưa hình phạt. Nó thì rất biết cách hành hạ người khác. Biết Tuấn bị sứt miếng da cũng không nhỏ ở tay, liền bắt cậu ta đi giặt rẻ lau bảng 1 tháng. Lại là mùa đông lạnh nữa chứ.:3

3. Chương 3

Vì lớp 9 có kì thi học sinh giỏi nên hầu như chiều nào trường cũng có học sinh đi ôn. Lớp Nhi có 32 đứa thì 4 đứa thi địa, 2 đứa thi toán, 4 đứa thi sinh, 3 đứa thi lý, 2 đứa thi anh, 4 đứa thi sử, 4 đứa thi hóa. Môn nào môn nấy có bạn có bè đông vui. Riêng nó, một mình là học sinh lớp 9 thi văn. Cũng may có mấy đứa lớp 8 cô cho đi ôn kèm giống nó năm ngoái. Nhưng dù thế nào, ngoài nói chuyện với cô ra nó chẳng đành mở miệng thêm gì nữa. Chiều nay thứ 3, lịch định kì đi học. Chẳng biết đã có chuyện gì xảy ra, vốn mọi khi nó là người đến muộn nhất trường nhưng bữa nay mới hơn 1h trưa đã đi rồi. Trên trường vắng, không một bóng người, lẳng lặng tiếng bước chân nhẹ của nó kèm theo con gió thi thoảng vút qua. Con đường từ cổng vào dãy học sao bỗng dưng xa quá. Nhìn phía dưới, lá vàng lưa thưa...

Ngày ấy anh thường hay đi bằng giờ em đi. Nếu anh đến sớm sẽ đứng đợi em ở cổng. Nếu anh đến muộn, em sẽ đi ăn sáng đợi anh. Nhưng chỉ có duy nhất 2 ngày anh đến muộn trước khi ta chia tay. Một lần là anh bị ốm, nghỉ, em chưa xem tin nhắn của anh, không biết nên đợi. Lần thứ 2, anh cố tình đợi vào lớp rồi mới đến. Duy hai lần đó ra, anh vẫn thường đi ngay cạnh em này, bước đi nhẹ nhàng, vu vơ nó vài câu chào hỏi đùa vui. Lúc ấy em chưa học ở dãy này mà ở dãy bên cạnh nên đi tới bụi dãy này liền phải chia xa với anh. Em rẽ ngang, anh đi thẳng, lưu luyến mãi mới quay đi. Em còn nhớ bạn anh, có một người chụp được, nhưng ở xa mà nhìn chẳng rõ mặt... Thế còn bây giờ...

Nhi đưa tay trái sang ngang, xòe bàn tay. Tưởng chừng có một bàn tay ấm áp nào đó nắm lấy tay cô. Nhưng không, thứ tay cô nhận được là làn gió lạnh, nhanh chóng len qua những kẽ ngón tay vụt đi. Cảm giác như hình bóng nào đó vừa biến tan. Nhưng sâu trong cô lại phủ nhận điều đó. Một trong những châm ngôn của cô là: "Chỉ cần bản thân không muốn tin thì có là sự thật, có tận mắt thấy, tận tai nghe cũng không hề xảy ra, không hề là sự thật." Vậy nên nó vẫn cảm nhận được một người đi cạnh mình.

Đến sớm rồi sao? Không học bài, không ngồi vẽ như mọi khi, cũng không nghe nhạc, chỉ là ngồi ở ngoài ghế đá rồi nhìn. Người khác nhìn vào thì chỉ thấy vô vàn bình thường, không có gì phải suy ngẫm. Còn đối với cô, chiếc ghế đá này là nơi cô vẫn hằng ngồi để nhìn anh. Từ đó nhìn về phía hành lang sau của lớp cô bây giờ có thể thấy được anh. Anh cũng thế, vẫn hay nhìn cô từ phía này, vẫn hay xấu hổ che mặt, trốn sau lưng đám bạn trốn cô, rồi đợi cô không để ý lại ngẩng lên nhìn. Đã rất rất nhiều lần cô ngồi ở đây để nhìn anh nhưng từ khi anh đi, từ khi cô chuyển lớp, cái ghế đá này cô ít ngồi hơn. một năm rồi, cô mới dám ngồi lại. Để rồi nhìn lên...

Còn đâu khung cảnh em ở dưới nhìn lên, anh ở trên nhìn xuống? Còn đâu những ánh mắt chỉ khẽ liếc qua đã khiến người kia bất chợt cười, bất chợt đỏ má, đỏ tai? Anh đâu? Anh đi đâu rồi? Hôm nào cũng thế, đều trôi qua với ý nghĩ về anh. Anh thì thế nào? Nắng nơi ấy đủ ấm để sưởi hạnh phúc trong anh nên anh quên nơi gió lạnh cạnh em rồi chứ gì... Nhưng em cũng chẳng thể trách anh. Chẳng phải cũng là lỗi của em hay sao... Chính là tại em năm lần bảy lượt không reply tin nhắn anh, rồi vài lần chặn anh. Đặc biệt là cái tính hòa đồng của em. Trong khi em chơi với bạn khác giới giống như cùng giới vậy, anh lại kị điều ấy. Anh không thích em gần gũi con trai khác, nhưng anh chẳng nói hẳn ra. Ngày ấy, em nghĩ chưa thấu. Là em để cậu bạn đó công em, là em khoác vai bạn học cùng lớp, là em chơi bóng rổ cùng các anh cấp 3,... Là em tất, giờ thì em biết em sai rồi. Em biết em sai, em xin lỗi, xin lỗi anh nhiều. Nhưng mà anh thì chấp nhận lời xin lỗi ấy bằng cách chia xa. Ngày ấy anh nói chính tại việc đó mà đã phá vỡ niềm tin trong anh. Anh còn nói em không bao giờ nhận sai trước đó, trong khi anh không hề làm gì sai. Ừ, em biết rồi, em cũng hiểu hết rồi. Nhưng không phải lúc ấy, mà là khi mất anh. Muộn rồi... Anh đi rồi, anh không quan tâm em nữa, anh không liên lạc với em nữa. Anh đi rồi, anh không ở đây sống cùng kỉ niệm cũ nên anh dễ quên, dễ bỏ qua em. Nhưng mà em, vẫn ở đây, sống qua từng ngày với những kỉ niệm vui buồn ấy, anh nói em phải làm sao để quên được anh?

Nhi nhìn lên trời cao, mong sao nước mắt chảy ngược vào trong, nhưng đã tuôn ra rồi, sao mà vào được nữa.

Chiều nay học hành xong về nhà trời cũng đã tối. Cũng từ ngày cô chia tay anh, cô ít chơi bóng rổ, thể thao. Phải nói rằng cả năm lên sân 5 lần mà 4 lần ngồi xem. Tuy nhiên làm vậy thì sao chứ? Vô nghĩa mà. Tắm rửa, ăn cơm, học bài, đi ngủ, mọi thứ cứ như vòng tuần hoàn, lặp đi lặp lại. Hôm nay tâm trạng đặc biệt không tốt cho nên nó đi ngủ sớm hơn mọi khi. Nhưng trước khi chìm vào giấc ngủ, nó lôi ra một quyển sổ màu xanh nước biển, với hoa lá màu nhạt, để được viền vải ren trắng, ở gáy các tờ giấy tạo thành hình hoa. Quyển sổ vừa xinh bằng bàn tay nó. Mở ra từng trang, từng trang, một số có viết gì đó, một số trang có kẹp ảnh. Đến trang giáp bìa cuối, có một tấm hình vuông. Mặt sau ghi "32

4. Chương 4

Phòng Y tế à? Nó đứng trước cửa nhìn bảng hiệu, rồi khẽ khàng bước vào trong. Phòng y tế cũng có một chút liên quan đến anh...

"Đợt đấy, Nhi tập luyện để thi bóng rổ hội khỏe phù đồng, không may ngã nên bị xước xác hơi nặng ở đầu gối và tay. Tuy vậy vẫn phải đi học như thường. Nhưng hôm đấy, do bị va phải mấy đứa học sinh không biết nên vết thương bị chảy máu, mới xuống phòng y tế. Sau khi thay băng thì cô y tế có việc phải đi, một mình cô ở lại phòng. Cứ tưởng ngồi đó cả tiết sẽ rất chán, nào ngờ không chán lắm. Ngồi gần nửa tiết thì có bóng người bước vào. Là Anh! Anh tiến về phía cô, hỏi thăm cô, mặt lo lắng. Nhưng rồi lại nhanh rời đi. Một lúc sau cũng có mấy đứa con gái lớp cô xuống ở cùng. Còn đang bận tâm mơ mộng về anh thì đã bị đám bạn phá đám."

Còn bây giờ? Mỗi lần cô ở phòng y tế đều nhìn ra cửa, cứ nhìn mãi, đợi tới khi có người tới. Thế nhưng người tới không phải là giáo viên cũng là học sinh bệnh tật. Cô biết chứ, người cô mong sẽ không bao giờ đến nữa, không bao giờ. Ấy vậy cô vẫn tự hỏi lòng... biết người ta không bao giờ tới nữa sao vẫn cứ mong chờ?

Sau tiết ấy, cô lên lớp học như thường. Khi về trời vẫn mưa bay, tuy nhỏ nhưng đi từ trường về nhà cũng đủ ướt hết áo ngoài. Nó cau mày nhìn trời mưa. Cuối cùng vẫn quyết định cứ thế đi về. Nhi bỏ khăn vào cặp, kéo khóa áo đồng phục kín cổ, không đeo khẩu trang. Đi hết con dốc, Nhi mới đi nhanh. CHợt vài kỉ niệm cũ lại ùa về như cơn gió lạnh ngang qua nhanh mà mạnh khiến người ta nín thở. Mưa hắt vào mặt cứ hắt, xe cộ đi cứ đi, nó vẫn cứ nghĩ...

Em nhớ trời mưa năm ấy, anh nhờ bạn đưa áo mưa cho em, nhưng em không mặc nên trả cho anh mặc. Cứ đưa đi trả lại, cuối cùng anh để bạn anh mặc. Rồi cùng tắm mưa mà về giống em. Anh còn nói gì nữa? Đúng rồi, nếu anh bị cảm thì là tại em, nếu anh bệnh thì em phải chăm sóc anh, nếu anh nghỉ học em cũng

không được đi, nói chung là phải ở cạnh anh, coi như tiền bồi thường. Buồn cười thật đấy. Là tại anh cơ mà. Nếu anh cứ mặc kệ em thì anh đã không bị ốm hôm đó. Làm em đợi anh, đợi mãi, cứ nhìn mãi ra cổng trường, chả có ai cả =))). Thế rồi sao? về nhà nhắn tin anh bảo: “Em nhắc anh à, sáng ở nhà nghỉ mà tai với mặt cứ một lúc lại đỏ hết cả lên?”. Ừ em nhắc đấy. Thế giờ thì sao? Em cũng đang nhắc anh đấy, ngày nào cũng nhắc, sao anh không nhắn cho em một tin như thế? Hay là khi đã không còn thuộc về nhau, thì em có nhớ tới anh nhiều hay ít anh cũng không còn hắt xì, không còn đỏ tai nữa rồi. Không biết lúc này chỗ anh có mưa không, anh có mang ô không, có tắm mưa như em không, có nhớ kỉ niệm xưa không? Em thì chỉ thấy mắt mờ dần, sống mũi cay dần. Anh à, là mưa thôi, chỉ là mưa thôi! Em nên nói sao...mưa thì mát mà tạt vào mặt thì rất...

Nó đưa tay quệt ngang mặt. Mím môi, đôi mắt nheo nheo.

Về tới nhà, nó đi tắm rửa thay đồ ngay, nó rất bận không thể bị ốm được, thế này là quá đủ mệt mỏi rồi. Nhưng đang ngồi học thì tai nó lại nóng đỏ lên. Một lúc sau má cũng nóng lên. Tiếp đó hắt xì mấy cái. Ốm sao? hay ai nhắc? Anh? Không, không thể nào. Nhi nghĩ ngợi rồi nhanh chóng quay lại làm bài tập, luyện đề ôn thi. Gần 2h sáng mới xong để đi ngủ. Có cái cảm giác gì đó lúc cô nhìn ra cửa sổ kính, khi anh đèn đường vàng hắt lên, với những hạt mưa còn đọng trên, lăn dần lăn dần xuống. Cảm xúc ấy cô không biết nên gọi là gì nhưng nhanh chóng cô lại nghĩ tới anh. Để rồi chìm vào giấc mơ nào đó.

.....

6/1

Ngày mới của mọi người thì bắt đầu bằng bình minh, ngày mới của cô lúc nào cũng bắt đầu bằng nhưng nhớ, đợi chờ. Có những sáng đã dậy rồi nhưng cô ngồi lại trên giường, tựa lưng vào tường, ngồi thần ra, tự thả mình vào những suy nghĩ miên man. Nghĩ ngợi mọi thứ chuyện chỉ trong 5 phút, sau đó mới bước chân khỏi giường. Hôm nay cô đi học với khuôn mặt không muốn giao tiếp, nên mấy đứa nhỏ khối dưới thấy cô chả dám chào, chỉ cười thật tươi rồi đi mất. Hôm nay cô chẳng buồn ra ngoài, ngồi lì trong lớp ở chỗ của mình, lười biếng úp mặt xuống trang sách, hai tay xỏ túi áo. Bạn bè cũng thấy không khí thay đổi nhưng chẳng ai bận tâm, họ đều có việc vui chơi của mình. Lát sau cô ngẩng lên nhìn xung quanh, bắt gặp ánh mắt của Hồng đang nhìn cô dần đi ra ngoài.

- Đi_ Hồng nhìn cô cười, tay chỉ ra ngoài cửa, ý nói ra ngoài.

Hầu như ngày nào, giờ nào mà thấy nó ngồi trong lớp, Hồng cũng rủ cô ra ngoài.

-...._ Cô không nói gì chỉ lắc đầu.

Hồng thấy thế cũng đành ra ngoài. Lớp lại bầu không khí tĩnh lặng dù trong lớp vẫn còn khoảng 10 đứa nữa. Nhưng rồi lại nhanh chóng bị người khác làm cho ồn ào, đánh thức sự yên bình nó đang tìm kiếm. Duy - một học sinh học giỏi môn toán, yếu các môn khác, nhất là văn, ngồi bên trái cô. Cậu đứng cạnh bàn phía sau cô, trêu đùa nói chuyện với Hương- cô học sinh mới (còn nhớ chứ?). Hai người đùa nhau rất vui vẻ, vì sao ư? Bởi vì hai người đó yêu nhau. Cô nghe mấy cái câu nói chuyện của hai người họ lại vô cùng cảm thấy phiền phức. Thực ra hồi học tiểu học, Nhi rất quý Duy, dù sao hai người cũng học chung từ mẫu giáo. Đến năm lớp 7 thì Duy thích Nhi, thích tới tận khi Hương chuyển về đây. Một số đứa hỏi Nhi thấy Duy yêu Hương ngọt ngào như thế có tiếc không, có hối hận không? Nhưng cô chỉ lắc đầu cười. Nếu cô thực sự muốn Duy yêu mình cô sẽ là được. Nhưng chính là cô cư xử lạnh lùng, cố tình đẩy Duy ra xa, có lẽ vào một khoảnh khắc, một hành động nào đó, cô đã làm tổn thương cậu ta. Lí do cô làm thế là không muốn làm chàng trai ấy biết yêu quá sớm, cô muốn cậu ta tập trung vào học. Thế nhưng chàng trai ấy của năm lớp 9 này đã khác hoàn toàn với chàng trai cấp 1 mà cô quen biết. Một người mà lại như hai người hoàn toàn khác biệt. Duy của bây giờ không chịu khó học hành các môn nữa, nên học giỏi mỗi môn toán, cậu cũng không ngoan ngoãn nữa, đã vắng tục rồi, cũng đã biết gọi cô là nó. Nói chung cô không thích Hương, bởi lẽ tại một phần nào đó Hương làm cậu ấy thay đổi, Hương khiến cô mất dần cảm tình với Duy.

Mà bây giờ lại ngồi đây nghe mấy lời ngọt ngào này thật khó chịu. Cô đứng dậy, vén gọn tóc mai hai bên, đi ra khỏi lớp. Tới hành lang cửa trước có Hồng với mấy đứa con trai đứng đó nói chuyện. Hội con gái cô hay chơi cùng đã đi chơi trốn tìm cả rồi. Cô không thích mấy trò này nên không bao giờ tham gia. Thấy cô đi tới tựa người vào hành lang mọi người bắt đầu đảo mắt qua nhìn cô, ngừng nói câu chuyện đang nói dở.

- Tao làm chúng mày mất hứng kể sao?_ Cô thân nhiên hỏi một câu quan tâm mà biểu cảm dường như “thế?”

- Mày bị làm sao đấy? Mặt mày lúc nào cũng cau có, nhăn nhó_ Tuấn vừa nói vừa biểu cảm theo.

- Nó bị tự kỉ rồi_ Nghe thế Đạt cười nói xen vào. Cậu là đứa đàn ông mà nhiều chuyện hơn đàn bà của lớp. Nghe thế Nhi đưa mắt về phía Đạt. Đạt gặp ánh mắt hình viên đạn ấy thì như giật mình, lẩn ra chỗ khác đứng, cậu ta rất sợ Nhi.

- Ủ, chắc tự kỉ_ Nó lại nói vậy, vu vơ nhìn biểu cảm mấy đứa bạn.

- Mày thay đổi rồi_ Hồng bên này vuốt nhẹ đuôi tóc nó nói.

Nó liền nghiêng đầu tránh tay Hồng, rồi nhìn cô.

- Tao bảo bao nhiêu lần rồi, tao không thích bị người khác chạm vào tóc linh tinh_ Nó nói.

- ờ nhỉ, tao quên_ Hồng đưa tay che miệng, mặt hơi giật mình.

- Chưa chắc chỉ có tao thay đổi đâu_ Nó nói rồi thở dài nhưng trên mặt vẫn có cái nét gì đó vui vẻ.

- Mày nói gì thì nói hẳn ra, nói thế ai mà hiểu được_ Hưng vỗ vai nó nói, vẻ mặt rất tò mò.

-..._ Nó thì chỉ đáp lại cái nhìn của đám bạn bằng nụ cười nhếch một bên.

Đúng lúc cả lũ đang định hỏi nó thêm, thì trống vào lớp. Thế là cả lũ ngậy ngốc nhìn nó bước ngang qua đi vào lớp. Thường là thế, nó luôn vào lớp đầu tiên rồi đứng ở cạnh cửa gọi bọn chúng vào lớp. Đám bạn của nó ấy, dù rõ ràng nghe thấy tiếng trống vào lớp, thấy thầy cô đang lên lớp vẫn cứ đứng tại chỗ nguyên vẹn, buồn cho hết câu chuyện đang nói dở rồi mới giải tán cho được. Nhưng những câu chuyện đó có thể cất dở dang chỉ trong hai trường hợp, một là thầy cô cách lớp 10m, hai chính là tiếng nói của nó. Một câu của nó thôi thì dù nhanh hay chậm tất cả đều di chuyển về chỗ của mình ở trong lớp.

Chiều thứ 5, đi ôn đội tuyển. Chiều nay nó không muốn lại ngồi hoài niệm nữa, nên chọn cách tạo cho mình bận rộn. ĐỘI tới khi còn 5 phút trước khi vào lớp thì nó mới đi học. Nhưng đi ôn này thì rất thoải mái. Nhất là cô giáo của nó, chẳng bao giờ tạo áp lực cho học sinh. Cô dành 1 tiếng để chưa đề đã giao, còn những giờ phút sau thì cô để học sinh tự làm đề trong lớp. Nếu thấy yếu phần nào cô dạy lại phần đó. Đối với nó cô rất cứng chiều, nhưng chấm bài cũng rất mạnh tay. Còn về phần đi học muộn thì cũng không sao, vì cô toàn đợi nó đến rồi mới lên lớp. Nó cũng học hành chăm chỉ để bù cho giờ đến muộn của mình. Và tan học thì cũng một đường về nhà không rẽ ngang rẽ dọc gì hết.

5. Chương 5

Vừa bỏ được đôi giày vào tủ kính đi vào nhà, đã thấy ở trong nhà không khí nặng mùi căng thẳng. Mẹ nó ngồi soạn thảo văn bản trong buồng, ba nó ngồi xem ti vi ngoài phòng khách với bà nội. Nhìn mặt ai cũng chẳng mấy vui.- Sao thế?_ Nó hết nhìn người này lại nhìn người kia hỏi.

Bà đứng dậy xuống bếp, ba mẹ không nói gì vẫn lì như thế.

- Hỏi thì phải trả lời chứ ấy_ Nó cau có không thèm nói nữa đi lên phòng.

Mới cất cặp, thay đồ xong, còn đang ngồi thừ ra nhìn vu vơ căn phòng yên tĩnh thì mẹ nó lại gọi.

- Về đến nhà là ngồi lì trên phòng. Xuống mà dọn cơm đi chứ... Con với cái....

Nó nhắm mắt chặt lại, nghiêng răng ken két rồi bước xuống nhà dọn cơm. Ăn cơm xong nó tranh thủ ngồi online facebook bằng laptop. Rep tin nhắn vắn vơ của mấy người bạn bè anh em. Nó có nhắn tin với mấy anh ở club bóng rổ, thỉnh thoảng ib với mấy đứa bạn khác trường. Chỉ là hỏi anh kia một câu tò mò thôi nhưng cũng xảy ra không biết bao nhiêu chuyện dở khóc dở cười....

”

- Đạo này anh yêu ai rồi mà toàn share mấy quotes yêu đơn phương thế?:v
- Thì yêu mà =)))
- Nói cho em đi, em không nói với ai đâu.
- Không
- Nói đi mờ, nói đi nào!
- Em. =))
- Há? Em nào???
- Em đấy.
- Em á? Nhi á???
- Ủ =)))
- Làm nhau bối rối quá đấy, đừng đùa. ^^
- Anh nói thật.:)
- =))) Vậy rồi?
- Em yêu anh không?
- Em...
- Không à?
- Em chỉ quý anh thôi. Xin lỗi.
- Ủ =))
- Em đi học đây, anh ngủ ngon! ”

Thế đấy, tò mò quá cũng hại chính mình. Nó nhanh chóng tắt trò chuyện. Nghĩ thế nào nó lại tắt máy luôn, lên phòng ở... Vô đầu, bứt tóc, gỡ đầu gỡ tai, đi đi lại lại, thở dài, thở sâu,....

Trời ơi, phải làm sao bây giờ???. Cũng tại mọi khi mình hòa đồng tốt bụng quá mà, cứ đối tốt với mấy người đó làm cái gì chứ. Nói vậy rồi lần sau gặp nhau còn mặt mũi nào mà nhìn nhau đây... Giá mà mình không hỏi câu đấy, giá mà mình không đối xử tốt với mọi người. Tháng trước đã từ chối tình cảm của một anh nữa ở trong CLB rồi, tháng này lại một người. Mình điên mất. Có phải mình đã làm tổn thương họ rồi không? Cũng may mấy người đó không có học chung trường với mình. Nhưng tính ra thì mình đâu có xinh đẹp chứ, thích mình làm gì???. Mà có thể đồng ý sao? Đúng, họ đều tốt với mình, đều ưa nhìn. Nhưng không phải người mình yêu, người mình yêu chỉ có một. Mình không thể vì quá cô đơn mà đưa tay nắm vội một bàn tay của ai đó. Như thế cả hai đều tổn thương và như thế là làm trái với con tim của mình....

Nó nghĩ vu vơ một lúc rồi lại bị kéo ra từ trong suy nghĩ bởi giọng nói chua chát của mẹ.

- Thấy mẹ bận thì phải biết đỡ đần mẹ chứ. Xuống rửa bát đi. Xem quét cái nhà ra. Nhà cửa mẹ không quét thì không có ai cầm vào cái chổi mà....

Nó thở dài rồi bước xuống nhà.

- Nhi, Nhi ơi..._ Mẹ nó quát lên.

Nó tiếp tục bình thản đi xuống, rõ ràng nghe thấy lời gọi nhưng lại lười mở miệng thưa. Bà nó thấy thế mới bảo:

- Không nghe thấy mẹ gọi à? Điếc chưa?

Nó lúc này đã đứng trước mặt bà và trong tầm mắt của mẹ.

- Nghe thấy, nhưng không muốn thừa. Có chuyện gì thì nói luôn đi, làm như cảm thấy không thuộc tên con gái không bằng. Còn nữa_ Nó quay qua nhìn bà nói_ Cháu điếc rồi đấy, lần sau có việc gì bà không cần gọi tới cháu nữa đâu.

Nó nói xong rồi ngồi xuống, sắp xếp gọn bát đĩa.

- Mẹ bận thì con không bận chắc? Mẹ soạn giáo án thì con không phải viết văn sao? Đã là muốn con làm rồi thì không nói nhẹ nhàng được à? Cứ phải cáu gắt ầm ĩ lên, người đầu toàn giận cá chém thớt. Nói thì cứ như đâm vào tai ấy_ Nó nhìn mẹ nó nói, rồi nhanh chóng bê mâm bát đĩa đi rửa, không đợi để mẹ nó nói thêm một câu gì nữa.

Đối với nó thì nó ghét đi học, nhưng so với việc ở nhà đông đủ thì nó thích đi học hơn. Thà đi học còn hơn là nghe người lớn càu nhàu, quát tháo, sai vặt. Nhưng nó lại thích ở nhà một mình, ở nhà một mình là sở thích, là ý nguyện, là điều nó mong muốn. Những lúc đó nó sẽ tự do tự tại. Không phải là vì có thể tự tiện đi chơi, mà là không có ai í ới gọi tên nó một cách giận mình như thế, không có ai sai nó nọ kia, không có ai phá vỡ giấc ngủ của nó, không có ai càu nhàu việc nó tranh thủ nghịch mày tính, cũng không có ai phán xét cách nó bỏ bữa hay cách ăn uống. Nó đã tự nhủ với bản thân, nếu mai kia có học đại học xa nhà, nó sẽ cố gắng về nhà ít nhất có thể. Một số người nói ý nghĩa đó chỉ là nhất thời nhưng nó lại chắc rằng nó sẽ không hối hận vì những điều nó nói ra.

Nhưng chẳng phải có một việc hối hận rồi sao? Nghĩ mới nhớ, năm đó, mỗi lần cãi nhau, xích mích với gia đình nó đều kể nể với anh, nó cần một người nghe nó nói. Nhưng lúc chia tay rồi, nó nhắn tin với anh như bạn bè thì anh không còn trả lời nó như cũ nữa. Mà như ghét bỏ nó vậy, anh nói:“Anh ghét nhất ai giận dỗi, cãi nhau với bố mẹ. Bố mẹ đã đổ mồ hôi công sức nuôi chúng ta khôn lớn, làm chút việc có sao?” Đối với nó, đó không phải là vấn đề nhiều hay ít việc. Nhưng cũng vì câu nói ấy của anh mà nó rất buồn...

Anh nói thì dễ lắm, nhưng chẳng phải trước đó anh cũng từng kể với em về xích mích gia đình của anh sao? Đúng là chia tay làm người ta thay đổi đến chóng mặt. Nhưng cũng có thể là anh muốn em không làm phiền anh nữa nên cố tình nói thế, cũng có thể trước kia anh làm vậy là chỉ để an ủi em, còn bây giờ mới là lời thật lòng. Nhưng không sao, tuy em buồn, em hụt hẫng nhưng em cũng không ghét bỏ anh. Ngược lại em vẫn yêu anh!

6. Chương 6

8/1

Sáng nay em đi học, trời lại mưa, đường trơn lấm anh à. Hôm nay em mang ô màu tím, tím thủy chung. Cũng giống như ngày ấy, anh đi ô cùng bạn, em mang ô màu tím, hai người ở hai đầu đi ngược nhau. Thời tiết thì lạnh, lạnh từ con đường, lạnh tới hàng phượng, lạnh tới thân em, lạnh cả đôi tay nhỏ bé này, lạnh thấu tâm can... Nếu em nhớ không nhầm, ngày hôm qua năm trước ta chia tay. Thời tiết cũng thế, chỉ khác là bao. Vì em không đủ can đảm, không đủ nhẫn tâm, không thể nhìn thẳng vào mắt anh mà nói “mình chia tay đi” nên chỉ có thể viết trong tin nhắn. Anh ngập ngừng nói em đừng đùa nữa, anh hỏi vài câu vì sao lại thế... Ừ thì em rất hạnh phúc khi yêu anh, em yêu anh là thật. Thế rốt cuộc ngày đó em đã nghĩ gì để rồi nói ra những lời đó. Em không biết, em không nhớ, em cũng không muốn nhớ về ngày đó. Cái ngày nỗi nhớ gần xa... Còn ngày này của năm trước em không còn khóc ướt gối nữa, đôi hàng mi khô rồi, con ngươi vô hồn đờm nét vô vị. Em vẫn đi học vẫn tìm anh như mọi khi. Anh thì tránh em, thấy em là chạy, thấy em là trốn. Anh không muốn gặp em....

Trời hôm nay mưa phùn, lạnh thấy vai gầy. Học sinh ngồi tất trong lớp, chẳng ai ra ngoài cả, ra ngoài sẽ lạnh, ra ngoài sẽ dính ướt mưa. Còn Nhi, cô đi lấy sổ đầu bài trên văn phòng. Giữa sân trường vắng bóng người, mà tiếng nói cười vẫn đậm đà một thời, Nhi bật chiếc ô màu tím, bước đi dưới mưa, trên con đường trực giữa mà cô đã đi suốt 4 năm qua. Vài cơn gió mạnh bỗng gào thét....

Đông lạnh, anh à. Đông lạnh. Lạnh lắm nhưng sao đột nhiên em lại muốn khóc quá... Hôm ấy anh đi từ ngoài vào với bạn, hai người con trai lớn mà đi chiếc ô nhỏ bé, cứ phải khom khom, rồi sợ mưa hắt mà che thấp ô chả thấy mặt mũi đâu. Còn em, cầm chiếc ô tím đi, người cứ thất thần, chả mấy may để ý mình đi từ đường tay phải đâm qua mé bên kia. Ấy rồi đâm rầm vào anh, hai chiếc ô văng ra, em giật mình ngỡ ngác. Anh sững sờ nhìn em, đưa tay ra định nói lại thôi. Bạn anh cũng biết chuyện liền cầm ô đi trước để anh lại đừng nhìn em. Em đưa tay phải đặt lên tim mình, cảm giác gì đây? Lúc đó nó đập nhanh thật đấy, em hít thở mà cảm thấy đau, đau đến không muốn thở nữa. Dưới trời mưa lạnh em nhỏ giấu một giọt nước mắt lăn xuống, đôi mắt long lanh nhìn anh mờ dần. Anh cúi mặt xuống, không nhìn em nữa, cứ đứng đó không nói gì. Một lúc sau, cơn gió lạnh làm thức tỉnh tâm hồn em. Em nhớ mình đã nở một nụ cười thật tươi khi nước mắt lăn xuống má. Đó là nụ cười mà anh vẫn hằng thích ngắm nhìn, nụ cười có má núm đồng xu, nụ cười hé chiếc răng khểnh duyên dáng, đôi mắt híp lại. Anh nhìn em, mặt đầy khó xử, khuôn mặt ấy sao em muốn chạm vào quá... Em nhặt chiếc ô của mình lên, tiến lại phía anh, đặt tay cầm vào tay anh. Anh chỉ nhìn em nhưng tay vẫn nắm lấy như tay em sắp đặt. Em đưa tay chạm lấy khuôn mặt anh. Khoảng khắc chúng ta đứng chung một chiếc ô màu tím, dưới thời tiết lạnh như lần đó em không ngờ lại là vào khoảnh khắc chúng ta chính thức chia tay... Cái chạm tay vào má anh đấy, em vẫn chưa quên, em vẫn nhớ, và sẽ nhớ mãi... Em cũng nhớ mình đã quay lưng đi như thế nào, em đã mặc kệ anh nhìn theo mà gọi một tiếng tên em thật êm dịu "Nhi". Nhưng em đã vẫn bước đi, để rồi hối tiếc không ngừng cho ngày hôm nay...

Cô bước đi thật chậm dưới mưa, vừa đi vừa nhìn về phía trước. Ngóng trông điều gì đó nhưng không có nổi một bóng người. Nếu không có tiếng trống vang lên, cô đã trôn chân ở đó nhìn về phía cổng trường bình lặng. Luyến tiếc nhìn đường trực, tay cô đặt lên ngực, chỗ này nhói đau sao? Rồi lát sau quay người đi về phía văn phòng lấy sổ đầu bài, cô lên lớp trước khi hết giờ truy bài.

Hôm nay lớp cô có tiết thứ 4 trống nhưng không đẩy được tiết 5 lên, nên đành để cả lớp ở trong lớp chơi. Cả lũ chia thành vài nhóm, chơi ngồi một chỗ, buôn chuyện một chỗ, tự học một chỗ, bàn luận học tập một góc. Nó vẫn ngồi nguyên ở chỗ, vẽ vờ linh tinh vào quyển tập mới. Mấy đứa hay chơi cùng nó thì mở tivi nghe nhạc. Cứ hết bài này đến bài kia vang lên, cũng như từng nét bút chì của nó vẽ xuống tờ giấy trắng, chưa ngưng vì điều gì. Đám bạn có chuyện gì đó, xúm lại bàn tán, thỉnh thoảng cười ồ hoặc ê a to lên. Nhạc kia cứ thế tự đổi bài, rồi đổi tới bài Anh đang nơi đâu của Miu Lê. Nét bút của nó bỗng đứt đoạn...

Giờ này anh đang nơi đâu? Có biết em u buồn? Từng ngày dài mong ước người trở về bên em..... Đúng rồi, em nghĩ thế đấy. Nhưng em hiểu đó chỉ là suy nghĩ của em thôi, anh sẽ không trở lại đúng không?

Nó khẽ đưa tay lên xoa mắt rồi lại vẽ tiếp. Trên tờ giấy cô vẽ một người con gái tóc xoăn, với chiếc váy cúp ngực, đuôi cá dài phía sau. Kí tên cạnh eo cô gái kia rồi cô lật sang tờ giấy khác. Đang định vẽ thì lại một bài hát quen thuộc vang lên...

"Một mình em lang thang từng góc phố

Môi mỉm cười mà lòng thì còn đau

Giấu nước mắt trong tim thật sâu

Mùa đông giờ đây lạnh hơn khi không có

Những chiếc hôn nồng nàn

Thiếu những tiếng yêu người vẫn nói cho em

.....

Giờ thì em đã biết mất anh đau thế nào

Biết cô đơn sẽ như thế nào

Đến đây, hãy đến để khẽ hôn em và nói yêu thương

Dù rằng em đã biết giấc mơ vỡ tan rồi

My heart, i know that feeling

em biết sẽ chẳng thể quay về như lúc xưa "

...

Bài hát này trước kia em đã từng nghe rồi, còn cảm thấy giai điệu rất hay. Bây giờ thì nó vẫn hay, nhưng hay theo một cách khác. Có thể bài hát ấy gần giống với em rồi. Em hối hận, em cô đơn, em thương anh, nhưng anh đi rồi, đi rồi đi mãi, sẽ không quay về nữa phải không?

Nghĩ tới đây tự dưng nó thấy ngọt ngào quá. Vợ buông bút đứng dậy tính đi ra khỏi lớp. Đám bạn của nó tụ tập ở gần cửa, khiến nó phải đi qua. Chưa tới gần đã thấy chúng nó cầm bút dạ vẽ vờ linh ta linh tinh lên sách rồi tay, áo. Đuổi nhau quanh bạn bè. Nó không muốn bị dính vào mấy vụ này đang dừng lại nhìn phía cửa sau xem mở không thì Hưng cầm bút dạ chết chạy vụt qua, phía sau là cô bạn bé nhỏ nhất tên My đuổi theo, có lẽ bị vẽ lên tay. Lớp thì trật, Hưng vội vã chạy thẳng hướng nó. Cuối cùng quệt một đường ở phía tay áo nó, chiếc áo đồng phục chỗ đó màu trắng nên hiện rõ mồn một vết mực loang ngoằn. Hưng chưa biết nên chạy cách nó khoảng hai ba bước mới dừng lại nhìn My. My đã dừng lại, há hốc miệng nhìn chiếc áo của Nhi. Đám bạn theo dõi cuộc rượt đuổi cũng đã dừng lại ánh nhìn trên khuôn mặt của Nhi.

- Mày chết Hưng à__ My nhìn Hưng nói rồi lại gần chỗ Nhi nhìn chiếc áo.

Nhi cúi đầu nhìn phía tay áo đã bị dính mực đen xấu xí. Cô không ngẩng mặt lên cũng chẳng nói gì. Vẫn cứ ở im nhìn vết mực, cô như thế khiến không khí trong lớp căng thẳng hơn. Xung quanh vài tiếng bàn luận vang lên...

- Không sao đâu mà về giặt là sạch__ Cái Hồng lên tiếng, miệng còn nét cười.

- Mày ảo tưởng à? Là bút chết đấy__ Linh lườm Hồng rồi đi lại phía Nhi.

- Sao không? Không sao đâu nhể?__ Tuấn nói rồi cùng mấy đứa con trai cũng đi lại phía Nhi.

.....

7. Chương 7

Giờ thì nó đã là tâm điểm của lớp trong ngày hôm nay. Hưng mặt nhăn nhó, đập nắp bút dạ chết kia nhét vô túi áo rồi bước lại phía Nhi. Cậu sờ vào vết mực, nhìn ngó một lúc.

- Tao xin lỗi, về tao giặt cho__ Hưng nói rất lớn, mặt vẫn nhăn nhó.

-...._ Nó không nói gì vẫn im lặng.

- Tao xin lỗi rồi mà, mày đừng có mách cô đấy__ Hưng đẩy đẩy nhẹ tay nó.

Nó vung tay Hưng ra...

Không biết là tại em thương tiếc cái áo này mới sạch sẽ lại bị dơ. Hay là em thương chính bản thân mình vì từ một người suy nghĩ bằng lí trí, luôn biết dừng lại đúng lúc nhưng giờ đây lại vì anh, một người đã không còn ở trong cuộc sống của em nữa mà khổ sở, tự dày vò bản thân mình. Lúc nào mặt cũng lạnh lùng, động tý là cáu giận, tức tối, nhiều khi muốn cười nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Em đánh rơi nụ cười xưa đâu rồi? Ở nơi anh sao? Không nụ cười của em, nó ở chỗ em, em muốn cười. Em không muốn nghĩ tới anh, em không muốn khóc... Không mà...

Nhi khẽ lắc nhẹ đầu hai cái. Cô ngẩng mặt lên nhìn mọi người đang nhìn rồi nở một nụ cười tươi tắn, nụ cười cô đã từng hứa với anh sẽ chỉ cười cho anh nhìn. Vừa cười nước mắt cô vừa lăn dài trên má, nhỏ giọt xuống sàn nhà. Mặc kệ mọi ánh nhìn cô bước ra khỏi lớp. Lau nước mắt, cô ngồi xuống chiếc ghế xanh ở ngoài hành lang cửa sau. Ngồi xuống nhẹ nhàng cô nhìn ra sân trường. Cứ nhìn thế thôi, nước mắt cũng tự dừng, có lẽ đây là cách để cô bình ổn tinh thần. Nhưng chưa ngồi được 5 phút thì đã có tiếng bước chân đi lại. Nhưng Nhi cũng không mấy may quan tâm vì nếu là thầy cô đã la um lên rồi. Phía bên cạnh một người mạnh mẽ ngồi xuống, khuôn mặt nhăn nhó vô cùng tội lỗi. Nhìn cô, cô quay mặt đi, lại ngó qua thẳng mặt cô mà nhìn. Một lúc như thế, Nhi bực mình lườm lại. Người kia lại cúi gầm mặt xuống, ừ rừ không nói gì.

- Cho tao xin lỗi mà__ Hưng lên tiếng giọng nhỏ nhỏ.

-...

- Mà đừng có xì mặt ra như thế? __ Hưng kéo tay nó.

-...

Nó buồn bã nhìn phía xa xa, có khi còn chẳng để tâm Hưng nói gì. Cho tới lúc cậu ta khoác cổ Nhi, kéo cô vào lòng mình rồi xoa xoa tóc cô. Cô khó chịu dấy giụa nhưng sao đủ sức chút.

- Mà đừng có thế nữa, cười lên đi. Mà cứ thế tao chẳng biết làm thế nào đâu, đừng có khóc nữa__ Hưng nói.

- Bỏ ra__ Nó tức lắm rồi mới quát lên.

-...__ Hưng nhanh chóng buông cô ra rồi lại nhìn cô chờ câu nói chấp nhận lời xin lỗi.

- Nếu tao giặt không sạch thì?__ Nó chỉ vào áo nói.

- Mà muốn gì tao cũng làm cho mà hết á. À, mấy bữa nữa đi chơi tao lại lai mà là được chứ gì, tao biết mà lười đi mà__ Hưng cười rất tươi nhanh chóng nói.

- Coi như ngoài cái phá hoại, gây bất hạnh cho người khác thì chỗ này__ Nó gõ nhẹ vào đầu Hưng nói__ Vẫn sử dụng được.

Hưng gạt phắt tay cô ra.

- Đùa, thế mọi khi tao thần kinh à?__ Hưng nhìn cô bảo.

- Tao cũng không chắc__ Nó khuôn mặt vô tội hơi hơi lắc đầu.

- Mà mà vào lớp đi__ Hưng nói tiếp.

- Sao? Mà từ bao giờ quản cả chuyện của tao thế?__ Nó khoanh tay trước ngực, quay hẳn người lại nhìn Hưng đối diện.

- Thì thầy cô thấy lại nói cho, mà làm lớp trưởng phải gương mẫu chứ__ Hưng cười hì hì mà không biết ánh mắt kia đã biến thành hình viên đạn nhìn về phía mình.

- Thế từ bao giờ mà không sợ tao đì mà thế?__ Nó thần nhiên trả lời.

- O, tao chỉ nhắc thôi, mà không muốn thì thôi...__ Hưng quay mặt đi.

- Vào lớp đi__ Nó nói.

- Yest sơ__ Hưng nói rồi đứng dậy đang định đi thì thấy cô vẫn ngồi đó, cậu tưởng cô cũng vào lớp chứ.

Nó thấy Hưng chưa đi thì lờm lờm cậu.

- Đi đi__ Nó hất cằm.

- Thế mà ở đây nhá. Không được khóc đâu đấy__ Hưng nói xong rồi nhanh chóng vào lớp.

Nó đột nhiên bật cười về câu nói ấy...

Cậu bắt đầu quan tâm tôi hay là vì lỗi lầm của cậu nên cậu quan tâm tôi đây? Tốt nhất nên là cái thứ hai. Tôi không muốn nói ra lời từ chối nhưng con tim tôi không nhắc mình phải đồng ý...

Chỉ là nhìn theo cách cửa lớp đã khép lại thôi đã lại làm trong nó suy tư nữa rồi. Vừa chớp mắt, cánh cửa lại một lần mở ra. Hồng, Linh, Thảo đi lại phía nó. Nó nhìn mọi người như không rồi quay đi. Nó xác định rõ người mình nên chơi và không nên chơi.

- Thế nào rồi? Chấp nhận lời xin lỗi rồi hả?__ Thảo hỏi Nhi.

- Chứ sao?__ Nhi bình thần hỏi ngược.

- Vậy là đúng rồi, chứ chỉ là cái áo thôi, dù sao cũng sắp ra trường rồi__ Hồng lại nói thay Thảo, nhưng câu này không được Linh và Thảo ủng hộ lắm, họ 3 mặt nhìn nhau/

- Không phải vì lý do đó, mà vì tao không muốn mọc thêm một cái đuôi__ Nó nhẹ nhàng nói.
- Đúng, cái thằng này nghịch ngu mà đùa dai, cho nên xin lỗi cũng bảm như đĩa vậy__ Linh nói câu này khiến mấy đứa cười phá lên còn nó chỉ cười nhẹ.
- Nhưng Hưng cũng đâu cố ý__ Hồng cười rồi lại nhìn nó nói.
Bỗng bầu không khí im lặng đến lạ thường.
- Đạo này mày bênh Hưng nhiều quá nhỉ? Ngày trước thì suốt ngày chửi nhau, đánh nhau__ Nó giọng nói có vài phần mờ ám.
- Hờ, đâu có gì đâu, bình thường như mọi ngày mà__ Hồng cười gượng nói, tay vuốt vuốt mái tóc tết dọc dờ.
- Tao biết hết, không cần phải giấu__ Thực ra nó cũng rất giỏi trong khoản tâm lý người khác này.
- Có gì đâu ấy...__ Hồng ngập ngừng nhưng nhìn đôi mắt sâu thẳm của nó lại đành lòng nói ra__ THì tao chỉ nhận nó làm anh trai thôi.
- Nghe thế Linh với Thảo cười phá lên nhìn nhau chưa khỏi bất ngờ.
- Có phải đợt trước Hưng tán mày rồi mày chặn nó xong mày sợ nó yêu mày nên nhận làm anh trai chứ gì?__ Thảo cười cười nói.
- Gần gần thế...__ Giọng Hồng lí nhí nhưng cũng đủ 3 người kia nghe.
- Tin nhắn tán mày là con Linh nhắn đấy__ Thảo ánh mắt hất về phía Linh đang tùm tùm ngồi cười một góc như đến đâu cả bụng.
- What? Cđg thế?__ Hồng chỉ tay về phía Linh nhưng cũng chẳng thể làm gì.
- Tao thấy mày nên buộc tóc đi, tóc vương hết rồi__ Đột nhiên nó lại chuyển chủ đề.
Hồng nhìn lại tóc, mấy người kia nhìn theo.
- Mày tết lại cho tao__ Hồng nhìn nó bảo.
- Vào mà bảo cái An nó tết cho. Mày hay để nó tết tóc lắm mà. __ Nó nói giọng mỉa mai.
- Sao đâu tết tóc thôi mà__ Hồng chép chép miệng.
- Mày nên nhớ tao đã tuyên bố ai mà nói chuyện hoặc chơi với nó thì tao không nói chuyện với người đấy. Thế mà tóc mày để nó chạm vào rồi giờ ra đây kêu tao tết? Mày nghĩ lại coi là mày thay đổi hay tao thay đổi? kể cả lợi dụng cũng chọn người một chút đi__ Nó nói một hồi, mặt không cảm xúc.
-__ Hồng không nói gì. nhưng vẻ mặt có vẻ khó chịu.
- Tao chỉ nói thế thôi, không ép buộc ai hết, vào lớp với nó đi.__ Nó nói rồi quay mặt nhìn chỗ khác.
Im lặng một hồi lâu, 4 đứa ngồi nhìn vu vơ.
- Thảo, mày đi rửa tay với tao đi, bị dính mực mà không nhớ__ Hồng đứng dậy nói.
Nhi nhìn qua Thảo. Thảo đứng dậy đi cùng Hồng. Còn lại mỗi Linh ở cùng NHi. Nhưng vậy cũng đủ hiểu Hồng cũng không có ý chơi với An chỉ là lợi dụng thôi. Tuy nhiên đối với nó thật đáng Khinh.
- Nhi__ Linh gọi tên cô, muốn nói gì đó.
- Há?__ Nó nhìn qua.
- Thực ra... thực ra thì....__ Linh có vẻ không đành nói.
- Nói đi, tao không kể với ai đâu__ Thấy Linh khó xử cô giúp.
- Hưng thích Nhi__ Nghe nó nói thế Linh nói ngay.
Nó cũng không bất ngờ tới ngất, chỉ hơi sững sờ....

....

8. Chương 8

Nhi thoáng nhắc lông mày, Nhìn con bạn mình.

- Thế thì sao?_ Cô thản nhiên nói.

- O... lại còn hỏi _ Linh nhăn nhó nhìn xung quanh rồi nhìn nó_ Thì Yến phải xem yêu hay không yêu chứ?

- Kệ đi, chuyện gì đến rồi sẽ đến, mặc kệ nó đi_ Nó lắc đầu, xua tay đứng dậy.

- Hay là Yến vẫn chưa quên anh..._ Linh đang còn nói thì bị nó chen ngang.

- Anh gì mà anh. Vào lớp đi_ Nó nói rồi đứng dậy đi vào lớp.

Linh nhìn theo Nhi lắc đầu. Linh được coi là người biết rõ nhất chuyện tình cảm của Nhi. Nhưng Linh cũng không muốn nhắc tới, vì Nhi chưa quên... Người làm ta cười ta không yêu, người làm ta khóc ta lại lụy...

Cả ngày đi học nó vẫn cư xử như thường, đối với Hưng cũng thế. Thực ra những hành động thân thiết của Hưng đối với nó có lẽ không là gì lạ thường, đó là điều thỉnh thoảng thường xảy ra. Nhưng đã lâu lắm rồi mới xảy ra lại, từ khi nó yêu Anh tới giờ. Nhưng cũng chẳng vì lí do gì nó cư xử khác lạ, nó không muốn mất đi một ai bên cạnh mình cả. Nhưng nếu thực sự mất đi, nó cũng sẽ không hạ mình để có thể đổi lấy sự đồng vui. Cô đơn đối với cô mà nói là một người họ hàng, có lúc đến hỏi thăm ở lại, có lúc đi xa, không ở cùng. Có thể nói cái bóng của cô quen cô độc rồi.

Cả ngày học hành khổ sở, mệt nhọc, cô lại trở về với cái giường thân quen. Cô rất thích nằm trên giường chẳng vì sao cả, chỉ là thích thôi. Thỉnh thoảng cô lại viết vài dòng nhật kí ở chiếc sổ dưới gối. Còn ảnh thì, mỗi khi cô mở facebook, đều nhấn vào ô tìm kiếm...Mỗi lần ấn vào thì không cần ghi chữ đã hiện lên nich của anh. Nếu thấy ảnh đại diện đã thay thì cô sẽ mở vào xem. Xem chán ảnh rồi thì đọc comment. Nhiều lúc là nhìn ảnh cười, nhiều lúc là khóc. Nhưng mỗi lần như thế thì lúc sau cảm xúc của cô chỉ có một chữ buồn. Nếu người khác hỏi cô buồn về chuyện gì, cô sẽ chẳng lời không biết hoặc nói dối. ĐÚng là cô không biết bản thân mình buồn vì chuyện gì, chỉ là tâm trạng thật dẫu dĩ, nếu hòa vào một bản nhạc buồn chắc sẽ trở thành bi kịch.

Đêm nay trước khi đi ngủ cô lại vào trang cá nhân của ai đó. Ảnh đại diện mới được làm mờ mặt, nhưng ai cũng có thể đoán đó là nữ. Những lời comment gán ghép...

Chuyện này cũng dễ hiểu thôi. Nơi anh đang học biết bao nhiêu con người hoàn hảo, toàn là những bông hoa hương sắc song toàn, còn anh thì cũng hoàn hảo, so với em là hai thế giới khác nhau. Thế mới nói không ai chọn cổ đại khi đang ở giữa cánh đồng hoa. Anh đoán xem, cảm xúc của em ra sao? Mà không, nó không quan trọng với anh... Dù đã trải qua nhiều điều, dù có thể chỉ là mượn ảnh nhưng em không nghĩ thế. Cuối cùng em cũng hiểu... Hóa ra, có nhiều thứ, Mình phải nhìn thấy thì lòng mới chịu tin là thứ không thuộc về mình. Em không thể trách anh, em không thể phủ nhận chuyện đó. Anh nói đúng, là em quay lưng bước đi, phụ tình anh...

Nghĩ tới đây, cô lại thấy mình bất lực, yếu đuối. Cô tắt máy. nhanh chóng trốn tránh trong lớp chần tằm tối, vài lúc sụt sịt một hồi. Không có ai nhìn thấy cô của hiện tại cả, không ai quan tâm cô thế nào cả. Nhưng cô cũng không cho phép mình tự nhiên khóc. Cô đã thử khóc thật lớn, thật lâu để lần sau không khóc nữa, nhưng chuyện đó là điều không thể. Vì thế cô chỉ khóc ngoài ánh sáng vào lúc bắt đầu đi. Cũng cứ thút thít như thế, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

.....

15/1

Hôm nay là sinh nhật Nhi 15 tuổi. Trời hôm nay có nắng vào buổi sáng. Nhi không tổ chức vì cô giáo chủ nhiệm cấm. Sinh nhật đối với cô đã không còn gì vui vẻ kể từ 2 năm trước. Không có biến cố gì xảy ra hết, chỉ là cô cảm thấy không vui thôi. Bánh sinh nhật thì có nhưng thường thì cô không hay được thổi nến đúng ngày, tại bố mẹ cô. Năm nay còn đáng buồn hơn, quà sinh nhật cô có được nhận, nhưng người cô muốn được nhận lại không có. Không phải là anh đâu, là bạn bè cô. Bạn bè 4 năm rồi, năm nay ra trường rồi, vì cái gì mà cả một lời chúc cũng không có? Vì sinh nhật cô vào chủ nhật sao? Mạng có phải không? Không phải facebook có thông báo sao?

Các cậu ghét tôi tới vậy à? Lớp có 32 đứa, ít nhất cũng 20 đứa kết bạn với tôi. Trong 20 đứa lại chỉ có 5 đứa chúc mừng sinh nhật. Là quên, là không muốn hay là nhầm lẫn? Tôi thì thấy thất vọng về các cậu lắm. Sinh nhật các cậu có bao giờ tôi tiếc gì? Ngay cả người không quen mà trên facebook còn không tiếc 4 chữ nhắn cho tôi. Thế các cậu, 4 năm ngồi chung một lớp có phải không bằng cả người dưng không? Tôi không biết nên coi các cậu là gì, nên đối xử ra sao với các cậu. Hay chúng ta ngưng làm bạn...

Chủ nhật của cô thật đặc biệt mà cũng rất tầm thường. Sinh nhật thì sao, vẫn hết buồn chuyện nó đến chuyện kia, lại còn bị bố đi uống rượu về rồi ngồi nói...

Cô đang xem phim thì ba cô về. Hôm nay ở cơ quan có tổ chức ngày gì đó nên ba phải đi. Mẹ và bà đã đi đâu đó, có mình cô ở nhà trông nhà. Ba ngồi xuống ghế ăn hoa quả, vừa ăn vừa nói cô...

- Con xem kết quả kì một của con đã vừa lòng chưa? _ Cũng không rõ giọng rượu hay giọng ba...

- Vừa lòng _ Cô nhìn ti vi trả lời.

- Chết, chết. thế mà vừa à? Học hành gì mà điểm trắc cứ tụt dần, môn toán cũng thấp. Sao lại thế? _ Ba nó nói tiếp.

-... _ Nó im lặng.

- Suốt ngày dán mắt vào cái ti vi xem phim, xong rồi nghịch máy tính, nghịch điện thoại. Mà lúc học có thấy học đâu, chỉ có vẽ vờ xong đi ngủ. Chẳng biết ở trên lớp thế nào.... _ Ba nó thấy nó im vẫn nói.

- Con vẫn học đấy thôi. Sao bố không biết nhỉ? Bố có biết vì sao không? Chính là tại vì bố không quan tâm tới con. Cái gì cần thì sai, chuyện đến tai thì mắng, lúc chơi thì kêu suốt ngày chơi, lúc học khổ sở lại chẳng thấy mặt đâu. Bố đi ngủ đi! _ Nó nói một hồi nhưng mắt vẫn nhìn ti vi, đôi mắt đã long lanh muốn tràn ly.

- Nói thế là không được, kệ bố, bố không ngủ. Đấy, con với cái nói một cái mưởi. Nuôi nó ăn học để nó cãi giã mà, không biết có nhờ vả được gì không hay mai kia nó lại bắt nạt mình ấy chứ...Giỏi quá rồi, giỏi hơn bố nó rồi _ Ba nó cười khẩy một mình, vẻ mặt hơi bực.

- Phải rồi, con cãi, bố nên nghĩ xem bố nói sai ở chỗ nào mà con phải cãi. Cho dù con sai bố cũng chưa chắc đã đúng. hừ... Người ta nói con hơn cha nhà có phúc đấy bố ạ _ Nhi sục sục nói đứng dậy, nhìn qua bố một lần rồi đi lên phòng mặc kệ bố có nói gì đi nữa cũng không ngoái đầu lại.

Cô cuộn mình lại khóc thút thít, chiếc giường như một vòng tay lớn ôm lấy cô. Những hơi ấm được vòng tay ấy nhanh chóng tạo ra. Nhưng những hơi ấm ấy thật huyền ảo, tưởng chừng chỉ mở mắt ra mọi thứ đều biến tan. Nhưng mà với cô, hơi ấm ấy là không đủ cho cô, nhưng thứ ấm áp quanh đây không đủ cho cô dùng nữa rồi. Cái lạnh của cô không đến từ thế giới bên ngoài, cái lạnh của cô đến từ bên trong. Những gì lạnh lẽo nhất khiến cô suy nghĩ vớ vẩn...

Bố mẹ thực sự khiến con nghĩ tới việc liệu mình có phải con ruột của bố mẹ hay không đấy? Ngày ngày cứ có chút chuyện là mẹ lại lôi ra nói, nói đi nói lại, mà không phải nói là quát chứ. Còn bố thì cứ rượu vào lời ra, có lúc không có rượu, chuyện cũng nhỏ mà cứ phải quát gằn lên. Sao thế? Nói một lần không đủ, nói nhẹ không ai nghe sao? Mà hôm nay bố mẹ cũng không nhớ ra sinh nhật con phải không? Không sao, con quen rồi. Còn đang nghĩ nếu bức bối quá con có thể nhảy lầu. Còn nếu bố mẹ nói nhiều quá, con sẽ lao ra đường để xe cán, cho bố mẹ hối hận suốt đời. Chắc con không dám làm à? Có chứ, nếu thực sự bị ép vào đường cùng. Nhưng con và anh ấy, là mọi người ép con, con đã phải rời đi trước để phải hối hận. Thế cho nên, đối với việc tự tử, con có thể chủ động rời khỏi bố mẹ. Khi ấy, bố mẹ sẽ không phải tổn lời nói con

mỗi ngày, cũng không phải lo tiền ăn học, cuộc sống quá sung sướng rồi còn gì.... Từ nay con sẽ giữ khoảng cách với hai người, chỉ thể thôi, quá đủ rồi!

Thời gian cứ dần trôi. Cô cứ thế, cứ thế chìm vào trong giấc mộng.... Đông lạnh rồi cũng sẽ qua nhưng không đi mãi mãi, đi rồi sẽ quay lại. Nhưng thời gian không quay lại, cô không mãi một tuổi. Thời gian cũng làm cuộc sống của cô thay đổi. Cô cũng rời xa mái trường cấp 2 nhưng không đến học cùng nơi anh, không phải vì quên anh mà vì sợ đối mặt với anh. Cô học ở cấp 3 cùng nơi, cùng bạn bè có một số người cũ. Tháng năm cứ thế trôi dần dần. Chẳng mấy chốc khoảng trời tự do sẽ đến với cô. Nhưng đến bây giờ cô vẫn chưa quên ngày ấy cô có anh, nụ cười hạnh phúc vào ngày đông lạnh... Cô vẫn thế, vẫn vui mình vào sự cô đơn, vui mình vào những đêm tối để được khóc. Cô khóc vì thanh xuân của cô đang trôi qua đầy lãng phí. Cô khóc vì không tìm được một người nữa như anh. mà không, như anh thì cũng có, nhưng những người đó mãi mãi không phải là anh. Có một điểm gì đó khác với anh, khiến cô nhận ra, không phải chỉ cái nhìn bên ngoài giống, hay tên gọi giống sẽ thay thế được anh, mà không có gì có thể thay thế được khoảng trống để lâu. Có lẽ đã mọc hoa lá, cũng có thể mùa mơn đi nên không vừa khung hình ấy nữa. Và chắc là cô sẽ phải đập đi, xây lại không khung hình khác thôi....

9. Chương 9

Hôm nay không phải mùa đông, hôm nay là ngày tổng kết. Không phải tổng kết cấp 2, mà đã là tổng kết năm lớp 12 của Nhi. Gần cuối tháng 5 trời cao trong xanh, mây trắng lững lờ bay, đúng cái cảm giác ngày đẹp trời. Tâm tình mỗi người thì không phải ai cũng tốt. Sân trường cấp 3 rộng lớn. Phía thẳng cổng vào 80 mét là sân trồng, học sinh đã ngồi kín. Còn trong khoảng 80 mét kia có hai hàng phượng vĩ, hoa đã có nụ rồi, chúm chím xinh xắn, mỗi cây có cắm cờ, kết dây sắc màu. Nhưng nổi bật hơn cả sự trang trí ấy là khung cảnh học sinh 3 khối xếp hàng ngay ngắn, mặc toàn bộ áo đồng phục, áo dài trắng. Nhưng gương mặt xinh xắn im lặng nghe phía trên sân khấu, cảm xúc trong họ lẫn lộn. Họ đã thi tốt nghiệp rồi, đại học dựa vào điểm tốt nghiệp để xét tuyển. Có lẽ giờ phút này họ đã mong chờ từ rất lâu rồi, họ muốn thoát khỏi những sự kìm hãm của thời học sinh, họ muốn trở thành sinh viên hay người tự do. Ấy vậy mà giờ phút này họ đã quên mất những ước muốn ấy... Vài người đơn phương cố gắng ngắm nhìn thật kĩ người mình yêu. Mấy đôi bạn thân ngồi bên nhau mà tay vẫn nắm tay. Từng đôi mắt luyến tiếc nhìn kĩ lại quang cảnh sân trường vào giờ phút này, họ sẽ không quên phải không?

Trong hàng của học sinh khối 12 không có khuôn mặt của Nhi. Cô ở sau cánh gà... Mặc trên người bộ áo dài trắng, điểm những bông hoa nhiều cánh chìm, hơi bóng mới nhìn được, tóc ngắn ngang lưng thả dài, mặt trang điểm tỉ mỉ, nhẹ nhàng. Tay cô cầm một bìa cứng có gắn một tờ giấy trên. Cô lẩm nhẩm đọc nó đôi lát rồi dừng lại nghĩ về điều gì đó. Cô cảm nhận có điều gì đó thật quen thuộc nhưng cũng thật thất vọng, điều gì đó vương vấn trong đầu cô... Có lẽ là thời học sinh cấp hai...

Anh à, không ngờ trong giờ phút đứng tại nơi khác nơi xưa, mà em vẫn nghĩ được tới anh. Ngày ấy, em học lớp 8, anh học lớp 9, bộ giáo dục nói học sinh lớp 8 phải đọc bài phát biểu vào lễ tổng kết để chia tay anh chị. Lúc đó anh vì em làm phiền thường xuyên nên mới miễn cưỡng nhắn tin với em. Nhưng mà anh không có ở trường, anh đi ôn vào cấp 3 trên tỉnh. Trước tổng kết vài ngày em hỏi anh có về không, anh bảo có thể không về được, giáo viên không cho nghỉ, lần trước ốm nghỉ đã nhiều rồi. Tâm tình em đang vui vì được chọn làm người phát biểu ở lễ tổng kết bỗng cũng buồn lây. Em nói: Anh về đi, hôm tổng kết em được phát biểu. Anh về đi nhé! Rồi sao? Anh nói anh không về được. Ừ, thế là ngày hôm sau em nói với cô chủ nhiệm rằng mình không đọc được. Em đã không biết mình đã làm gì khi nói vậy với cô. Cô cũng không muốn làm khó em, chỉ nói em đọc rất tốt, tốt hơn cả anh chị khối trên, diễn cảm được mà không đọc thì tiếc, nhưng không sao, năm sau đọc là được. Thế rồi vào lần tổng kết ấy, lớp em lại là lớp trực tuần. Khi đám bạn trong đội văn nghệ còn đang trang điểm, thì em đã trang điểm xong xuôi, không còn là lọ lem nữa. Em đi chỉ đạo đám con trai làm khánh tiết. Treo cờ, buông rèm kê bàn ghế, chỉnh lăng hoa. Lúc ấy em đang đứng ở trên bục, kêu mấy đứa chỉnh trái phải các thứ lại thấy thầy giáo phía sau chỉ đạo hộ. Vội quay lại chào. Vừa chào thầy xong thì em chợt đứng hình. Mãi một lúc sau mới bước về phía đường trực, đứng trước mặt

một người. Anh là anh. Anh vừa lấy được cái chổi của đứa bạn, tính trực nhật. Thấy em, anh khẽ cười gượng. Em lại hỏi sao anh bảo không về cơ mà. Thì anh bảo là mẹ anh xin cho. Lúc ấy em chỉ muốn ôm lấy anh thật chặt, để anh không chạy trốn khỏi em nữa, để em nói em xin lỗi, em hối hận rồi, em yêu anh. Nhưng mà anh lại vội vã đi mất, anh trốn tránh em. Trong tin nhắn cũng trốn tránh. Nhưng mà hôm đó về nhà anh nhắn rằng sao em nói em đọc bài phát biểu, em lừa anh. Ôi, lúc ấy cuộc đời em mới cay đắng làm sao! Bây giờ thì thế nào. Không có anh nhưng em cũng không trốn tránh, em mạnh mẽ, đứng trước mọi người em không run sợ. Em điều khiển được mọi thứ, em sẽ không hối hận về ngày hôm nay. Không có anh nhưng em cũng vẫn sẽ phát biểu, vì mọi người tin tưởng em, họ cũng sẽ không nói em lừa dối họ....

Phía ngoài tên Nhi đã vang lên, cô sực tỉnh khỏi dòng hồi ức. Tươi tắn nở nụ cười bước ra, cúi chào mọi người rồi tiến lại bục phát biểu. Chính mịch, đồng dục lên tiếng kính thưa. Quả thực đọc là sở trường của cô. Đọc là cảm xúc từ câu văn bay ra ngoài đời, đọc là khiến người nghe bồi hồi, đọc là khiến mình xao xuyến không thôi và đọc thôi mà khiến cả bản thân lẫn độc giả rơi nước mắt. Những giọt nước mắt ấy có phải là sự hối hận của 3 năm cấp 3 đã chưa hoàn thành được ước muốn? Nhi lại kính chào mọi người trong cái giọng nghẹn ứ nước mắt rồi rời khỏi bục giảng. Ừ thì cô cũng hối tiếc, mà thứ cô hối tiếc không chỉ là 3 năm cấp 3...

Lớp cô đã chụp ảnh kỉ yếu, đã liên hoan, đã làm mọi thứ của học sinh cuối cấp. Cho nên tổng kết xong, mỗi người mỗi việc. Cô thì... tới thăm trường cấp hai.

Với việc mặc quần áo bình thường, đi xe máy của bố mẹ, tai đeo tai nghe. Nó dừng xe tại trong trường, bác bảo vệ vẫn nhận ra nó, nên để nó vào thăm trường. Trường vẫn thế chỉ là nghỉ học rồi không có ai quét lá, nghỉ học rồi trường im ắng đến lạ. Nó nhìn trường một lúc rồi đi thẳng xuống con đường nhỏ chéch cổng trường thẳng ra một xú. Đi theo đường này có thể lên đập, nhưng mà phải đi cẩn thận, có đoạn đường nhỏ, dễ bị ngã xuống đất bùn ruộng mương. Lần nó và anh còn yêu nhau, thỉnh thoảng một người lên đập chơi với bạn, một người cố tình đi theo làm phiền, thỉnh thoảng là cả hai cùng đi.

Lần đó là lần đầu cũng là lần cuối cùng nó ngồi cạnh anh như thế. Thay vì lên đập hai người ngồi cạnh nhau ở trên bờ cỏ, phía dưới là ruộng. Quay lưng về phía mặt trời lặn. Nắng chiều êm ả, hai đứa cũng chả có nhiều chuyện, chỉ nói vài câu, tới khi đám bạn của nó mò đến thì nó phải rời đi.

” Cũng có lần, sau chia tay khoảng tháng 3 gì đó, đôi bên vẫn trong mối quan hệ một người hối hận một người trốn tránh. Anh cùng hai ba đứa bạn trai mua đồ ăn đi lại phía đập ăn uống. Cô thì vốn phải đi học nhưng lại rủ đứa bạn thân trốn học đi theo. Lên tới đập nhìn xuống bãi cỏ trống đã thấy anh ở đó cùng đám bạn. Đang vui vẻ đi tới thì anh nhìn thấy cô nhanh chóng đã khoác cặp, đi đường tắt khác về lại phía đường đi qua ruộng kia. Cô bỏ lại bạn mình ở đó nhất quyết đuổi theo, chân lại còn đi đôi giày màu trắng đất tiền. Tới đoạn đuổi gần tới nơi thì là đi qua một đoạn bùn đất lầy lội. Anh đã có dự định trước nên đi dép lê, vượt qua đoạn đó dễ dàng. Tính đi tiếp thì nghe cô gọi mới quay lại thấy khuôn mặt cô ỉu xiu nhưng vẫn đang định bước đi.

- Này, có thấy bẩn không? đi giày trắng mà còn cứng đầu. Ngã ra đấy bẩn quần áo ai giặt_ Anh cau mày mắng cô.

- Thì anh tránh em làm gì cứ thấy em là như thấy ma đuổi ấy. Bây giờ đã theo tới đây rồi, anh bảo em làm thế nào?_ Cô mặt nhăn nhó như muốn khóc.

- Thì quay lại đi đường cũ đi, đi theo anh làm gì..._ Anh lăm bằm nói.

- Không, mệt lắm._ Cô nói rồi bước một chân đặt xuống, bãi bùn nhũn ra.

Anh mở to mắt dõi theo, cô cố gắng bước đi. Bước gần tới nơi thì cũng gần ngã may mà bám được vào người anh. Anh lúng nhìn cô.

- Bẩn giày chưa?_ Anh nhìn xuống đôi giày búp bê màu trắng của ai kia.

- Chắc giờ vào học rồi..._ Cô nhìn về phía trên qua các ngọn cây loáng thoáng bóng ngôi trường.

- Đi đi_ Anh gọi đường cho cô

- Em có biết đường này đâu. Anh đưa em về_ Tôi nhìn anh chăm chăm.

Rồi thế là anh cũng đành đi trước dẫn tôi theo. Cứ thấy tay anh là tôi nắm, mà cứ thấy tôi nắm là anh lại buông tay. Cuối cùng cũng tới gần trường, chỗ con đường dẫn xuống ruộng ấy rất dốc, có thể nói xuống thì dễ mà lên mới khó, hề không để ý thế nào cũng trơn trượt. Cô đi cả đoạn mang cặp lại mang áo khoác nói chung là rất mệt và nóng nhưng muốn cởi áo cũng không xong, anh chẳng dừng đoạn nào, cứ như muốn nhanh chóng đuổi cô đi vậy. Tới đoạn này giày trơn, đất trơn, lá trơn, cô đành túm vào cặp của anh để anh đi trước kéo cô theo. Có đoạn cô như ôm cổ anh vậy. Anh cũng gần như có thể lực tốt nhưng mà cũng khó chịu vì có người bá cổ...

- Bỏ tay ra đừng có kéo cặp anh, rách ở chỗ gần cổ đây này, kéo nữa là không có cặp đi học đâu, nhà thì nghèo_ Anh lau bầu với cô rồi đi tiếp khi cô bỏ tay ra.

Gần tới nơi rồi mà cô thì mệt quá, cúi mắt đi. Thế là mới đưa tay về phía anh.

- kéo em đi, em không đi nổi nữa rồi...

Anh nhìn cô lưỡng lự cuối cùng cũng nắm tay cô kéo lên. Lên tới nơi cô nhìn anh chào tạm biệt nhưng cứ mãi không đi đợi đến khi anh nhắc đến học mới chịu vào trường."

Bây giờ đứng đây nhìn mọi thứ, em lại thấy những hình ảnh cũ hiện về. Anh có còn về đây không? Em không chọn cách đi trên con đường này thêm một lần nào nữa. Em sợ mình càng đi nhiều lại càng giống như trái tim cùng một chỗ vết thương con dao cứ rút ra rồi đâm vào vậy.

Cô bước lại phía đường bên tay trái cổng trường. Chỉ dừng phía trên nhìn xuống. Ở đây cũng có kỉ niệm của cô với anh.

Chúng ta đã cùng đi trên con đường đó. Anh dắt xe đạp đi phía ngoài, em đi bộ cạnh bên. Vừa đi vừa nói chuyện. Em không nghĩ ngày hôm đó đối với anh là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc tình ấy. Hôm đó em đã làm gì nhỉ? ôm anh từ phía bên cạnh và nói em yêu anh? Chuyện tình của chúng ta thật phức tạp! Cứ lẫn lộn giữa chuyện yêu, chuyện bạn bè, chuyện anh em, chuyện chia tay. Nhập nhằng phức tạp, giá mà em có thể sắp xếp lại mọi sự việc tốt đẹp và xóa bỏ những chuyện không ra gì như chia tay. Nhắc mới nhớ, anh là người như thế nào em vẫn nhớ. Anh tự ti về khuôn mặt mình, có mấy nốt mụn mà toàn đeo khẩu trang, trong khi da thì trắng hề ai nhìn thấy là xuýt xoa ca ngợi. Còn nữa anh thường xuyên đem chuyện nhà nghèo ra nói lúc yêu nhau. Anh mà nghèo thì ai dám nhận mình giàu. Được rồi cứ coi như anh không giàu thì em cũng không quan tâm chuyện đó. Thế mà sau chia tay có nhắn tin anh lại cái kiểu tự ái ấy. Rồi còn gì nữa? Có một dạo em chụp ảnh cùng hội văn nghệ, có ôm cổ khoác tay đứa bạn thân khác giới từ tiểu học. Cái ảnh đấy còn trước cả khi ta quen nhau. Thế mà anh lôi cậu ta ra gán ghép với em. Xong lại thấy em ở cạnh hoặc đuổi nhau đánh đứa con trai nào liền lấy đó làm chủ đề gán ghép. Em cũng xuýt hộc máu tức chết đấy, nhưng có lẽ mệnh em lớn nên chỉ khóc nhè thôi. Nghĩ lại cũng thấy buồn cười, việc gì em phải khóc cho việc trẻ con đó của anh chứ nhỉ? Quá vô lý! Lúc đó em với anh lại còn nhắn tin cái kiểu "đánh nhau không?" nữa chứ. Nhưng rồi thì cũng chả ai đánh ai khi gặp nhau cả, nhưng bây giờ em lại hối hận vì không đánh anh khi còn có thể gặp. Bây giờ thì sao chứ? Thực sự em đã mất liên lạc với anh rồi. Mất tất cả, hỏi bạn bè anh hỏi cấp 2 em quen họ cũng nói hợp lớp anh không hề về, nói chuyện gì cũng bạn, cũng không liên lạc. Em cũng thành ra tình yêu chỉ có một người càng ngày càng. Chờ đợi trong vô vọng có thể em đã quen, nhưng em không thể biết tin tức về anh thì thực sự quá khổ sở với em. Có lẽ bây giờ em đã không còn nhớ tới anh nhiều như trước, chắc là tại thời gian và sự cách biệt - khoảng cách của chúng ta có lẽ không còn là trong cùng một thành phố. Tuy nhiên lại có điều mới lạ trong tâm tình của em, em nhận thức được một điều. Em không yêu anh nữa mà em Thương anh. Thương anh nên không phải là đi cùng, chỉ là đi đâu đó để thấy anh hạnh phúc. Bởi vì anh tránh em nên em cũng biết không đi chung đường chính là khiến anh hạnh phúc. Em sẽ không tìm anh nữa. Nhưng mà nếu anh có biết thì đừng vội vui mừng, em không tìm kiếm anh nữa không có nghĩa là em thôi nhớ về anh...

Cô mỉm cười nhìn mọi thứ xung quanh rồi chào bác bảo vệ, rời khỏi vùng hồi ức ấy. Chuyện tình của cô đúng là rất lằng nhằng. Yêu nhau rồi chia tay, chia tay rồi không liên lạc nữa, rồi lại nhắn tin làm bạn bè. Rồi cho rằng không thể làm bạn bè, => quay lại với nhau, hạnh phúc chẳng dài lâu lại xích mích lại ghen tuông, lại mất tin tưởng lại chia tay. Rồi lại bỏ liên lạc một khoảng thời gian rồi lại liên lạc, liên lạc được ngắn hạn thì anh đẩy cô ra xa. Cái cảm giác cứ như là bạn bè, là anh trai ấy anh không muốn. ANH

không muốn, không có ý nghĩa “không yêu thì làm bạn”. Anh tìm lí do đẩy cô ra, anh nói lời đau lòng, anh kêu anh bạn, anh không giữ liên lạc => anh chặn cô một thời gian. Bỏ chặn lại tới lượt cô chặn anh. Nhớ nhưng quá rồi thì bỏ chặn. Cô bỏ chặn nhưng không dám gửi lời mới kết bạn. Cô biết như thế chỉ là làm phiền, anh cũng sẽ không xác nhận đâu. => CUỐI cùng anh không liên lạc, cô không liên lạc. Cô chỉ lặng lặng vào xem trang cá nhân của anh, nhưng cũng chỉ xem được ảnh đại diện và ảnh bìa, không nhắn tin không làm phiền. À, một dạo, một lần sinh nhật anh năm cô học lớp 9. Cô gửi một đóa hoa hồng cũng một bức thư tới nhà anh. CHA mẹ anh chuyển đồ đó cho anh. Bức thư chỉ viết vở vẫn không cần hiểu, nhìn bút danh là tên gọi của cô quá quen thuộc. Anh gửi tin nhắn cho cô cảm ơn.... Sau đó nói cô đừng làm thế, làm thế làm làm khó anh,...các thứ.... Câu cuối cùng trong đoạn tin nhắn của cô với anh là chữ “ừm” của anh. Trước câu ừm là “thời gian sẽ thay đổi mọi thứ”. Trước nữa là “Chào em!” Anh thật khách sáo và xa lạ. Cô bây giờ đang thắc mắc liệu bản thân có ăn nhầm bùa lú nào nào không....

10. Chương 9-2: Tự!

Câu chuyện trên mà nói là cuộc đời của tôi đã từng trải qua. Có điều sự việc tôi thực sự trải qua mới dừng lại tại mái trường cấp 2 thân mến. Vì thế có thể nói những điều tôi kể đều là có thật tới 90%. Còn chuyện sau này tôi sẽ tự vẽ lên cuộc đời mình. Tôi không muốn tiếp tục một mối tình chỉ có một mình. Mặc dù yêu 1 người không phải là điều chưa từng xảy ra nhưng mà nó khiến người ta thực sự rất cô đơn, lẻ loi. Nhất là vào mùa đông lạnh lẽo, khi nhìn thấy những bàn tay đưa về phía mình, chỉ nhìn thôi cũng thấy cảm giác ấm áp lồi cuốn ta. Rồi lúc bàn tay sắp nắm lại chợt sực tỉnh nhớ đến mối tình cũ mà bản thân đã đơn phương được qua ngân ấy ngày. Nhưng mà nhìn những bàn tay ấy rơi vào khoảng không vô định và biến mất thì cảm giác như mình lại khiến người bên cạnh tổn thương. Cảm giác tội lỗi ấy sao mà khiến người ta xót xa đến quần quai. Tôi không muốn sống như thế! Như thế có phải sống cho bản thân không?

Có lẽ tôi là một kẻ mộng mơ, tôi sống mà ôm nhiều hoài bão, tôi yêu mà ích kỉ, tôi thua mà không dám đối mặt sự thật nhưng mà bản thân tôi lại tự biết mình như thế. Ấy vậy tôi đã vẫn sống như thế trong ngần ấy năm tháng, tôi tưởng rằng mình sẽ hạnh phúc, mình sẽ vui, mình sẽ đạt được tất cả. Nhưng sự thật lại là hão huyền, là tôi si tâm vọng tưởng. Bản thân không nhận được gì mà còn mất đi. Sau những ngày tháng khép lòng mình tôi chợt nhận ra đối với mọi người tình cảm của tôi luôn giữ ở khoảng cách cô lập. Ví như người ta xa lạ với tôi, tôi khiến họ thành thân quen, Họ quá thân với tôi, tôi lại lạnh lùng đẩy họ ra. Vài lần đùn đẩy cuối cùng người ta cũng chán ghét mà bỏ tôi đi. Thế nên thường thì những ai không hay giao tiếp, không thường xuyên ở gần tôi thì sẽ có mối liên hệ lâu dài và bền vững. Cũng vì có quá ít người thân, có quá ít niềm tin vào họ mà tình cảm, ước mơ,... tôi đều cố gắng giữ bí mật hết sức có thể. Bởi tôi luôn có ảo tưởng về sự phản bội và ngờ vực! Đặc biệt là suy nghĩ của tôi, tôi sẽ không tùy tiện nói ra. Mà đa số suy nghĩ của tôi lại đều là viễn vông, dù biết là thế, dù biết sẽ chẳng thể xảy ra như những gì bản thân suy nghĩ nhưng tôi lại vẫn tiếp tục nghĩ thế. Cho nên đối với việc đọc truyện tôi rất thích vì tôi rất nhanh dựng được một cảnh tượng chân thật về bối cảnh qua các dòng chữ trong đầu mình. Việc đó với tôi là tốt nhưng với người khác chưa chắc đã tốt. Tôi ít nói ra nên người ta cũng ít nói với tôi, họ cũng không hỏi tôi. Họ không hỏi, tôi không nói, tới lúc biết rồi họ lại cho rằng bản thân họ bị lừa dối..

Tôi cứ loanh quanh luẩn quẩn trong cái tôi của bản thân. Người ta là bẩm sinh từ bé do sự cố nào đó mà thay đổi bản thân, thu gọn bản thân. Thế mà tôi lại là càng lớn càng cô độc, càng lớn càng có biểu hiện của chứng thiếu tình cảm. Tôi lười ra khỏi nhà, nếu không phải có việc gấp, đi học thì chắc chắn sẽ không bước chân ra khỏi cửa. Tôi lại thích nghe nhạc buồn mặc kệ tâm trạng ra sao. Tôi cũng thích dán mắt vào những công việc chỉ dành cho một người khác nữa. Nhà tôi không giàu, không nghèo, ăn đủ ăn, tiêu đủ tiêu. Tôi không phải làm gì việc nhà mấy, chủ yếu làm việc bản thân tôi thích, không ai ép, bắt làm gì cả. Song lại ngoài đời lại chẳng thể tóm gọn trong câu chữ, khi mà bố mẹ tôi vẫn thường than phiền về tôi. Nếu như đi học về tôi dùng facebook sẽ bị nói “suốt ngày online fb, chat chít, chẳng phải lên lớp gặp nhau rồi sao?”. Còn nếu ăn trưa xong một lúc sau tôi đi ngủ tới tận 6h chiều liền bị nói “Chỉ có chơi với ngủ, chả có học hành gì cả”. Và cả khi tôi đi tắm muộn, gội đầu muộn, bố mẹ tôi sẽ kêu ca rằng “Sớm thì không gội, muộn mới gội gội nghe tiếng sậy tóc đau cả đầu”. Thậm chí 1 tuần tôi chỉ vẽ có một lần mà bị mẹ nhìn thấy sẽ

bị mẹ mắng thành “Suốt ngày chỉ có tô tô vẽ vẽ, học thì không học, vẽ được tích sự gì”... vv...

Thế đấy, đời không như mơ, không mượt mà trơn chu như một tấm thảm mịn. Ngôn tình mặc dù nhiều biến cố tình yêu nhưng lại vẫn lãng mạn và thú vị hơn đời. “Đời” của bạn thế nào? ĐỐI với tôi “Đời” của tuổi 15 là những ngày nắng không đẹp màu, mưa không mát lối, là những ngày yêu thương rủ nhau đi hết, là những chuyện vô vị trôi qua... Những ngày tháng vừa rồi trở nên như thế chắc là do tôi sai. Sai khi cứ nhìn về quá khứ, sai vì chờ một người chờ mãi, sai vì không quan tâm tới tương lai... Thế anh ấy có sai không? Không! Là do tôi bỏ anh ấy trước, để anh ấy cô đơn trước, là tôi không quay về bên anh ấy khi anh ấy níu tôi.

Chắc là tôi sẽ dừng lại cuộc đời nhạt nhẽo này ở đây để bắt đầu cuộc đời của thuở nhỏ. Ít ra cô độc nhưng không vô vị. Tôi cũng sẽ không tự tìm đáp án cho những mâu thuẫn của cuộc tình dang dở giữa tôi và anh ấy, cuộc tình như vừa tới độ hạnh phúc nhất ấy. Tôi sẽ thôi nghĩ về nó, thôi buồn về những điều đã cũ. Và đừng ai nhắc về anh đấy với tôi! Tôi sẽ tự vẽ ra cho mình một cuộc đời của thời sinh viên đại học mà tôi mong muốn. Tôi không mong ai đó nói tôi mộng mơ!

Và đây sẽ là một câu chuyện về Kiều Uyển Nhi, là một câu chuyện được nghĩ ra....

11. Chương 10

“Sau bao ngày tôi cuối cùng cũng có cuộc sống mình mơ ước. Ở một mình, ăn một mình, mặc thứ mình muốn, mua những thứ mình cần, làm những việc mình thích,... Tất cả mọi việc đều theo bản thân, không có ai đánh giá, nhận xét thậm chí phê phán quyết liệt. Song tôi cảm thấy cuộc sống thiếu gì đó...”

Căn nhà cô ở có hai tầng. Tầng dưới của chủ nhà ở, cô ở tầng trên. Có cầu thang ngoài ko lo bất tiện thức khuya dậy sớm. Tường cách âm, ko lo bạn bè to tiếng. Nhưng nó lại luôn mở cửa sổ ở phía trước nhìn ra mặt đường. Có lẽ để nghe âm thanh nơi thị thành đông đúc. Cô để bàn học ở cạnh cửa sổ, tiếp vào trong là một bộ bàn ghế có sẵn đơn giản, tiếp đó là giá sách mặt, ngăn cách bàn ghế và giường ngủ. Phía cạnh giường là bàn trang điểm và tủ quần áo 3 ngăn. Về công trình vệ sinh thì khép kín ở đối diện phòng khách, cạnh phòng bếp nhỏ xinh. Tuy đây chưa phải căn nhà mơ ước, nhưng không gian riêng này cũng đủ khiến nó miên man thích thú rồi.

Sáng hôm nay nó phải tới trường làm một số công việc nghe và nhớ. Chủ yếu là con đường vào tới lớp như nào. Nhập học muộn, thời tiết thu sang rất hay với nó. Hay vì nó lúc ấm lúc lạnh. Hay hơn vì dễ ngủ, dễ mặc. Tiếng chuông báo thức kêu nó thoải mái thức dậy. Nhìn cái điện thoại nó mỉm cười, đây chính là thứ nó khao khát có riêng từ nhỏ mà mãi đến giờ mới được dùng đây. Nhanh chóng làm vsen rồi nó thay đồ và ra khỏi nhà. Mặc quần jeans bó màu đen với sơ mi trắng trễ vai đuôi dài với phía cúc sau cài một chiếc kẹp nơ màu hồng. Đi thêm đôi giày thể thao màu trắng cùng tông với áo. Tóc nhuộm màu xám ngắn ngang lưng, mái thưa buộc cao dày năng động. Trông nó ra dáng sinh viên hảnh sau khoảng nghỉ hè lột xác, xinh đẹp hơn, người khác khó nhận ra. Ngoài đường xe cộ tấp nập, nó đeo theo cả chiếc khẩu trang y tế màu xanh nước biển nhạt, chỉ lộ ra đôi mắt trong phẳng lặng. Từ chỗ ở tới trường nó học cách tầm nửa cây số. (Giấu tên trường) Đặc biệt cùng nằm một phía, nó không phải sang đường, ác mộng đô thị. Nhưng nếu muốn đi đâu khác thì phải đi tắc xi hoặc với người biết đường nếu không nó sẽ lạc mất. Đường Hà Nội sẽ giống với trang giấy kẻ 5 ô ly của học sinh tiểu học nếu các con đường thẳng và vòng góc với nhau. Mà có lẽ như thế thì tốt hơn với mọi người khi dò tìm đường. Cứ đến giờ cao điểm, xe cộ lại đông tấp tập, nhìn vào cảm tưởng như xe muốn lao lên cả vỉa hè mà đi, tiếng còi xe, tiếng máy chạy, mọi thứ làm tim nó đập nhanh hơn, âm thanh rộn ràng trong đầu nhiều khi khiến nó chóng mặt. Dọc đường nó gặp nhiều sinh viên đi học. Nhìn vào ta có thể dễ dàng nhận biết được các loại sinh viên khác nhau. Đơn giản như sinh viên năm nhất thường đi lẻ loi và e thẹn. Còn sinh viên năm trước lại rất tự nhiên, đi theo đôi hoặc nhóm đông, nói cười rộn rã. Vài sinh viên năm cuối đầu tấp mặt tối, có vẻ vội vã mệt mỏi hơn.

Sau một hồi tìm kiếm nó cuối cùng cũng tìm được lớp học của mình, ở tầng 2. Nếu mà quen đường chắc chắn từ cổng đi tới lớp sẽ mất 10 phút. Trong lớp bạn học cũng đã gần đông đủ. Nó thấy dãy bàn đầu

trống trải nhất, nhìn xuống cuối lớp lại đông đúc ồn ào, liền ngồi xuống bàn đầu của dãy thứ nhất từ cửa vào. Ở những giây phút chờ đợi trong im lặng có một bạn học khá ái khác ngồi phía trong quay qua nhìn thấy nó thì biểu cảm liền giống nhìn thấy bảo bối. Cô có một khuôn mặt đáng yêu, đôi mắt to tròn, lông mi dày, đôi môi anh đào chúm chím màu cam với sống mũi cao và mái tóc ngắn tới vai, ép cụp màu hung đỏ. Khoác trên người bộ váy minh bạch màu trắng từ lụa và ren, đi đôi giày thể thao màu trắng đen.

- Chào cậu, mình tên là Võ Hạ Tuyết. Cậu tên gì?_ Tuyết nhìn nó nở một nụ cười thân thiện.
 - À...Mình tên là Kiều Uyển Nhi._ Nó đối diện với khuôn mặt ấy thì không thể lạnh lùng đối xử được đành nở nụ cười nhẹ.
 - Mình thấy cậu rất đặc biệt, không ồn ào giống đám người kia__ Tuyết liếc mắt xuống cuối lớp.
 - Mình không thích bàn luận như thế lắm, cũng có thể vì mình không có năng khiếu hài hước nữa..._ Nó nhìn theo ánh mắt của Tuyết.
 - Hây, mình cũng không thích người ồn ào đâu, vì bản thân đã quá ồn ào._ Tuyết Tuyết thở dài lắc đầu.
 - Cậu rất thú vị!_ Nó nghe vậy liền nở một nụ cười tươi.
- Đột nhiên bị Tuyết đưa hai tay áp vào má mình, nó quá bất ngờ. Cậu ta lại như vớ được vàng.
- Cậu có răng khểnh kìa, cả cái má núm đồng xu nữa. Ôi, duyên thật đấy__ Tuyết nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ.
 -_ Nó gạt tay Tuyết ra, chẳng biết nói gì chỉ biết cười khỏ.
 - Cậu làm bạn thân với tớ đi. Chỉ cần cậu nói ít tớ sẽ nói nhiều. Tớ tin cậu sẽ là bạn tốt!_ Tuyết vui vẻ cầm tay nó nói rồi phát hiện gì đó bất thường.
 - Tay cậu sao thế?_ Tuyết sờ nắn bàn tay nó rồi hỏi.
 - Nó vốn thế, tại tớ không phải lao động nặng chứ không có sao! __ Nó đã quá quen với câu hỏi này rồi.
 - Sờ thích thật đấy. Ừm...Thế đã là bạn thân thì cứ gọi mình là Tuyết Tuyết nhé!_ Tuyết nhìn nó nói.
 - Được thôi!_ Đối diện với vẻ mặt chân thật ấy nó vui vẻ đồng ý từ tận đáy lòng.

Tuyết Tuyết cười rồi ngồi kể cho nó đủ các loại chuyện. Cô vốn là con nhà y sĩ. Bố mẹ là chủ của một phòng khám tư nhân lớn. Lại là con một Tuyết Tuyết rất được chiều chuộng nhưng lại bị bố mẹ cấm túc, ít được ra ngoài vì cái tội quá tin người. Nó nói ít thật, cô nói là chính. Chả mấy cả buổi sáng cũng khép lại. Đã có đầy đủ mọi thông tin của nhau. Tuyết tuyết còn hóm hỉnh chụp chung với nó một bức nói mang về khoe ba mẹ.

Tối gần chỗ nhà để xe nó và Tuyết tạm biệt nhau, tại hai đứa hai đầu khác đường về, hơn hết nó đi bộ, Tuyết còn lấy xe máy. (nhà xe có cổng ra riêng). Tạm biệt nhau hai đứa ra về!

- Tuyết Tuyết, đi cẩn thận!_ Nó dặn tuyết tuyết.
- Yên tâm. Mình đi rất an toàn. Lúc nào rảnh mình sẽ cho cậu đi thăm thú Hà Nội 1 chuyến miễn phí__ Tuyết Tuyết tự hào nói.
- Được, mình sẽ chờ. Bye_ nó đưa tay vẫy chào.

Tuyết tuyết vừa quay đầu lại vừa vẫy tay mỉm cười....

12. Chương 11

Giờ cao điểm, tiếng còi xe inh ỏi vang lên từ ngoài mặt đường vọng vào chỗ nó rất rõ. Nó cảm thấy sợ sệt khi những âm thanh ấy như càng lan lại chỗ mình. Đứng một lúc dưới bóng cây để bản thân tốt hơn. Nó

lại nhìn những sinh viên khóa trước, họ đầy tự tin, đầy vui vẻ bước vào trường, chả có chút gì rụt rè hết. Lại tự nhìn bản thân mình, có chút gì đó áy ngại. Khoảng 30 phút sau, nó tiếp tục bước ra ngoài trường. Vì đây là cổng chính nên học sinh nội trú thường đi cổng này. Họ đi thành từng nhóm, có lẽ hẹn nhau cũng lên trường. Cách trước mặt nó tầm 20 mét là một nhóm nam sinh. Trông cả thấy 5 người đều rất điển trai xong có một vài người hơi gầy một chút nhưng ai cũng trắng cả thôi. Nó cũng chả mấy bận tâm tới việc đó, bởi nó miễn nhiệm trai đẹp mà.

“Chợt chiếc điện thoại ở tay rung lên. Mở máy ra xem là tin nhắn từ Tuyết Tuyết. Cô ấy nói bản thân đã về nhà rồi, hỏi tôi rằng đã về chưa, rồi còn thêm cả cái ảnh của cô ấy đang ăn táo nữa. Có phải là cố tình cho tôi thèm ko? Dù sao tôi cũng thích ăn táo mà.”

THoảng nghĩ ngợi, rồi nó reply lại tin nhắn của nàng Tuyết. Mãi mê nhìn vào bàn phím mà nó quên nhìn đường. Phía đối diện, đám 5 người lại đùa đẩy nhau khiến cho một nam nhân người thanh mảnh cao ráo trắng trẻo va vào nó lúc đi ngang qua. Nó ngã xuống đất, một tay chống, một tay vẫn cầm điện thoại, đôi mắt là thứ duy nhất lộ ra từ khẩu trang thì đang nhăn nhó không hiểu chuyện gì. Bàn tay chống phải hòn đá đã bị xây xước da, máu như đang tìm chỗ chui ra. Nhìn sang bên thấy một chàng trai mở to mắt nhìn mình. Bản thân lại nó bất ngờ sững lại trước đôi mắt ấy, nhìn mãi tới khi người kia lên tiếng mới rời đi.

- Bạn không sao chứ? _ Chàng trai đưa tay đỡ nó đứng dậy, nhìn một lượt người nó.

Nó lúc này đứng dậy, lẩn tránh ngay ánh mắt đó, phủi quần áo của mình, nhẹ nhàng vén vài lọn tóc rối trước mặt lại sau tai.

- Không... Không sao! _Nó nói rồi đi luôn.

Phía này chàng trai nhìn theo nó, đám bạn bắt đầu bàn tán sôi nổi rồi trêu chọc cậu ta. Nhưng nhanh chóng cậu để ý tới chiếc nơ dưới chân mình. Một chiếc kẹp nơ màu hồng vô cùng quen thuộc. Cậu chợt nhớ lại ánh mắt đó, vội vàng đưa mắt tìm kiếm xung quanh, nhưng bóng dáng có chút lạ lẫm mà vô cùng thân quen ấy đã đi mất rồi, không thấy đâu nữa.

- Mày mắt hồn luôn rồi đấy à? _ Một chàng trai khác, tóc undercut, gương mặt điển trai, nụ cười tỏa nắng, đôi mắt trong veo như mắt con gái vậy, không là mắt của Thúy Kiều. Cậu vỗ vai cậu bạn, nở nụ cười trêu ghẹo. Cậu tên là Hoàng

- Kệ thằng Lâm đi, nó cũng gần 1 năm rồi chưa có người yêu mà _ Chàng trai này nhuộm tóc màu bạch kim, dáng người vạm vỡ hơn hẳn, có vẻ chăm thể thao, giọng nói trầm ổn. Chàng trai này là Mạnh

- Chúng mày ăn no đừng mỡ phải không... _ Lâm quay lại lườm cả đám đang cười cười chỉ trở rồi bước đi trước.

Đám bạn nhìn nhau rồi tiếp tục bước đi, không mấy ai để ý tới Lâm vẫn cầm cái kẹp nơ hồng.

...

Phía này, nó bước đi chậm rãi trên còn đường, một tay đặt lên ngực trái. CHỗ này,...chỗ này cảm giác nhói đau. Chỗ này giống như vết thương cũ bị động vào bằng cách thức cũ.

“Gương mặt ấy, ánh mắt ấy, bờ môi ấy, giọng nói ấy, là anh. CHÍNH là anh phải không? Hay, chỉ là người giống người thôi? Đúng rồi, chỉ là người giống người thôi. Không thể có chuyện trùng hợp như vậy xảy ra được”

Cô bước từng bước nặng nề về nhà. Là người nặng hay lòng nặng, cô không biết. Chỉ biết về tới nhà cô đã gục mình trên chiếc giường và ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cô không muốn quan tâm mà cũng không muốn nghĩ tới. Cô đã chọn lựa khó khăn giữa tiếp tục một mình hoặc làm lại từ đầu. Rồi cô chọn làm lại. Nhưng cô cũng biết chỉ cần gặp lại người đó, cô sẽ không còn sự kiên cường như lúc chọn lựa. Cô sẽ lại tự làm khổ bản thân, cô không muốn thế. Rõ ràng mắt đã nhắm từ lâu, hơi thở đã đều đặn, tiềm thức chìm vào giấc ngủ, nhưng mà những giọt nước mắt vẫn vô thức lăn dài một bên má, chảy xuống gối. Cô cũng không hay, trong lòng bàn tay trái, vết thương nhỏ vẫn còn rỉ máu.

...

Sáng hôm sau, từ khi trời hửng sáng nó đã vô thức tỉnh dậy, nhìn chiếc điện thoại chỉ 5 rưỡi. Cô không vội vàng mà nhẹ nhàng ngồi dậy. Bản thân tự lừa dối mình vừa trải qua một giấc mơ, cô bước vào nhà tắm. Tắm rồi mới thấy vết thương trên tay, mới thấy rơi mất cái nơ hồng. Thế là nó không mơ, thế là đó là sự thực. Nhưng nó nhanh chóng phải đi suy nghĩ về người đó và sắp xếp sách vở, ăn sáng, thay đồ để tới trường. Hôm nay mới là buổi học chính thức của nó. Nhớ tới trường, mới nhớ ra Tuyết Tuyết. Thế là cô vội vàng nhắn tin cho Tuyết Tuyết để bớt lo lắng!

13. Chương 12

“Xin lỗi vì hôm qua không gọi lại cho cậu”_ Uyên Nhi nhắn.

“Cậu ko sao chứ?”_ Tuyết Tuyết.

“Mình ổn, chỉ bị va chạm chút thôi”_ Uyên Nhi

“Ồn trời, vậy hẹn gặp cậu trên lớp. <3”_ tuyết=“”>

“:*”_ Uyên Nhi.

Sau một vài tin nhắn với Tuyết Tuyết, nó ra khỏi nhà và khóa cửa. Tiếp tục đeo chiếc khẩu trang y tế chỉ để lộ lại mắt. Đôi mắt to, đẹp, sâu và trong veo ấy thật tuyệt.

Nhanh chóng đi trên con đường mới của tháng năm đại học, nó không biết bản thân đang nghĩ gì, chỉ tập trung tiến về lớp học. Có vẻ sinh viên thường đi học muộn nên lúc này trường lớp còn trống trải. Khu năm nhất của nó còn trống hơn. Vẫn còn đang cảm cú nhìn cái điện thoại, tai đeo tai nghe bước vào lớp thì nó đắm sầm vào một người.

Lúc này thời gian như ngừng lại. Nó đang ám mắt vào một chiếc áo phông đen bên ngoài của một bộ ngực vững chắc. Rồi vượt qua tiếng nhạc trong tai nghe, truyền đến tai nó là tiếng tim đập, là của bản thân, hay của người phía trước? TRONG khi còn đang quá bất ngờ thì một mùi hương nam tính lại len vào đường hô hấp của cô. Cảm giác bất ngờ mà lại thật yên bình...

Tất cả trở lại bình thường khi chàng trai phía trước lùi lại, giữ bả vai nó, đầy hốt hoảng nhìn nó. Đôi mắt biến chuyển từ lo lắng cho tới ngạc nhiên nhìn xuống khuôn mặt nó - chiếc khẩu trang.

- Cậu không sao chứ?_ Chàng trai kia hỏi nó.

Nó ậm ừ, đưa tay vờ vờ nhẹ cái đầu bản thân, ậm ở đỉnh trả lời thì thanh âm của chàng trai kia đã vang lên lần nữa.

- Cậu đau đầu à?_ Cậu hỏi.

Nó nhanh chóng xoa xoa tay kèm theo lắc đầu.

- Không, tôi không sao!

Rồi, đáp lại giọng điệu quan tâm ấy thì giọng nói của nó có phần hơi lạnh lùng. Chàng trai khựng lại, bỏ tay khỏi vai nó, đứng ngượng ngùng gãi đầu.

Nó liền tránh mặt cậu, đi qua cậu ta và bước vào lớp. Cậu ta trống tay nhìn cô có chút gì đó muốn nói nhưng không thành lời. Nó đã ngồi xuống chỗ, nhìn ra vẫn thấy cậu ta ở cửa nhìn mình chăm chú.

- Còn việc gì sao?_ Nó vừa hỏi vừa tháo khẩu trang, đưa mắt nhìn cậu ta.

Lúc ấy, nó không hề hay biết ánh mắt trong veo của mình, cái nhìn đầy dịu dàng ấy lại khiến trong cậu ta thay đổi. Cậu ta hơi há miệng. Rồi mãi mới lên tiếng.

- Cậu tên là gì?_ Cậu ta hỏi nó.

-...Kiều Uyên Nhi..._ Nó hơi do dự nhưng cũng trả lời.

-...Ừ...ừm... Mình cũng học lớp này, tên là Dương Minh Phong. À...Xin lỗi cậu chuyện vừa rồi__ Cậu ta âm ờ nói mãi mới xong.

Uyển Nhi thoáng thích thú trước vẻ mặt bối rối của cậu bạn này. Đã lâu lắm rồi nó mới chứng kiến lại cái cảnh kiểu bạn cùng tuổi bối rối như thế này. Khéo miệng nó hơi nhếch lên thành một nụ cười, rồi hơi lắc đầu nhẹ.

- Không sao, không phải lỗi của cậu. Là tại tôi đeo tai nghe, mắt thì cắm vào điện thoại, không nhìn đường nên mới đâm vào cậu... Tôi xin lỗi cậu mới phải...__ Nó từ tốn thanh thoát nói.

- Ấy... Không có gì đâu. À, chuyện là mình có để sách bên trong ngăn bàn cạnh chỗ cậu,cậu...không phiền...chứ?__ Nhìn mặt Phong có vẻ khó xử.

Uyển Nhi hơi cúi nhìn vào ngăn bàn bên phía tay trái, quả nhiên có một chiếc cặp ở đó. Rồi nó lại nhìn Phong phía cửa.

- Không sao! __ Nó nói rồi quay đi.

Phong cũng không biết nói gì đành bỏ đi. Lúc đầu là cậu định đi kiếm cái ăn. Sáng nay lỡ lời to tiếng với bố mẹ cho nên không ở ăn sáng mà đi học luôn nên giờ cũng phải ăn để còn học chứ. Phong đi tới cầu thang thì Tuyết Tuyết tới. Cô chẳng may để ý tới chàng trai nọ, chỉ nhanh chóng lên lớp gặp cô bạn thân của mình.

- Uyển Nhi...__ Tuyết tuyết vui vẻ chạy tới ôm lấy nó qua cái bàn đầy phấn khích. (phan cuồng chẳng?)

- Cậu đi lâu quá__ Nó thở dài nói vẻ buồn buồn.

- Thì mình đi chậm ý, mình bỏ lỡ chuyện gì sao?__ Tuyết lại hỏi nó.

Chợt nghĩ lại chuyện khi nãy xảy ra nhưng rồi lại nhìn cô bạn ngồi bên phải mình. Tốt nhất là không nên nói để tránh lời thôi rắc rối.

- Không, mình chỉ hơi chán thôi. Chẳng có gì chơi cả...__Nó than vãn.

- Tưởng gì...__ Tuyết tuyết nhìn nó đầy chán chường.

- Mà các bạn trong lớp đi học muộn nhỉ?__ Nó nhìn quanh lớp khi mới được một vài người bước vào.

- Sinh viên mà. Khéo mấy buổi sau sẽ ít dần đi thôi...__ Tuyết lướt điện thoại, lắc đầu ngao ngán.

Nó cũng chẳng mấy ngạc nhiên lại chăm chú vào câu chuyện trong chiếc điện thoại. Lại là ngôn tình có cái kết buồn. Nhưng điều này nó lại chưa từng nghĩ tới, chưa từng nghĩ tới bản thân mình từ bao giờ lại chỉ thích đọc ngôn tình có cái kết buồn. Ngày trước bản thân nó thích đọc chuyện kiểu như oan gia yêu nhau như thế hài hài rất thú vị.Bây giờ nó còn chẳng hề nghĩ tới có gì khác nhau.

Sau tiếng chuông kêu lớp cũng đông lên được chút xong vẫn ít hơn ngày hôm qua. Chàng trai vừa rồi cũng thần nhiên đi vào lớp ngồi cạnh nó. Khoảng cách giữa hai người có lẽ là 20cm. Nó thì chỉ chăm chú nghe giảng còn cậu ta lại lén nhìn nó...

14. Chương 13

Thời gian cứ thế xuôi dòng, chẳng vì ai mà dừng lại, chẳng vì ai chảy ngược lại.

Uyển Nhi, Tuyết Tuyết và Dương Minh Phong - ba người sinh viên năm nhất tiếp tục cuộc sống của mình. Trong thời gian ngắn ngủi, Phong đã thân cận hơn với Uyển Nhi và Tuyết Tuyết. Uyển Nhi nói nhiều hơn, cũng nghĩ nhiều hơn, rồi cũng nhận ra ánh nhìn của Minh Phong dành cho cô.

Một tháng sau, ngày chủ nhật thứ hai của tháng 10. Nó đang ở nhà...

....

Hôm nay nó phải lên ngoại. Nhà ngoại ở trên tỉnh, từ nhà lên thì mất 1 tiếng đi xe bus. Vì lí do không muốn dậy sớm nên nó đi xe bus lên sau. Bố mẹ đã lên trước, anh trai thì từ ngoài HN về thẳng đó luôn. 8h nắng nhạt nhòa chiếu lên mặt kính, hẳn lên màn trắng tinh khôi. Con người nằm trên giường kia khẽ lật người, đưa tay quơ quơ phía đầu giường bên phải. Sau khi tay đã chạm được vào cái điện thoại thì mới thò mặt ra từ chăn nhìn điện thoại. Cũng chẳng ỉ ra mà nhanh chóng con người ấy rời khỏi giường bước vào nhà tắm. Sau khi đánh răng rửa mặt liền thay đồ. Khuôn mặt tỉnh ngủ khác hẳn với khi mới dậy. Đeo cái túi chéo màu đỏ đô đang định ra khỏi phòng thì lại nhìn thấy trên tờ lịch chỉ ngày 14. Nó sưng lại, mắt như bị hút luôn vào tờ lịch.

“Nhanh thế sao, lại một năm nữa à?”

Từ tâm trạng lạnh tanh của buổi sáng, nét mặt nó chợt có chút thay đổi, sắc mặt trầm hẳn xuống. Nhưng rồi nó cũng đeo khẩu trang ra khỏi nhà. Tuy nhiên lại đi xe máy của mẹ mà ra khỏi cổng.

Mỗi lần về nhà nó chả mấy khi ra đường ngoại trừ đi mua đồ của bản thân hay lên ngoại ra. Đường làng đường xóm cũng sạch sẽ, xanh mát. Thời tiết hôm nay rất tốt, trời trong xanh cao vợi vợi, từng tầng nắng rất êm đềm vắt ngang vai. Nó không từng nghĩ tới ngày hôm nay lại đến nhanh như thế.

Đi khoảng 30 phút thì dừng lại tại một tiệm hoa. Có rất nhiều loại hoa, các kiểu gói hoa. Song nó lại nhìn về giỏ hoa vuông vuông xinh xắn màu trắng có cắm 14 bông hồng đỏ, xung quanh là những chùm hoa baby màu trắng. Vừa giản dị vừa đẹp...vừa quen thuộc! Thanh toán tiền rồi nó lại nhanh chóng đi ngược lại con đường bản nãy. Khoảng 15 phút đi đường, rẽ về ngõ tay trái. Thấy các nhà quanh đây vẫn còn chưa có vẻ thức dậy, nó đành dừng xe ven đường. Đi bộ vào trong 20m, hiện ra trước mắt là một chiếc cổng màu xanh ngọc lục bảo đã có phần hoen gỉ, phía trong nhà vẫn khép cửa.

Nó kẹp một tờ giấy không biết đã viết từ lúc nào ra vào khóa cổng, treo lên khóa cổng. Đứng đó vài phút rồi lại nhanh chóng rời đi. Nó mới rời đi thì phía sau có một người đi xe máy tiến vào dừng xe mở cổng. Con người ấy sưng ra vài giây rồi nhanh chóng cầm lấy giỏ hoa sinh sản kia nhìn ngó.

“Vẫn thế, vẫn là lẵng hoa ấy...”

Nhìn ngó ngang dọc một hồi, cũng không tìm thấy bóng dáng ai, chàng trai nay mới mở tờ giấy kia ra. Lúc nhìn dòng chữ ấy, cảm tưởng như đôi mắt buồn kia lại óng ánh lên dưới tia nắng...

“Sinh nhật vui vẻ! Harry.”

15. Chương 14

“Sinh nhật vui vẻ! Harry.”

Chàng trai lúc này cũng không thấy gì là bất ngờ nữa. Chỉ là cứ nhìn mãi như thế, như nhìn xuyên về quá khứ...

“6 năm rồi, nét chữ còn thay đổi sao vẫn nhớ đến anh?”

....

Sau khi lên xe bus Uyên Nhi đeo tai nghe, ung dung ngồi lướt facebook. Thịnh thoảng trả lời tin nhắn của ai đó. Không phải Tuyết Tuyết mà là Minh Phong... Sau một hồi nhắn tin dai dẳng cuối cùng nó ko rep nữa. Chờ được 5 phút, điện thoại đã vang lên 1 hồi chuông. Nó nhìn màn hình mỉm cười nhẹ, rồi cũng nghe máy.

- Alo _ Nhi

- Này, sao cậu không trả lời tin nhắn của tôi? _ DMP (Dương Minh Phong)

- Tôi vì sao phải trả lời tin nhắn của cậu? _ Nó lưu loát hỏi ngược một câu.

- Ô...Hư, toàn bắt nạt người khác..._ DMP
- Có chuyện gì không?_ Nhi
- À, hôm nay cậu rảnh không? Tôi đưa cậu đi chơi tiếp._ DMP vui vẻ nói.
- Thế thì thật tiếc..._ Nó chậm rãi nói.
- Cậu bận à?_ DMP
- Không, tôi rảnh lắm, ngồi chơi này giờ._ Nhi.
- Vậy tiếc gì cơ?_ Có vẻ DMP ko biết chuyện.
- Thì tôi không ở HN, về quê rồi._ Nó từ từ nói.
- Hửm...vậy...để khi nào lên rồi đi cũng được, không việc gì phải tiếc._ DMP
- Ủ..._ Nhi
-_Không nói gì.
- Sao à?_ Nhi
- Tôi...tôi...Mua quà cho tôi!_ DMP
- Muốn gì?_ Nó hào phóng hỏi.
- Uwfmmmm... Đợi nghĩ ra sẽ nói cho cậu biết.
- Được, tôi có việc rồi._ Nhi
- Tạm biệt!_ DMP.

...

Vừa tắt máy, xe bus cũng dừng lại tại điểm đỗ. Uyển Nhi xuống xe. Đã thấy phía vỉa hè có một cậu con trai ngồi trên cái xe SH của Mẹ cả nhìn phía nó vẫy tay.

Nó bỏ khẩu trang nở một nụ cười tươi nhìn chàng trai da trắng mịn nổi bật trong chiếc sơ mi đen của mình tặng năm trước.

- Anh..._ Nó lên tiếng.
- Nhanh lên nào, ở đây mãi người ta đi qua cứ nhìn nhìn không à..._ Giọng nói trẻ con đầy trách cứ vang lên.
- Nhi nhanh chân bước lại phía anh trai mình. Đúng thế, anh trai nó - Kiều Vương Thiên. (Thiên Vương >.<) thiên=" đưa=" tay=" xoa=" đầu=" đưa=" em=" gái=" khiến=" cho=" tóc=" nó=" rói=" loạn=" hét=" cả=" lên.= nó=" nhân=" mặt=" đẩy=" tay=" anh=" mình=">
- Thôi đi, bết hết tóc em bây giờ_ Nó trách cứ.
- Con nhỏ này, ăn chơi quá cơ, đổi cả màu lẫn kiểu tóc, nhìn mãi mới nhận ra_ Thiên vừa mở máy vừa nói cười.
- Xì, khoan bình phẩm nhau đi, làm như anh không biết tiêu tiền ý_ Vừa nói nó vừa ngồi lên xe.

...

Khấp dọc đường vào nhà nội, người có, xe có nhưng sao xung quanh vẫn ánh lên vẻ mặt mãn nguyện của nó và nụ cười thoải mái của người anh trai đã 4 tháng chưa gặp lại em gái mình.

KHOảng 10 phút đi xe máy là tới nhà của ông bà ngoại. Có cậu mẹ cả ở chung với ông bà. Còn vợ chồng bác trai thì ở cách đây tầm 100m. Nói chung cũng gần. Trừ cậu mẹ hai ra, ở tận trong miền Nam, hôm nay cũng không có về. Mẹ nó thì là con gái duy nhất trong nhà, là thứ hai.

Sau một hồi hàn huyên đủ các thể loại, vấn đề từ gia đình cho đến xã hội thì cũng đã đến giờ ăn trưa. Bà cơm thành hai mâm, 1 bên uống rượu một bên ko uống rượu. Nó vừa ngồi xuống mâm ko có rượu, tưởng hôm nay không bị thằng anh ăn tranh nữa thì nhắc cái liễn xuất hiện, ngồi xuống bên phải nó.

- Ấy, thằng kia, lớn rồi còn sang đây ngồi à? _ Cậu lên tiếng gọi Thiên.

- Gì mà lớn chứ, cậu thật là... Cháu ở đây thôi. _ Thiên cười cười nói.

- Hừ, ở ngồi đây... _ Cậu cũng chả thèm gọi nó nữa. Quay qua rót rượu cho anh để, anh trai uống thôi.

Bên này cũng ngồi đông đủ ăn uống, chủ yếu toàn trẻ con là chính. Cháu chắt trong nhà được cái đĩa nào cũng cao.

Anh tôi thì ngon rồi, cái thói quen từ nhỏ đến giờ vẫn không chịu bỏ. Đó chính là ngồi khoanh chân nhưng kê một bên đầu gối lên đầu gối tôi, rồi tiếp tục chống tay lên đầu gối mình, ấn chân tôi xuống. Đây chính là kiểu dày vò cho tôi không ăn được mà.Nhưng tôi quen rồi, sao có thể thiết ăn được. Thoáng thấy có đĩa thịt nướng, nhanh chóng gấp một miếng cho vào miệng thưởng thức.

Ôi trời, bên ngoài thì giòn giòn, bên trong mềm ngọt thịt, lại cộng thêm mùi giềng và gia vị khác. Cái này đúng sở thích rồi. Tôi vừa thỏa mãn nuốt miếng thịt nước xuống dạ dày hãy còn kêu gào thảm thiết thì có người nhắc tên tôi. Ngoảnh lên nhìn hóa ra là Cậu.

- Nhi, thịt nướng ngon chứ? _ Cậu nghiêm túc hỏi tôi.

Tôi cau mày một cái, mặt cậu cũng biến sắc theo. Rồi tôi lại bất ngờ cười tươi roi rói.

- Cậu à, lâu lắm rồi cháu mới được ăn thịt nướng ngon như thế đấy. _ Tôi nói.

Ngay lúc ấy cậu cũng cười toe toét. Cả nhà ngoài, từ cậu vợ cho tới Bác trai ai cũng quý và chiều tôi vô cùng.

- Cậu làm cho mày đấy. Nhớ ăn hết đĩa thịt nướng.

Tôi cười cười gật đầu. Đang định gấp tiếp đã thấy thằng anh trai cũng gấp thịt nướng. Tôi liền dùng đĩa ngăn chặn ngay.

- Anh không nghe cậu bảo là làm cho em à? Ai cho anh ăn? _ Tôi chu chéo nói.

Cả nhà nghe thấy thì đều cười rôn rã. Anh tôi lại trưng ra cái vẻ mặt nhăn nhó khó coi nhất chừng nửa phút. Sau đó lại cười rất rạng rỡ.

- Mày tưởng cả cái mâm cơm có mỗi đĩa thịt nướng thôi sao? _ ANh gấp một miếng sừng sườn nấu canh khoai tây gờ lên trước mặt tôi, quả thật toàn thịt, rất nóng bỏng. rồi nói tiếp _ Anh đây ăn cái khác nhé, mày cứ lo giữ thịt nướng đi. _ Nói rồi thằng anh ăn tham liền ăn miếng sừng một cách ngon lành nhất.

Tôi trừng mắt với anh rồi tiếp tục ăn.

...

Bữa cơm dai dẳng mãi 1 tiếng mới thấy mâm tôi tan rã. Tôi với thằng anh ra trước nhà ngồi bàn đá ngắm cái ao cá lớn trước nhà ông. Anh trai tôi thì cầm cú nghịch điện thoại, lại chơi game.

- Đã cạn rồi còn suốt ngày dính mặt vào cái điện thoại. _ Tôi nói.

- Mày lướt đi. _ ANh tôi đang đánh boss liền lia cho tôi một cái lườm rồi nhanh chóng chơi tiếp.

Tôi nhàn nhã nhìn đám nhóc chạy quanh sân cuối cùng vô nhà ngồi xuống mâm uống rượu. Bắt gặp cảnh bác cả từ rượu, ngồi ăn xôi gác nhàn hạ. Tôi sẵn tới ăn cùng, đặt một cái đĩa bên cạnh.

- Sao bác toàn ăn hạt thè? _ Thấy bác bỏ hạt vào cái đĩa vừa nãy tôi hỏi.

- Ăn cái này hơi bị ngậy đấy, mày tin bác nhần hết chỗ hạt này ko? _ Bác tôi hỏi.

-... _ Tôi cười cười gật đầu.

Quả nhiên, nửa tiếng sau, tôi đã đếm được hơn 20 hạt gạo. Cái đĩa đã kín hạt, quái lạ, sao âu xôi này lắm hạt thế hả giới? Bác tôi lại hóm hỉnh chụp hình cái đĩa hạt, gửi cho đứa con gái duy nhất lấy chồng ở xa với dòng tin nhắn: “Xem con Nhi nó ăn lắm chưa này?”

Tôi trợn mắt nhìn bác cười tít mắt trước mặt mình

- Bác....._ Tôi nghiêng răng ken két...

.....

16. Chương 15

Khoảng hơn 5h chiều nó cùng bố mẹ và anh trai trở về nhà. Nó cũng chẳng mệt mỗi gì nhiều, ăn cơm tắm rửa xong liền nằm lì trên giường nghịch máy tính. Lát sau có tiếng gõ cửa phòng.

- Ai đấy?_ Nó hỏi.

mẹ nó mở cửa bước vào.

- Mai trường mẹ có đoàn từ thiện quyên góp tới thu thập vài thứ đồ có thể dùng được. Con xem có sách giáo khoa hay quần áo thì xếp ra cho mẹ, mai mẹ mang đi.

- Vâng_ Nó cũng chẳng thấy gì là lạ.

Mẹ rời đi, nhìn cái màn hình laptop tầm 5 phút rồi nó đóng lại, bật khỏi giường bắt đầu xem từ tủ đựng quần áo cũ. Có vài bộ đồ rất cute nó cứ lưu luyến mãi định giữ lại nghĩ thế nào lại thôi không để lại nữa. Khoảng hơn tiếng sau nó đã sắp được 1 túi to quần áo rồi. Cũng trách hồi trước nó mua nhiều quần áo quá, có bộ chỉ mặc hai ba lần, về sau lại mua bộ mới cũng không sờ tới nên quần áo rất mới. Mẹ nó thường hay trách nó việc này, nó lại thường đáp lại đúng 1 câu: “Làm gì có cái gì gọi là đủ!”

Nó lại đi tới tủ sách, thấy toàn sách cấp 3. Cuối cũng nghĩ mãi mới nhớ ra là đều cất vào thùng đặt dưới gầm giường. Còn tự thưởng cho mình một lời khen trí nhớ tốt khi phát hiện có rất nhiều thùng dưới gầm giường. Nó chủ yếu sắp ra toàn sách của tiểu học và lớp 6, 7.

Khi đã được hai túi lớn nó định dừng nhưng lại thấy một cái hộp nhỏ hơn những hộp kia, nhất thời chưa nhớ ra là gì. Liền tò mò lôi ra....

Thổi lớp bụi phía trên chiếc hộp màu đỏ trắng có vẽ hoa mai, mắt nhìn theo dòng chữ thanh mảnh ghi trên tờ giấy trắng trên hộp: “Đồ của Nhi, không phận sự, không mở!”

-Vớ vẩn!

Nó thoáng lẩm bẩm rồi đánh liều mở ra. Bên trong có 3 cuốn sổ và một chiếc hộp nhỏ hơn màu đỏ nữa. Nó tiếp tục mở chiếc hộp ra. Bên trong có rất nhiều loại vòng tay, tầm 8 cái vòng. Còn có một con thỏ sứ màu cam xinh xắn và chiếc trâm cài tóc có hình con công.

“Những thứ này là của mình. Những chiếc vòng tay đó đều là quà mỗi lần đám bạn cấp hai đi chùa mua về cho mình. Con thỏ kia là quà đi du lịch của thằng bạn thân 9 năm trời. Còn chiếc trâm kia, chẳng phải là món quà kỉ niệm du lịch ở HCM năm lớp 8 sao? Mọi thứ thật thân thuộc...”

Nhi đặt chiếc hộp đó xuống đất cầm quyển sổ màu đen lên. Cảm giác cũng quen thuộc lắm. Nó từ từ gỡ từng trang một...

”(trang 1)

Họ và tên: Kiều Uyển Nhi

(T2)

Thứ hai: tiết 1 - môn ngữ văn:

- Ngọc Anh ăn quà trong lớp.

Tiết - Toán:

- Đạt ra khỏi chỗ, Minh quên đồ dùng học tập.

...

(T3)

Thứ 4: Tiết 4- môn lịch sử:

- Một số bạn nữ ngủ trong lớp.

Tiết 5 - môn hóa:

- Các bạn nam vào lớp muộn.

- Hồng trêu thầy...

...

(T25)

Thứ 7 - Tiết 1 Thể dục:

- T, H, A,...quên giày.

- Tuấn said: chuông lợn cao ba mét!!! (?)

Tiết 4 - GDCD:

- Linh said: mất bút!!!

....

”

Cả quyển đều là ghi tội, tội và tội. Thế những quyển kia???

Lại cầm tiếp quyển sổ thứ 2 màu đỏ lên. Không hề lưỡng lự mở ra. Máy trang đầu đều là nói về bản thân. Đến khoảng trang thứ 10 trở đi thì cứ 3 trang lại là nét bút của một người.

“Tớ tên là Tuấn, bạn của cậu 9 năm. Mà thôi, mà tào cho dễ, thân thiện hơn cậu tớ mà. Mà tào vẫn rất là bức xúc mà. Tại mà chỉ suốt ngày bắt tào học rồi nạt tào làm bài tập, có tý tội liền đề đầu cuời cổ, phạt tào các thứ các thứ. Nhiều lúc tức quá thật sự không thể nói chuyện với mà nổi. Tuy vậy mà nhìn mặt tào thể cũng không thềm nói gì. Cuối cùng vẫn là tào nổi hứng trêu mà trước. Cũng tại quen trêu mà rồi,... Có gì thì mà bỏ qua cho tào ná. Những năm tháng quá vẫn phải cảm ơn mà, nếu không tào chưa chắc đã tốt nghiệp nổi lớp 9, chưa chắc đã được nổi một điểm 8 môn văn. Cả những lúc tào xảy ra chuyện cũng đều là mà giúp, mà rất tốt. Tốt hơn cả chính là mà không bóp ngực tào như mấy đứa con gái cùng lớp, nhắc chuyện này lại xấu hổ, thôi nói chuyện khác. À, tào cũng chả nhớ mà kêu tào viết cái gì nữa nên chỉ biết viết những viết cuội thôi. Xin lỗi ha...”

“Hồng ham học là cái tên mà đặt cho tào, tào thấy nó rất kì, mong là từ nay có gặp lại mà đừng gọi tào như thế. Cũng cảm ơn mà về những ngày tháng qua đã giúp đỡ tào nhiều thứ. Tuy nhiên có một việc tào cứ bức xúc mãi. Chính là đứa nào ở trong lớp cũng từng bị mà ghi tên qua. Tào cũng thế. Tào còn nhớ cái hôm học hóa ấy. Rõ là tại thầy vào nhầm tiết chứ rồi tào mới trêu chứ có phải tào cố tình đâu. Chúng nó cũng nói mà tại sao mà chỉ ghi tên tào hại tào bị cô phạt giặt rế lau bằng 1 tháng. Mà có biết nước mùa đông rất lạnh không? Có biết là tào phải giặt bao nhiêu nước thì cái rế rách nát ấy mới sạch không? Thế mà lúc mà đến còn xăm soi từng ô kê chỉ tào lau bẩn. Tào thực sự tức đến không nói nổi mà....”

Đọc mấy đứa ở đầu tiêu biểu, mà biểu cảm của Nhi cứ lúc tăng lúc giảm, có lúc mặt đen thui như cái đít xong. Khoảng 5 đứa thấy trách nhiều quá liền không đọc nữa. Cô bắt giác tức giận với bản thân tại sao lại quên đi những khoảnh khắc ấy...

Cuối cùng cũng đặt quyển sổ màu đỏ xuống, nhấc chiếc sổ nhỏ nhất, đẹp mắt nhất ra. Nó là bìa cứng nền xanh da trời, có hoa lá trang trí, bên trên có ghi hai chữ Daily, phía đáy có trang trí vài ren trắng, bên trong là giấy vàng.

“Đây là cuốn sổ của Uyên Nhi, nếu bạn được cho phép đọc nó thì bản hẳn rất quan trọng...”

Nó không tin vào mắt mình những dòng chữ trong đó, nội dung sau đó... Tất cả càng đọc, càng nhòa đi...

17. Chương 16

“Em không biết khả năng kiên trì của mình tới đâu nên em nghĩ mình nên thử viết hết quyển sổ này. Ngay từ khi nhìn thấy nó em đã liên tưởng tới quyển sổ mà anh viết cho em, nhưng mà em đã làm hỏng nó rồi, hỏng mãi mãi...”

“Hôm nay trời xanh lắm, như cái ngày mà lần đầu em biết tới sự tồn tại của anh. Vẫn hành lang cũ, vẫn sân trường cũ thế mà chả có ánh mắt trong veo nào của anh”

“Cuộc sống thiếu anh vẫn thế, không có gì quá lạ thường xảy ra nhưng em lại thấy trống trải hơn bao giờ hết, hơn cả mỗi tình đầu vỡ vụn mà em bỏ. Lần đầu tiên em hối hận về quyết định của mình nhiều như thế.”

“Lại nhắc tới anh, họ lại nhắc tên anh, mỗi lần có người nhắc tới anh, họ đều đưa mắt nhìn về phía em một cách rõ rệt không hề che đậy. Em nhìn lại họ thẳng thắn không hề trốn tránh sợ hãi. Nhưng trái tim thì khác cứ như nó vỡ ra từng mảnh vậy...”

“Đạo này em bận quá, quên mất sự hiện diện của quyển sổ này trong đời. Thế mà...lại không thể quên được anh của quá khứ.”

“Em nhớ anh quá, mỗi ngày đều viết câu em nhớ anh ra đâu đó.Em còn tưởng rằng chỉ cần viết mãi anh cũng sẽ nhớ em...”

“Em vẫn thế vẫn ăn đầy đủ, ngủ đúng giờ, vào trang cá nhân của anh như thường lệ. Còn anh thế nào? Sống có tốt không?”

“Cậu ấy nói thích em, còn em không ghét cậu đấy. Nhưng em từ chối cậu đấy, vì em vẫn nhớ anh!”

“Em lại sai phải không khi mà cứ từ chối hết người này tới người khác. Em không muốn làm ai bị thương cả bởi vì em biết cảm giác tổn thương như thế nào. Nhưng mà...em lại cũng không muốn làm người yêu của một người nhưng đêm ngày lại nhớ mong một người khác.”

“Đọc lại tin nhắn của anh thời gian sau chia tay em không biết nên cười nên khóc. Câu nói đó của anh có lẽ em sẽ không bao giờ quên được. ”Anh lạnh lùng với em nhưng sẽ dịu dàng với người mà anh yêu“.”

...

“Mùa đông lại đến rồi, vai gầy vẫn lạnh lùng đơn côi. Em đứng trên tầng nhìn xuống, chả thấy ai, chả thấy ai hết...”

“Ngày trước có phải anh đã đứng ở đây nhìn xuống không? Em bây giờ đứng ở đây nhìn xuống. Cũng thấy một vài bóng dáng nhưng không phải em của ngày trước, cũng không phải anh của bây giờ...”

“Anh nói nhận lời xin lỗi của em chỉ cần em thi HSG đạt giải số cao nhất. Thế rồi em vẫn không làm được. Anh có biết chuyện này không? Em mong anh đừng quan tâm mà cũng mong anh quan tâm...”

“Những ngày này chỗ em mưa nhiều quá. Chỗ anh thế nào? Nắng ấm đã tới tim chưa? Anh sức khỏe không tốt đừng lao tâm vì những chuyện không đâu, cố gắng giữ gìn sức khỏe.”

“Hôm qua em mơ được gặp anh đấy. Chúng ta nói chuyện với nhau rồi em ôm lấy anh. Cảm giác ấy quen thuộc quá. ANh cũng không đẩy em ra, anh nói anh cũng nhớ em. Liệu chuyện đó có xảy ra không?”

“Hôm nay em buồn lắm, rất nhớ anh nữa. Giá mà anh xuất hiện trước mặt em. Em chỉ muốn bắt chập tất cả mà ôm lấy anh để khóc... Em cô đơn quá, chả có ai quan tâm em cả. Ai cũng rời xa em, cũng xa lánh, cũng ghét em. Chẳng có ai quan tâm em như anh đã từng làm. Anh có nhớ em không?”

“Thực ra hôm nay em đã có thể gặp lại anh rồi. Nhưng em sợ anh sẽ mất tự nhiên, sẽ lại chạy trốn khỏi em như lần cuối chúng ta gặp nhau. Thế thì em sẽ càng buồn cho nên em đành rời đi mà không tới gặp anh.”

“Anh ta trách em đúng không? Giống như anh trách em vậy. Vì đều là em làm tổn thương hai người. Em thật xấu xa phải không? Những gì em chịu đựng đều là số phận sắp đặt bắt em phải gánh chịu hậu quả trước đó phải không? AI đó hãy nói không phải đi...”

“Anh nói xem em có ngốc không? Hôm trước đi lễ chùa em đã đứng trước phật mà thầm cầu một câu: Chỉ cần anh ấy bình yên, mạnh khỏe không ốm đau bệnh tật, con nguyện dùng sức khỏe của mình đổi với anh ấy...”

“Em nhớ anh!”

“Em đã nói không biết bao nhiêu câu nhớ anh, thế rồi thời gian cũng không quay lại, vẫn xuôi dòng, vẫn chẳng chịu trả lại cho em anh của ngày trước. Trả lại cho em hạnh phúc em mong ngóng từng ngày ấy. Hết hi vọng rồi phải không?”

...

Cuối cùng vẫn là không thể đọc nữa, không thể lật tiếp trang nào nữa. Từng giọt nước mắt cứ vô tư trào ra rồi lăn dài trên má, rơi xuống chữ “nhớ” màu đen kia.

“Em bây giờ cũng rất nhớ anh!”

Mắt đã ầng nước, đầu thế nhìn thấy gì nữa. Ngoài trời phố đã lên đèn. Con đường càng trống vắng, cũng đã khuya. Nó cố gắng ngồi lên giường, tắt điện, nằm co người ôm lấy quyển sổ vào lòng. Trước mắt nhanh chóng tối sầm lại, chỉ có nước mắt tiếp tục chảy xuống ướt một bên gối, những tiếng nấc cũng vang dần lên theo màn đêm tĩnh mịch, cuối cùng những âm thanh ấy cũng chìm vào màn đêm.

“Em của 14 tuổi đã yêu anh 15 tuổi da diết, tưởng như bị trúng tà. Qua 5 năm, em của năm 19 vẫn yêu anh 15 tuổi như lần đầu tiên rung động.”

18. Chương 17

Sáng sớm tinh mơ khi căn phòng đã sáng lên từ cái bầu trời cao vợi vợi ngoài kia, mẹ nó bước vào phòng. Thấy mấy túi để đấy, rồi thấy đứa con đang nằm trên giường cuộn tròn người ngủ ngon lành. Bà kéo chăn cho nó, trời đã sang thu, khí lạnh không phải là không có. Định hỏi nó có phải mấy túi kia không nhưng nhìn khuôn mặt mệt mỏi ấy, bà lại đành lặng lẽ xách mấy cái túi nhẹ nhàng rời đi.

Nghe tiếng cửa đóng, nó thoáng tự mình, cuối cùng vẫn êm đềm đi theo tiếng gọi quen thuộc trong mơ. Những giấc mơ cứ thế thay đổi, có hạnh phúc, có buồn đau. Cuối cùng là cái hụt chân trong mơ làm nó tỉnh giấc. Nhìn lên trần nhà đầy khó chịu. Mơ cũng phải như vậy sao?

Nhìn điện thoại đã thấy hơn 8 giờ. Nó quyết định dậy ngủ. Đánh răng rửa mặt xong xuống nhà mới thấy lạ. Vội vàng chạy lên lầu, lật tung chăn chiếu lên mà tìm. Cuối cùng cũng thấy quyển sổ màu xanh dương ấy. Nó vội vàng cất vào balo, sau đó mới mới thở phào mà xuống nhà.

“Đang ở nhà mà, không được có biểu hiện thất thường!”

Ngạc nhiên hơn khi thấy thằng anh trai vốn hay ngủ nướng tới bữa trưa hãy còn chưa dậy của mình ngày xưa, đã đang ngồi trên ghế sofa cắm mặt vào cái màn hình tivi. Ngồi xuống ghế rồi nhìn tivi theo. Nếu là người khác hẳn sẽ rất ngạc nhiên, nhưng thứ thằng anh nó xem trong tivi vốn lại là thói quen từ trước. Đang xem phim hoạt hình. (=.=) Nó cầm cái bánh mì kẹp xúc xích trên bàn lên. Biết ngay là của bản thân

vì bánh mẹ mua cho nó lúc nào cũng chỉ có nguyên xúc xích bên trong, tương ớt cũng không có. Còn thằng anh nó vốn là người ăn tạp, nhìn cái bánh trên tay anh là biết ngay đầy đủ các thứ ăn kèm.

Mãi một lúc sau rời bốn con mắt khỏi tivi, thằng anh mới nhận ra con em ngồi cạnh mình từ bao giờ. SONG lại hỏi nó một câu mà đáng nhẽ nó phải hỏi hẳn ta.

- Bố mẹ đi đâu rồi?_ ANh hỏi nó.

- Anh dậy trước em đấy._ Nó trừng mắt nhìn anh mình.

- Anh dậy bố mẹ đi rồi mà._ Hay lắm, anh cô thân nhiên nói.

- Thế anh nghĩ em dậy bố mẹ còn ở nhà sao?_ Nó hơi bực hỏi lại.

- Không, nhưng anh chắc chắn là em biết mà._ Anh cô vừa xem phim hoạt hình vừa nói. Thanh âm chậm chậm, dịu dàng vang bên tai. Ấy thế mà lại chọc cô phát bực.

- Thứ 2 tất nhiên là đi làm rồi._ Nó nhin lại, trả lời đàng hoàng một câu để thằng anh im đi cho mình ăn bánh. Kết quả là đang định cắn miếng bánh đầu tiên thì anh trai cô lại mở mồm hỏi một câu khiến cô không biết anh mình rốt cuộc cố tình hay không.

- Đợt trước 6h30 mới đi làm cơ mà. Sao hôm nay thấy 6 giờ hơn đã có tiếng xe đi rồi?_ Anh trai Nhi

- Sao anh không gọi điện cho bố mẹ mà hỏi đi cho chính xác? _ Thằng anh đang định thốt ra câu gì đó. Nó nhìn về mặt anh mình liền biết mình mà nghe nhất định bị chọc giận, nhanh mồm nói tiếp._ Đùng có mà cố tình gây sự với em. Ồ im mà xem phim đi.

Nói rồi nó cầm cái bánh đi vào nhà bếp để tiếp tục ăn ngon miệng. Nhưng mới ăn được mấy cái liền nhận được điện thoại. Số không có tên, ghi mỗi chữ Việt Nam. Nghĩ thế nào nó vẫn nghe.

”

- Kiều Uyển Nhi phải không ạ?_ Là một giọng nữ yêu kiều lễ phép.

- Phải. Cho hỏi là ai đấy ạ?_ Nhi

- Em nè, Linh đây. Nghe nói Nhi về rồi nhà rồi hả?_ Giọng nói bên kia vui mừng đến hết lên.

- Hóa ra mà mày. Đang ở nhà đây. _ Nhi cười cười đáp.

- Hôm nay lớp mình họp lớp._ Linh thông báo.

- Tháng trước họp rồi thầy_ Nó thấy lạ hỏi lại.

- Đây là cấp 3. Lần này là cấp 2. Đi được không?_ Linh hỏi.

- Không có xe_ Xe bố mẹ đi rồi. Còn ô tô của anh nó tất nhiên nó không biết đi rồi.

- Lo gì, em vào đón._ Linh nói tiếp.

- Thế họp kiểu gì? Liệu có đủ không hay lại được nửa lớp như lần trước?_ Nhi hỏi.

- Nửa lớp cũng vui mà. Chỉ là đi ăn tiệc trưa thôi. Đợi khi nào đủ năm năm ra trường lớp mình định tổ chức đi du lịch ý._ Linh tiếp tục nói.

- CHÚng mày cũng giỏi quá, tao rõ là lớp trưởng mà như người ngoài ấy nhỉ?_ Nhi cố tình hỏi xéo nó một câu coi nó trả lời sao.

- Ui giời, không phải kích em. Nhi lo mà thay đồ trang điểm đi. Lần trước họp cấp 3 em chưa kịp nhìn thấy Nhi đã phải đi. Nên đang muốn nhìn nhan sắc của Nhi đây._ Linh nhanh chóng đổi chủ đề.

- Được, cứ tới. _ Nhi cười nói.

- Thế nhé! ”

Nói rồi Linh tắt máy. Nó lại nhìn cái bánh mì kẹp xúc xích. ĐÚng là không có phúc hưởng mà. Cuối cùng bước được hai bước lại quay lại nhìn cái bánh. Quyết định ăn nguyên xúc xích bên trong, vứt bánh.

Ra phòng khách đã không thấy thằng anh đâu. Lên tầng thì thấy hẳn ở trong phòng rồi thì phải. Nó mở cửa bước vào.

- CHÚt em đi họp lớp. ANh ở nhà trông nhà nhá?_ Nó hỏi.

- Không chứ. ANh còn chơi game._ Anh nó mắt nhìn máy tính đáp.

- Này, sao lại xấu tính thế chứ. CHIều em sẽ về sớm._ NÓI xong liền quay bước đi. Lại nghe tiếng anh nó nói.

- Khoảng 3h anh ra Hà Nội luôn. Em có đi cùng không?_ ANh nó hỏi.

- EM không nghe nhầm chứ?_ Nó giật mình hỏi lại.

Thằng anh này luôn coi nó phiền toái. Thấy nó liền có 3 khả năng, tuy nhiên không có khả năng nào bình thường hết. Một là sẽ nhào tới nghịch tóc nó rồi nói chuyện cười đùa như đứa trẻ 5 tuổi, chọc cười mọi người. Thứ hai chính là im lặng, kiêu mà cam trước mọi tình huống không động chạm tới mình. Còn thứ ba là kiểu giận cá chém thớt, rõ là nó chả làm gì nhưng thi thoảng lại bị mắng oan, nói oan, vô cùng vô lý. Đấy cho nên nghe câu này, không biết có tình là trêu chọc không.

- Không đi ý gì?_ ANh nó hỏi lại.

- Đi. Thế lát nữa em để đồ ra cửa. Tới giờ anh cất đồ lên xe rồi qua chỗ em đón em đi luôn. Đến lúc em gửi địa chỉ cho anh. Còn phần bố mẹ, anh gọi điện nói đi. EM nói lại nhiều lời.

- Đơn giản_ ANh cô đáp.

Nó không nói gì, rời phòng anh trai về phòng mình thu dọn đồ đạc rồi cũng sửa soạn để đi họp lớp.

Điều bất ngờ tiếp theo dành cho cô trong ngày hôm nay vẫn tiếp tục xảy ra. Khi cô mặc chiếc váy thủy thủ trắng viền xanh dương đứng dưới nhà. Đeo cái túi màu xanh dương, đi đôi giày thể thao màu trắng, khuôn mặt như sáng bừng lên lạ thường dưới nắng. Ánh mắt đảo ngang dọc nhìn khung cảnh xung quanh. CUối cùng dừng mắt ở cửa kính của một chiếc ô tô đen vừa dừng trước cổng nhà cô. CUối cùng chiếc cửa bật mở, một đôi chân mặc quần âu màu đen, đi đôi giày lười sang trọng đặt xuống nền đường. Sau đó, khuôn mặt kia nở một nụ cười thật tươi nhìn cô, một tay từ từ tháo chiếc kính đen xuống.

Nó hững hờ nhìn theo...

19. Chương 18

Nó hững hờ nhìn theo...

- Không nhận ra anh à? _ Chàng trai kia ăn mặc giản dị, đi lại chững chạc.

Tiện tay véo má nó một cái. Lúc này nó mới sực tỉnh. Đây chả là cậu bạn nghịch ngợm nhất lớp, thường xuyên gây chuyện để nó phải giải quyết sao? Còn gọi là “anh” ấy hả? Trước kia có cá cược với nhau cuối cùng nó thua nên đành chịu làm em. Cũng lâu rồi không liên lạc, có lẽ là từ khi cậu ấy chuyển đi, năm lớp 11. Nó nở nụ cười nhìn cậu.

Ánh mặt cậu nhìn cô vẫn như ngày xưa, vẫn dịu dàng với một chút e ngại. Có điều khuôn mặt không còn trẻ con nữa, đã trưởng thành rồi. Dáng người cao cao, thân hình không gầy. Lại trắng hơn ngày xưa.

- Này, em thay đổi khác quá nhỉ?_ Hóa ra cậu ta cũng đánh giá cô.

- Anh thì sao? Không thay đổi chắc, bạn học Hưng?_ Nó nhẹ nhàng lên tiếng.

Giọng nói của nó, đã khác xưa rồi...

- Đã nói đừng có gọi vậy, nghe rõ kì_ Hưng có chút cau mày.

- Đi đâu đây?_ Nó hỏi cậu ta.

- Đi học lớp. Cái Linh kêu là em vẫn lười đi như ngày xưa, coi như anh thực hiện lời hứa của mình, tiếp tục làm tài xế cho em._ Cậu ta lại nở một nụ cười tươi tắn nhìn nó.

- Được, mở cửa xe đi_ Vừa tiến lại chiếc ô tô, nó vừa lên tiếng.

Hưng nhanh chóng đi tới mở cửa cho nó, chú ý phía đầu để không bị chạm vào cửa. Rồi cậu cũng lên xe ngồi vào ghế lái.

- Hiện giờ anh làm gì?_ Trên đường đi nó hỏi.

- Đi học kinh doanh, thừa kế tài sản ông nội để lại năm đó. _ Hưng trả lời.

- Thấy một con người thay đổi về mặt suy nghĩ quả là khiến người ta phải suy ngẫm!_ Nó thốt lên một câu nhìn cái tên từng là “lười học” bên cạnh.

- Chúng ta đều lớn rồi mà._ Hưng nhún vai, lại nói tiếp_ Nghe nói em học **** à???

- Phải, sao anh biết?_ Nó hỏi.

-..._ Hưng chỉ mỉm cười không đáp lại. Thực ra cậu vẫn thường vào ních facebook của cô. Vốn là bạn bè nên có gì cô đăng cậu đều biết.

Nó im lặng một chút rồi cũng đổi đề tài để nói tiếp.

- Học lớp ở đâu thế?_ Nó hỏi.

- Lên trường trước._ Hưng nói.

Vừa hay cũng đi đến đoạn cua lên cái dốc của trường cấp 2 năm đó. Chẳng có gì thay đổi kể từ năm cuối cấp 3 cô tới đây. Trước cổng trường đã thấy xe máy, ô tô đỗ ngoài. Có vẻ đám bạn đã vào trong rồi.

Hai người cùng xuống xe, đi vào trường. Hôm nay, trường vẫn đi học. Đang giờ ra chơi, đám trẻ tản ra khắp nơi. Tiếng cười nói ồn ào... Mọi thứ khiến đám học sinh cũ này như sống lại những ngày tháng cấp hai. Hai người đi lên lớp mình. Cái lớp đã ngồi 4 năm. Từng ánh mắt học sinh đưa theo bước chân hai người.

- Ê, Nhi_ Cách hành lang vài bước, Nhi lại nghe tiếng người gọi tên mình.

Nó và Hưng nhìn theo. Là Linh. Vừa lúc ấy lại thấy từ trong lớp có Hồng đi ra, nhìn họ nở nụ cười vẫy tay cao. Hai người tiến lại hành lang trước cửa lớp.

- Lớp trưởng tới rồi này._ Hồng ngoái đầu vào lớp gọi.

Chưa đầy một phút, khoảng hơn hai mươi đứa trẻ người lớn ùa ra từ trong lớp. Cứ như cái lần sinh nhật, cô mang bánh kẹo tới, chúng cũng chạy ra như bây giờ vậy. Lúc đấy có lẽ là ham ăn, còn bây giờ không có đồ ăn, các cậu ấy vẫn nhớ cô.

Chẳng cần để lại mặt mũi trước mặt đám trẻ xung quanh đang nhìn, vài đứa lao lại ôm nó. Đám con trai thì ôm lấy Hưng.

- Chờ hai người lâu quá._ Đạt vừa xoa bụng vừa nói, vẻ mặt vô cùng bất mãn.

Nó nhìn sang Hưng, rồi nhìn sang Linh. là tại họ, không phải tại cô.

- Ấy gia, con Nhi, dạo này xinh gớm_ Duy lên tiếng.

Nó trừng mắt nhìn lại.

-Này, cậu sinh ra tôi ấy hả?_ Nó nói rồi nhìn sang Hương đứng cách đấy một khoảng cũng ăn vận lộng lẫy vô cùng. Liền nói tiếp._ Hương còn xinh hơn tôi ấy chứ?

Khuôn mặt cậu ta thoáng nhăn lại. Mãi tới lúc sau cô mới biết hóa ra họ đã chia tay lâu rồi..

- Này, bọn mày không thấy xấu hổ à, cả đám trẻ nhỏ đang giương mắt nhìn đám trẻ to kia?_ Tuấn khoác vai Hưng nói.

- Trời ạ.Sao bây giờ mới nhắc!_ Thảo buông cánh tay ôm Nhi ra.

- Thế chúng ta tới gặp các cô một lát nhé. Lâu rồi chưa gặp cô chủ nhiệm_ Nhi nói.

Nghe thế, cả lũ cũng gật đầu đi tìm cô chủ nhiệm. Lúc đầu chủ định chỉ chụp ảnh với mỗi mình cô chủ nhiệm, ai ngờ gặp thêm mấy cô ngày trước toàn cho lớp nó 10, cũng không nỡ bỏ quên công ơn, liền kéo hết lại đứng chụp ảnh cùng.

Lúc chuẩn bị về lại gặp được một lớp 9 định đánh nhau ngoài cổng. “Đám trẻ người lớn” lại dừng bước ở xem. Nghe lí do chúng nó đánh nhau mà họ lại nhớ về mấy vụ đánh nhau ngày trước. Cùng lúc Hưng và Tuấn đều đưa mắt nhìn sang về mặt lãnh đạm của nó. ĐỨNG thế, ngày xưa họ đều đánh nhau, đều là nó can, nếu không đã không được hạnh kiểm tốt mà tốt nghiệp.

Cái nụ cười bất chợt của nó dành cho lũ trẻ, lại làm thức tỉnh hai cậu bạn.

- Mấy đứa này lớp 9 rồi còn đánh nhau về một đứa con gái. Mai kia sẽ hối hận đấy_ Linh lớn tiếng nói, về mặt vô cùng tinh nghịch.

Nó nhìn sang mới thấy Linh mặc một chiếc váy chữ A màu đen với chiếc sơ mi cũng màu đen. Vẫn thế, vẫn sở thích về màu đen. Nhìn vào cứ như đi tang lễ. Cũng may nổi bật lên cái mặt bánh bao, nhìn vào là muốn véo. Đáng yêu vô cùng.

- Con gái bây giờ thiếu gì chứ? Còn tưởng đánh nhau vì gì..._ Sơn cũng thoáng lăm bắm một câu.

Đám học sinh nghe thế cũng ngẩng lên nhìn mấy anh chị tiền bối về mặt bối rối không biết nên làm gì.

- Chúng mày nghe mấy anh chị đó nói làm gì, thế nào mà họ chả từng đánh nhau rồi._ Một thằng nhóc lên tiếng kéo cả đoàn trở lại khí thế.

Mấy anh chị nghe thế cũng thấy mình không có lí do can thiệp. Nó lại nhìn thằng nhỏ khuôn mặt cũng tuấn tú kia nở một nụ cười. Từng tia nắng đậm đà chen ngang xuống khuôn mặt ấy, Tưởng như làm mờ nhạt đi nụ cười kia, thế mà lại càng tô đậm lên nụ cười quyến rũ ấy. Đứa trẻ kia ngây người nhìn theo.

- Chị ấy thật xinh đẹp_ Một đứa nào đó trong lúc nhất thời không kìm lại lên tiếng.

Lúc này đám bạn học của cô mới ngậy ra nhìn qua nhìn lại không hiểu chúng nó khen ai. Cuối cùng nó quay đầu rồi đi trước vừa quay người lại đi được vài bước thì lại bị một đứa con gái va vào. May mà có Hồng đứng gần đó đỡ. Đứa bé gái kia cũng không ngã. Nó cao khoảng mét 50, trắng trẻo, có vẻ nhanh nhẹn, cũng ưa nhìn.

- Đi đứng kiểu gì vậy?_ Con bé mở miệng lại vô cùng đanh đá.

Mấy đứa bạn nó coi từ đầu tới lúc con bé này lên tiếng thì biết nó không sai mà lại bị người ta mắng, coi mặt vô cùng khó chịu. Còn đang định lên tiếng thì mấy đứa con trai định đánh nhau kia đã chạy lại chỗ nó đứng cùng nhau lên tiếng.

- Không sao chứ?

- Tớ không sao...- Đứa con gái kia nói dịu dàng.

- Bọn tôi không hỏi cậu_ Cuối cùng hai đứa trẻ này nhìn nhau rồi cùng nói một câu.

Sau đó liền đưa mắt nhìn chị sinh viên kia - là nó...

20. Chương 19

Đám bạn học của nó thoáng nhìn nhau hiểu vấn đề liền bật cười.

- Chị không sao chứ?_ Một đứa trẻ lên tiếng hỏi han nó.

-..._ Nó lắc đầu, đã đứng thẳng dậy.

- Em thay mặt bạn ấy xin lỗi chị_ Đứa còn lại nói.

- Không sao. Đừng đánh nhau nữa là được rồi._ Nó cười nói.

- Vâng_ Hai đứa kia cùng nhau lên tiếng đồng ý.

Nó tiếp tục bước đi, đám bạn cũng nhanh chóng lấy xe rời đi. Thế nào có Hưng và Tuấn đứng lại nhìn hai thằng nhỏ và đám học sinh kia.

- Hai đứa mày thích chị đấy thế cơ à?_ Tuấn hỏi.

- Em nhìn còn thấy thích _ Một bé gái miệng lẩm bẩm.

Tuấn và Hưng bắt lặc nhìn nhau: Lớp trưởng của họ ngày càng xinh đẹp, tới nỗi bẻ cong cả bé gái rồi sao?

- Chị đấy không thích mấy đứa đâu. Không cần nhìn chằm chằm như thế_ Hưng thốt lên một câu rồi cùng Tuấn rời đi.

Cả đám lại duy chuyển tới một cái khu nghỉ dưỡng 5 sao ở cách đó khoảng 4km. Đã đặt bàn ăn rồi. Mỗi bàn 8 người. Họ vừa ăn vừa rôm rả chuyện trò. Lâu lâu lại có vài người đứng lên thay nhau mời rượu.

- Lần này họp lớp không được đông đủ lắm..._ Linh nói.

- Rất bình thường_ Nó vừa đặt đĩa xuống vừa nói an ủi.

- Không biết bao giờ mới được họp lớp lại..._ Lại tới Hồng thở dài.

- Tao chả hiểu chúng mày mong gì cái ngày họp lớp_ Đạt nói một câu liền bị cả đám lườm.

- Nếu muốn thì tháng sau họp lớp tiểu học._ Nó vừa nói vừa cười đều.

- Nhi bị điên à?_ Thảo liền nói.

- chúng mày mong họp lớp lắm mà._ Nó nói.

Cuối cùng vẫn phải chuyển đề tài vì không nói lại nổi nó.

- Nhi, uống thi với tao không?_ Tuấn cầm chén rượu lên nhìn nó.

- Thắng thì thế nào?_ Nhi hỏi.

- Mẹ tao mở cửa hàng ăn vặt. Nếu mày thắng có thể tới ăn miễn phí 1 năm._ Tuấn tự tin nói.

Cả lũ nghe thế thích thú reo hò. Nhi chấp nhận lời thách đấu. Họ chuyển sang một cái bàn trống. Trên bàn có hơn 60 chén rượu trắng loại mạnh. Hai người bắt đầu uống trong tiếng reo hò cổ vũ xung quanh. Vài người đưa mắt lo lắng nhìn theo từng chén rượu cạn đặt xuống.

Nó vốn dĩ chỉ ăn chưa hề uống nên mới đầu uống rất từ tốn do rất hợm. Còn Tuấn lúc này cũng đã uống trước rồi nên quen rượu, uống rất mướt. Mọi người nhìn vào đều tưởng Tuấn thắng. Thế rồi khi rượu trên bàn đã hết. Tuấn thì nhăn mặt trông cảm nhìn nó vừa kêu người rót thêm rượu. Rồi lại từ tốn uống tiếp. Rất nhẹ nhàng số chén nó uống đã nhiều hơn số chén của Tuấn. Cuối cùng Tuấn cũng đập bàn chịu thua.

Nó thở hắt ra đầy nhẹ nhõm. Nếu uống thêm hai chén nữa, nó cũng gục mất.

- Tại hạ bái phục tửu lượng của ngài. _ Tuấn thành kính cúi đầu cười cười nói, giọng đã ngấm men rượu.

- Sao đợt trước mày nói là uống rất kém?_ Hồng ngạc nhiên hỏi.

- Thỉnh thoảng rảnh tao thường uống để ngủ cho ngon _ Nó đáp.

- Lần sau đừng uống nhiều như thế_ Hưng lên tiếng nhắc nhở.

Nó lại đưa mắt nhìn khiêu khích.

Một lúc sau trao đổi địa chỉ liên lạc tìm kiếm các thứ nó gửi tin nhắn địa chỉ cho anh mình. Cũng không phải trâu bò nên một lúc sau nó phải uống một vài thứ nước để hòa loãng rượu trong dạ dày, còn phải vô

nhà vệ sinh mấy lần. Trong lúc bàn bè tán dương về tài năng uống rượu của mình, nó đã ngấm men say, buột miệng nói một câu: Mai kia có thất nghiệp thì vẫn còn nghề phụ đi tiếp rượu. Cũng may cả đám chỉ coi đó là một câu nói đùa. (:v)

Ở khu nghỉ dưỡng nghỉ ngơi hơn tiếng nó đã tỉnh rượu, chỉ thoáng đau đầu. Tạm biệt mọi người rồi nhanh chóng rời đi khi anh nó đến đón. Nhìn thấy thằng anh nó sơ mi trắng quần đen đeo kính đứng bên ô tô thì mấy con hám zai lớp nó lại bắt đầu sáng mắt lên.

- Ôi, nhìn anh Nhi cứ kiểu gì ấy....
- Lãng tử chứ sao nữa...
- Không, là thư sinh mới đúng...
- Nhìn làn da của anh ấy kia, còn trắng hơn cả tao, lại còn cao nữa chứ...
- Thật không ngờ anh mà tốt thế, còn cho mà đi cùng, chả bù cho anh tao...

...

Nhi:....

Mãi 15 phút sau nó mới dứt ra khỏi lữ địa kia rồi lên xe. Đám bạn nữ kia không những không chào nó mà lại lớn tiếng chào anh nó. Thật không hiểu nổi là bạn của nó hay bạn của anh nó nữa.

Vừa vào trong xe, anh nó đã thay ngay cái vẻ mặt lãnh đạm lườm nó.

- Em uống rượu đấy à?
- Mũi thính thế._ Nó cười trừ.
- Uống ít thôi. Anh mà là con trai phải giao tiếp nhiều cũng không uống nhiều bằng số rượu trong người mà đâu đấy_ Anh nó lạnh lùng nhìn nó qua gương hậu.
- Rồi, nghe anh trai cả.

Cả quãng đường thằng anh nó đeo tai nghe, nghe nhạc. Còn nó nằm ở ghế sau ngủ tít mít, chả biết trời đất là gì, có người gọi nhỡ cũng không hay. Đến nhà, anh nó gọi nó dậy, đưa cho nó hai tờ 500.

- Ăn gì thì mua. _ Anh nó nói.
- Nhảm rồi. “Mặc gì thì mua” chứ _ Nó chưa lấy tiền mà nói lại.

Anh nó nghe hiểu ngay ý vò tiền. Nghĩ lại mình chả quan tâm đến nó bao lâu mà nó thì cứ thấy gì đẹp liền mua cho mình, sinh nhật mình cũng tặng quà. Thế là lại lấy thêm hai tờ 500 nữa đưa cho nó, mặc dù trong lòng vô cùng tiếc tiền. Nó thấy thế mới cười hì hì nhận tiền.

- Haha, anh trai đp trai quá_ nó nịnh hót một câu.
- À, bố mẹ bảo chuyển tiền vào thẻ rồi đấy._ Trước khi rời đi anh cậu dặn nó một câu _ Có rảnh qua chỗ anh, a cho đi chơi.
- Vâng_ Nó gật đầu_ Bye bye.

Nhìn anh nó đi hẳn rồi, nó mới vào nhà.

“Ngôi nhà thân yêu, chị về rồi đây!”

21. Chương 20

Sau khi làm xong mọi việc nó mới sờ tới cái máy tính. Mở facebook lên mới giặt mình.

“Sao hôm nay lại nhiều tin nhắn thế?”

“Dương Minh Phong: Cậu đã ra HN chưa? Cậu ổn chứ, sao không nghe điện thoại của mình? Mình gọi cho cậu bao nhiêu cuộc đấy. Nhận được tin nhắn thì gọi cho mình.”

“Tuyết Tuyết: Nhi Nhi à, tớ buồn lắm, chả có gì chơi cả. Cậu mau về mới tớ đi. Tớ sẽ bao cậu ăn đủ thứ. Nhi Nhi...”

“Hưng: Tới nơi chưa?”

“Linh: Lúc nào rảnh thì em qua chỗ Nhi ngoài HN nhé?”

...

- Fuck! Mệt mỏi thật mà!

Nó thoáng than rồi bắt đầu rep tin nhắn. Sau đó gọi điện cho DMP.

- Cuối cùng cậu cũng gọi lại rồi. Cậu ổn chứ?_ DMP

- Tôi thì có chuyện gì được chứ?_ Nó hỏi ngược lại.

- Dù sao tôi cũng rất nhớ cậu. Cậu không thể khách khí với tôi một chút sao?_ DMP mặt dày hỏi lại.

- Hờ, vậy cậu nhìn nhầm người rồi. Có chuyện gì không?_ Nó hỏi cậu ta.

- À, không có gì, chỉ là chán quá thôi..._ DMP giọng nhỏ nhẹ trả lời nó.

- Vậy tôi tắt máy đây._ Nó định tắt điện thoại đi ngủ.

- ẤY khoan, Cậu thích ăn kem phải không? Đi ăn đi, tôi bao._ DMP hỏi.

Nó dừng lại nghĩ, thời tiết mát mẻ này đúng là nó rất thích đi ăn kem. Hay là đi nhé, cũng không có quá muộn. Nhưng mà ra đường lại phải thay đồ. Lười quá...

- Để lúc khác đi, tôi lười đi lắm_ Nó quyết định ở nhà.

- Không sao, tôi sẽ mang sang cho cậu. Cậu thích là được rồi._ DMP giọng đầy vui vẻ dụ dỗ nó.

Nó tắt nhiên không từ chối rồi.

- Được rồi. Tôi không khách khí chuyện này đâu._ Nó cười nói rồi tắt máy.

QUay ra ngồi làm bài tập một chút. Chiều mai phải đi học rồi. Ngồi khoảng 40 phút thì điện thoại vang lên. Là Phong.

- Cho hỏi đây có phải là số điện thoại của chị Kiều Uyển Nhi không ạ?

Nó phì cười, háng giọng vài tiếng rồi mới trả lời.

- Phải. Cho hỏi có việc gì không ạ?

Nó trả lời rất nhẹ nhàng lễ phép vốn dĩ là đùa thôi. Nhưng từ “ạ” kia lại nói quá dễ nghe lọt vào tai của chàng trai ngoài kia.

- Chị ra mở cửa nhận hàng giúp em cái, ngoài này gió đêm lạnh lắm _ Cậu ta mãi mới nói được một câu.

Nghe thế nó “ùm” một tiếng rồi chạy ra ngoài. Quả nhiên đã thấy một chiếc mô - tô đen dựng phía dưới. Trước bậc thềm là một chàng trai tay xách một túi to mà hồng. Bản thân thì mặc chiếc áo phông đen cùng chiếc quần bò đen vẩy sơn đi đôi giày jordan. Cậu nở nụ cười rạng rỡ dưới ánh đèn đường, nhìn nó đầy triu mến.

- Kem của cậu_ DMP đưa chiếc túi cho nó.

Nó nhận lấy rồi lại có điều muốn nói.

- Thế của cậu đâu? Không ăn à?_ Nó hỏi.

- Không, mình đang mọc răng. _ DMP nói.

- Vậy...nhìn sao?_ Nó hơi bất ngờ.

- Cậu có lòng tốt thì kiếm gì đó cho tôi ăn cũng được_ DMP mặt dày nói.

- ĐỒI_ Nó quăng lại chữ này rồi chạy vào nhà. Lúc sau mang ra một bình giữ nhiệt màu xanh dương đậm, có vẽ hình thiên thần màu trắng.

Nó đưa cho cậu ta. Dù tò mò nhưng Phong vẫn nhận lấy. Sau đó mở ra đưa mũi ngửi.

- Cái gì đây?_ Không nhìn rõ, chỉ thấy mùi thơm, cậu không đoán được đành hỏi lại.

- Là đồ uống yêu thích từ nhỏ của tôi. Cái này ngoài thành phố lớn không có đâu _Nó cười nói.

Hơi lạnh lan ra man mát tay, có vẻ như là đồ lạnh mới bỏ vào bình giữ nhiệt. Cậu ta nhấp một ngụm. Sau đó hai mắt như sáng bừng lên nhìn nó, rồi lại nhấp thêm một ngụm to nữa. Mới thêm thường đây nắp lại, cái lưỡi liếm láp lấy thức uống còn vương trên môi.

- Không phải tôi nịnh đâu, nhưng thực sự ngon thật đấy. Mát, ngọt, chua, lúc nuốt rồi dư vị còn đọng ở khoang miệng, khiến cho người ta muốn uống thêm. Đây là cái gì thế? _ Dương Minh Phong hỏi nó.

- Là quả dâu tằm. Còn có rất nhiều lợi ích. Về mở mạng mà xem. _ Nó nói ngắn gọn.

- Mới nghe dâu tây chứ chưa nghe dâu tằm thật_ Cậu ta nhìn nó cười cười.

- Mặc áo cộc không lạnh sao?_ Nó nhìn cậu lại hỏi.

- Có chứ, nhưng mà nhìn thấy cậu, tôi cũng thấy ấm rồi_ Cậu ta vừa cười rất tươi, tay vừa xoa xoa tóc.

- Si. Biến đi_ Nghe mấy lời nịnh hót, nó lại thấy vớ vẩn. Liền đi vào nhà nhanh chóng, đúng là gió lạnh.

Ngoài này DMP cũng nhanh chóng rời đi, trên mặt khóe miệng vẫn không rời nụ cười vui vẻ. Lại nghĩ tới những câu hỏi quan tâm của cô, lại nghĩ tới dâu tằm, nghĩ tới cô chịu ăn kem mình mua...

Nó thì an nhàn vừa học vừa ăn kem. Không hiểu cậu ta mua chỗ nào mà người ta có thể gói cả đĩa kem mang về cho cô thế này. Trước khi đi ngủ không quên nhắn tin cảm ơn, khen kem cậu ta mua ngon rồi còn chúc cậu ta ngủ ngon. Nhân tiện còn rep ib của mấy đứa bạn trong lớp. Chúng lại vừa đưa cô vào nhóm lớp, đúng là loạn...

”

Tiền <3: cái=“” con=“” trúc=“” nhỏ=“” hơn=“” chị=“” em=“” mình=“” hai=“” tuổi=“” cuối=“” tuần=“” sau=“” kết=“” hôn=“”>

Gió: Kệ mẹ nó, mày quan tâm làm gì. =))

Tiền <3: mẹ=“” nó=“” mời=“” nhà=“” tao=“”>

Penut: Gì? mới lớp mấy mà cưới rồi? *_*

Ngọc XI: Ngày trước mấy thằng lớp mình còn trêu em nó lại còn.:v

DỐn Dương: Trêu gì con đấy, ăn mặc hở hênh, tý tuổi đầu mà son phấn lòe loẹt...

Hý ^~: Chúng mày bàn chuyện nhà nó có được phát tiền không???

Sờ Pai Đờ Men: (y)

QUỳnh lép: (y)

Tiền <3: nhà=“” tao=“” còn=“” mất=“” tiền=“” ý=“” chứ=“”>

Ngọc XI: Đéo đi thì không mất tiền nữa.:V

Tiền <3: si,=“” ai=“” kẹt=“” sĩ=“” như=“” mày.=“”>

Dơn Dương: Kẹt sĩ phải nói đến CHị Ý lớp mình.

Ý Nguyễn: Cmm ý -_-

Sờ Pai Đờ men: (y)

Penut: (y)

Ngọc Xl: (y)

Hý <3: (y)=">

CHột: Like cđg lắm???

Hý <3:>

Nắng (Uyển Nhi): Muộn rồi, đi nghỉ đi chúng bạn thân yêu!:)

Hý <3, penut,=" sờ=" pai=" đờ=" men=" và=" 23=" người=" khác=" đã=" xem=">

- XEm ra chúng bạn vẫn nghe lời khuyên của mình. =)))

22. Chương 21

Sáng nay Nhi dậy sớm hơn. Đi ăn sáng cùng Tuyết tại điểm hẹn về, cô rẽ vào tiệm sách gần trước. Cửa hàng không đông người lắm, có phần thừa thớt. Hôm nay là chị chủ tiệm đích thân coi. Lúc bước vào nó thấy chị đang dán giấy gì đó lên tấm kính phía ngoài cửa. Cũng không mấy để ý, nó chào chị rồi vào trong xem sách. Tất nhiên là khu sách ngôn tình rồi.

Ngón tay trở thon dài nhỏ nhắn của nó lướt nhẹ theo từng đáy sách. Người đi trước, mắt nhìn tay theo sau. Trong lòng hay còn đang trách chị chủ tại sao lại nhập được nhiều cuốn có tên hay như thế, mà còn là cuốn nó đọc tựa ở trên mạng rồi chỉ còn chưa mua được thôi. Mãi nghĩ ngợi không để ý, nó cứ đi lúi thế cuối cùng lúi phải một người. Người kia tất nhiên vô tội. Anh ta chỉ là tựa người vào giá sách, đứng quay lưng lại phía nó, tay cầm một quyển tiểu thuyết ánh mắt “nghiên cứu”

Nó giật mình lùi lại vài bước, may mà có giá sách để bám. Còn chàng trai mặc sơ mi màu xanh dương nhạt cổ tàu kia có vẻ rất hoảng hốt. Con mắt sâu hút kia mở to, ngoài người nhìn nó. Cuốn sách cậu đang cầm đã rơi xuống đất mất rồi. Gương mặt điển trai, những đường nét ngũ quan đều vô cùng nhẹ nhàng. Mái tóc không vuốt keo mà rũ xuống, vừa để lộ ra đôi mắt.

Nó nhìn cậu ta vẻ ái ngại rồi lại nhìn quyển tiểu thuyết “Ngàn năm chờ đợi” ở trên mặt đất. Cuối cùng nó cúi người nhặt quyển truyện lên rồi đưa bằng hai tay cho chàng trai kia. Vì cậu ta cao hơn nó hẳn một cái đầu nên nó chỉ có thể ngược lên nhìn, đôi mắt vô tội như to thêm. Cậu ta cũng đưa tay nhận lấy, nhưng miệng vẫn chưa biết nói gì, vì cậu ta đâu làm gì chứ.

- Xin lỗi, là tại tôi không cẩn thận, làm rơi cả quyển sách kia_ Nó nhìn cuốn sách trong tay cậu ta nói.

- Không sao. Có lẽ tại nhiều tiểu thuyết quá, nên làm mất khả năng để ý xung quanh thôi_ Giọng nói nhẹ nhàng ấy vang lên. Dịu dàng tới lạ thường.

- Là...là lần đầu anh đọc ngôn tình sao?_ Nó nhìn biểu cảm kia liền đoán được.

- Hôm nay là sinh nhật em gái tôi. Nó thích đọc ngôn tình mà tôi thì lại không mấy hiểu biết về ngôn tình nên chả rõ nó thích đọc kiểu gì. _ Vừa nói, khuôn mặt kia cũng vừa biểu hiện sự nhọc nhằn.

- Đúng là anh trai tốt..._ Nó thoáng nghĩ tới thằng anh mình. Có đưa tiền nhờ mua hộ cũng không có cửa ý chứ.

- Hay cô chọn giúp tôi?_ Cậu ta thấy nó có vẻ thường xuyên đọc ngôn tình, nhìn nét mặt lại khá hòa đồng nên mở lời nhờ vả luôn.

- Được thôi...

Nó cũng đồng ý.

- Anh có biết những quyển mà em gái anh đọc rồi không? để tránh mua lại..._ Nó nhìn giá sách nói.
- Ừm... Nó chủ yếu toàn đọc của Đồng Hoa, Đinh Mặc, Phi Ngã Tư Tồn, Cố Mạn. _ Cậu ta nghĩ rồi trả lời.
- Xem ra em anh cũng rất “sành”. _ Nó vừa nhìn giá sách vừa nở một nụ cười dịu dàng, rồi lại nhìn cậu ta nói._ Thế chắc là đã đọc mấy quyển như Yêu em từ cái nhìn đầu tiên, Nếu ốc sên có tình yêu, Truy tìm Ký ức, Không kịp nói yêu em, Tịch Mịch, Vẫn cứ thích em...

Nói xong nó lại đưa mắt nhìn sách. Không hề để ý đến ánh mắt của chàng trai kia, nhìn nụ cười của cô đã tới mức ngây dại....

- Cuốn Ngàn Năm chờ đợi của Diệc Lạc Vô tâm đúng là rất hay, nhưng mà anh không nên mua nó cho em mình. Bởi vì cuốn đó rất buồn, đến tôi đọc cũng phải tự cười nhạo bản thân mít ướt. _ Nó khẽ lắc đầu.
- Vậy nên mua cuốn nào?_ ANh chàng này liền hỏi.
- Anh không thích thể giới này Anh chỉ thích em. All in love- Ngập tràn yêu thương._ Nó vừainois vừa rút sách từ giá ra, đặt vào tay chàng trai kia. Rồi lại hỏi_ HAI quyển đủ không?
- Nếu như tôi đọc thì nên đọc gì?_ ANh chàng kia cười cười hỏi.
- Anh thích kết truyện buồn hay vui?_ Nó thoáng ngạc nhiên nhưng rồi vẫn hỏi tiếp.
- Ừm...Một quyển vui, một quyển buồn đi._ Cậu ta nhanh chóng trả lời.

Nó là lướt tay đều đều trên giá sách. Sau đó quyết định đưa cho chàng trai kia quyển Đạo tình và Thất tịch không mua.

Cũng chẳng ngờ chàng trai kia lại nhanh chóng nhận lấy.

- Cảm ơn_ Cậu ta nở một nụ cười rạng rỡ nhìn nó.
- Không có gì._ Nó cũng cười đáp lại rồi lại tiếp tục tìm sách cho bản thân.

Trừ thể loại đam mỹ ra thì nó thể loại gì cũng đọc rồi. Lần này đi chọn sách quả là khó khăn. Nếu nói người thích đọc ngôn tình như cô ghét cái kết buồn cũng không hẳn. Có thích chứ, đã từng đọc nhiều quyển như thế rồi. Đúng là buồn lắm, nhưng mà lại biết được bản thân yếu đuối nhường nào, bản thân giả tạo ra sao. Khi xem phim thì dù cho nhân vật chính có bị bức tới mức tự tử, thân bại danh liệt, nước mắt nhà tan cũng trở mặt ra. Ấy vậy mà đọc truyện lại. Từng câu chữ miêu tả trần thuật hình thành từng bối cảnh trong đầu người đọc. Từ đó hiện ra một bức tranh vô cùng sinh động. Có khi còn thấu hiểu được cả tâm tình của người đọc vậy.

Như cuốn ngàn năm chờ đợi kia. Kết thúc truyện không phải là chia xa mãi mãi, nhưng mà sự xa cách trước đó, và khoảng cách khiến họ không thể ở bên nhau mà không lo nghĩ như thấm vào lòng người đọc. Rõ là nhận ra nhau nhưng lại phải giả vờ không biết. Rõ ràng luôn bao che, bảo vệ nhưng cứ cố trốn tránh, không muốn để người ta biết. Nếu bạn đọc một câu chuyện nào đó, khiến bạn rơi nước mắt, khiến bạn cảm thấy bản thân thật nực cười thì cũng rất đáng vui. Bạn thật đa sầu đa cảm!

23. Chương 22

Cuối cùng vẫn là không chọn được quyển sách nào. Nó hờ hững hồi lâu nhìn giá sách. Cuối cùng hoàn hồn khi có tiếng người nào đó vang lên.

- Đây...đây...

Nó quay sang, nhìn gương mặt kia. Chàng trai ấy sách chiếc túi in logo tiệm sách. Đã thanh toán rồi, sao còn chưa đi?

- Há?_ Nó thoát khỏi suy nghĩ nhanh chóng rồi hỏi.

- Tôi quên hỏi, cô tên gì? _ Anh ta chớp mắt nhìn khẩu hình miệng của nó.

-... Nhi..._ Nó thấy vấn đề này không quan trọng lắm nhưng dù sao người ta cũng hỏi thôi thì mình cứ trả lời. Có lẽ cũng chẳng gặp lại.

- Chào Nhi_ Cậu ta giờ tay vẫy vẫy rồi đi mất hút, cũng chả nói tên mình là gì.

Nó không chịu ra khỏi cửa hàng mà không mua gì nên đã rút bừa một quyển ngôn tình đem ra thanh toán.

- Hôm nay chọn được có 1 quyển thôi sao?_ Chị chủ hỏi nó.

- Dạ, em dạo này hơi bận..._ Nó có hơi bất ngờ, chị ấy biết mình sao.

- Lúc này nghe em giới thiệu sách tốt lắm. Định hỏi em có muốn bán hàng ở đây không, mà em kêu bận. Tiếc quá..._ Chị trả lại tiền cho nó, rồi nói cười dịu dàng.

- Bán vào những ngày nào ạ?_ Nó hỏi.

- Em rảnh buổi nào thì bán vào buổi đấy. Khoảng 3 buổi 1 tuần thôi. _ CHị chủ trả lời.

- Sáng thứ 3, 5, 7 em có thể bán đc._ Nó nhìn điện thoại rồi nói.

- Thế cũng được, chị sẽ tuyển thêm một người nữa để trông thời gian còn lại. Về lương thì lương chính thức luôn đi. Lương tháng 5 triệu nhé. Đến ngày 25 hàng tháng sẽ phát. Bây giờ cũng giữa tháng rồi. Em hãy đợi qua ngày 25 rồi bắt đầu đi làm nhé. _ Chị chủ tươi cười nói với nó.

- Em cảm ơn chị._ Nó viết một dãy số điện thoại ra giấy nháp rồi đưa cho chị ta_ Còn gì thì chị cứ gói số này cho em ạ._ NÓ tươi cười nói.

- Ủ. Vậy em đi nhé._ Chị chủ cười tươi vẫy tay chào nó.

Nó mỉm cười tươi nhìn chị rồi rời đi ngay.

...

Em không biết vận mệnh của bản thân cũng có lúc hên như thế. Vừa mới làm sinh viên chưa được nửa năm đã kiếm được việc làm thỏa mãn, nhẹ nhàng. Nếu ngày trước em cũng may mắn như thế, có phải thế giới của em đang có một người che chở không? Nhưng xem ra chả ai vẹn toàn tài sắc cả, được cái này thì mất cái kia. Em đang nghĩ gì vậy? Không đúng! Em không nói với anh...không phải anh...

...

Thời tiết chuyển biến thất thường. Bây giờ thì ra đường đều đã phải khoác áo khoác thêm rồi. Thời tiết này với nó thì rất dễ chịu. Ngày xưa nó thích mùa hè, vì mùa hè được nghỉ học. Sau đó cuối năm cấp hai nó thích mùa đông, vì mùa đông lạnh nên lớp được trái tim cũng hao gầy lạnh giá. Thế còn bây giờ, nó lại thích mùa thu. Nhẹ nhàng đến, rồi cũng nhẹ nhàng đi. Không nóng nực, không lạnh giá. Cảm giác trung hòa ấy, cái cảm giác ở giữa ấy, giống như nó đứng giữa quá khứ và tương lai...

Nằm trên giường cầm quyển sổ nhỏ xinh màu xanh dương. Nhìn thoáng qua đôi mắt vẫn sáng như thường, chưa có một tia cảm giác, cứ như người vô hồn. Cuối cùng càng nhìn lại càng thấy đáy mắt như có một trận cuồng phong xảy ra. Mọi thứ bị phá hủy, đều là do bản thân hủy hoại hạnh phúc của bản thân. Trên trang giấy màu vàng, viết ngay ngắn trên những dòng kẻ màu xanh dương. Khung cảnh trong câu chữ ấy có sinh động không? Sao khiến người ta trầm lặng mãi.

“...Mặt trời lặn rồi, trời chỉ hửng sáng nhờ những vệt vàng cố đọng lại nơi cuối chân trời. Sáng hôm sau chúng ta thi rồi. ĐỐI với em thì chẳng quan trọng, đối với anh thì lại quá quan trọng. Tâm trạng lúc ấy của anh, có phải là tại lời em nói? Em đã nghĩ kĩ, em không thể để anh bỏ phí công sức bao lâu. Đến khi mọi chuyện xảy ra xong lâu rồi, em vẫn không biết bản thân đáng ghét tới mức nào khi lừa dối anh như thế. Em ôm anh một cái, một cái ôm duy nhất. RỒI nói với anh rằng: Em yêu anh, thi tốt. Có đúng không? Rồi sau ngày hôm đó, tình cảm cũng chẳng nguyên vẹn... Chắc là anh nghĩ em chỉ nói dối thôi... Em thì... Nhưng dù sao anh cũng có kết quả rất tốt. EM vẫn chưa nói được với anh một câu, anh giỏi lắm!”

Thời gian không dừng lại, nhưng mà đôi mắt kia không chớp thêm được nữa, đôi tay kia không lật thêm được trang nào nữa. Nó thả lỏng người trên giường. Khẽ nhét quyển sổ xuống dưới gối. Kéo chăn thật cao, che kín cả người. Rồi ngoài kia trận mưa thưa thớt thế nào lại đổ xuống. Đổ xuống một cách bất ngờ...

....

Ở một nơi khác.

”

Tôi không ngủ được, tôi mất ngủ từ ngày ấy. Đó có phải là em?”

Nhìn bó hoa vẫn chưa tàn kia, rồi lại nhìn hai chiếc kẹp tóc có cùng kích cỡ nhưng khác màu. Cậu ta thần thờ, thần thờ mãi. Cho tới khi phía ngoài kia cơn mưa rào ập tới. Những tiếng mưa như không ngừng tác động tới tâm trạng của cậu.

Cậu mở cửa sổ, đứng đó, nhìn ra phía ngoài trời mù mịt. Vài cơn gió mạnh tạt nước mưa hắt vào phòng qua ô cửa sổ, rơi cả lên khuôn mặt cậu.

“Chỗ anh trời đang mưa. Ngày trước em bảo mình không thích cũng không ghét mưa. Nhưng mà anh lại nhớ, cứ mỗi lần em nói mình buồn, cứ mỗi lần em có chuyện, trời đều đổ mưa. Có phải em đang khóc?”

.....

Cũng gần không gian ấy. Lại có một chàng trai ngồi trên ghế tựa, tay cầm quyển truyện vô cùng chăm chú dõi theo từng hàng chữ như theo dõi một bộ phim đang đến cảnh gay cấn, không thể rời mắt.

....

24. Chương 23

Cậu ta ngày nào cũng đọc “Thất tịch không mưa”. Mỗi ngày chỉ cần hở ra thời gian rảnh liền mở sách ra đọc. Đến chính cậu cũng không hiểu nổi bản thân rốt cuộc đã bị làm sao. Hôm nay là ngày thứ 3 kể từ hôm mua quyển này. Đã đọc tới đoạn Thẩm Thiên Tình bỏ nhà đi tìm Thẩm Hàn Vũ...

” Những giọt mưa phiền não lại tiếp tục rơi, hoàn toàn không có thiên hướng ngừng lại, toàn thân cô ướt đẫm, lạnh run rẩy, nhưng anh vẫn chưa về.

3 tiếng, 4 tiếng, 5 tiếng... cô không nhớ mình đợi bao lâu, trời đã chuyển tối, mưa rớt trên người lạnh tới mức sắp không còn cảm giác nữa. Sau đó, cô mệt mỏi ngồi xồm trên đôi chân tê dại.

Cho tới khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc lại xa lạ, ngưng tụ trong ánh mắt mơ hồ...”

Đứa bạn cùng phòng cậu ta đang ngồi soạn thảo một bản trình chiếu gì đó, rất chăm chú. Bầu không khí vốn rất tĩnh lặng. Cho tới khi, chàng trai trẻ kia đập tay mạnh xuống mặt bàn.

“bộp”

Phía này, cậu bạn giật nảy mình nhìn cậu ta ngơ ngác.

- Sao thế? Mày tính hù chết tao à? _ Cậu ta hét lên, cảm phẫn nhìn thẳng bạn

Nhưng người con trai ấy lại chẳng mảy may để ý, hơn hết khuôn mặt liên tục biến chuyển một cách lạ lùng. CHừng 5 phút sau, chàng trai này gấp quyển sách lại, đập mạnh xuống bàn học, đứng dậy một cách bực bội rồi trèo lên giường trùm chăn kín mít.

- Thằng điên,....

Cậu bạn học tiếp tục vào làm việc của mình, có lẽ thiếu ngủ mà cậu ta ngủ gục trên bàn lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy, điện trong phòng vẫn sáng. Giật mình hơn khi lại thấy bóng dáng chàng trai kia mặc

áo phong trắng ngồi cạnh cửa sổ cầm quyển bản này. SUýt nữa đã hết lên vì tưởng là ma, nhưng rồi cậu nhanh chóng mặc xác con người kia rồi lên giường ngủ. Đã hơn 2 giờ sáng rồi.

...

Đầu giờ chiều, trước lúc vào lớp, TUYẾT TUYẾT, Phong và nó cuối cùng cũng gặp nhau trọn vẹn. Ba người ngồi rôm rả chuyện trò một góc lớp. Vang vọng mãi là tiếng cười của TUYẾT TUYẾT, là ánh mắt của nó. DƯƠNG MINH PHONG cũng coi như tốt bụng, mua nước cho hai người uống.

- Ông cũng không tệ._ TUYẾT nhìn DMP gật gù cảm khái.

-Tốt quá đi ấy chứ._ DMP cười tươi roi rói đáp lại.

- Nhưng mà ông vẫn chưa đủ chu đáo._ TUYẾT lại nói thêm một câu.

Lúc này mặt hắn mới ngệt ra. Còn nó thì cười cười.

- Đúng là cái đồ..._ Phong định mắng gì đó nhưng lại thôi.

- Phải rồi, hôm trước có một chị nhờ tôi đưa cái này cho ông_ TUYẾT TUYẾT nói rooфии lấy từ túi ra một bức thư đưa cho Phong.

- Cái gì đây?_ Phong nhận lấy hỏi.

- Tình tỏ._ TUYẾT uống nước rồi nói.

Nghe thế, cậu ta cũng phấn khích một chút. Cấp 2, cấp 3 được tỏ tình nhiều quen rồi. Nhưng lần đầu tiên của đại học được tỏ tình mà, nên có phần hồi hộp.

“Chị là Ninh An, gọi cho chị nhé 0982***** ”

Cậu ta bây giờ khuôn mặt hoàn toàn không hề có tí gì gọi là cảm xúc cả. Gì thế này? Từ bé tới giờ mới nhận được cái thể loại này. Cậu liền vút luôn bức thư vào trong ngăn bàn.

- Sao thế?_ TUYẾT lại hỏi.

-..._ DƯƠNG MINH PHONG không biết nói gì.

- Người ta đâu có chữ cậu, việc gì phải nhăn nhó như thế._ Nó lên tiếng khuyên.

- Sao Cậu biết người ta không mắng chữ tôi?_ Phong hỏi lại.

- Làm gì có chị gái nào rảnh thế._ Nó nói bừa một câu.

- Si, mắc kệ họ đi. TUYẾT, từ sau người ta nhờ bà đừng có nhận. Tôi đã có ý trong lòng, không cần người khác động lòng với tôi._ DMP vỗ ngực tuyên bố một câu khiến TUYẾT TUYẾT phì cười.

- Đây, sau khi kết bạn fb với ông, tôi biết thừa ông là cái loại háo sắc, chuyên đi thả thính rồi nhé. Định lừa tôi sao, còn lâu..._ TUYẾT TUYẾT nói rồi tiện tay cốc đầu cậu ta.

...

Ba người chuyện trò vô cùng vui vẻ. Nó vẫn nói rất ít, khi có mặt DMP.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày nó đi làm thêm. Mọi thủ tục đều đã hoàn thành. Nó trở thành một con một sách chính thứ khi làm nhân viên bán hàng ở tiệm sách. CHỈ cần ở trong tiệm sách liên miên mò đọc. Có ngôn tình mới nó nhất quyết không đọc được hết thì cũng phải đọc được qua cái giới thiệu để biết kết truyện ra sao còn tư vấn cho khách hàng.

Hôm nay không có sách mới. Nó đang cầm chiếc chổi lông gà phủ bụi phía sau những giá sách. Bỗng nghe phía ngoài tiếng chuông mắc ở cửa vang lên. CHẮC là có khách tới, nó vẫn ung dung như thường.

- Có ai không ạ?_ Một giọng nói nam tử trong trẻo vang lên.

Nó thấy quen quen, vội vội đi ra phía trước. Hai người nhìn nhau, chốc lát nở nụ cười.

- Trùng hợp quá_ Cậu thanh niên kia đã thôi cười.

- Không phải trùng hợp. Tôi mới bắt đầu làm ở đây._ Nó không thích bị hiểu lầm, nên giải thích luôn.

- À...ra thế_ Cậu ta gật gù nói.

- Có chuyện gì vậy?_ Nó hỏi cậu ta khi thấy quyển sách trên tay kia.

Cậu ta nhanh chóng giơ lên trước mặt cô quyển Thất tịch không mưa.

- Tại sao lại thế?_ Rồi hỏi một câu không đầu không cuối.

Nhưng nó vừa nhìn đã hiểu ra chuyện. Khẽ nở một nụ cười thê lương nhìn cậu ta.

- Kết thúc quá bi đát? Không thể chấp nhận nổi, tới đây tìm một câu nói chuyện in lỗi sao?_ Nó ngồi xuống chiếc ghế gần đó rồi nói.

Cậu ta cũng ngồi xuống, vẻ mặt nghe nó nói cũng chuyển biến theo. Người ta đi guốc trong bụng mình sao? Chưa kịp nghĩ nên nói gì thì nó đã nói tiếp.

- Hôm đây chính anh nói tôi chọn cả hai loại kết còn gì. Chả nhẽ anh chưa đọc quyển kia sao. Mà đúng rồi anh có rơi giọt nước mắt nào cho Thẩm Hàn Vũ không? Có tức giận thay cho Thẩm Thiên Tình không? Tôi đã đọc truyện này từ lâu rồi. Nhưng tôi vẫn nhớ lúc ấy bản thân yêu đuối thế nào. Nước mắt cứ rơi xuống, rơi xuống...

Nó mặc chiếc váy trắng, tay lửng ngồi đấy, nắng chiếu nghiêng qua khuôn mặt, làm ánh mắt kia như sáng bừng lên. Giọng nói nhẹ nhàng cũng cứ vang đều đều. Chốc lát đã thu hút người nghe khiến họ không dứt ra nổi. Tới khi nó dừng lại, chàng trai kia mới thoáng bừng tỉnh.

- Tôi... tôi..._ Lại trong phút chốc, cậu quên mất mình muốn nói điều gì.

- Anh có muốn đọc ngôn tình nữa không? _ Nó hỏi.

-...Cô là fan trung thành của ngôn tình ấy hả?_ Cuối cùng cậu ta cũng bình tĩnh lại.

- Đúng là thế, nhưng mà ở chỗ này có bán nhiều truyện ngôn tình lắm đấy._ Cô chậm rãi nói rồi nở một nụ cười rạng rỡ nhìn cậu ta.

- Đọc chứ, tôi đã đọc xong hai quyển này từ hai hôm trước rồi. Thời gian tôi dùng để đọc truyện trở nên vô vị khi không có truyện đọc. Cứ sáo rỗng sao sao vậy. Nhưng mà tôi lại sợ... cái kết như Thẩm Hàn Vũ

- Không sao, đọc chuyện vui nhộn một chút là được_ Nó nói vào an ủi.

- Đúng nhỉ, giống như Tề Mặc chẳng hạn..._ Cậu ta nghĩ tới nhân vật này liền nở nụ cười nhẹ.

- Thế thì anh nên về nhà, mượn em gái mình quyển ANh không thích thế giới này, anh chỉ thích em để đọc đi. Cuốn đó đọc lúc đầu có hơi buồn chút, về sau thì thú vị thôi rồi._ Nó thích thú miêu tả.

-... Cảm ơn cô nhiều._ Cậu ta nhìn nó đầy vẻ nhu mì. (-.-)

- Anh còn gì thắc mắc nữa, thì cứ tìm tôi. Nếu có thể giải đáp tôi sẽ trả lời. Tôi làm ở đây vào sáng thứ 3, 5, 7

Nó nhìn cậu ta nói. Cậu ta cũng nhìn nó không rời...

25. Chương 24

Cuối cùng vẫn là cô lên tiếng trước.

- Anh tên là gì?

- Đặng Trí Hoàng. _ Cậu ta trả lời rồi mới biết mình vừa nhìn cô gái ấy rất lâu. Có vô duyên quá không nhỉ? Lúc này mới có chút ý thức quay lại. _ Mà lần trước đâu có thấy cô ở đây làm?

- Mới làm ạ_ Nó cười nhẹ.

- Nhi học gì mà rảnh dỗi vậy?_ Hoàng tò mò hỏi thêm

- À, là Trường XY... gần đây đó _ Nó chỉ chỉ tay về hướng ngôi trường với cậu ta.

Nghe xong tên trường bất giác cậu ta có hơi bất ngờ. Lại càng tò mò.

- Là sinh viên năm mấy? Khoa nào?- Cậu hỏi

- À, mới là sinh viên năm nhất thôi. Khoa ZZZ. _ Nó tiện tay vắn vắn mấy lọn tóc phía trước.

Tới đây gương mặt chàng trai liền nở một nụ cười rực rỡ. Xong trong lòng lại biến hóa không ngừng. ĐỪNG hoảng là đàn anh khối trên lạnh lùng cuối cùng lại bị em gái khóa dưới giảng bẫy trở thành thích đọc truyện, lại còn là truyện ngôn tình. Kể ra có mắt mặt không chứ.

- Nhi..._ Anh nhẹ nhàng gọi tên nó.

- Dạ..._ Nó theo bản năng thưa rồi nhìn anh, hai mắt mở to sáng ngời.

- Gọi anh đi._ Cậu nở nụ cười hở răng, ánh mắt dịu hiền nhìn nó đầy cảm xúc.

Nó mới đầu là bất ngờ, có chút không thuận phát âm khẩu hình miệng. Sau rồi cũng nói được.

- Anh Hoàng.??!!

Cậu ta một tay cầm quyển sách, một tay đưa lên xoa đầu nó sau đó không ngừng lại, liền rời đi luôn. Trên miệng vẫn không rời nụ cười. Nó thì ngơ ngác nhìn theo....

Từ bé tới giờ có 3 trường hợp nó bị xoa đầu. Một là anh trai nó. Hai là lũ bạn thi thoảng trêu nó. Ba là cậu bạn thích nó từ hồi tiểu học.???

Nó tự xoa xoa mái tóc mình rồi cầm cái chổi lông gà đi phủ bụi.

...

Chả hiểu sao cậu lại có tâm trạng như thế. Bước trên con đường đã đi không biết bao nhiêu lần. Mọi ngày đều không cả muốn nhìn xung quanh. Nhưng hôm nay vừa nhìn những ô gạch vỉa hè ướt mưa còn đỏ, nhìn hàng cây xanh vàng thưa thưa đậm đà, nhìn những đứa nhỏ chạy tung tăng đuổi bắt, những gánh hoa sắc màu của cửa hàng hoa... Mọi thứ tằm dưới nắng mới ánh lên lấp lánh ngọt ngào. Chưa bao giờ cậu cảm thấy có dư vị ngọt của cuộc sống như thế. Cậu cứ cười...cười mãi....

...

Ngày ngắn hơn mỗi khi nó ở trong tiệm sách, nó cũng không hiểu vì sao. Mấy hôm nay nó đi học, đi làm như lịch trình. Dương Minh Phong vẫn thường lải nhải về đủ thứ chuyện. Tuyết Tuyết nghe nói đã có người tỏ tình, có vẻ định đồng ý. Đặng Trí Hoàng dăm ba bữa lại tới chỗ nó đọc sách, không thì mua về cho em gái mình, thi thoảng có mình nó thì kể nó nghe về những thắc mắc, xúc cảm của bản thân khi đọc truyện. Anh trai nó hôm nay lại rảnh rỗi gọi điện cho nó...

- Dạ..._ Nó

- Em ăn trưa chưa?

- Em mới ăn xong rồi.

- Chiều đi đâu ko?

- Ừm, chiều nay tự học ạ. Sao thế?

- Tối nay nhóm của anh có tổ chức một bữa tiệc ăn mừng làm xong một kế hoạch lớn. Em qua đi.

- Chúc mừng anh trai, nhưng mà có liên quan gì tới em sao?_ Nó không hiểu.

- Ờ,...thì anh có lấy một số bức ảnh chụp nửa người hay mắt hoặc cảnh của em để làm giới thiệu dự án. Mấy thằng trong công ty nhìn cách phối đồ, cảnh, ngũ quan mặt em thì liền tò mò. VÌ chả có cái nào ảnh lấy

hoàn chỉnh nên chúng đang làm loạn lên đòi anh mang em tới. __ Lần đầu tiên anh giải thích dài như thế với nó thì phải. Đúng là người ta khi trưởng thành thì thay đổi nhiều lắm.

Nó nghĩ ngợi một lát rồi mới trả lời.

- Nhưng em không có xe, cũng không có biết đường đi.__ Nó dù sao cũng thích đi chơi hơn.
- Cái đây anh sẽ cho người sang đón em. 7h tối nhé!
- Mà này, Anh muốn em ăn mặc theo phong cách nào?
- Hơ, hôm nay lại có hứng thú hỏi ý kiến anh sao?__ Nực cười.
- DỪ sao cũng phải giữ thể diện cho ông anh trai duy nhất, chứ nhỡ mai kia ra đường nhìn thấy không thèm nhận làm em gái thì sao?__ Nó cười cười nói.
- Game một chút, nhưng không được quá táo bạo đâu đấy.__ ANh nó nói với giọng cười cười.
- Ok. __ Nó đồng ý luôn.

Anh nó tắt máy.

Nó đi tới mở tủ quần áo của mình ra. “Game” hả? Hình như không có. CHỈ toàn dụn dụn, đơn giản, sinh viên thôi. “Game” ở nhà mất rồi. Nghĩ gì đó rồi nó gọi điện cho Tuyết Tuyết.

- Gì thế bé yêu?__ Tuyết Tuyết trả lời điện thoại của nó với cái giọng ngáp ngủ. có lẽ đang ngủ trưa.
- CHiều chúng ta đi mua sắm nhé.__ Nó nói.
- Há? __ Bên kia thì có vẻ rất bất ngờ.__ Thật là bà đó hả?__ Có vẻ rất rất bất ngờ.
- Thật, tôi có việc nên cần đi mua đồ.
- Thế thì chuẩn bị sẵn đi rồi đi sớm. Chứ đi mua đồ với bà tốn thời gian lắm...__ Bên kia tặc tặc lưỡi.
- Rồi, tôi biết rồi. Đi thì qua đón tôi nhé!__ Nó cười cười đáp.
- Được. Bye__ Tuyết Tuyết kéo dài chữ bye mãi mới chịu tắt.

Đúng thế, nó rất khó tính. Đi mua đồ với Tuyết Tuyết hai lần đều là Tuyết Tuyết mua được 5 thứ nó mua được 1 thứ. Tỷ lệ 5 - 1 này chưa từng có biến chuyển nên sau đó, nó không dám đi mua sắm cùng Tuyết Tuyết nữa. Hôm nay nghe nó rủ Tuyết Tuyết mới bất ngờ, đặc biệt hơn rất ảo não...

Mà nghĩ đi nghĩ lại nó lại chợt nhận ra “game” thế nào mới là thực sự???

Sau bao nhiêu nghi vấn chiều nó vẫn đi mua sắm cùng với Tuyết Tuyết lần này có thu hoạch hiệu quả hơn, thời gian ngắn đi. Tuyết Tuyết vô cùng hài lòng liền tặng thêm cho nó mấy ly kem. Ăn tới đâu cả họng. Lúc chập tối về nhà giọng nó không còn như cũ, như ngọt mũi, tuy nhiên rất dễ thương...

26. Chương 25

Nó đeo len mắt màu bạc, Mắt kẻ đáng yêu, gấn mi giả, tóc xám xõa dài, cái miệng tô son đỏ gạch lòng môi, làn da trắng bóc, cái mũi thanh tú. Nếu nó cố tình mở to mắt thì nhìn rất đáng yêu, đúng là nhìn giống mấy nhân vật trong game với truyện anime.

Trang phục là một chiếc áo kim tuyến trễ vai, tay lỡ, croptop. Đi kèm là chiếc chân váy dạ ôm sát ngắn trên đầu gối đan dây bên trái màu đen. Đi đôi giày cao gót màu đen đính đá lấp lánh cao 15 cm, với tất lưới. Tay đeo chiếc đồng hồ mặt dát vàng của mẹ mua cho, đeo chiếc nhẫn hình vương miện bằng vàng do chính tiền mừng tuổi của mình. Đeo thêm balo da nhỏ mini màu xám, cùng màu tóc. Nhìn tổng thể giống với kiểu ăn chơi trác táng vậy.

Vừa nghịch điện thoại vừa đứng dưới nhà chờ xe. Đúng là thời tiết bây giờ không lạnh, mát. Nhưng mong tối muộn về được lạnh. Một lúc đã tới 7h liền thấy anh nó nhắn tin kêu ra đường, tìm chiếc xe có biển số *****. Vì lái xe bên anh nó không biết mặt. Nó lên chiếc xe ô tô màu đen, phía xa có bóng người đi moto nhìn theo, khuôn mày khẽ cau chặt lại...

Chiếc ô tô đi về phía tây bắc thủ đô khoảng 30 phút thì tới nơi. Chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà trung cư cao cấp. Người lái xe đưa cho nó một chiếc thẻ phòng - 2214.

Phía trước khách sạn là một tượng phun nước hình thần tình yêu. Phía hai bên đằng trước đường đi của xe cũng là đài phun nước. Những ánh đèn được lắp khắp ngang dọc vô cùng chói lóa. Vào bên trong lại càng sang trọng không cần kể tới. Cửa thang máy vừa đóng lại, nó vừa ấn số tầng 10, thì thang máy lại mở ra. Một chàng trai mặc sơ mi màu xanh sophia, với chiếc quần âu vô cùng nhã nhặn, khuôn mặt cũng rất điển trai, tuy nhiên tay lại cầm điếu thuốc lá. Hai má hơi đỏ, có lẽ đã uống rượu bia... Anh ta định ấn tầng nhưng lại thấy tầng mình ấn rồi nên dựa vào phía sau. Nhìn cô gái đằng trước là nó.

Chịu đựng tới tầng thứ 4 nó quay lại nhìn anh ta. Anh ta hơi giật mình trước ánh nhìn của nó.

- Phiền anh ngừng hút thuốc được không?_ nó lên tiếng vô cùng nghiêm túc.

-...

Cậu ta ngẩn ra, hết nhìn cô gái trước mặt lại nhìn điếu thuốc đang định đưa lên miệng bị dừng lại trong khoảng không... Cuối cùng vẫn đưa vào miệng hít một hơi. Nó thấy thế thì cau mày ấn dừng thang máy. Cô ra khỏi thang máy ở tầng 7. Trước khi cửa thang máy đóng lại, cô vẫn nhìn thấy được nụ cười ma mị trong làn khói thuốc nhẹ nhẹ của anh ta. Khu này cũng thật là, sao thang máy thấy khói thuốc vẫn không can thiệp???

Cô đi sang thang máy khác rồi tiếp tục chuyển đi của mình...

...

Phòng 2214:

Trong phòng khách là tiếng nhạc EDM nho nhỏ, vẫn có thể nói chuyện với nhau một cách dễ dàng. Đèn chùm ở giữa phòng khách bật, ánh vàng lan cả căn phòng. Trong phòng có khoảng 15 người. Người ngồi ở bàn ăn, người đứng ở bếp, người ngồi trên ghế sofa, người đứng cạnh cửa sổ, người lại ngồi trên thảm. Không nói chuyện của là nhâm nhi rượu, ăn bánh kẹo, đồ ngọt hay thức ăn mặn, hoa quả. Trên mặt ai cũng mang một nét cười không thể dập tắt. Có người ăn mặc rất sang trọng, có người lại vô cùng giản dị, có người lại quá giản dị. Nói chung họ đều không để ý có người vừa mở cửa phòng bước vào. Anh ta mở sẵn điện thoại...

- 3..2...1...

Nói thầm xong liền tắt hết điện đi.

Mọi người trong phòng bắt đầu im lặng

- Có chuyện gì thế?

- Mất điện à?

- Không thể...

- Thiên...Sao nhà mày lại mất điện thế này?

...

Vài người nhìn qua cửa sổ, thấy thành phố vẫn sáng đèn liền kêu lên.

Lúc này cách cửa của căn phòng vốn im lặng mới mở ra. Ánh sáng hắt ra rồi lụi tàn một cách nhanh chóng. Anh bật đèn flash ở điện thoại soi xung quanh cuối cùng nhìn thấy một chàng trai mặc áo sơ mi màu xanh sophia.

- Là thái tử của các vị cắt điện đấy._ Thiên nhẹ nhàng nói, mang theo nét cười.

Đám đông bắt đầu ồn ào huyên náo, bàn tán về người này.

Thiên đi lại phía cửa để mở điện, nhưng mới bước được một bước liền bị một cánh tay chắn trước ngực.

- Thằng hâm này..._ Thiên nói.

- Ở trong tối thế này vui hơn...

Cậu ta vừa dứt lời liền bị đám đông xua đuổi, kêu gào bật đèn lên. Nhưng chẳng cần Thiên bật, đèn cả phòng đã sáng lên. Tất cả các bóng đèn đều sáng. Họ hơi nheo mắt rồi lại nhìn thấy Thiên vẫn đứng đó cùng vị thái tử kia. Thế ai đã bật đèn? Người đã đến đủ. Người kia biết mật khẩu sao?

Thiên nhìn ra phía cửa, thấy một thân ảnh quen thuộc, mọi khi còn bé bỏng, hôm nay anh lại thấy có phải anh trai như anh.... trẻ hơn em gái không??? Có phải anh trai như anh... quá chiều em gái không?

- Kiều Nhi... Vào đây..._ Thiên gạt tay người kia ra rồi đi tới phía cửa.

Mọi người thấy giọng điệu này của vị giám đốc vô cùng khác mọi khi, vô cùng ấm áp, nghe một cái liền mềm lòng. Lại đây tò mò. Họ liền cùng lúc đứng dậy, đi lại một chỗ để có thể thấy rõ thân ảnh người đang bước vào kia...

27. Chương 26

Mọi người im lặng, không gian yên tĩnh. Chàng trai mặc chiếc áo sơ mi xanh sophia kia nhìn thấy đầu tiên, khuôn mặt thoáng bất ngờ. Tiếng giày hơi nhẹ vang lên, nó bước tới trước mặt mọi người cùng Thiên. Thiên một tay xoa xoa trên đầu nó một tay chỉ đám người.

- Đây là đồng nghiệp, bạn bè, số ít của anh. _ Rồi anh chỉ vào nó nói với mọi người._ Đây là em gái tôi, Kiều Uyển Nhi.

Mọi người nghe đến đây mới phát ra tiếng động, họ mỉm cười, vẫy tay nhìn nó. Nó hơi cúi đầu, ý chào mọi người. Sau khi ngồi xuống ghế sofa, cuộc trò chuyện rộn rã bắt đầu.

- EM gái xinh vậy mà giấu kĩ quá đấy...

- Mau giới thiệu tôi với em ý đi...

- Em gái cậu năm nay bao nhiêu tuổi? Đã có người yêu chưa?

...

Họ nghe xong câu này liền nhìn hết về phía nó ngồi. Một chị gái chỉ nó, khuôn mặt suy đoán.

- 22 tuổi phải không?

Mọi người nhìn nó và Thiên chờ kết quả.

- Nó mới 18 tuổi thôi. Là sinh viên đại học năm nhất...

Thiên trả lời rồi nhìn về phía cô gái kia cười cười.

- Thế mà cũng đoán...

- Trẻ quá nhỉ?

...

- Ó, thế có bạn trai chưa?

- Nó sao? Mấy người bỏ cái ý định yêu nó đi. Nó khó nuôi lắm._ Thiên nhìn em mình cười đều.

Mọi người cũng cười vui vẻ.

- Anh thì sao? Ăn tạp._ NÓ liếc xéo thẳng anh bên cạnh rồi phun ra một câu vô cùng đáng yêu khiến mọi người phá lên cười.

- Ủa, mà là động vật ăn tạp sao?

- Haha, thế mà bày đặt...

Vài người lên tiếng trêu chọc Thiên. Lúc này nó liếc nhìn xung quanh, vừa cầm được vào quả nho xanh, đang định đưa lên miệng thì để ý thấy chàng trai đứng dựa lưng vào tường kia. CHÍNH là cái tên hút thuốc lá...

Nó lay nhẹ tay anh nó.

- Há?_ THIÊN hỏi.

- ANH ta là ai?_ Nó chỉ thẳng mặt chàng trai kia trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn theo ngón tay nó thì vô cùng bất ngờ. Sau đó vài nam nhân lên tiếng than vãn.

- Em gái à, nhìn anh này, anh đẹp trai trẻ đẹp, dễ nuôi, dễ tính, em không thích. Sao lại đi quan tâm người thú tính như anh ta.

Một chàng trai lên tiếng trêu chọc. Nó nhìn người này một lượt rồi phán.

- Đẹp trai? CŨNG đẹp. Trẻ? NHIỀU tuổi hơn em. Dễ nuôi, dễ tính? ĐỒNG NGHĨA dễ dãi. _ Nói xong liền nhìn anh ta nở một nụ cười tuyệt mỹ để bồi tội lễ phép.

Mọi người lại phá lên cười. Nó lại quay sang nhìn Thiên chờ câu hỏi.

- ĐÓ là tổng giám đốc công ty bọn anh. Con trai chủ tịch. Sao thế?_ Thiên vừa uống rượu vừa hỏi.

- À,... Anh biết em ghét thuốc lá mà._ Nó nói nhỏ nhẹ với anh trai.

NGhe thế Thiên liền hiểu. Lúc này đứng cùng cậu ta, quả là có mùi thuốc lá. NHƯng nhắc tới mới nhớ, họ bỏ quên anh ta mất từ lúc.

- Lại đây chơi đi Nam...

- Sao lại đứng đây nhìn bàn dân tám chuyện thế...

- Anh yêu, chỗ này còn trống...

...

MỌI người bắt đầu rủ rê hấn ta nhập cuộc. MỘT lát sau, hấn cũng gia nhập cuộc tán. Nhưng có hấn cũng như không có, chẳng ảnh hưởng gì đến ai cả. Nhưng mọi người lại không để ý thấy hấn thường nhìn nó chằm chằm. Nó thì thoảng ngược lên cũng lỡ chạm vào đáy mắt hấn phía đối diện. DƯờng như sâu trong đó là sự cô độc, tổn thương... Rồi nó không dám nhìn tiếp.

- Vậy là mấy bức ảnh của cậu làm hình bìa các kế hoạch hay nhân vật đều là từ Kiều Nhi ra sao?_ Một người hỏi.

- ĐÚng _ Thiên gật đầu.

- Chị thấy cả rồi, em vẽ đẹp lắm, chụp ảnh cũng rất được. Phong cách thời trang cũng tuyệt. Học Đại học thiết kế sao?

- Dạ, em học ĐH ***** _ Nó trả lời rồi lại ăn bánh ngọt.

- Thế thì phải học giỏi lắm đấy.

- NÓ thì học dốt hơn tôi. Thế mà lại nhiều bằng khen, giấy khen hơn tôi..._ Thiên vừa nói vừa đưa ly nước ngọt cho nó.

MỌI người nhìn câu nói và hành động này có chút ngược.

- Ngày vui thế này phải uống rượu chứ?_ Một cậu bạn lên tiếng, đưa cho nó cốc rượu, đá lạnh ở cốc, làm ướt mặt ngoài. Vừa cầm vào nó đã thấy mát rượu.

- Mà... Nhỡ em nó không uống được rượu thì sao?_ Nữ nào đó lên tiếng.

Thiên nghe xong thì phì cười.

- Em không uống được thì đừng cầm_ Thiên quay lại nhìn nó chằm chọc một câu, còn cười cười.

Nó liền lườm cậu ta, rồi bỏ tay ở đĩa bánh kem ra. Cầm cốc rượu lại tay phải, từ tốn đưa lên uống hết mà sắc mặt không biểu cảm rồi đặt xuống.

Vài anh trai, chị gái thấy thế vô cùng phần khích hô lên rồi vô tay.

- Em gái cậu định thật đấy!_ Một cô gái vỗ vai Thiên nói.

Thiên cũng chẳng biết nói gì. Cứ một lúc lại có người đi tới mời nó ly rượu. Mà nó ngoài mấy miếng bánh, mấy quả nho, chưa có ăn gì cả. Lát sau đám đông tản bót ra. Còn có vài người ngồi đó. Nó nhìn chằm chằm anh trai đang nghịch điện thoại bên cạnh. Nhận thấy ánh mắt nào đó, Thiên liếc ngang dọc nhìn, cuối cùng quay sang phía em gái...

- Gì?_ Cậu hỏi nó.

- Sao anh nói là ăn tối?_ Nó cau mày hỏi.

- Đói à?_ Thiên cười cười hỏi nó.

- Chẳng thế à._ Nó cau có.

- Hội anh có đặt đồ ăn, nhưng họ ăn cả rồi. Tại họ đến sớm quá. _ Thiên nhún vai giải thích.

- Em không biết đâu. _ Nó sị mặt ra nhìn cậu ta vẻ muốn khóc.

Vài người ngồi gần đó nhìn thấy thế liền tập trung ghi lại khoảnh khắc. Thiên biết cô em gái này của mình giỏi nhất là nước mắt cá sấu. Hơn nữa ngày trước đi học đại học, lần nào về anh cũng phải mua một vài thứ ăn được về cho nó. Nó đòi, đòi theo kiểu “nếu anh tiếc tiền thì em đưa tiền cho anh mua”. Nhìn thấy nó sắp khóc, cậu đành đưa hai tay véo má nó, xong lại xoa tóc.

- Vào phòng anh, ở trên bàn cạnh cửa sổ có một gói bánh gấu. _ Thiên nói.

- Hết?_ nó hỏi.

-... Đây, khuyến mại._ Cậu ta nhắc hẳn chòm nho xanh đặt vào tay em gái, vẻ mặt cười cười vô cùng bất đắc dĩ.

-...

Sau vài phút suy tính, nó quyết định cầm nho đi vào phòng của anh trai. Chính là căn phòng bản này Thiên bước ra. Nó quả thực rất đói!

28. Chương 27

Căn phòng tối om, chỉ có thể nhìn đường từ ít ánh sáng lẻ loi ở bàn máy tính. Nó đi tới, bật đèn ở bàn máy tính lên, cả góc phòng chỗ đó liền sáng lên. Cuối cùng nó cũng tìm thấy túi bánh gấu trên bàn gần cửa sổ. Nhưng không phải 1 túi, mà chỉ còn nửa túi.

- hừ...

Nó mở ra ăn tiếp. Cũng lâu lắm rồi mới ăn, vị vẫn như xưa mà người đã khác. Hóa ra sở thích của nó đã lây sang anh nó mất rồi. Nó nhìn thấy mờ ảo vị trí của cái giường phía sau giá sách. Liền đi tới rồi ngã người tự do xuống.

Nhưng ngay lập tức nó nhận ra có điều không đúng. Tay nó chạm xuống đệm, rất êm. Nhưng ngực, mặt, thì không đáp êm lắm...sần chắc... Nó nín thở 5 giây, cảm thấy phía dưới có nhịp tim đập, có tiếng thở đều đều. Liên bật dậy tìm đèn ngủ bật lên.

Nó điên tiết nhìn con người đang nằm trên giường kia. Lại là anh ta...

Anh ta à?... Đang nhắm mắt, chìm trong bóng tối tĩnh lặng. Thì hàng loạt âm vang vang lên khác nhau. Sau đó lại bị một vật đè lên người. Cứng có, mềm có...

ANh ta nhìn nó, nó nhìn anh ta.

Nó thở hắt ra rồi móc bánh trong túi ăn thần thiên trước mặt anh ta. Tiếng bánh giòn tan.

- Anh là ma phải không?_ Nó ngồi xuống giường nhìn chàng trai kia.

-...

ANh ta không đáp lại, từ từ ngồi dậy nhìn nó đang ngồi ở đằng sau, dựa lưng vào đầu giường. Đôi chân dài vắt chéo sang bên trái. Tay vẫn đều đặn đưa bánh vào miệng ăn. Cuối cùng anh ta tiến lại gần nó. Hai tay chống sang hai bên chân, mặt sát mặt cô 5cm. Cái tay đang đưa bánh lên dừng lại ở không trung. Đôi mắt nhìn anh ta mở to tròn.

- Không..._ Nói xong, anh ta liền cắn miếng bánh trên tay nó.

Khi anh ta ngồi sang bên cạnh nó mới để ý tới cái bánh. Bánh của nó mà.

- AI cho anh ăn bánh của tôi chứ???

Nó là ai chứ? Trừ phi tự nguyện cho đi, chứ có cho tiền cũng không muốn người khác tùy tiện động vào, ăn vào đồ của nó như thế. Nó đã từng khóc vì một hộp sữa milo bị bạn uống mất. Phải thôi, có hai quán thì một quán đóng cửa, một quán hết milo. Bữa sáng yêu thích của nó đã biến mất...

- Có ai nói bánh này của em?_ Cậu ta mệt mỏi mở miệng đáp lại.

Nó nhìn anh ta một lúc. Cuối cùng kết luận chính xác.

- ANh đói?

Đôi mắt đang nhắm hờ của anh ta bỗng chốc mở ra nhìn nó bên cạnh chăm chăm. Nhìn ra tâm trạng anh sao. ĐỪNG thế, chưa ăn, chỉ rượu, thuốc. Lúc này vào bếp tìm đồ ăn thì đã hết rồi. CÒN bánh ngọt anh không thích ăn. Bánh gấu ăn được là vì thi thoảng đến đây đều được chủ nhà tiếp đãi bằng loại bánh này. DỪ không mấy thích nhưng anh cũng không thể lí giải được hành động vừa này của mình... Chắc là tại nó?? ĐỪNG vậy, cô ta... khiến người ta có cảm giác muốn tới gần.

Nó lúc này cầm cái bánh gấu hoàn mỹ nhất đưa đến trước mặt anh. Những ngón tay nhỏ nhắn, thon dài hơi khua khua trước mặt anh.

- Aaaa...._ Ý nó kêu anh há miệng.

ANh ta nhìn nó nghi ngờ. Sau rồi thấy ánh mắt ấy, lại có vô ý mở miệng ra, vô ý có chút chờ mong miếng bánh kia. Cuối cùng khi chiếc bánh sắp vào tới miệng, mùi thơm đã hắt lên mũi. Nó dụt lại đưa vào miệng mình.

- Ngon quá!

Cậu ta nhìn cô gái vừa cười vừa nói câu kia, lại chứng kiến vụ lừa đảo xong. Gương mặt vô tội này...

Nó ăn thêm được mấy miếng liền bị anh ta giật phắt mất cái túi bánh. Nó bất ngờ đến tròn mắt nhìn anh ta ăn một cách ngon lành. CUối cùng đôi mắt chuyển dần sang lạnh lùng.

- THIÊN! _ Nó hét tên anh trai mình thật to, thật dài.

CHưa đầy nửa phút, ngoài cửa bật vào là Thiên và mọi người họ chạy tới nhìn hai người đang ngồi trên giường. Vài người không nén được nẩy sinh vài ý nghĩ vỡ vụn.

- Sao thế?_ Thiên nhanh chóng hỏi.

-..._ Nó chỉ hấn ta, về mặt mếu máo.

- Hấn ta làm sao cơ?_ Thiên hỏi tiếp.

Sau đó nhìn kĩ chàng trai kia, Thiên phát hiện cậu ta cầm gói bánh gối. Đã nhận ra vấn đề... (-.-)

Mọi người phía sau vẫn giương ánh mắt tò mò nhìn 3 người chờ câu trả lời.

- Nam, cậu lớn thế này rồi, sao còn đi tranh giành đồ ăn với nó?_ Thiên giật lại gói bánh trong tay Nam, nhìn cậu ta kiểu “to đầu mà tranh ăn với trẻ con là sao?”

- Không phải tại miệng ăn của mấy người sao?_ Nam liếc nhìn các vị phía sau đang cười tủm tỉm.

Thiên cảm thấy mình nên tự đập vào mặt mình. Lại quay ra nhìn đứa em. Ánh mắt vẫn chờ mong một lời nói công bằng.

- Hôm qua anh nhìn thấy đôi giày bóng rổ mà em muốn mua ở một tiệm giày đấy. NGOAN một chút đi, mai anh mua cho._ Cậu ta nhìn em nó cười trừ.

Nó lấy điện thoại đưa ra một tấm hình cho anh nó nhìn.

- Ủ..._ Thiên bắt đắc dĩ gật đầu. DỪ sao cũng có tiền thưởng dự án.

Sau đó nó làm gì đó cái điện thoại và điện thoại anh nó rung lên.

“CHút nữa mọi người về, phải mua kem ly cho em.”

.....

“...1 ly...không thêm gì nữa. Không gây sự từ giờ tới lúc mọi người rời đi.”

.....

“ok, thỏa thuận thành công”

Nó bỏ điện thoại xuống, mỉm cười cầm túi bánh gối đưa cho Nam. Nói đúng là nhét vào tay anh ta. Sau đó cúi xuống nói thầm vào tai anh ta.

- Ăn từ từ thôi kéo nhe..._

Giọng nói từ từ, êm dịu vang lên, rất lọt tai nhưng lại là lời rửa.

Nam không nói gì. Khóe miệng hơi nhếch lên.

Mọi người nhìn nụ cười của nó cũng giải tán. Nó đi ra ngoài cùng mọi người. Lại ăn hoa quả uống rượu. Tối khoảng 9 giờ thì cuộc vui giải tán. Lí do: hôm sau còn đi làm, có cuộc họp, cần rất nhiều báo cáo.

Vài người xin được ních fb của nó liền kết bạn ngay. Vài người thì cùng chụp ảnh với nó rồi khoe lên fb, inst... Nó cũng chả để ý. Nó có cái cần bận tâm hơn.

CHính là đĩa kem để trên bàn. Nó ngồi ngoan ngoãn nhìn đĩa kem, tay cầm thìa, ăn một cách ngon lành, mặc dù càng ăn họng càng lạnh đi.

Lại phát hiện có ánh mắt nhìn mình chằm chằm...

29. Chương 28

Ăn được nửa đĩa kem, nó khó chịu ngẩng đầu lên, lườm hai người ngồi phía đối diện.

Thằng anh nó nhanh chóng bắt cười sau đó quay qua trái, mở điện thoại chơi game.

CỒN người con trai kia vẫn mở to mắt nhìn nó. ĐÚNG thế, là đang thán phục tài ăn kem của cô.

-... “ho”...

Nó mở miệng định nói gì đó nhưng lại không phát ra âm được, cổ họng lạnh quá, đành ho mấy tiếng, hắng giọng vài lần. Sau nhìn anh ta tiếp.

- Bộ tôi cướp cái gì của anh sao? Nhìn chăm chăm người khác như thế không thấy mất lịch sự à?_ Nó nhẹ nhàng tuôn ra hai câu, mắt cũng đều đều nhìn anh chớp.

Trong mắt cậu ta lại nhìn cảnh cô nói như một thước phim quay chậm, từng cử chỉ trên khuôn mặt đều ghi rõ ràng vào trí nhớ. Cậu nhìn đi chỗ khác một lúc rồi lại nhìn cô lúc cô chuẩn bị cúi xuống ăn. Cô lập tức ngẩng lên, cậu không kịp tránh ánh nhìn sắc nhọn kia, hai mắt mở to.

Cô nhìn khuôn mặt ấy lại có chút ý tình nghịch trong mắt, nhìn biểu cảm cậu ta rất thích thú.

- Thiên, anh mau bảo anh ta về đi, em ăn cũng không nuốt nổi. _ Nó nhìn sang anh trai.

Thiên mắt vẫn nhìn điện thoại, tay liên tục điều khiển tướng trong game.

- Cậu ta dạo này bỏ nhà ra đi, anh tốt bụng thu nạp, không đuổi được. _ Thiên nói.

- NHƯng mà anh ta cứ nhìn em ăn như thế, mắt tự nhiên lăm_ Cô mặt nhăn nhó nói.

- Cậu ta đói thôi mà, hơn nữa cậu ta có bao giờ ăn kem đâu tất nhiên là nhìn đĩa kem rồi._ THIên buông một câu làm nó bất ngờ nhìn Nam.

“Cái gì? Có phải mình nghe nhầm không? Chưa bao giờ ăn sao?”

Cô xúc một thìa kem đưa lên trước mặt cậu ta. Cậu ta bắt giặc lùi về sau một chút, nhìn thìa kem đầy kì quái rồi lại nhìn cô cảnh giác.

- Không ăn sao? Thực sự rất ngon...._ Nó đưa lời rủ rê, trên mặt là vẻ mặt dụ dỗ.

Nam hơi huých nhẹ sang Thiên bên cạnh.

Thiên hơi liếc một chút.

- Cậu ăn đi, không dị ứng đâu. _ Thiên nói.

“Hóa ra là dị ứng...”

NÓ nhưồn người, cái thìa hơi đưa đưa trước mặt cậu ta.

- Nhanh lên, chảy bây giờ...

Nam nhìn một lúc, sau đó để chắc chắn cô sẽ không rút tay lại như miếng bánh bần nãy, liền dùng tay phải cầm lấy tay cô nhẹ nhàng rồi há miệng. NÓ thực sự đút cho Nam thìa kem đó. Cậu ta bị dính lên môi một chút kem nhưng hình như không biết, vẫn đang thưởng thức vị kem cùng vị lạnh tan chảy trong miệng. Cuối cùng đôi mắt sáng rực lên nhìn cô, lại nhìn đĩa kem, ý như muốn ăn tiếp.

Cô thì cũng không biết bản thân trước đó rõ ràng rất chướng mắt anh ta, nhưng bây giờ lại cảm thấy cảm thông. Tiếp tục đút cho anh hai miếng kem nữa. Màu trắng của anh dính trên môi Nam. Anh đưa lưỡi liếm môi mình, nhưng không sạch hết, còn đẩy một phần lên mép.

Cô nhìn thấy thì miệng cười nhẹ một cái, rút một tờ giấy ăn, lại rướn người lau miệng cho anh ta. Anh ta mở to mắt nhìn cô, rồi cũng dụi đi.

- Nào....

Thiên ở bên cạnh thấy nó vậy thì kêu lên một tiếng.

- Có phải đọc ngôn tình nhiều quá nên muốn câu dẫn luôn bạn anh rồi mai kia làm vợ tổng tài, bắt anh trai phải gọi em một tiếng phu nhân không? _ Thiên lườm nó mắng mắng.

- Càng lớn càng nói nhiều...._ Cô lại quay sang nhìn Nam_ Còn anh, cứ như tâm ý, muốn ăn thì phải nói chứ. Này, tự ăn đi...

Cô ấn vào tay Nam cái thìa. Lúc tay hai người chạm nhau, nó không cảm thấy gì, nhưng anh ta lại cảm giác tay mình có chút tê dại, sau đó rất mềm mịn. Thấy cô đã đứng dậy đeo túi mới định thần lại.

- Về à?_ Nam mở miệng hỏi cô.

- CHẢ nhẽ ở lại để ngắm một người đàn ông trưởng thành chơi game và một nam nhân... như anh, để rồi ngủ trên sàn và sáng hôm sau đi học muộn? _ Nó phun ra một lèo.

- ĐI đường cẩn thận, anh không tiễn._ Thiên nhìn nó cười nói.

- Anh phải lai em về chứ? _ Nó nói.

- Em lớn rồi, tự bắt taxi đi, anh lười lắm_ Thiên lại chơi điện thoại.

- Anh không sợ cô em gái này bị bắt cóc sao? _ nó hỏi tiếp.

- Ai mù mắt mới bắt mày...

- Người ta bán nội tạng thì sao?_ Nó.

- Thì là làm phúc cho những người bị bệnh....

- Anh có phải anh trai ruột của em không thế? ANh là ai? Trả lại anh trai ruột cho tôi..._ Nó nhào tới lắc ngược lắc xuôi người anh, vò đầu bứt tóc.

“DỪNG”

Đến khi Thiên nổi cáu quát lên, thì game đã thoát mất rồi. Nó cũng dừng lại nhìn cái điện thoại thỏa mãn.

- AFK là bị tụt hạng, lè..._ NÓ vui vẻ nói.

- Con bé này...._ ANh chỉ nó tức tới nổi nghẹn lời.

- Để tôi đưa em về, tôi cũng đang muốn ra ngoài hóng gió. _ Lúc ấy, lại là Nam lên tiếng giải thoát cho nó.

Cậu ta lấy chìa khóa rồi đi ra ngoài. NÓ lè lưỡi trêu trêu anh rồi nhanh chóng chạy đuổi theo Nam.

Xuống thẳng nhà xe, rồi lên một chiếc xe màu đen. Ngồi trên xe rồi nó mới hỏi một câu.

- Đây là xe anh?

- Ủ._ Nam gật đầu.

- Nhà anh rất giàu đúng không?_ Nó đánh giá mọi thứ rồi hỏi tiếp.

Cậu ta quay sang liếc cô một cái đầy nghi ngờ.

- Chắc thế._ CHẢ lờ một câu bất cần đời như thế này càng chắc chắn rồi.

- Thế mà còn bày đặt bỏ nhà ra đi._ Nó bĩu môi.

- Vậy khi nào mới được bỏ nhà ra đi?_ Im lặng một lúc cậu hỏi nó.

Nó từ từ trả lời...

- Ít ra cũng là nhà hoàn cảnh không ở nổi, hay bị ép tới mức đường cùng, hoặc là bị ngược đãi. Mà chả nhẽ ba mẹ anh lại là người bắt anh từ bỏ người yêu, rồi anh không chịu? _ Nó cứ suy ra, suy ra vớ vẩn.

- Hôm nay trời không mưa, đầu bị ướt lúc nào thế?_ Cậu ta hơi nhếch miệng hỏi.

- Hừm....Bỏ qua đi. Nhà anh giàu, anh có quyền._ Nó khoanh tay trước ngực, nhìn sang bên đường.

...

Im lặng một lúc lại là nó lên tiếng trước.

- Anh Không có bạn gái đúng không?

Quả nhiên, cậu ta từ tốn gật đầu rồi lại nhìn cô đầy gian ý.

- Từ lúc nói đi nói lại, là muốn làm bạn gái nhà giàu sao? _ Thiên hỏi.

Nó lườm Nam.

- Thôi ảo tưởng đi.

-... Nếu em có ý định thì tìm tôi, tôi cũng đang muốn thử yêu!_ Cậu ta nhún vai rồi liếc cô nở một nụ cười.

Nụ cười này thực sự lọt vào tim cô rồi. Cô đần mặt nhìn cậu ta một lúc. Trong lòng chửi thầm.

Từ lúc đó đến lúc về không hề tiếp chuyện với hắn ta nữa. Về nhà lẩn lộn mãi không ngủ được. Gần 2 giờ sáng liền đăng một cái stt lên mạng xã hội:“Bản thân là hoa băng mùa đông, không thể dễ dàng tan chảy trước thính dãi bừa bãi. Nhưng nếu là mặt trời tỏa nắng, băng sẽ tan phải không?”

Nhanh chóng thu hút nhiều lượt chú ý. Thằng anh cô mặt dày vào bình luận:“ĐỪNG có trúng thính của đồng nghiệp anh, trúng nó không phải nắng đâu, đừng bị lừa -.-”

Cô chưa kịp trả lời thì đồng nghiệp anh đã lao vào troll anh như bão lũ.

Vừa đọc bình luận vừa cười, sau đó chỉ biết hai mắt rất mỏi và cô ngủ lúc nào không hay...

30. Chương 29

Sáng hôm sau nó dậy rất muộn, vì không phải ngày đi làm, còn việc học thì gà chưa gáy Tuyết Tuyết đã thông báo cho cô rằng có việc nên giáo viên cho nghỉ, rồi sẽ học bù sau. Cứ tưởng ngủ đc qua trưa nhưng mới 8 rưỡi đã có người gõ cửa thành thịch. Nếu như không phải thương cái cửa, sợ nó bị phá hủy thì cô cũng không dậy mở cửa.

Mắt nhắm mắt mở, đưa tay mở cửa. Một tay nắm khóa cửa, một tay đưa lên vuốt mái tóc ngược ra phía sau...

- EM...

Phía trước vang lên một âm thanh trầm ấm rồi chợt im bặt, nó mới dụi dụi mắt nhìn người trước mặt. Có chút giật mình rồi lại thấy hơi lạ. Anh ta cứ nhìn chăm chăm cô.

- Sao?_ Nó hỏi.

- Thay đồ đi! _ CHàng trai kia quay mặt đi, chỉ tay vào phía trong nhà nhẹ giọng nhắc nhở cô.

Nó lúc này mới nhìn lại bộ dạng của mình, sau cũng không hốt hoảng lắm, vẫn điềm nhiên đóng cửa. Nó mặt áo voan hai dây crotop bông màu hường, cái quần thể thao vải co lên ngắn tũn màu đen.

Khẽ thở dài rồi nó đi thay đồ, tiện thể đánh răng rửa mặt luôn. 15 phút sau ra mở cửa, diện trên người một cái áo sơ mi kẻ màu xanh dương và chiếc quần bò bó màu xanh đậm. Khuôn mặt tươi tỉnh nhìn người phía trước.

- Có muốn vào nhà không?_ NÓ hỏi.

- Em không sợ tôi...

CHưa nói hết câu đã bị cô ngắt lời...

- Người lạ ư??? Không có người lạ sáng ra gõ cửa nhà người ta gần tiếng đồng hồ đâu.

-....

CHàng trai mặc áo sơ mi trắng từ từ bước vào nhà, nhưng khuôn mặt có vẻ không vui lắm. NGồi xuống ghế sofa, cậu ta nhìn cô gái phía trước từ tốn rót nước cho mình.

- Anh tìm tôi có việc gì?_ Nó hỏi.

Anh từ tốn mở điện thoại đưa cho nó xem. Nó nhận điện thoại sau đó nhìn tấm hình, hai mắt hơi mở to ra, khóe miệng giật giật.

- Tối qua tôi không hôn anh phải không? _ Cô hỏi hết sức nhẹ nhàng.

- ĐỒng nghiệp...không, là đám ôn đó đã gửi ảnh này lên trang web nội bộ của công ty, sau đó dù ngăn chặn kịp thời, bố tôi vẫn nhìn thấy... _ Nói tới đây cậu dừng lại, không biết nên nói tiếp thế nào.

-....RỒi sau đó??? _ Nó thảm tán dương lũ “ôn” này. cần đánh chết mới được, bản tiểu thư vốn trầm tính bây giờ cũng muốn phát đại để đi cắn người rồi. Nhìn bức ảnh ấy là lại thấy tức, lúc đây hai người đang ngồi đối mặt với nhau trên giường, rõ ràng cô đang chuẩn bị khóc, thế mà thằng ôn nào dám đặt ra góc máy này để nhìn như họ đang hôn nhau trên giường???

- Vốn dĩ gia đình tôi rất muốn tôi kết hôn, nhưng tôi thì không có nổi một tình yêu... _ Nói tới đây, cậu tự cười mình một cái _ Nhìn thấy ảnh này, họ liền sục sôi lên, vừa mới 6h sáng đã xông tới nhà anh cô, rồi bắt tôi về nhà đòi dẫn cô gái trong ảnh về ra mắt. Tôi giải thích thế nào họ cũng không tin...

- Sao anh không bảo anh tôi giải thích ý??? _ Nó chau mày.

- CỐ... nhưng Thiên thường giúp tôi bỏ việc nên...họ không tin! _ Anh nhìn cốc nước tĩnh lặng, nói.

- Trời ạ. Cái lũ ôn đó đâu? Anh là sếp cơ mà? Lôi họ tới mà giải thích..

- Không được, tôi thử rồi mới tới tìm em... _ Anh lắc đầu bất lực.

- Rồi sao? _ Cô nhìn anh.

- Em... tới giải thích với họ đi... _ Anh ta nhỏ giọng nói.

- Aaaaa... Ngày nghỉ của tôi! _ Nó xoa bù xù đầu tóc hét lên. Đây là scandal phải ko???

- Nếu như không giải quyết, nhất định họ sẽ không để yên cho em đâu _ Cậu trầm giọng nói.

-... Vô lý, quá vô lý! _ Nó đứng bật dậy nói.

- Hay là em muốn cưới tôi? _ Cậu ta đưa mắt lên nhìn cô. Trong đó còn có một chút hy vọng, một chút sốt ruột. Cái cảm giác chết tiệt ấy làm cậu ta thấy mình thật vô lý theo.

- Bỏ ngay cái ý nghĩ ấy đi! _ Vài giây sau nó trả lời, miệng nở nụ cười lạnh lẽo.

Không hiểu sao, cậu có hơi thất vọng. Sau đó nó đi vào phòng trong thay đồ. Nam vẫn ngồi đó đợi tới khi nó đi ra. Trên người mặc một chiếc váy thủy thủ trắng xanh, đi thêm đôi giày thể thao năng động, cầm theo cái túi màu trắng. Nó nhưn mày nhìn Nam.

- Có đi không thì bảo?

-...

Nam đứng dậy, ra khỏi nhà. Hai người ngồi trên xe với một bầu không khí lạnh lẽo. Nhưng Nam vẫn tò mò lên tiếng.

- Tại sao em lại mặc cái váy trẻ con ấy? _ Cậu ta liếc mắt sang nhìn nó.

- Tôi là trẻ con được chưa? _ Nó học hần trả lời.

-...

Anh im lặng một lúc lâu. Cuối cùng vẫn lên tiếng trước.

- Nếu người nhà anh có quá đáng, thì em cứ mặc kệ họ. Hơn nữa... tránh xa bà ta ra... _ Nhắc đến người phụ nữ này ánh mắt anh sắc thêm vài phần.

Nó nhìn vào cồng giật mình. Cái đầu chuyên đọc truyện của nó bắt đầu hoạt động. Cuối cùng tự đặt ra một câu: “Mẹ kè?” Nhưng cũng không nói ra.

Đi khoảng hơn tiếng sau thì đã ra khỏi trấn đông đúc của thành phố. Xung quanh cây xanh cỏ biếc chính là một căn biệt thự 200 mét mỗi chiều. Ừm.... bao nhiêu người mà rộng. Điều đặc biệt khi đi qua cái cổng lớn, cô lại rất ngạc nhiên khi ngôi biệt thự rất mới mẻ, có phần thiên về kiểu dáng tây âu.

Không cần đợi Nam mở cửa, đã có một vệ sĩ áo đen mở cửa cho cô, rồi còn cúi người lễ phép. Lại hấy có một người đàn ông tầm 50 tuổi, đeo kính, mặc comle, đeo nơ, bước lên mỉm cười rực rỡ hết nhìn cô lại nhìn Nam.

- Cậu chủ mau vào thôi, mọi người đợi lâu lắm rồi.

Nam chỉ gật đầu. Cô đi cạnh anh, hơi dính lại gần hỏi nhỏ.

- Rốt cuộc anh thuộc gia tộc nổi tiếng nào thế? _ Cô hỏi.

- Thực ra, ông nội khuất núi của tôi là tam hoàng tử nước anh....

- NÀo Nam, trông anh chả có tý gì giống người anh cả._ Cô khẽ cười.

- Tôi theo gen mẹ, không phải bố!_ Anh dính chính nhìn cô sâu sắc.

Cô hơi rùng mình, quyết định im lặng. TRONG lòng hơi lo lắng...

31. Chương 30

Biệt thự được trang trí vô cùng hoa lệ, có khác gì khách sạn quốc tế đâu cơ chứ. CUối cùng dừng chân ở phòng khách. Có một bà lão da dẻ rất tốt ngồi ở ghế đơn thứ nhất. Ghế đơn thứ hai bên cạnh là một người đàn ông trung niên đeo kính, không béo, dáng chuẩn, khỏe mạnh. Ở ghế bên kia có một người phụ nữ trẻ tầm 40 thôi, cạnh đó là một cô gái, chắc là ít tuổi hơn cô rồi, trông cũng khá xinh đẹp.

- Đến rồi đây à? Ngồi xuống cả đi_ Bà lão lên tiếng đôn hậu.

Hai người nhìn nhau rồi cũng ngồi xuống dãy ghế bên này, đối diện với cô bé gái và người phụ nữ kia. CÒn họ bắt đầu đưa mắt nhìn cô. Về dò xét kèm niềm vui mừng lộ ra rõ rệt.

- Đúng là rất xinh đẹp. _ Bà lão cười híp mắt chỉ nó rồi nói với người đàn ông.

- Hai đứa tiến triển tới đâu rồi? Sao không dẫn về nhà giới thiệu._ NGười đàn ông kia bây giờ mới lên tiếng.

Nó nhìn ông ta, đúng là có nét đẹ của người phương tây.

- CHáu nói rồi, hai người bọn cháu chỉ vừa mới quen nhau thôi. _ Cậu ta nhìn bà nội nói.

Mọi người di chuyển ánh mắt sang cô gái là nó.

- Đúng thế. Hôm qua anh cháu có kêu cháu qua nhà ăn tối. Gặp được mọi người ở đó. Sau đó cháu thấy đói nên vào phòng anh trai mình ăn. Thế là thấy Nam ở đó. CHáu và anh ấy hoàn toàn chỉ là nói chuyện với nhau vài câu, cùng nhau ăn mấy cái bánh. Chứ chẳng tiến triển tới đâu hết._ Nó nghiêm túc giải thích.

-..._ Mọi người.

- Không đúng, cháu trai ta nhất định là thích cháu mà cháu không biết thôi._ Bà lão hơi lắc đầu, không chấp nhận được sự thật. Thằng cháu bà năm nay đã 24, 25 tuổi rồi. Nghề nghiệp ổn định mà bị người ta đồn là “cong”. Bà không thể buông tha cho cô gái có thể ngồi trên cùng một chiếc giường, lại còn ăn bánh cùng cháu mình được. (Ăn vạ???)

Nó nghe xong thì quay sang nhìn Nam. Cậu ta nhìn cô có chút bối rối. ANh không biết nên nói gì nữa.

- Cho dù anh ấy có tình cảm với cháu thì cũng không phải là cháu có tình cảm với anh ấy. Nói chung đây chính là một hiểu nhầm. Anh ấy đối với cháu chỉ là bạn._ Cuối cùng nó nhìn họ rồi nói.

....

Họ cứ ngồi mãi thế, tới lúc Nam đứng dậy xin phép về vì đã tới gần giờ ăn trưa.

- Ở lại ăn đã_ Bố Nam nói.

- Không cần_ ANh lạnh lùng buông lại một câu rồi đi trước.

Nó từ tốn đeo túi đứng dậy sau. Chào họ xong, đi được mấy bước thì lại thấy bà lão lên tiếng.

- Cháu tên là Uyển Nhi?

Nó hơi choáng. Mới có một đêm....

- Vâng._ Nó mỉm cười nhìn bà.

- Khi nào rảnh cứ bảo thằng Nam đưa tới đây chơi. Bà rất mong có người bầu bạn. Không cần ngại_ Bà mỉm cười nhìn nó.

Lại nghĩ tới bà mình. Nó không nghĩ ngợi liền đồng ý. Cuối cùng lưu luyến rời đi.

...

TRong phòng khách, không gian lạ thường.

- Có hơi trẻ, nhưng cũng lễ phép. Không có vẻ thích trèo cao._ Người đàn ông nhâm nhi tách trà nói.

- Khí chất tốt. Mạch Nhạn, cháu nên học theo chị ấy_ Bà nhìn đứa trẻ ngồi phía bên kia rồi nói.

Cô gai chỉ mỉm cười, gật gật đầu.

- Con sẽ cho tìm hiểu cô gái này, để tránh có sơ suất xảy ra. Mẹ cũng đừng có nuông chiều thằng Nam mãi...

-..._ Bà bật cười_ CHáu ta đương nhiên ta phải chiều rồi.

....

Cả nhà tĩnh lặng lạ thường.

Phía ngoài hai người đã ở trên xe.

- ANh với bố mình có vẻ có...chuyện không tốt?_ Nó hỏi.

- Ủ!

- Bác gái đó... là mẹ kế, cô gái đó, là em không cùng huyết thống? _ NÓ không ngăn được bản thân.

Cậu ta liếc nó nhanh gọn.

- Ủ!

- Vì thế nên anh hay bỏ nhà tới chỗ anh tôi?

- Ủm.

- ANh thử ừm, ừ tiếp coi_ Nó cau mày lại.

-... XIn lỗi đã làm phiền em. Tôi mời em đi ăn trưa! _ Cậu ta nói.

- Được. Mà này,..._ Nó nẩy ra một suy nghĩ.

Cậu ta nhìn ánh mắt gian trá của nó bỗng chốc cứng đờ người.

- Sao?_ Mãi mới lên tiếng.

- Nếu sau này nhà anh có giục dẫn người yêu về ra mắt. Thì tới tìm tôi. Trả tiền theo giờ, tôi sẽ đóng giả làm bạn gái anh!_ Nó nháy mắt tinh nghịch.

Nam vừa hay dừng xe trước một nhà hàng. Đơ mắt nhìn nó.

- Em...đang nói đùa?

- ANh thích nghĩ thế nào cũng được. Tôi chính là tấm gương tiêu biểu cho sinh viên thích đi làm thêm kiếm tiền.
- Được, mong là lần sau em không từ chối tôi.
- Rất tốt! Giờ chúng ta đi ăn được rồi chứ?_ Nó hai tay xoa bụng, đôi mắt mở to nhìn cậu vô cùng lấp lánh. TRONG lòng không ngừng chửi thề vì cái vẻ giả nai này của nó. ĐÚng là rất đáng yêu. NAM khẽ nhếch môi cười....

32. Chương 31

....

Tháng 11 sang, thời tiết cũng chưa có gì biến đổi hẳn. Hôm nay trời hơi âm u. Có lẽ sẽ mưa. Nhưng chẳng vì biết trước sẽ mưa mà cô cầm theo ô. Mặc chiếc quần bò bó trơn màu xám, đi đôi dép sandal đế xuồng đơn giản. Mặc một chiếc áo len màu trắng co giãn, cổ rộng hở xương quai xanh, tay áo dài. Tóc buộc cao phía sau bằng nịt. Đeo chiếc cặp sách lên, cô rời khỏi nhà.

Gió rít nhẹ, lá vàng dưới đường dù được quét nhưng vẫn còn thừa thớt, bay lên theo từng đợt gió. Không hiểu tại sao cô lại cảm thấy rất thê lương. Là vì câu chuyện đêm qua có cái kết quá tệ? Hay là bởi vì có chuyện gì đó sẽ xảy ra?

“Bước đi đơn độc trên con đường đông đúc là một điều cực kì cô đơn. Nhìn người ta tay trong tay đi có đôi có cặp. Nhìn người ta vui vẻ cười đùa vang khắp phố... Có lẽ em chưa từng được thử 1 lần như thế... Nhưng nếu như chỉ được thử 1 lần thì người ta hẳn sẽ khát khao về nó lắm. Thôi thì thà cứ như thế, đơn độc mãi, sẽ không có gì đổi thay, không cần phải mong ngóng, không cần phải lo sợ...”

Cô bước vào trường học. Gặp được Tuyết Tuyết từ phía nhà xe đi lại. Vẻ mặt cũng rất buồn, còn không cả nhìn cô.

- Này Tuyết Tuyết..._ Cô vỗ nhẹ vào vai nàng ta.

Có chút giật mình nhưng rồi thấy cô thì lao lại ôm lấy cô.

- Uyển Nhi..._ Giọng nói có chút run rẩy. Và rồi người cô nàng cũng run lên, tiếng sụt sịt nấc, vang lên đều.

Cô vuốt nhẹ lưng Tuyết Tuyết.

- Vừa sáng ra sao lại khóc rồi?_ Cô hỏi.

- Minh...Minh...chia tay rồi..._ Tuyết Tuyết buông cô ra nhìn cô nói.

Cô có hơi bất ngờ nhưng rồi lau nước mắt cho Tuyết Tuyết.

- Không sao, đừng khóc nữa. Bình tĩnh rồi kể cho mình lý do nào?_ Cô vừa kéo Tuyết Tuyết đi vừa hỏi.

- Anh ta nói mình trẻ con, mình cái gì cũng bố mẹ... Thế là mình với anh ta cãi nhau. Rồi anh ta chia tay mình..._ Dần dần, Tuyết Tuyết không khóc nữa.

- Hửm? Trẻ con như cậu là hàng hiếp đó. Con hàng đó đúng là bị mù rồi. ANh ta mà không đi chữa mắt, nhất định không lấy được vợ cho coi...

Có lẽ là lần đầu thấy cô ăn nói bằng cái giọng này nên Tuyết Tuyết liền bật cười mặc dù khóe mắt vẫn còn ướt. Cô cũng cười rất tươi.

- Cho nên không cần phải khóc, không cần phải nhớ nhung cái con người ấy. Cậu mà treo biển tuyển người yêu có khối người dự tuyển. Nào nhanh lên đi, muộn học giờ..._ Vừa nói liền kéo Tuyết Tuyết đi.

...

Ngồi trong lớp học mà Dương Minh Phong cứ lải nhải mãi chả chịu im. tới nỗi thầy giáo phải lên tiếng nhắc nhở cậu ta mới ngậm miệng. Không dừng lại ở đó đến cuối giờ vẫn viết giấy đưa cho cô. Cô cầm tờ giấy đọc.

“Trưa đi ăn cùng nhau đi! ”

Cô nhìn thầy giáo, rồi viết lại.

“Mình có việc phải lên phòng đoàn khoa, cậu rủ Tuyết Tuyết đi ăn đi, cô ấy khá buồn...”

Phong nhìn tờ giấy mặt ỉu xiu, tưởng ko viết nữa mà lại đưa giấy qua cho cô.

“Vậy tối đi xem phim nhé?”

Cô trả lời: “Tối mình phải làm một số việc cho anh trai, xin lỗi nhé!”

Cậu viết nguệch ngoạc lại ”Không sao! <3>

Cô hơi mỉm cười rồi cất tờ giấy đi.

...

Cuối giờ cô cùng thầy giáo lên phòng đoàn khoa. Nghe thầy nói là để đánh giá một số thứ, cần nhập vào máy tính và viết ở sổ. Thiếu nhân lực nên nhờ vả mỗi lớp ở khoa thêm một người. Thấy nó cẩn thận nên thầy nhờ luôn. Nó dù sao cũng giúp thầy nhiều việc rồi.

Quả nhiên chỗ ngồi trong phòng đều chật hết. Cô nhanh chóng nghe hướng dẫn của bạn bên cạnh rồi bắt tay vào làm việc. Khoảng 1 tiếng sau văn phòng im lặng bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Một bạn học ra mở cửa.

- Mình chưa từng thấy cậu ở khóa này?_ Cậu học trưởng khóa của cô nhìn chàng trai kia rồi nói.

Vài cô sinh viên khác ngồi đối diện cô nhìn thẳng ra cửa thì suýt xoa vẻ đẹp trai kia.

- À, anh là phó hội khóa trên của hội em. Anh tìm thầy chủ nhiệm khoa của hội em để bàn chút chuyện. _ Một giọng nói trầm trầm hòa đồng vang lên nhẹ nhàng.

Nó ngồi quay lại với cửa, tay đánh máy bỗng khựng lại trên không trung.... Giọng nói ấy.

- Thầy chủ nhiệm khoa vừa ra ngoài rồi. Đứng rồi, Uyên Nhi, cậu ra xem có chuyện gì không rồi chuyển lời cho thầy..._ Cậu bạn kia quay sang nói tiếp với chàng trai kia mà không hề nhận ra sự biến đổi trên khuôn mặt ấy._ Cậu ấy là học trò cưng của thầy chủ nhiệm, gần như trợ lý vậy, anh có gì thì nói với cậu ấy nhé.

Nói rồi cậu ta về chỗ ngồi.

Người bên cạnh giục cô đứng dậy. Cô từ từ đứng dậy, kéo ghế, nhẹ nhàng quay lại nhìn con người đứng ở cửa. Gương mặt người đối diện có chút bất ngờ. Nhưng rồi cũng nhanh chóng bình thường lại. Nó đi tới.

- Có...có chuyện gì không ạ?_ Giọng nói của cô có hơi run.

- Em là...Uyển Nhi?_ Giọng nói của cậu bỗng chốc khàn khàn...

33. Chương 32

Cô không muốn mọi người biết chuyện của mình liền bước ra ngoài đóng cửa phòng. Giữa trưa, hành lang, sân trường vắng tanh. Hai người đứng đó, nhìn nhau.

- Lâu rồi không gặp!_ Nó lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

- Em sống tốt chứ?_ Cậu lên tiếng.

- Ăn được, ngủ được thì là tốt đúng không?_ Khóe miệng nó hơi nhếch lên.

- Không ngờ em cũng học ở đây..._ Cậu cũng hơi mỉm cười nhìn cô.

“... Lẽ nào anh không nhớ chuyện ngày xưa ta đã nói? Anh nói đây là ước mơ của anh, còn em nói em ko có ước mơ nào cả, nên sẽ theo trường của anh. Anh còn nói sẽ đợi em mà, sẽ cùng em đi học mà...”

Bỗng chốc đoạn kí ức ấy hiện về như thước phim quay chậm, đôi mắt cô long lanh nhìn đi chỗ khác.

- Ừm... trường này cũng tốt..._ Giọng cô khàn khàn.

Cậu ta im lặng, không biết nên nói gì.

Rồi lại là cô mở đường cho cậu ta.

- Anh tìm thầy chủ nhiệm có việc gì?_ Cô háng giọng rồi hỏi.

- À... Nhờ em đưa kế hoạch này cho thầy chủ nhiệm hộ anh. Đây là kế hoạch tổ chức 20/11 của khoa mình.
_ Cậu đưa cho cô một kẹp giấy màu xanh dương đậm.

Cô nhận lấy nhìn từng chữ trên đó, nhìn tên anh trên đó... Quá rõ ràng. Võ Đông Lâm!

- Chút nữa thầy tới em sẽ đưa cho thầy, anh...có lời nào muốn chuyển ko?_ Cô hỏi.

- Ừm, không có. Đến lúc anh gọi điện cho thầy cũng được...

- Vậy em vào trước, khóa em đang bận...

Cô vừa định quay người bước đi thì có một bàn tay giữ lấy vai cô. Cô ngược mắt lên nhìn. Anh có gì đó muốn nói.

- Có phải...có phải mấy tháng trước, chính là em va vào anh ở sân trường không? _ Cậu quyết định hỏi.

Cô nhìn chàng trai ấy, những đường nét giác quan đã rõ ràng, chững chạc, không còn là cậu thiếu niên năm ấy, nhưng vẫn nhận ra mình.

- Anh...anh nhận ra...em sao?_ Cô nhẹ nhàng nhìn anh hỏi.

- Phải, ánh mắt, đôi tay của em vẫn thế...cả chiếc nơ nữa. Nhưng em... khác xưa rồi!_ Đôi mắt cậu long lanh nhìn cô, như nhìn xuyên về quá khứ, về cô của năm đó...

- Đúng, là em..._ Cô nhìn xuống, không dám nhìn vào mắt anh

-..._ Cậu có chút bật cười. Hóa ra là cô nhận ra anh, chỉ là không muốn gặp anh. Hóa ra cô hận anh đến thế.

- Vậy em vào đây!_ Cô nói rồi rời đi luôn.

Bàn tay của cậu trên vai cô trượt xuống vào khoảng không vô thức. Đôi mắt anh vẫn dõi theo cô, tới tận khi cô ngồi xuống. Mãi một lúc sau nhận được điện thoại, anh mới rời đi.

...

Cô ngồi trong phòng, tay đánh máy. ĐƯỢC 30 phút sau thì dừng lại, từng giọt nước mắt rơi xuống bàn phím máy tính. Cô mím môi để không gây ra tiếng động.

“4 năm trước em đợi anh, em tìm anh nhưng không thấy. Người ta khuyên em nên bỏ đi cái cũ thì mới gọi là quá khứ, nhưng em lại một mực bắt lấy cái nhớ nhung từ một mình em ấy. Đến nay, khi em có một cuộc sống mới, những mối quan hệ mới thì anh lại tự xuất hiện trước mặt em. Hỏi em một câu sống tốt không? Nếu là anh thì sao? Có tốt không? Anh nhìn thấy em rõ ràng mà vẫn hỏi được một câu ”Em là Uyên Nhi???” Là em khác xưa hay anh thay đổi? ”

Thầy chủ nhiệm khoa tới, lại hỏi nó. NÓ tự gạt nước mắt, đứng dậy đưa tài liệu cho thầy.

- Đây là tài liệu của phó hội khóa trên của khoa gửi thầy. _ Nó nói.

Thầy nhận lấy gạt gù.

- Nhanh đấy, Cảm ơn em. Ấy...mặt mũi làm sao thế kia?_ thầy nhìn nó lo lắng hỏi.

- Em có chút mệt. Thầy cho em về trước đc không ạ! __ Nó cầm lấy cái cặp sách.
- ĐƯỢC, cứ về đi, sức khỏe quan trọng.__ Thầy liền gật đầu.
- Xin lỗi mọi người.__ Nó hơi cúi người rồi rời khỏi phòng.

Ai mà biết được trong lúc cúi đầu ấy, nước mắt nó đã một lần nữa tuôn trào. Vừa bước chân xuống sân trường, sấm chớp trên trời từ đâu kéo tới, vang lên đồng loạt. Nó vừa nấc vừa giật mình ngược lên nhìn trời.

Thế rồi từng giọt mưa từ trên trời rơi xuống, rơi trên khuôn mặt cô. Cô chạy nhanh ra khỏi khuôn viên trường, nước mắt hòa cùng vị lạnh của từng giọt mưa. Phía bên này cách khoảng 100m, một chàng trai đứng trên hành lang nhìn theo từng bước chân của cô, cứ đứng nhìn thế tới bất lực...

Ra ngoài đường mưa to dần, xe cộ hối hả, cô đi chậm lại, nịt đứt, mái tóc xòa xuống lòa xòa. Nước mắt vẫn tràn ra một cách vô thức.

“Em không khóc vì anh đâu. Em không khóc bởi một người không tin tưởng em. Em sẽ không khóc về một người không nhận ra em. Em càng không khóc vì một người con trai đã để em đơn phương 4 năm liền. Em khóc chỉ là vì em thương em, em thương bản thân em. Vì em đã ngu ngốc ôm một bó hồng có gai. Vì em đã từ chối bao nhiêu người chỉ để đợi một người. Vì em đã đóng cửa trái tim mình bao lâu chỉ đợi anh đến gõ cửa. Thế mà nhìn anh kia, có chút nào thực sự hiểu những gì em trải qua. Không khó khăn nhưng rất đau lòng!”

Đoạn đường ngắn ngủi mọi khi nay sao đi hoài chưa thấy đích. Cô cố gắng động viên mình bước thêm vài bước nữa sẽ về tới nhà. Nhưng trời trưa đã bị cơn mưa làm cho u ám. Cô cũng từ đó mà kiệt sức ngồi thụp xuống ôm lấy đầu gối mà khóc nức nở. Tiếng mưa át đi tiếng khóc. Cơn mưa quẩn đi người đi đường. Đường phố như vắng vẻ hơn.

Cô cảm thấy chiếc áo lên mỏng của mình ướt đẫm và tê lạnh. Mái tóc bết lại, mưa vẫn đang xối xuống. Nhưng không làm cho cô ngừng khóc. 5... 10... phút. Cô nghe thấy tiếng mưa, nghe thấy tiếng sấm, nhưng không cảm nhận được những giọt nước lạnh lẽo rơi lên lưng mình, lên đầu mình nữa. Cô ngẩng đầu dậy, một thân mình chấn trước mặt cô. Đầu tiên là đôi giày bóng rổ loại chính hãng màu xám. Phía trên là cái quần bò sần gấu màu đen, bị bắn bẩn bởi nước mưa, bụi bặm. Phía trên là chiếc áo sơ mi màu đen, với những chiếc cúc áo xinh xắn màu trắng. Và rồi khuôn mặt ấy, đôi mắt lạnh lùng ấy. Anh ta cầm chiếc ô màu trắng trong, nhìn rõ từng hạt mưa vẫn đang rơi xuống. Anh ta kiên nhẫn nhìn cô.

1, 2, 3...5 phút sau, anh ta cúi xuống kéo cô dậy một cách nhanh chóng. Cô đứng dậy nhưng không vững, cơn chóng mặt nhanh chóng ập đến. Quần áo trên người nặng trĩu, hình ảnh xung quanh mờ nhạt dần, cô ngã xuống một vòng tay. Anh đã làm rơi ô để đỡ cô. Cặp lông mày khê cau lại nhìn khuôn mặt trắng bệch đang nhắm nghiền kia. Anh bẻ cô lên một chiếc ô tô gần đó. Hai người rời đi nhanh chóng.

34. Chương 33

Cái đầu của cô đang bị ai đó sờ vào, những sợi tóc bị giầy vò. Cô khó chịu mở mắt một cách miễn cưỡng. Đầu tiên là cái đèn chùm đẹp đẽ như cổ tích đập vào mắt. Sau đó cô lại thấy mình đang nằm trên một cái giường rất mịn và êm. Đột nhiên vài sợi tóc đập thẳng vào mặt cô. Bấy giờ cô mới nhìn thấy một gương mặt hoàn mỹ trước mắt mình, nhưng ngược. Chàng trai kia sau khi nhìn thấy cô dậy thì tiếp tục lau tóc cho cô.

10 phút sau, cô lên tiếng trước, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế gối đầu lên chân anh.

- Người đưa tôi đi là anh?
- ..._ Cậu ta dừng động tác, nhìn cô gật đầu.
- Tại sao anh lại biết tôi ở đó?_ Nó tiếp tục hỏi.

- Tìm em._ Câu trả lời ngắn gọn đúng trọng tâm.

- Đây là ở đâu?_ Nó bỏ qua vấn đề đó, hỏi tiếp.

- Nhà anh! Cậu vứt cái khăn vào cái sọt đan hoa mĩ gần đó.

- Tại sao lại đưa tôi về đây?_ Đáng lý phải đưa về nhà nó hoặc là nhà anh nó chứ.

- Chỗ nhà em có biển. Anh trai em đi công tác, tôi để quên chìa khóa trong nhà rồi._ Cậu ta như đi guốc trong bụng nó vậy.

Có tiếng gõ cửa, rồi cậu ta nâng đầu nó dậy, đặt chiếc gối vào, đi ra cửa. Nó co tròn người lại trong chiếc chăn, không hề để ý tới việc quần áo đã bị thay. Nó chỉ muốn tiếp tục khóc.

Anh ta nhanh chóng đi vào, trên tay cầm một khay đồ ăn. Là hai cái bánh ngọt, và một vỉ thuốc cảm. Đặt xuống bàn cạnh giường, rồi cậu ngồi xuống nhìn nó đang nhắm mắt, từng giọt nước mắt lại trào ra theo khóe mi. Chẳng hiểu sao lại vô cùng khó chịu.

Anh bắm lấy bả vai nó thật chặt rồi kéo nó ngồi dậy. Nó mở mắt, nhìn anh hờ hững.

- Khóc vẫn chưa đủ sao?_ ANh hỏi nó.

-..._ Nó lắc đầu nhẹ.

Anh không biết ý nghĩa của cái lắc đầu ấy là chưa đủ, hay là không muốn khóc nữa. Anh nhẹ nhàng đưa ly nước và thuốc cho nó.

- Uống thuốc rồi khóc vậy!_ Cậu nói nhẹ tựa lông hồng.

Nó ngẩng đầu dậy, sụt sùi cầm thuốc và nước uống. Uống xong trả cốc cho anh ta rồi tiếp tục khóc. Khóc được một lúc lại ngẩng lên nhìn đối phương.

-Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như thế?_ Nó hỏi.

Anh đưa tay lau nước mắt trên mặt nó rồi nhìn nó hơi cười.

- Làm gì cũng đều phải có lý do sao?_ Giọng nói trầm ấm vang lên, anh đưa tay vuốt mái tóc nó.

- Tôi ôm anh được không, Nam?_ Nó sụt sùi hỏi, mắt nhìn xuống.

Nam nhìn cô, rồi vươn tay tới ôm cô gọn vào lòng mình. Cô đưa tay vòng qua cổ anh, ôm lấy anh thật chặt rồi tiếp tục khóc.

Đúng thế với người cô đơn lúc nào cũng rất cần người ta ôm lấy, để cảm thấy sự an toàn. Ngày trước cô đã tự nhủ với bản thân mỗi lần khóc rằng “Chỉ cần anh xuất hiện lúc đó, em sẽ bất chấp tất cả mà lao tới ôm anh, ôm anh để khóc thật to.” Nhưng mà hôm nay đứng trước mặt anh cô lại không làm được điều đó. Chỉ có thể ở đây ôm chặt lấy một người không hề thân, chỉ được gọi là biết mà khóc. Có không xấu hổ, không ngại, cô chỉ cảm thấy bất lực...

....

Sáng hôm sau, nắng lại về trên khung cửa kính lớn, chiếu lên thân ảnh người thiếu nữ đang nằm trên chiếc giường màu trắng. Khuôn mặt hơi ửng đỏ, đôi mắt sưng lên. Cô khẽ cựa người, rồi dần dần mở mắt một cách khó khăn. Cả căn phòng tĩnh lặng, cô không muốn suy nghĩ về ngày hôm qua. Ngồi dậy, nhìn sang bên cạnh, không có ai, nhìn cả phòng ngủ không có ai, ngoài cách trang trí đơn điệu, cô độc, tẻ nhạt.

Lúc bước xuống giường mới biết bản thân đang mặc một chiếc áo nỉ có mũ dài tay rộng thùng thình màu xanh nước biển. Như mặc váy!

Cô mở cửa bước ra ngoài. Phòng khách được trang trí đơn điệu nhưng lại đậm chất sang trọng, cổ điển. Nhưng chỉ có đèn bật sáng mà rèm cửa kính đóng kín. Cô đi tới kéo rèm ra. Phía ngoài kia là thủ đô sáng sớm đầy tất bật, nắng nhuộm khắp các tòa nhà cao lớn, bầu trời xanh xanh rất dễ chịu. Có dễ chịu như tâm tình cô hôm nay không?

Vừa lúc ấy, tiếng chuông cửa lại vang lên vô cùng êm tai. Cô đi tới nhìn qua lỗ, thấy một nhân viên nữ phục vụ. Mở cửa. Cô ta hơi cúi người rồi đem vào 2 khay thức ăn cùng một túi thuốc.

- Cậu chủ gọi bữa sáng cho cô ạ. Nếu cần gì thì cô hãy dùng điện thoại bàn để gọi xuống lễ tân dặn dò._
Cô ta mỉm cười thân thiện nói chuyện với cô.

- Cảm ơn. Anh ấy đi đâu rồi?_ Cô cũng cười nhẹ đáp lại sự ân cần ấy.

- Thưa cô, tôi không biết chuyện này! Cô còn chuyện gì dặn dò không ạ?_ Cô ấy hơi cúi người

- Không có. Chị cứ làm việc của mình đi. _ Nó ngồi xuống sofa.

Cô nhân viên đi vào phòng ngủ thay chăn gối rồi đi ra. Nó ngồi đấy nhìn về phía cửa kính.

Lát sau lại có tiếng điện thoại vang lên. Là của cô. Cô tìm cái túi của mình rồi lấy điện thoại nghe. Số lạ. Có lẽ là Nam.

- Alo_ Cô bắt máy.

- Dậy rồi?_ Nam hỏi.

- Được một lúc._ Cô nói.

- Ăn sáng rồi uống thuốc đi. Đừng ra khỏi tòa nhà, thời tiết không đẹp như em thấy đâu_ Nam ngồi trong văn phòng, một tay nghe điện thoại, một tay kí văn kiện, bỗng dừng lại nhìn về nǎng phía ngoài cửa sổ.

- Ừm..._ Cô gật đầu.

- Trong phòng làm việc có laptop. Nếu muốn thì kêu lễ tân dẫn đi chơi trong nhà._ Nam có chút e sợ.

- Không cần lo cho em..._ Cô từ tốn trả lời.

- Vậy tạm biệt._ Nam nói.

- Tạm biệt_ Cô tắt máy.

...

Nhìn bữa ăn đã chuẩn bị sẵn trên bàn lại còn có một mút 7 sắc cầu vồng trong túi thuốc. Cô bắt giác nở nụ cười. Rồi cũng ăn bữa sáng ấy một cách từ tốn.

...

35. Chương 34

Cô nhắn tin xin nghỉ phép, hôm nay đáng lí phải đến tiệm sách.

Ngồi trong phòng khách xem ti vi cô chỉ trực màn hình hiện kênh, rồi ấn chuyển kênh.

Một lúc sau cô kết nối wifi nhà anh. Điện thoại ngay lập tức kêu thông báo liên hồi. Toàn là các trang mạng xã hội. Chợt nhận ra đã một ngày rồi cô chưa vào fb, liền mở fb xem. Quả nhiên thông báo ngút trời. Lại còn có em gái chụp ảnh tiệm sách đóng cửa đăng lên tag cô vào “Chị bán sách đâu rồi?”

Không dừng lại ở đó còn có những cmt ảnh cũ, ảnh mới, nhiều cái khiến cô bật cười. Nhìn túi thuốc trên bàn màu sắc, thể loại rất đa dạng cô liền chụp một cái rồi đăng lên trang cá nhân ko hề viết gì thêm. Nhanh chóng nhiều người vào hỏi thăm, ib. Đặc biệt hơn, có người gọi tới.

- Alo._ Nó nghe máy.

- Cậu ốm à? Sao thế?_ Bên kia là giọng nói vô cùng ấm áp, vô cùng lo lắng.

- Ừm, cảm chút thôi..._ Nó gật đầu.

- Sao bản sáng vẫn còn... À, lại tắm mưa lúc trưa về ý gì? Sao không ở đó gọi điện mình đến đón. Đây, giờ khổ rồi..._ Phong bắt đầu lau bầu.

- Thế tôi ôm hay cậu ôm?_ Nó hơi cười hỏi.

- Cậu ôm chứ còn gì nữa?_ Cậu ta vẫn chưa nhận ra ý của nó. Lại tiếp tục cằn nhằn_ Thế bây giờ đang ở nhà đúng ko? Ăn gì chưa mà uống thuốc chưa? Hay tở qua chỗ cậu nhá?

- Dừng!_ Giọng nó trầm xuống.

-..._ Bên kia im bật.

- Nếu tôi bị đau đầu, chắc chắn là tại cậu. _ Nó nói.

- Ày, còn sức bắt bẻ là ổn rồi. “phù”... _ Cậu ta thở hắt ra.

- Cậu không cần lo cho tôi. Lo cái thân cậu trước đi._ Nó hơi lắc đầu.

- Hơ, phải rồi, tôi có quyền gì mà quan tâm cậu chứ... Cậu thích làm gì thì tùy._ Đột nhiên một ngụm khí lạnh bốc lên rồi =.=

- “-.-”... Dừng có giọng đầy với ta. Biến đi cho bổn cung..._ Vừa hay trên ti vi đang chiếu phim cổ trang.

- Cậu...Cậu..._ Bên kia xem chừng là tức điên lên rồi.

- Có cần ta kêu thái y tới khám bệnh nói lấp cho người không?_ Dường như trên mặt cô đã quay lại một nụ cười.

- Ha... Nô tài không dám làm phiền công chúa. Nô tài cáo lui._ Cậu ta lạnh lùng nói ra những lời này những vẫn chưa cúp máy. Là đợi cô tắt máy trước.

Còn cô, tưởng rằng cậu ta tắt máy rồi liền đặt điện thoại xuống bàn. Sau đó thuận miệng nói ra một câu:“Ta không hạnh phúc như công chúa. Ta chỉ đau khổ như công chúa!”

...

Ở chỗ này, Dương Minh Phong lặng người. Lời cô nói là có ý gì??? Cô sống rất mệt mỏi, rất khổ đau? Cô không vui vẻ, không hạnh phúc? Nhưng nếu là như vậy thì lý do là gì?

Lục tìm lại tất cả những cuộc đối thoại của cô với cậu nhưng cậu lại không tìm được một lí giải nào cho câu hỏi của mình. Đúng thế, từ trước tới giờ cô đối với cậu luôn vô cùng kín kẽ và tiết kiệm lời. Chẳng hề nói một lời thừa nào cả, cậu lại tự trách mình là tại cậu không hỏi cô.

Căn phòng rộng lớn, đồ đạc lại ít, bỗng chốc im lặng tới tiếng thở cũng có thể nghe rõ...

“Tôi thật nhút nhát phải không? Rõ ràng đã yêu cậu rồi nhưng lại không thể nói ra. Rõ ràng vô cùng, vô cùng muốn quan tâm cậu nhưng mà lấy tư cách gì đây? Tôi biết cậu không thích tôi và sẽ không thích tôi. Bởi vì cậu nói với tôi rất ít, có phải là cậu không tin tưởng tôi. Nhưng mà dù biết thế tôi vẫn muốn tiếp tục thích cậu, tiếp tục yêu cậu, tôi chỉ biết rằng tôi không thể tự mình dừng lại...”

....

“Cạch”

Cách cửa lớn từ từ mở ra. Một người đàn ông mặc bộ vest màu đen bước vào. Một tay xách cặp, một tay nhẹ nhàng cởi chiếc cà vạt màu xanh sophia. Ánh trên gương mặt hoàn mỹ một chút mệt mỏi khó nói lên lời. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy một thân ảnh mềm mỏng nằm trên ghế sofa, đôi mắt nhắm lại, cả gương mặt tĩnh lặng.

Anh ta bỏ chiếc cặp sang ghế bên cạnh, hơi cúi người nhìn gương mặt kia. Mái tóc không tạo kiểu hơi rũ xuống chằm tới mi mắt. Càng làm cho đôi mắt sâu hút ấy về mê hoặc. Trong ánh mắt nhìn cô có cả một chút hiếu kì, một chút cười cười và cả một chút yêu chiều...

Anh đưa tay lên, những ngón tay như muốn chạm lên gương mặt cô. Làn da ấy rất mịn màng, tưởng như thật giống con mèo con, chỉ ước có thể xóc lên, ôm lấy trong lòng rồi vuốt ve thỏa thích.

Chỉ biết sau đó anh ta đi thẳng về phía phòng thay đồ. Lúc bước ra mặc trên người một chiếc áo len dài tay mỏng màu xám, chiếc quần nỉ trơn rộng màu đen, đi đôi dép trong nhà màu xám nốt.

Anh ta lại đi tới chỗ cô. Tiếp đó nhẹ nhàng nhắc đầu cô lên, ngồi xuống rồi đặt đầu cô lên đùi mình. Một tay phủ thêm chiếc chăn mỏng cho cô, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc màu xám của cô.

...

Hơn một tiếng sau, tiếng chuông điện thoại làm cô tỉnh giấc. Cô nhìn lên thì thấy điện thoại của mình được giơ ra trước mặt, vô tình che đi khuôn mặt kia. Cô không cảm thấy xa lạ, ngược lại, cô cảm thấy vô cùng thân quen, là mùi hương ấy. Cô đã ôm anh ta khóc mà, cô nhớ.

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, vẫn là cái tên ấy. Thấy cô vẫn đờ ra không có phản ứng gì. Anh liền nghe máy.

- Alo._ Một giọng nói có chút nghiêm nghị đã làm đối phương có chút bất ngờ.

- A...Cho hỏi...đây có phải là máy của Uyên Nhi???_ Bên kia là một giọng nữ.

- Phải. Cô tìm Nhi có chuyện gì không?_ Anh vẫn tiếp tục vuốt ve tóc cô.

- À...Tôi chỉ muốn hỏi thăm xem cô ấy có khỏe không thôi. Mà anh là ai? Sao lại nghe máy cô ấy thế?_ Giọng nói có chút ngoài ý muốn này khiến cô nhận ra là “Bạch Tuyết”

- Hôn phu..._ Anh ta nhìn cô, môi nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ.

Tuy nhiên, vẻ đẹp ấy không giảm bớt được cơn thịnh nộ của nữ thần mà còn làm nó tăng lên. Cô vùng dậy, dụi lấy cái điện thoại.

- Tuyết Tuyết à, đừng nghe anh ta loạn ngôn._ Cô trừng mắt lườm anh cảnh cáo.

-!!!_ Tuyết Tuyết nuốt nước bọt, bình tâm._ Vậy anh ta là ai?

- Là..._ Cô nhìn lại người đàn ông đối diện, khóe môi nhếch lên vô cùng gợi cảm. Ngay lập tức ánh mắt hy vọng của anh biến mất. Tuy mới gặp vài lần nhưng anh biết cái nụ cười đều ấy chẳng có gì tốt đẹp cả. Cô tiếp tục nói nốt_ Là quản gia của mình.

ANh khoanh tay trước ngực, hai chân vắt chéo, lạnh lùng liếc cô một cái, vài lọn tóc như muốn đâm vào mắt anh ta nhưng lại chỉ dừng ở nửa mắt. Tự dưng cảm giác ngứa mắt dâng trào trong cô. Thế là cô tiện tay, đưa lên vuốt ngược tóc mái anh lên, tay dừng ở chán anh. Thản nhiên nói chuyện điện thoại.

- Trời! Đang yên đang lành sao lại cần quản gia? Không phải là do cậu ốm nặng quá đấy chứ?_ Cũng đột nhiên Tuyết Tuyết thấy quan hệ này rất hợp lý.

- Một phần là vậy. Phần còn lại là anh mình nói xấu mình với bố mẹ. Sau đó anh mình lại phải đi công tác. Thế là bố mẹ bắt anh mình thuê quản gia tới trông nom mình cho tiện tình hình báo cáo._ Nó một mực nói dối không hề chớp mắt.

Còn người kia vẫn còn đờ đẫn trước độ âm, sự đụng chạm da thịt trên chán mình. Phải rồi, chưa có ai dám đụng vào tóc anh ta cả. Chưa một ai ngoài trừ bà anh ta từng đặt tay lên trán anh ta cả.

- Ra thế. Tình trạng của cậu thì sao?_ Tuyết lại hỏi.

- Tốt hơn rồi. Còn chuyện của cậu?_ Cô đột nhiên nhớ tới chuyện yêu của Tuyết Tuyết.

- Ày, không sao, chẳng phải cậu bảo còn rất nhiều người sao? Mình sẽ tranh thủ yêu mỗi người một ngày rồi đá họ. Hừm cách này đúng là sẽ rất thú vị...

Nghe Tuyết Tuyết nói nó đen mặt.

- Là ai nói cậu cái cách yêu đương ấy?..._ Chưa đợi Tuyết Tuyết Nói, cô đã nghĩ ra._ Là Dương Minh Phong???

- ừm...À, không phải đâu..._ Tuyết Tuyết giật mình.

- Tốt nhất cậu bỏ ngay cái ý tưởng đấy đi_ Nó bực bội cúp máy.

....

- Em đang chiêm tiện nghi sao?_ Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nó nhìn sang. Định bỏ tay nhưng lại thấy cái bản mặt kia.

- ĐI cắt tóc?_ Nó nói.

- Lúc khác._ Hấn phớt lờ.

- Không thì vuốt keo lên._ Nó nói tiếp.

Nhưng ngay khi dứt lời thì tình thế đã khác, cô nằm dưới, hấn ta đè phía trên, mái tóc lại rũ xuống mắt. CỒ tỏ ra vô lý hết sức.

Nhưng ngay sau đó liền có một cái đầu gối lên ngực cô, một cánh tay vắt qua eo cô, một cái chân vắt qua chân cô. Đây là chuyện gì???

- Anh làm cái trò gì vậy?_ Nó đưa tay xoa tung tóc anh lên.

- Anh mệt lắm._ ANh ta chỉ đơn giản, dịu dàng nói một câu, hành động của nó liền dừng lại.

Cảm giác như có ai đó trực tiéc đánh vào điểm yếu của cô vậy. Thực ra cô rất thương người khác, mà cũng rất thích được ôm. Và cứ thế cô mặc kệ người đàn ông kia. Anh ta cũng chẳng dám động tay chân gì với cô...

36. Chương 35

Gần 2h chiều, cô tỉnh giấc, cái bụng của cô thực sự đang kêu gào. Lại nhìn cái đầu đè lên ngực cô, thật là khó thở. Nhưng mà cô lại cảm thấy người ta thực sự coi ngực cô là một cái gối mà nằm ngủ ngon lành, tiếng thở đều đặn vang lên. Cho tới khi cái bụng cô kêu lên vì không chờ nổi. Ừ, nó đói!

Anh ta hơi cựa quậy cái đầu, rồi dừng lại một lúc, rồi từ tốn ngồi dậy. Với lấy cái điện thoại gọi cho ai đó. Cô vẫn nằm đấy ngáp ngủ.

- Mang bữa trưa lên phòng trong vòng 5 phút. Hai người ăn, như cũ!_ Anh ta nói một mạch rồi cúp điện thoại.

Cô thì hơi ngậy ra. Hai người mà như cũ???

Trong lúc đó anh đã đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Cô bắt giác bật cười. Cái bộ dạng mới ngủ dậy ấy quả đúng là rất đáng yêu.

Một lúc sau rửa mặt đi ra, vừa hay có chuông cửa thê là Nam mở cửa cho phục vụ luôn. Người phục vụ đi vào thì rất ngạc nhiên. Cô gái này vẫn nằm trên ghế mà xem ti vi được, còn ông chủ thì hết gọi đồ ăn r mở cửa,... Đang định đi ra thì cô lại thấy ông chủ kéo cái chăn trên người cô gái ra gấp gọn gàng lại để một chỗ. Đúng là quá ngưỡng mộ cô gái kia rồi.

...

Anh ngồi xuống ghế ăn suất ăn của mình. Cô vẫn lười biếng nằm đó.

- Ăn đi, không phải đói sao?_ Nam hỏi.

- haizzz..._ Cô thở hắt ra sau đó ngồi dậy, uể oải nhìn các món ăn.

Tự dưng cảm giác đói chìm xuống, không hề muốn động đũa nữa. Nhìn biểu cảm của cô, anh lại nhìn thức ăn.

- Không hợp khẩu vị?_ Anh hỏi cô.

- ĐÚng là không phải món nào cũng ăn đc, nhưng mà cũng không muốn ăn!_ Cô dựa lưng bấm điều khiển.

Anh ta bỏ đĩa xuống. Với lấy điện thoại, gọi phục vụ rồi đưa cho cô. Cô nhìn cái điện thoại rồi nhìn anh lắc đầu, tỏ ý không muốn ăn.

CHợt anh nhớ ra lời nói của Thiên thỉnh thoảng than thở với anh.

- Ông chủ cần gì ạ?_ Tiếng nhân viên qua điện thoại.

- Mang lên đây một túi bánh gối, sữa milo nữa._ Giọng cậu không nhanh không chậm vang lên nhưng lại làm cô không thể không nhìn lại.

“Sao anh ta biết sở thích của mình?”

TRong khi cô còn đang bất ngờ thì anh ta lại tiếp tục ăn uống ngon lành. Bộ mặt mệt mỏi hẳn đã tốt hơn.

- Thiên đi đâu?_ Cô hỏi.

-... Đà Lạt._ Anh trả lời.

- Sao lại là Đà Lạt?_ Nó không có chuyện gì nói đành cứ hỏi vậy.

ANh nghe vậy thì quay sang nhìn cô.

- Em chưa đi Đà Lạt?_ ANh hỏi.

- Đi rồi, Mấy năm trước._ Cô trả lời._ Nhưng có gì liên quan?

- Có nhiều cảnh đẹp. _ Anh tiếp tục ăn.

-...

Cả hai bỗng chốc chìm vào sự yên tĩnh. Chỉ có tiếng từ ti vi truyền tới.

Sau đó là anh lên tiếng trước. Một câu nói mà cô không thể thấu hiểu hết.

- Nghe nói em thích Phú Quốc. Chúng ta có thể đến đó khi em cảm thấy tốt hơn!

Cô chả nghĩ ngợi liền trả lời ngay.

- Đúng là thích, nhưng mà cũng rất hận.

ANh thì có chút bất ngờ. Ai lại hận một điểm du lịch bản thân chưa từng đến chứ? Nó đã làm gì có lỗi với cô.

- Sao lại thế?

-Bởi vì năm em học lớp 9, ba mẹ đi nghỉ mát ở Phú Quốc một tuần. Em ở nhà cùng bà nội, sáng ngủ, chiều đi học ôn trên trường cấp 3, tối đi học thêm nhà thầy cô giáo. Anh trai thì đã 1 tháng chưa về nhà. Trong một tuần ấy, gần nhà còn có một đám ma. Tiếp đó là đồ dùng trong nhà cái gì cũng hết, em phải tự bỏ tiền ra mua. Còn ba mẹ em cứ như bật vô âm tín!_ Trong mắt cô tràn đầy sự ủy khuất xen lẫn sự bất công, phẫn nộ, từng câu chữ như nghiền nát răng.

-...

Anh im lặng suy nghĩ một chút. Để trả lời sao cho cô không bực phát ở đây.

- Thiên nói ba mẹ rất chiều em, hẳn là có mua quà cho em? Như vậy ở nhà cũng có sao...

Cô quay phắt sang nhìn anh.

- Quà? Đó lần đầu tiên em không nhận được qua của ba mẹ. Từ đó đến giờ đều không có quà. Lý do ấy hả? “Lớn rồi!” _ Khóe miệng cô hơi nhếch lên một cách nham hiểm.

Nhìn bộ dạng đó, ánh mắt anh lại hiện lên những tia vui vẻ.

- Ôn thi cũng tốt mà!_ Anh cố gắng an ủi.

- Vốn dĩ năm đó em được tuyển thẳng. NHƯNG... Chính ba bắt em thi! _ Cô lại nói tiếp.

- Tuyển thẳng?_ ANh hỏi lại.

- Được giải cấp quốc gia bảo lưu 3 năm. 3 giải tỉnh nữa._ Nó trả lời.

- Có vẻ thông minh...._ Anh nhìn cô nói.

- Cũng không quá dốt nát._ Cô không chớp mắt mà tự đánh giá bản thân.

Anh bỗng nở một nụ cười đầy hàm ý, định tiếp tục ăn mà không trả lời.

- ANh cười cái gì?_ Nó cau mày lại.

- Anh cười những lần em ngốc nghếch!_ Anh ta thản nhiên nói rồi thản nhiên nhâm nhi ly nước hoa quả.

Cảm tưởng như khuôn mặt nó đen lại, trái ngược với bầu trời phía ngoài kia.

- Phải!_ Nó hơi gật gù, mắt nhìn xuống nghĩ ngợi. ĐÚng thế, cô chính là con ngốc mới đi chờ đợi một người không còn yêu mình. Cô chính là kẻ ngốc mới đi thực hiện mấy cái lời hứa xưa cũ ấy...

Sự thừa nhận ấy khiến anh có chút bất ngờ. Cô rất bướng bỉnh, chắc chắn sẽ không chịu thua câu nào nhưng mà lại đang im lặng rồi. Anh quay lại, nhìn cô ngồi phía ấy, mặt cúi gằm xuống. Chỉ cách anh một cánh tay. ANh muốn đưa tay lên xem cô có phải lại khóc rồi không. Vì Thiên cơ bản là đã kể hết mọi thói quen của cô cho anh rồi. ANh bất giác nhớ lại lời cậu ta nói...

Cậu ta nói cô chỉ được cái mạnh mẽ, nghĩ gì dám làm. Nhưng mà lại rất hay khóc. Anh trai quát một câu liền có thể dỗi không ăn cơm, mắt lưng trừng nước mắt. Thậm chí ngay cả cãi nhau thắng mẹ thì vẫn nằm trên giường sụt sùi khóc. Bạn bè lỡ tay làm gãy thước kẻ của cô, cô cũng đứng trước mặt anh trai mình mà sụt sùi kể nể, đòi đi mua lại trước y hết mới thôi. Tốt nghiệp cấp 2 cũng là đứa duy nhất khóc trong 99 đứa học sinh lớp 9. Thiên còn nói mấy đứa nhóc hay chơi với cậu ta kể cho cậu ta rằng, có một lần đi học, nó chưa kịp uống sữa, để trên mặt bàn. Đang mãi cắt sách, quay lên đã thấy một đứa khác đang uống sữa của mình. Thế là nó không thèm học hành nữa, nghỉ liền 5 tiết ngày hôm ấy. Cậu bạn kia vốn là bị đưa khác đưa cho bảo uống, biết tội mình liền đi mua trả nó nhưng nó vẫn không hết giận.

...

Lại nhìn cô gái bé bỏng trước mắt. Anh sợ rằng nếu cứ tiếp tục bỏ mặc cô như thế, cô sẽ quá độc lập, quá cố chấp mà không để người khác lại gần... Nghĩ thế anh liền bỏ đĩa xuống, vươn tay kéo cô vào lòng, ôm lấy cô. Lúc thì xoa tóc, lúc thì hôn lên tóc cô.

Cô cũng im lặng mặc kệ đối phương. Bởi vì cô cảm thấy rất an toàn, rất ấm áp, rất thoải mái dễ chịu. Nước mắt của cô cơ hồ đã tự quay ngược vào trong.

Ôm cô một lúc thì nhân viên mang đồ ăn lên. Cửa không khóa, cậu lên tiếng kêu họ tự vào. Còn bản thân thì cúi xuống nhìn cô. Cô cũng nhìn lại nhưng chẳng nói gì, ánh mắt ấy cũng chẳng nói gì. Vô hồn.

- Em giận anh à?_ Anh vô thức hỏi.

-..._ Cô không nói gì.

- EM không ngốc, em rất đáng yêu, rất xinh đẹp. Nhưng mà chỉ khi cười thôi. CHo nên cười lên đi, đừng dỗi nữa._ ANh vuốt nhẹ tóc cô.

Cô chớp mắt, ánh mắt cũ lại trở về. Cô nhếch môi cười, đôi mắt hơi híp lại, khoe miệng cong lên, lộ ra chiếc răng khểnh và má núm đồng xu của mình. Anh cũng bất giác cười.

- ĐỪng bao giờ im lặng với anh!

- Ừm._ Cô gật đầu.

Lại quay qua cô nhân viên đang bất động. Vội vàng tỉnh mộng, đặt đồ xuống rồi lui ra ngoài ngay. ĐÚng thế, lần đầu tiên trong đời cô thấy nhiều sự bất ngờ như vậy. Vội vàng gọi điện thoại về cho chủ tịch.

Anh lấy một hộp sữa, cắm ống hút, đưa cho cô. Rồi lại bóc túi bánh đưa tới cho cô.

- Mau ăn đi._ ANh nói.

Cô nhận lấy, ăn rất ngon lành. Còn có ý định uống thêm một hộp sữa nữa nhưng bị anh ngăn lại.

- Như thế này đã là không tốt rồi._ Khuôn mặt anh trở lại nghiêm nghị.

-..._ Cô về mặt tiếc nuối ăn cái bánh thứ hai còn lại trong túi.

Thấy cái cuối cùng, lại nhìn anh. Cuối cùng đưa cái bánh ấy cho anh. Anh hơi bất ngờ. Cuối cùng vui vẻ há miệng, lần này cô cũng không lừa anh nữa. Miệng bánh ấy như tan chảy trong miệng anh một cách ngọt ngào nhất...

37. Chương 36

Ngày hôm sau cô về nhà. Thời tiết ngoài trời lại rất vô tình. Từng cơn gió tạt ngang người cô. Là mùa đông đang về rồi phải không? Cô nhìn đồng hồ. 7h rồi. CÔ có nên tới trường không?

...

Sau đó cô vẫn tới trường. Ngồi trong lớp học Tuyết Tuyết và Phong luôn tìm cách bắt chuyện nói với cô. Nhưng cái đầu của cô thì cảm thấy rất nặng, cảm tưởng chỉ 1 giây thả lỏng nó liền sụp đổ xuống. Thanh âm nam nữ kia vẫn cất lên bên tai nhưng lại chẳng nghe vừa câu từ nào...

- Hôm nay mình rất mệt. Hai người nói chuyện với nhau đi. _ Nó nhẹ nhàng nói.

Hai người kia nhìn cô rồi lại nhìn nhau, quyết định im lặng. Mỗi người mang một tâm tư khác nhau. Hết tiết cô không đi cùng hai người kia. Cô đợi tất cả mọi người ra về cô mới về. Giữa trưa, nắng lên nhẹ nhàng không áp đi cái khí hậu se se lạnh ấy.

Đứng giữa sân trường vắng lặng. Gió xào xạc lá cây bay. Nắng nhạt nhòa nhuộm lên thành lớp học, dừng lại trên người cô giữa sân trường. Bất chợt cô dừng bước. Ngoảnh đầu lại nhìn phía sau, nhìn lên tầng trên của dãy nhà các phòng học phụ. Ở trên hành lang trống vắng ấy, trước cửa phòng thư viện có một con người. Dù không nhìn rõ biểu cảm của anh nhưng cô biết anh đang nhìn mình...

“Tại sao anh lại ở đó? Là ngẫu nhiên hay cố tình? Đáng lý ra anh phải tránh mặt em chứ... Anh lại làm em nhớ về những ngày xưa ấy rồi. Anh đứng trên tầng, em đứng dưới tầng, chúng ta cứ thế nhìn nhau. Nhưng mà khi ấy là nhu tình khắp bốn phương. Còn hiện tại em nên hình dung ánh mắt ấy, không gian này, mọi thứ là gì đây. Đau thương? Em thì có buồn nhưng anh thì sao? Có nhớ em không? ”

Cô nhắm mắt, lệ tuôn một hàng...hai hàng. Nhẹ nhàng xoay người, bước đi. Anh sẽ không gọi cô, anh sẽ không giữ cô đâu, anh càng không chạy theo tìm cô đâu. Phải không?

...

Anh nhìn cô chậm chậm quay lưng đi mà lòng bỗng thất lại. Hai tay siết chặt lấy nhau. Cô bước một bước, anh mím chặt môi. Cô bước hai bước, anh không chịu nổi nữa. Anh vội vã rời khỏi hành lang, chạy vội qua các bậc thang, bậc tam cấp...

“Uyển Nhi, nếu anh nói 4 năm qua anh chưa từng quên em thì em có tin anh không? Anh đã luôn hỏi thăm về em qua những người bạn. Họ chẳng bao giờ biết cụ thể. Anh luôn luôn mong được gặp em nhưng đến giờ phút gặp được em ấy anh lại không biết nên làm gì? Đợi anh...”

...

Khi cô đi tới cổng trường thì cánh tay có một người nắm lấy, kéo cô lại, ôm cô vào lòng. Cô bất ngờ, cô thực sự giật mình. Là anh có phải không?

- Sao em lại rời đi như thế? Em không đợi anh nữa sao?_ Giọng anh nghẹn ngào nói bên tai cô. Từng câu từng chữ như khiến cô rơi vào một giấc mộng mơ hồ.

Anh buông cô ra, lau nước mắt trên gương mặt cô. Đôi mắt ấy vẫn mở to nhìn anh một cách không tin tưởng.

- Là anh đây, Đông Lâm. _ Giọng anh lúc này hơi khàn khàn. (Ừ, anh ấy tên là Hoàng Đông Lâm)

Cô đưa đôi tay run rẩy của mình lên trước mặt anh. Từng giọt nước mắt của anh đã chảy xuống. Anh nắm lấy tay cô áp lên má mình. Cô từ từ thức tỉnh khỏi sự mơ hồ, nhẹ nhàng gạt đi những giọt nước mắt trên mặt anh.

- Đúng là anh...Em rất nhớ anh..._ Giọng cô hơi khàn khàn vang lên.

- Anh cũng nhớ em, nhớ nhiều lắm nhưng lại không đủ can đảm nói ra với em. Anh tưởng rằng em sẽ có một cuộc sống mới, một người bạn trai tốt hơn. Anh...anh tưởng rằng đối với em anh chỉ là một cảm giác thích thú nhất thời..._ Từng câu, từng câu anh nói ra cô đều nghe hết.

- Vậy tại sao bây giờ anh lại nói ra?_ Cô nhìn anh bằng ánh mắt buồn khổ nhất của mình.

- Nếu anh không nói anh sẽ không còn cơ hội nào nữa. Nếu anh không nói anh sẽ mất em mãi mãi. Anh đã đi 1 chặng đường 4 năm, tất cả những điều anh nói với em anh đều nhớ, anh đều thực hiện. Anh không thể phủ nhận sự thật là anh cần em, anh yêu em! Anh đã đi tới tất cả những nơi em kể mình đã đi qua với anh. Anh vẫn luôn giữ quyển sổ ấy của em. Cả những chiếc nơ em yêu thích, chưa bao giờ anh quên đi sự tồn tại của nó. ANH đọc những câu chuyện ngôn tình mà em viết có bút danh. Những cái tên trong đó, lúc nào cũng có tên kí hiệu của chúng ta. Anh đi tới trường cấp 2 vào những ngày lễ nhưng cũng không hề gặp lại em... ANH dường như đã tuyệt vọng..._ Từng lời anh nói ra là từng giọt nước mắt của cả hai cùng rơi xuống. Tới khi anh dừng lại, anh không thể nói nổi nữa.

Cô đưa tay bịt lấy miệng anh, khuôn mặt méo mào cố gắng nhìn anh cười.

- Anh...anh đừng nói, đừng nói nữa. Hóa ra chúng ta đều nhớ nhau nhưng luôn chìm vào cái vọng tưởng vô tình..._ Cô sụt sùi nói nhưng vẫn cố mỉm cười.

- Chúng ta quay lại được không? CHÚNG ta sẽ yêu lại từ đầu. Em và anh đều lớn rồi, sẽ không chịu ảnh hưởng của ai nữa, sẽ không phải vì ai mà chia xa nữa...._ Anh nhìn cô đầy mong đợi, đôi mắt ầng nước ấy ánh lên một niềm khao khát mãnh liệt.

- Sao anh không hỏi em còn yêu anh không?_ Cô đưa đôi mắt trong veo nhìn anh.

- Đối với anh, em của hiện tại còn quan trọng hơn. Chỉ cần em còn ở bên cạnh anh này thì chúng ta sẽ có một tình yêu mới. CŌN yêu hay không không quan trọng bằng hiện tại sẽ yêu nhau như thế nào... _ Anh mỉm cười nói với cô. ĐÔI mắt híp lại, vài giọt nước mắt chảy ra,

- Em yêu anh!_ Cô nói rồi đưa tay vòng qua cổ ôm lấy anh thật chặt.

- Cảm ơn em đã tin anh...

....

Phía bên này đường lớn, dù sẽ cộ qua lại cỡ nào. Dù khoảng cách có xa bao nhiêu chàng trai ấy vẫn nhìn rõ cô gái phía cổng trường kia đang làm gì.

ANH đã đợi cô ở đây để đưa cô đi ăn cơm. Nhưng mà đợi 2 tiếng kết quả là thấy thân ảnh ấy ôm một người con trai khác.

Anh lên xe, đạp chân ga, phóng nhanh về nhà, lấy chứng minh thư, hộ chiếu, đặt một vé máy bay đi nước M gần nhất. Cũng đúng cách đó 1 tiếng sẽ có chuyến bay. Anh gọi điện về nhà nói với bà nội đôi ba câu rồi nói xin lỗi không thể chăm sóc bà trong những ngày tới.

Ở sân bay anh gặp Thiên vừa đáp chuyến bay về. Thiên còn tưởng Nam ra đón mình. Ai ngờ không phải vậy.

- Tôi giao quyền quản lí chi nhánh chính lĩnh vực tôi đang theo cho cậu phụ trách. Hôm nay tôi sẽ đi M.

- Bao giờ về?_ Thiên hốt hoảng hỏi_ Mà có chuyện gì?

- Công việc thôi. _ ánh mắt ấy thực sự rất lạnh lẽo.

Trước khi bước qua cửa Nam quay lại nhìn Thiên.

- Hãy chăm sóc Nhi thật tốt!

Nói rồi cậu bước nhanh qua cửa, chờ đợi câu trả lời của Thiên.

Thiên cũng không quá để tâm, chỉ là nhanh chóng về nhà tiếp quản công việc rồi làm việc chăm chỉ không phụ sự kì vọng của Nam.

...

Yêu một người là thế nào? Tôi mãi mới biết cảm giác ấy. Là ở bên cạnh người ấy bạn cảm thấy rất ấm lòng. Là khi nhìn thấy người ấy cười, bạn cảm thấy nắng trên trời không ấm áp bằng nụ cười ấy ngày đông. Là khi được ôm người ấy vào lòng, bạn cảm thấy ngày cứ thế trôi là quá tuyệt rồi. Là khi mỗi mệt chỉ cần có người đó ở bên cạnh, không cần an ủi bạn, không cần làm gì cả, không rời đi là được. Là khi cô ấy buồn, bạn không thể mỉm cười dù là giả vờ. Là khi người ấy cau mày, lông mày bạn cũng chẳng thể dãn ra. Là khi cô ấy khóc, bạn cảm thấy tâm can mình đau như cắt.

Nhưng mà với một người con gái luôn có nhiều lựa chọn. Với tôi, chỉ là người đến sau. Tôi biết cô ấy không nhận ra tình cảm của tôi. Nhưng mà tôi lại rất giỏi trong việc nhận biết sự thay đổi của bản thân. Và chỉ có đứng trước cô ấy, tôi mới có thể làm những việc chưa từng làm trc mặt người khác.

Tiếc thay, có lẽ cô ấy không cần tôi. Cô ấy có một mối tình khác rồi. Cô ấy đã chờ mối tình đó rất lâu rồi. Chẳng có lý do gì lại từ bỏ nó cả. Tôi rất giận, rất hận, nhưng tôi không có quyền để nói ra. Tôi càng không thể có dũng khí đối mặt trước sự ấm áp của cô ấy dành cho người khác. Tôi càng không thể ở im khi cô ấy cách tôi vài bước chân mà không thể tiến tới trực tiếp ôm lấy cô ấy. Tôi sẽ rời khỏi đây. Tôi không tin trái tim lạnh lùng kiêu ngạo này của tôi chỉ tan chảy trước cô ấy. Tôi sẽ đi tìm lại còn người tôi trước đây...

Còn cô ấy. Tôi không thể chờ cô ấy được rồi, vì cô ấy có vẻ rất hạnh phúc...

Đúng thế, người ta sẽ chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra vào ngày mai mặc dù hôm qua bản thân rất hạnh phúc... Còn lại gì sau thời gian trôi? Còn lại sự hối tiếc từ một người...

...

38. Chương 37

Nếu đối với cô và anh là những ngày tháng hạnh phúc bắt đầu thì với một số con người khác lại là những ngày nỗ lực từ bỏ.

....

- Dương Minh Phong, thực ra tôi thích ông..._ Giọng ai đó say mềm rượu nỉ non phát lên.

Người ngồi bên cạnh bỗng cứng đờ người. Đôi má cậu hơi ửng đỏ, mắt đã sưng nhưng vẫn cố mở to, khuôn miệng hơi há ra. Vài phút sau hô hấp mới trở lại bình thường.

- Này...này, muộn rồi mau về thôi..._ Cậu vỗ vỗ vào má cô gái.

Tuyết Tuyết liền tùy ý vung mạnh tay một cái.

- Uống tiếp đi...

Dương Minh Phong bắt lực nhìn nàng Bạch Tuyết say xỉn trước mặt. Sau đó đành công cô ra khỏi quán ăn. Gần đây Tuyết Tuyết thường rủ cậu đi ăn, đi uống với lý do chuyện tình cảm không tốt. Mọi khi đều biết điều độ nhưng hôm nay thì lại say tới mức nói mớ. Cậu gọi taxi đưa cô về nhà còn mình thì đi bộ.

Đoạn đi qua phố đi bộ, dòng người đông thật đông mà mình cậu lại cảm thấy duy nhất lẻ loi. Từ người già cho tới trẻ nhỏ, ai cũng có đôi có cặp. Có khách du lịch, có dân địa phương, đâu đâu cũng là tiếng cười nói vui vẻ. Ấy vậy bắt mắt nhất phía bên kia đài phun nước cậu rất nhanh chóng nhận ra một bóng người quen thuộc. Là cậu ấy...

Một thân ảnh xinh xắn, mặc quần bò màu đen, đi giày thể thao, khoác một chiếc áo khoác lông màu xám, mái tóc xõa dài, đang cười rất tươi.

- Uyên....

Mới mở miệng ra định gọi cô thì nghẹn lại, cánh tay vừa đưa lên cao bỗng buông thõng lại. Phía bên cạnh cô ấy có một chàng trai. Hai người là đi chung, là cười nói với nhau rất vui vẻ. Còn đi giày chung. Gần 1 tháng rồi cậu mới nhìn thấy cô ở ngoài trường. Lúc khác không hề gặp được cô. Fb của cô thì luôn là những điều hạnh phúc, cậu biết cô có người yêu rồi. Hơn nữa còn là đàn anh khóa trên của cậu... Chẳng thể làm gì hơn, cậu tiếp tục bước đi. Từng bước một từng bước một buông bỏ, từ bỏ người con gái mà cậu chưa một lần dám công khai theo đuổi!

...

- Hôm trước ở hội diễn văn nghệ của khoa em múa đẹp lắm!_ Anh đưa tay bẹo má cô.

Cô ngược nhìn anh, ánh mắt lấp lánh, miệng cười ngọt ngào.

- Là lần đầu tiên anh xem em múa đấy nhỉ?_ Cô hỏi lại.

- Ừm thì... từ nay về sau em cứ chăm hát múa cho anh nghe, xem là được rồi._ Chàng trai cũng cười híp mắt lại nhìn cô nói.

- Ý tưởng này không hợp lý lắm...Thôi thì..._ Cô hơi dừng lại, cầm lấy bàn tay anh, rồi đan bàn tay mình vào, lại nói tiếp._ Như thế này tốt hơn...

Anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

- Vâng thưa tiểu thư. _ Anh cúi người hôn nhẹ lên trán cô một cái.

Tưởng chừng như hai má cô hơi ửng đỏ. Nhưng sau đó liền nhanh chóng quay mặt, bước đi.

- Nào, để bốn tiểu thư dẫn chàng về nhà...

...

Cuộc sống cứ thế cứ thế từng ngày qua đi. Cô chính là ăn học và yêu. Chẳng hiểu vì gì nhưng cô không còn nhận ra rằng mùa đông đang diễn ra. Bởi vì mùa đông năm nay cô có một người ở bên cạnh. Người đó không ai khác mà là người luôn thiếu vắng trong mùa đông những năm ấy.

Cô nắm tay anh bước đi qua ngày, mùa đông năm nay không lạnh, không hề lạnh.

...

Cô đang ngồi trong tiệm sách, ung dung ngâm nga một bài hát. Chợt, tiếng chuông ở cửa kêu lên. Cô ngẩng đầu, khuôn mặt quen thuộc của quán cô xuất hiện, bộ mặt bất mãn cũng rất quen thuộc. Anh ta thở dài một cái, hơi ẩm như khói cũng theo đó thoát ra. Anh nói lỏng khóa áo phao, tháo cái gang tay đặt xuống bàn, bỏ luôn cái cặp chéo xuống bàn.

- Này tiểu sư muội, tại sao muội lần này lại đưa cho anh đọc sư đồ luyện cơ chứ? _ Giọng nói bất mãn vang lên.

Cô nhướn mày nhìn Đặng Trí Hoàng nở một nụ cười quỷ dị.

- Cho huynh mở mang chút thôi mà..._ Nó hơi hơi ý cười mà trả lời.

- Vợ vẫn, huynh là nam nhi, nam nhi đó! Đọc sư đồ luyện chẳng nhẽ muốn huynh luyện với cô giáo nào à???_ Anh cau có đi đi lại lại trước mặt cô nói.

CỔ nghe tới đây thì bịt miệng cười. Quá buồn cười rồi.

- Nào Nhi, em tìm thể loại khác cho anh đọc đi._ Anh ta cuối cùng cũng đứng yên một chỗ nhìn cô thành khẩn nói chuyện.

- HẢizzz,... Anh đã đọc được bao lâu rồi mà còn phụ thuộc vào người bán sách mãi thế? Vẫn là anh tự tìm thể loại ưa thích rồi đọc đi._ Cô ngừng cười, lắc đầu nhìn anh nói.

Anh lườm cô một cái sắc lạnh.

- Không có, anh không có phụ vào người bán sách, em là muội muội của anh mà. Giúp anh đi mà, muội muội xinh gái.

Cô giả khóc giả cười nhìn chàng trai trước mặt, rồi nhớ về gương mặt thẹn thùng của cảnh ngộ gặp lần đầu. Đúng là khác một trời một vực. Nhưng anh ta đạt được mức vô sỉ như thế này chính là do cô. Cô không thể chối bỏ trách nhiệm. Hơn nữa cô cũng rất quý anh chàng này. Và còn một lý do nữa, mặc dù Lâm là bạn của Hoàng nhưng mà hai người chưa hề nói cho Hoàng biết, trong phương diện này, cô cũng có chút áy náy. Thế là cô đứng dậy.

- Thôi được rồi, nhưng mà..._ CHợt bước đi về phía giá sách của nó dừng lại.

- Nhưng mà gì?_ Hoàng nhìn cô đầy chờ đợi.

- Không được gọi em là muội muội nữa. Gọi là “sư tỷ”, “tỷ tỷ” _ Nó nở một nụ cười hiểm ác nhìn Hoàng, Hoàng cau mày lại, nghĩ nghĩ một lúc sau đó lông mày lại giãn ra, điềm nhiên gọi một tiếng.

- Tỷ tỷ, mau tìm cho ta đi.

- Ngoan._ Nó cười híp mắt sau đó đi tìm sách.

Nhưng mà anh ta thì không tìm, trực tiếp ngồi đó đợi. DỪ sao cũng gọi rồi, không cần đứng đó chầu. Đột nhiên tiếng điện thoại truyền tới. Anh cầm cái điện thoại lên đang định đưa tới cho nó thì thấy ảnh ở màn hình hiện lên. Quả nhiên hết sức giật mình.

Anh liền nghe máy luôn. Bên kia truyền tới giọng nói nhẹ nhàng.

- Em đã ăn trưa chưa? Có cần anh mang đồ ăn tới không? Hôm nay anh tan học sớm, bạn bè trong phòng đi hết cả rồi. Ó...em có đang nghe không? Alo...

Hoàng đang định trả lời thì nó cầm sách bước ra. Về mặt như bắt tình nhận vụng trộm lúc này đã biến thành kẻ trộm bị phát hiện vậy. Hoàng á ngại cười cười đưa điện thoại cho “Sư tỷ” mặt đành lại phía trước.

Cô biết ngay là anh gọi mà. Vừa nhìn sắc mặt Hoàng vừa đưa điện thoại lên nghe. Ai ngờ nghe được một chàng thế này...

-... Ó, em giận anh đấy à? Sáng nay chỉ là anh dậy muộn nên mới không gọi em cùng đi ăn sáng được thôi mà. Sao em nở giận anh chứ...Anh xin lỗi mà...

Cô nghe mà chả hiểu cái gì hết.

- Gì thế. Anh đang lải nhải cái gì thế. Vớ va vớ vẩn, ai giận anh chứ. _ Nó nói.

- À, anh cứ tưởng... Vậy em ăn chưa?_ Lâm hỏi.

- Chưa, em đang ở tiệm sách, hơn nữa còn đang có khách hàng quen thuộc. Lúc này là người đó bắt máy hộ em._ Nó liếc liếc Hoàng.

Hoàng thì lại tưởng bở rằng cô không biết Lâm là bạn anh. Thế thì Hoàng nhầm rồi.

...

Nói chuyện xong cô cúp máy. Đưa quyển truyện tới cho Hoàng. À tên là Đức phạt và nàng. (Hay lắm)

Quyển có vẽ dày cho nên đã kích thích sự hấp dẫn rồi đấy. Hoàng nhận lấy, nhìn cái bìa đã thấy đẹp mắt rồi.

- Có sư đồ luyện ko?_ Hoàng hỏi.

- Không.

- Có phải tổng tài bá đạo không?

- Không.

- Có phải thanh xuân vườn....

- ANh còn hỏi nữa có tin sư tử này cắt đứt quan hệ với anh ko?_ Nó ngắt lời Hoàng rồi dọa.

Hoàng liền mím môi, ý nói ko nói nữa. Sau đó xem giá tiền, tự động trả cho cô. Mua nhiều rồi, nên đây là điều không cần nhắc nhở.

- Vậy anh về đây._ Hoàng cắt sách, cầm gang tay, tính ra về.

- Chuyện em với Lâm...._ Nó lên tiếng, Hoàng quay lại nhìn nó, không nghĩ nó sẽ nói._ Cũng không phải là cố ý giấu anh với mọi người. Cho nên có gì đừng trách Lâm.

Hoàng lại bày ra bộ mặt tươi cười nhìn nó.

- Yên tâm đi, ai cũng có khoảnh khắc riêng của mình mà. ANh về đã....

Hoàng mở cửa bước ra ngoài, không quên tiện miệng than một câu “Lạnh quá!”

Cô bất chợt nhớ ra anh. Gọi điện cho anh, kêu anh không cần qua đây, hôm nay thời tiết rất lạnh. Cô tự biết ăn đúng giờ.

...

Anh ở trong kí túc xá vắng vẻ, nhìn ra phía ngoài, bầu trời u ám, cái lạnh cũng như thế mà bủa vây. Nhưng anh lại mỉm cười mà nhìn bầu trời ấy. Cảm ơn mùa đông năm nay, cảm ơn cái thời tiết này, đã đem anh và cô gần lại nhau.

Có lẽ mùa đông của 4 năm quá anh đã quá khổ sở rồi. Nếu nói về chịu rét, là tất cả mọi người. Nhưng mà duy chỉ có anh trong đó là có một vết hổng nơi thâm tâm. Ở đó có một hình bóng của người con gái. Cô bé ấy vô tư mà đứng dưới khoảng trời đó, dù nắng, dù mưa, vẫn luôn nhìn lên phía anh mỉm cười.

Ngày đầu gặp cô chính là ngày trời giữa đông, nhưng mà lại là cả một bầu trời nắng ấm, cô là ở phía dưới sân, nhìn anh mỉm cười, nắng rớt trên vai cô, mơ hồ, cứ thế lại đi vào tim anh, cứ thế làm mối tình học sinh của anh, người yêu anh.

Nhưng rồi vào những ngày trong đợt rét buốt cuối cùng ấy. Hôm đó trời mưa, lạnh, đúng là vừa rát vừa lạnh. Cô không cười nữa, là lần đầu anh thấy cô khóc, cô khóc nhìn anh, rồi vụt qua anh.

Những lần gặp sau đó, cơ hồ chỉ là bóng dáng, chứ không còn đối mặt. Rồi sau đó, không có sau đó nữa. Cô cứ thế như biến mất, dường như đã không chung đường. Thế mà vào ngày bắt đầu của mùa đông 4 năm sau, anh lại có cô trong tầm tay, có cô trong ngày nắng. Nhưng mà anh lại rất sợ... Sợ một ngày mưa lạnh đông năm nay ấy, cô sẽ lại buông bỏ anh. Anh sẽ lại ko suy nghĩ thấu đáo mà nói ra những lời làm tổn thương cô. Anh rất sợ ngày đó đến...

Nhìn bầu trời ấy, vừa hạnh phúc...vừa lo lắng!

39. Chương 38

Sau đó chẳng bao lâu cái miệng của Hoàng đã bị đám bạn cùng phòng dò xét ra. Thế là quan hệ giữa cô và Lâm cũng công khai. Cả hai người đều không ngờ rằng chuyện của họ trở thành nỗi đau của đám bạn...

Hôm nay phòng của Lâm có ra ngoài ăn liên hoan một bữa. Kết quả kì này rất tốt, lý do đấy. Họ nâng nặc bắt Lâm dẫn cô tới. Cô cũng có thành tích tốt, tất nhiên không ngại, liền đồng ý đi. 7h tối, quán ăn mơ hồ lan tỏa những làn khói ấm. Anh khoác vai cô, cùng sánh đôi bước vào bàn ăn. Đám bạn đã đến đủ:

Hoàng, Mạnh, Đức, Sơn. Họ là bạn cùng phòng của nhau từ năm nhất, sau đó nhanh chóng có chung lý tưởng, cùng nhau đăng kí môn học, cứ thế gắn bó tới bây giờ. Họ mới chỉ nhìn thấy cô qua những tấm ảnh trên mạng xã hội hay vài lần cô facetime với Lâm. Hôm nay là lần gặp đầu tiên.

Cô mặc áo khoác dạ màu hồng nhạt, phía trong là một chiếc ao len trơn cao cổ màu đen, chiếc quần bò màu ghi kèm đôi giày thể thao màu đen. Vô cùng giản dị là ấn tượng đầu tiên. Cho tới khi cô nở nụ cười nhìn 4 chàng độc thân bọn họ.

- Đây là Đức, Sơn, Mạnh, Hoàng thì em biết rồi đấy._ Lâm vừa kéo ghế cho cô vừa chỉ trỏ giới thiệu.

4 người bọn họ ko hẹn mà đồng loạt nhìn cô nở một nụ cười đáp trả.

- Chào mọi người, em tên là Uyên Nhi._ Cô từ tốn ngồi xuống bàn, má núm đồng xu càng hiện rõ trước mặt tứ đại độc thân.

Chợt Sơn quay sang đánh bốp cái vào vai Lâm. Nó sững sốt nhìn sang. Nhưng họ lại có biểu cảm vô cùng bình thản.

- Mà có người yêu xinh như vậy mà giấu hội tao bấy lâu à? Mất nét._ Sơn cắt đầu cua, cơ thể có thể nói là nặng nhất trong đám, cao to... nhưng không đen hôi, có chút gì đó bạo lực thôi. THực tế đã nhiều lần chứng minh sau đó...

- Là chúng mày không hỏi tao mà._ Lâm lườm Sơn rồi nhả ra một câu đầy chắc chắn, hỏi sẽ nói ngay. Sau đó quay qua nhìn cô, nở một nụ cười. _ Anh không sao!

Cứ như đi guốc trong bụng cô vậy, cô đưa tay xoa xoa mái tóc của anh. Anh thì với tay lại lau bát và đĩa cho cô. Tứ đại độc thân thì biểu cảm vô cùng phong phú.

- Ngược, ngược chết cầu độc thân tôi rồi..._ Đức giọng nói rất bình thản nhưng biểu cảm thì hơi quá. Anh này gầy nhất, thấp nhất, có lẽ yếu nhất.

- Aaa... Mù mắt tôi rồi..._ Sơn ngo nguậy lắc đầu.

- Nếu không phải hơn một năm trước thấy mày có người yêu thì tao còn tưởng mày thụ cơ..._ Mạnh cũng ngán ngẩm lắc đầu, Anh thì đáng người vạm vỡ, tóc màu bạch kim, giọng nói trầm ổn.

Nghe xong câu này, cô nhận thấy có gì đó không ổn. Còn Hoàng thì đập vào đầu Mạnh một cái. Sau đó cả năm chàng trai đều nhìn về phía cô. Cô từ tốn quay sang Lâm, tìm một câu nói rõ.

- Em tuyệt đối đừng có nghe lời nói hồ đồ của cậu ta. Đây chỉ là hiểu nhầm thôi. Đó là chị họ của anh, bây giờ đã chuyển ra nước ngoài rồi..._ Lâm thật thà chưa đánh đã khai.

- Phải đấy, anh làm chứng._ Hoàng cũng lên tiếng phân minh.

Im lặng một lúc cuối cùng nó lại cười.

- Em đã nói gì anh đâu cơ chứ? Cho dù có gì thì cũng không lạ. Mà này, mấy anh còn không ăn đi à, có tin em ăn hết thức ăn, để cho các anh nhìn không?

Nghe cô nói xong mọi người mới để ý thức ăn đã bày hết ra từ lúc nào, bát canh nóng vẫn ngút hơi. Họ bắt đầu động đũa, vừa ăn, vừa trò chuyện sâu xa. Trong lúc ăn, cô với Lâm cứ ngọt ngào mà gấp thức ăn cho nhau. Vài lần ngẩng đầu tứ đại độc thân bắt gặp ánh mắt đưa tình ấy của họ lại không thể nào chịu nổi cảm giác ghen hợm, cô đơn bữa vậy...

- WTF??? Hai người có thôi đi không???

- Sư tỷ, cầu lau miệng hộ giống thế...

- Cầu độc thân đây, cầu được gái gấp thức ăn!!!

- Chúng mày mà thế, lần sau tao liền cầm dẫn theo người yêu...

- Sư tỷ, nhìn em này...

Ăn xong cả năm người cùng nhau đi bộ về. Bốn người ở trong kí túc xá, Hoàng với cô tuy ở ngoài nhưng đường thì đều phải qua trường.

Trên đường về mấy câu chuyện nhằm lại vang lên.

- Chúng mày nói xem, bao giờ tao mới hết cô đơn chứ?_ Sơn lên tiếng hỏi cả đám.

- Mày ấy hả? Đáng dấp cũng được, ăn nói không tồi, học hành cũng không tệ. Mỗi tội quá bạo lực!_ Hoàng nhìn nó rồi nói một cách thâm thúy.

“Bộp”

Cả đám quay qua nhìn Sơn. Cậu ta vừa vả mạnh vào lưng Hoàng.

- Vớ vẩn, tao bạo lực lúc nào chứ? Có tin tao bạo chết mày không?_ Sơn tiếp tục đi, vừa đi vừa lườm Hoàng mắng một cách đáng yêu.

Cả đám lại cười rộ lên. Hoàng thì ho sặc sụa, mãi mới đuổi kịp đám chân dài.

- À này, người yêu Lâm. Có phải em giới thiệu cho hắn đọc ngôn tình không?_ Đức chỉ Hoàng hỏi cô.

Cô dùng bộ mặt vô tội nhất nhìn những con mắt kia, sau đó nhìn Hoàng.

- Em...chỉ là bán sách thôi._ Cô từ từ nói.

- Trời ạ, có phải hắn hay đọc truyện đam mỹ không, đặc biệt là có cảnh H ý?_ Đức tiếp tục hỏi.

- Này, mày nói cái gì thế hả? Im ngay._ Hoàng quát Đức, vẻ mặt đã đen như cái đít nồi.

Lâm cũng cúi đầu xuống nhìn cô trong vòng tay. Cô mơ hồ cảm nhận được, ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi lại híp mắt cười.

- Lớp các anh học, có cô giáo nào đặc biệt trẻ, đặc biệt...đặc biệt quan tâm tới Hoàng không?_ Nó lên tiếng hỏi.

Mọi người mờ ám nghĩ tới sự kiện nào đó, sau đó trên mặt đều mang vẻ bí hiểm nhìn Hoàng. Hoàng thì biết chắc, hôm nay là ngày xui xẻo nhất của mình rồi.

- Có một cô, hơn 5 tuổi, nghe nói là trường giữ lại giảng dạy. Lên lớp anh, chỉ chăm chăm bắt nạt cậu ta. Hahaha...nhớ cái lần cậu ta bị cô dồn bảng..._ Mạnh nhắc tới đây, cả đám lại cười rộ lên, đầy ẩn ý.

- Đã nói anh em chơi với nhau bao nhiêu lần là không được nhắc rồi..._ Hoàng cau mày, cầu nhau, thụt cổ trong cái áo phao đen, vô cùng trẻ con.

Chuyện chưa vì thế mà kết thúc...

- Thực ra anh ấy thích đọc thể loại sư đồ luyện._ Vừa nghe cô nói một câu, bước chân cả đám dừng lại hết nhìn cô lại nhìn Hoàng.

- Em nói thật?_ Lâm ngạc nhiên, hỏi lại cô.

Cô mở to mắt, đôi mắt long lanh nhìn anh không chớp sau đó gật đầu cái “rụp”.

- Hoàng à, tao không ngờ mày lại như thế._ Sơn vuốt vuốt lưng Hoàng.

- Hoàng ca ca, ta tốt với huynh vậy, còn là người luôn mở cửa phòng cho huynh bản đêm, thế sao huynh lờ bỏ ta chứ... _ Đức lên tiếng nỉ non trên chọc.

Nó và Lâm vui vẻ khoác tay nhau cười nhìn màn kịch trước mặt. Người đi đường như nghe được vài câu cũng nhìn Hoàng ở giữa với ánh mắt kích thích.

- Tỷ Tỷ, tỷ mau giải thích với họ đi. Rõ ràng không phải thế._ Hoàng chạy tới trước mặt cô, gân cổ lên cãi.

Cô lập tức làm tiểu bạch thỏ, núp ra sau lưng Lâm.

- Em sợ..._ Lại bồi thêm một câu bộc lộ cảm xúc.

Lâm lập tức đứng chắn trước mặt Hoàng, nhìn Hoàng với ánh mắt: “tránh xa người yêu tao ra không thì tao băm nát xương”

Sau đó, Hoàng liền nhanh chân bước đi phía trước. Đám người phía sau tưởng chừng chính là im lặng cười thầm, tưởng tượng Hoàng ca của bọn họ đang ở phía trước lẳng lẳng rơi huyết lệ.

....

Dăm ba bữa chơi vui vẻ rồi những con người sinh viên ấy lại vùi đầu vào học tập, nhưng vẫn không quên đi bên cạnh bản thân luôn có một người yêu thương mình, nuông chiều mình phát hư..

(Câu đọc giả bình luận!!!:*)

40. Chương 39

Hết tháng 12, thời tiết âm thầm dịu dàng đi một chút. Người cũng vì thế ra đường đông hơn. Đám trẻ mẩu giáo với tiểu học đã bắt đầu đi học lại sau đợt tránh rét. Trong lúc này đám sinh viên lại trường cô bỗng chốc được nghỉ học 1 tuần. Chi chính của trường có việc. Cô hơn hử lên lịch đi chơi.

Ngồi bên cạnh cô là anh, anh đang ngồi trong nhà cô, trên cái ghế sofa cô vẫn hay nằm. Đang nghịch điện thoại, có lẽ là chơi game. Cô thì dựa đầu vào vai anh, trên người có khoác một tấm chăn mỏng ngang người. Mắt cũng là nhìn điện thoại. Hai người cứ ngồi thế, bình dị, yên lặng mà lại vô cùng sinh động. Rất hạnh phúc, rất an toàn và rất chân thật.

Cho tới khi...

“ting”

Tiếng thông báo messenger vang lên. Cô ngóc đầu dậy nhìn anh, anh cúi đầu sang nhìn cô.

“Là của ai? Là ai có tin nhắn?”

- Chắc chắn là của em rồi._ Anh ho một tiếng rồi quay mặt đi.

- Nhìn điện thoại anh thử xem..._ Cô hást mặt về phía cái điện thoại của anh.

Anh kéo thông báo xuống, ừ thì của anh. Ấn vào ngay trước mặt cô. Tin nhắn dài dài hiện ra.

- Wao...!_ Cơ hồ là nó đã tỉnh ngủ rồi, ngồi tử tế lại, giựt hấn cái điện thoại trong tay anh.

- O...

Anh chỉ kịp ơ lên một tiếng, còn chưa kịp đọc gì mà.

- E hèm..._ Cô chỉnh lại giọng._ “Chào anh, em là Đoàn Nguyệt Nhi, là sinh viên khóa dưới khoa TA. Tháng trước Khoa anh tổ chức 20/11, em đã đến tham gia. Lần đó gặp anh, em liền cảm thấy tim mình hụt một nhịp. Nhất là lúc anh nhật hộ em cây bút nữa. Lúc đó nhất thời quên cảm ơn anh. Bây giờ em mới tìm được ních fb anh. Hôm nào rảnh, có thể cùng em đi xem phim không ạ?”

Cô cứ thế, cứ thế đọc một lèo, về mặt lại vô cùng tươi tỉnh. Anh đầu tiên còn tưởng cô sẽ tức lắm. Nhìn biểu cảm của cô lại nghĩ tới “liệu có phải mức độ lên một level cao hơn không?”

- Anh ngây ra đó cái gì? Trả lời bạn NHI ấy đi kìa....CHặt chặt, tên hay thật đấy ĐOAN NGUYỆT NHI..._ Cô đưa điện thoại cho anh rồi tiếp tục cảm thán về cái tên. Có phải anh ấy có duyên với người tên Nhi không?

ANh nhận lấy cái điện thoại. Nhanh chóng trả lời.

“Nếu người yêu anh rảnh, anh sẽ đi đến cùng cô ấy!”

Nó nhìn dòng tin nhắn của anh. “Ừm, đúng là nghe rất thoải mái. Nhưng mà...Lâu lâu mới có cơ hội bắt bẻ anh. Không thể bỏ qua dễ thế được.”

- Ấy, em bận lắm. Hỏi cậu ấy bao giờ đi, địa điểm chỗ nào rồi em đưa anh tới chỗ. _ Nó chớp chớp mắt nhìn anh.

ANh lườm cô một cái.

- Em đi mà ăn cơm với cô ta...._ Anh lạnh lùng nói.

- Người NHẬT bút là anh, người ta trả ơn anh thì em đi làm gì chứ...Đi đi, biết đâu người ta lấy thân báo đáp..._ Cô huých huých vai anh.

Sắc mặt anh bỗng chốc tối sầm lại.

- Có phải rảnh quá nên làm loạn không?_ Anh ẳm đầu nó một cái, rõ nhẹ.

- Đâu có, tại bạn ấy sinh mà, lại còn cũng tên là Nhi nữa...

- Anh chỉ ăn cơm với một người tên là Nhi, Kiều Uyển Nhi._ ANh cứ thế, chặn họng cô.

NHưng cô đâu chỉ có thế.

- Trên đời này, cũng không phải chỉ có một Kiều Uyển Nhi...

- Là em, duy nhất có em là người anh yêu nhất thôi. _ ANh vừa bóp má cô vừa nói.

Cô ko la oai oái mà trực tiếp bẹo lại má anh.

- Em đã bảo bao nhiêu lần là không được bẹo má em rồi, như thế sẽ thành mặt bánh bao mất._ Cô trừng mắt với anh, rồi ra vẻ thương cảm xoa cái má mình.

Anh cũng xoa má của anh, đã bị cô bẹo đỏ lên rồi. Nhưng chưa kịp lên tiếng kêu oan thì tội nhân trước mặt đã lên tiếng lẩn tới.

- Tại sao anh cứ bẹo má em chứ, hay là bóp má con nào quen rồi nên mới thế?_ Cô ghen tuông nhìn anh, vô cùng vô cùng đáng yêu.

ANh bật cười ngay tức khắc.

- Là bởi vì những lúc đó trông em đáng ghét quá, ghét tới nỗi chỉ muốn cắn một cái. Ấy vậy mà sợ chưa tới gần đã bị em giết ngược lại...

Anh từ tốn nói ra lý do. Sau đó tự cảm thương bản thân. Đúng! Gần đây là cô ngược đãi anh, gần đây cô toàn cắn vào vai với lưng anh, tại mấy hôm đó anh mặc đồ len, nỉ mỏng thôi. Cô cũng mới nhận ra cô thích cắn người =))

Mới nghe hai câu ấy của anh mà cô cảm thấy mình vừa giống tội phạm, vừa giống người bị hại. Lại nghĩ tới gần đây anh chuyên sủng mình thế, liền nhích dần lại phía anh.

Nhận thấy có điều không đúng, anh ngoảnh qua nhìn cô chằm chằm.

- Này, hôm qua vừa ngược rồi, hôm nay định ngược nữa sao? Sao em bảo cách một ngày? Này...

Rồi lời nói của anh dừng lại, đôi mắt hơi mở to lên nhìn hành động cô vừa làm.

Đúng là, lần đầu tiên, là lần đầu cô làm thế. Anh bất giác đưa tay lên môi. “Chỗ này, vừa có một thứ mềm mềm, ầm ầm chạm vào.”

Cô bắt cười trước cái vẻ điệu ngây ngô đó của anh. Mãi, một lúc sau khi cô ngừng cười, anh mới lao vụt tới mà ôm chầm lấy cô. Đầu đặt ở hõm vai cô. Ôm thì nhiều rồi mà lại là lần đầu tiên cô chạm môi với anh. ANh hơi xúc động, hơi ngại ngùng nữa.

- Sao thế?_ Cô nhỏ giọng, dịu dàng hỏi anh.

- Bị em cướp mất nụ hôn đầu rồi. Anh ngần này tuổi, là lần đầu đó. Không biết, em phải chịu trách nhiệm mới được._ ANh cứ thế, nửa thật nửa đùa, nửa mong chờ mà nói ra.

- HAHHAHA...Yên tâm, bồn cung thích người nhất, chắc chắn người sẽ không thất sủng đâu. Nhưng mà..._ Nói tới đây, cô dừng lại.

- Nhưng gì?_ Anh vẫn còn đang bị cuốn vào những hương thơm trên áo, trên tóc cô.

- Ta nghe nói máy tính người nhiều game lắm, để lại đây cho bồn cung chơi mấy hôm nghỉ học đi._ Cô chính là tò mò.

- Được, anh cũng không muốn chơi nữa. Em cứ dùng thoải mái, tài khoản luôn tự đăng nhập...

Cứ thế, cô lại không nghĩ tới anh sẽ đồng ý cho cô mượn hẳn cái máy tính.

....

Hôm nay anh dậy sớm, sau khi đi thể dục về thì liền vào phòng tắm. Phía ngoài phòng, đám bạn học cùng phòng vẫn thâu từ đêm qua, vẫn đang mỗi người ôm một cái máy tính. Nhưng mà lại thấy Sơn vừa mở máy, có lẽ vừa ngủ dậy

- Ôi, fuck! _ Chưa gì vừa mở cửa phòng tắm, Lâm đã nghe được câu cảm thán thế này của Sơn.

Sơn nhìn về phía Lâm bằng một con mắt phẫn nộ.

- Thằng kia, tạo mới mới ngủ có hơn tiếng mà mày giết tao lần 20 lần là sao????_ Sơn đang nói tới nhân vật trong game.

Lâm:....

- Thả nào tao vừa thấy trong đội có thông báo hai đứa chúng mày đánh nhau, tưởng nhìn nhầm, thế mà thật._ Đức cảm thán tiếp bằng cái giọng buồn ngủ.

- CHÚng mày không thấy có gì lạ sao?_ Mạnh mở to mắt nhìn máy tính rồi lại nhìn Lâm.

Lâm nghĩ ngợi một lúc rồi thì đã hiểu... Anh tiếp tục ngồi đó lau tóc của mình một cách nhàn hạ. Lại nghe Mạnh lên tiếng...

- Máy tính của mày? Hôm trước không thấy cầm về, phải không???

....

Cả căn phòng chìm vào yên tĩnh!

(Cầu độc giả nhận xét! Xin lỗi vì chuyện mang xu hướng văn nói!)

41. Chương 40

Và thế là những ngày nuông chiều nàng tình nhân bé nhỏ của Lâm bắt đầu.

...

Sau khi nghe anh nói xong thì 3 người kia càng thêm bất mãn.

- Mày, mày...mau gọi điện bảo cái Nhi dừng ngay lại cho tao. Sao nó giỏi thế cơ chứ? Đến tao cũng bị nó dò ra tung vĩ mà tới giết rồi đây...._ Không nhầm thì Đức tức tới bốc khói rồi.

- Trời ạ, không phải lát nữa sẽ oanh tạc tới tao chứ?_ Mạnh vừa nhìn màn hình máy tính của Đức vừa suy nghĩ. Rồi nhanh chóng mở game, ngừng cài đặt treo máy, về thành đô nơi không được sát hại rồi mới dám thoát game.

3 chàng trai nhìn Lâm với ánh mắt như ăn tươi nuốt sống.

- Tại sao mày không quản người yêu thế hả? Đến huynh đệ tốt cũng để bị giết thảm hại là sao?_ Sơn nhíu mày nhìn Lâm.

- Mà sao con bé đó nó chơi giỏi vậy chứ? _ Mạnh lắc đầu khó hiểu.

- Mà y nuông chiều nó quá đấy._ Đức lườm Lâm.

Trước ba cái nhìn nhận này. Lâm lại vô cùng thản nhiên. Nhìn họ bằng ánh mắt đây chính là sự thật.

- Đúng thế, tao chính là thích cô ấy như thế. Tao chính là nuông chiều cô ấy. Chúng mày có ý kiến gì không?_ Lâm nói với cái khí tiết vô cùng không nể mặt bạn bè.

Đức và Sơn thì ngậm ngùi trùm chần nằm ngủ. Ánh mắt Lâm chuyển qua Mạnh. Như biết cậu ta đang thắc mắc gì. Lâm trả lời chi tiết hơn.

- Lớp 7 đã chơi đột kích. Lớp 8 rảnh dỗi liền chơi xạ thủ. Lên lớp 9 hình như tải cả Bluestacks về để chơi các game trên điện thoại. Tới năm lớp 10, game nào cũng từng chơi qua thử, cơ bản là đổi cho chơi như thay áo. Cái gì cũng có thể nghịch. _ NGHĩ tới vấn đề này anh cũng rất đau đầu. Năm đó, cấp 2, anh không chơi game thì thôi, cô thế mà ngang nhiên ib với anh một câu “Anh trai em rủ so tài xạ thủ, lát online sẽ rep anh liền”!!!

Mạnh thì dờ người. Hai người kia cũng lóc ngóc chui từ trong chần ra.

- Có có gì không dám làm không?_ Sơn hỏi.

Lâm nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

- Từng nói với tao là...“Trên đời này ma không sợ, bố mẹ không sợ, chỉ sợ giáo viên chủ nhiệm!”. Như chúng mày biết, tao học chung với Nhi đấy. Năm tao học lớp 8, lần đầu tiên cũng là lần duy nhất gặp được một nữ sinh cá tính đặc biệt như thế..._ Nói tới đây, Lâm dừng lại, vẻ mặt có chút diệu kì đi.

Càng làm 3 người kia tò mò.

- Mà y nói mẹ ra đi lại còn._ Đức hồi hộp nhất.

- Đúng thế, nói đi._ Sơn hỏi tiếp.

Thế là anh tiếp tục. Nhẹ nhàng kể câu chuyện.

- Lớp cô ấy chuyên gia bày mấy trò như phi máy bay, ném kim tuyến, ném bóng nước khắp sân trường. Mấy lớp khác cũng là hòa theo. Thế mà đến lúc dọn dẹp, nhận phạt, chả hiệu cô ấy giải thích thế nào. Toàn là anh chị lớp trên đi dọn rác =)))

- Đặc biệt hơn, cô ấy còn đưa đơn đổi giáo viên lên ban giám hiệu. Đơn là cô ấy in, kí là kí cả lớp. Tao còn không ngờ sau đó đổi giáo viên thật. Đặc biệt hơn, lớp người yêu tao chả bao giờ là số đầu bài không có điểm 10, ko xếp nhất cả =))

- Rồi biết sao không? Tao ko biết cô ấy làm gì mà kích động một cặp nữ nhân cô ấy ghét đánh nhau. Đến lúc hai người kia bị phạt, ngang nhiên lớp trưởng như cô ấy lại chả sao cả. Thế mà hai đứa đánh nhau thì bị phạt hạnh kiểm Tb, mấy đứa đứng xem bị hạ Hạnh kiểm khá....

...

Sau khi nghe kể xong, 3 người kia đúng là choáng. Chắc chắn lần sau sẽ không đánh giá người qua vẻ bề ngoài nữa. Nhưng mà cơn giận bị giết mấy chục lần ấy cũng không thể nuốt xuống được.

- Tao mặc kệ, lần sau tao bị giết, tao liền đánh mày. _ Sơn chỉ mặt Lâm nói.

Lâm bật điện thoại, làm gì đó rồi nhìn Sơn đầy khiêu khích.

- Tao nghe không rõ.

Sơn bực bội hét lên.

- Tao nói tao đánh chết mày, thành khốn.

Nhưng mà, sau đó giọng nói lại không phải giọng Lâm. Mà là giọng nữ qua điện thoại.

- Đường Hải Sơn....Có tin sau này chỉ cần anh chơi game nào, em liền giết anh. Chỉ cần gặp anh ngoài đời em liền thuê xã hội đen đánh anh không? Sao anh dám chửi anh yêu của em là thằng khốn?

Ừ, Lâm đang mỉm cười hạnh phúc. Sơn thì biến sắc. Hai nam tử kia thì bật cười.

- Em...em...em có tin anh đánh nó ngay bây giờ không?_ Sơn cao giọng dọa.

- Vậy anh có tin em ngay lập tức đứng trước cửa phòng anh không?_ Giọng nói của nó vang lên một cách đầy bí hiểm qua điện thoại.

Sơn thì bật cười. Gì chứ? Đây là kí túc xá, hơn nữa là nam đó. Làm sao mà tiểu bạch thủ đó vào đây được.

- Ha, anh không tin.

Vừa dứt câu, tiếng gõ vừa phòng vang lên dồn dập.

Lâm tiện tay mở cửa. Sau đó có một cục bông lao tới ôm lấy Lâm. Lâm cũng phải ngạc nhiên, sao cô có thể tới nhanh như thế chứ? Mà cũng phải, nhà cách đây cũng gần mà.

- Anh yêu, máy của anh chơi hện quá, pk rất sướng tay nha..._ Nó liếc mắt nhìn khắp phòng.

- Sao em lại tới đây?_ Lâm nghệt mặt ra. Liệu có bị cô nghe thấy mấy câu nói xấu không..

- Hừm, không tới sao biết mấy người ăn ở, nói chuyện lỗ măng vậy. Anh Sơn đâu? _ Nó nói rồi đưa mắt quét cả căn phòng.

- Vừa mới gặp hết game rồi đến anh khác. Rốt cuộc em vút anh đi đâu._ Lâm tắt điện thoại đặt xuống bàn.

- Aaa...Xin lỗi bảo bối của em. Mọa...

Anh ngàn lần không biết cô lại thế, ngang nhiên hôn vào má anh.

- Trời ạ, Lâm, mày có thôi ngay không? Vừa sáng ra đã cho nhau ăn thức ăn cho cẩu độc thân rồi!!!_ Đức phản ứng nhanh nhất, liền quay mặt đi.

- Tao chưa ăn sáng, nhưng lại cảm thấy ngược tâm thế này no rồi..._ Mạnh thì giả vờ đỡ tim

Lại nghe Lâm lên tiếng hỏi nó.

- Mà em vào bằng cách gì???

3 người kia cũng rất mong chờ câu trả lời của nó...

42. Chương 41

Cô chep miệng, đặt túi đồ vào người anh, cởi giày, ngồi xuống ghế chỗ Lâm vừa ngồi. Sau đó nhìn mấy ánh mắt kia một lượt.

- Bác bảo vệ hỏi em là vào thăm anh trai à, mau vào đi, ngoài trời lạnh lắm!

Cô vừa dứt lời, cả đám đều vô cùng bức xúc. Sao cái bác bảo vệ của bọn họ lại đối xử tốt bụng với con nhóc này thế chứ.

- Em mua đồ ăn sáng này, các anh có ăn không.

Lâm đặt đồ ăn lên bàn rồi ngồi xuống cạnh cô. Đám bạn nghe thế cũng nháo nhác chạy tới phía cô và anh, gỡ từng bọc túi. Đều là bánh kẹp xúc xích, hơi nóng vẫn đang không ngừng bốc lên. Còn có một vỉ sữa. Đức cầm lên cười cười.

- Em là đi thăm người ốm sao?_ Cậu nhìn cô hỏi.

Cô liền sán lại giật lấy vỉ sữa.

- Là mua cho em uống!_ Không nhanh không chậm tuôn ra câu này.

- Em là sinh viên đấy à?_ Sơn hỏi thế những cũng không mấy để ý, liền cầm một cái bánh ra chỗ khác ngồi ăn.

Hai người kia cũng tự tiện ngồi xuống một chỗ, đánh chén bữa sáng miễn phí này.

Lúc này anh mới quay sang nhìn cô, nhỏ giọng hỏi một câu:

- Sao không đi thăm anh trai em đi, ở đây làm gì?

Cô nghe xong liền hiểu ngay là cái anh chàng này nghĩ gì mà. Cô lấy ra một cái bánh đưa lên tận miệng anh, miệng tươi cười, mắt long lanh nhìn anh.

- Chỉ cần được ở cạnh anh mỗi ngày, em có làm mẹ kế anh cũng được.

Nhi thần nhiên nói câu này hết sức trôi chảy. Mặt người con trai kia đã phải gọi là tức hết chỗ nói rồi. Họ cũng không để ý tới khuôn mặt của 3 chàng trai kia, chính là há hốc mồm nhìn cô gái này.

- Em dám?_ Anh lườm cô một cái sâu sắc.

- Thôi nào bảo bối, ăn đi không đói...Aaaa...Aaa..._ Cô đưa cái bánh lên miệng anh lần nữa.

Anh nhìn cô một lúc, lại nhìn đám bạn phía kia. Tự đứng lại có cảm giác vô cùng vui vẻ, anh há miệng đón nhận cái bánh. Cứ thế cô cầm bánh cho anh ăn hết cái bánh. Còn anh thì cầm hộp sữa, đưa tới cho cô.

Ba người kia vô cùng bức dọc. Nhân lúc Lâm đưa sữa tới tận miệng cô, Mạnh thừa cơ chụp một bức ảnh. Không nhìn thấy mặt cô nhưng lại vô cùng rõ ràng về mặt hạnh phúc cùng ý cười trên mặt Lâm.

Sau đó chưa đầy 2 phút, điện thoại của Lâm vang lên tiếng thông báo. Cậu mở vào xem. Cô thì dọn mấy cái túi bóng.

- Lục Thanh Mạnh, cậu muốn chết phải không?_ Lâm trầm giọng hỏi một câu, cổ khí lạnh đã là bay tới tận người Mạnh.

Mạnh đối diện với vẻ mặt như muốn nuốt sống của lâm thì vô cùng bình thản, hẳn có thể làm gì mình chứ. Cô nhìn thấy bức ảnh đó trong điện thoại của lâm, cũng có hơi bất ngờ. Sau đó lại nghĩ ngợi gì đó.

- Đẹp mà, có sao chứ?_ Đức vừa nhìn điện thoại mình vừa hỏi.

- Haizz, cậu ta chính là kết bạn facebook với người gia đình..._ Sơn vừa ăn bánh vừa từ từ giải thích.

Mạnh lúc này mới cảm thấy có điều không ổn. Lại nhìn điện thoại,...đã đông người like quá rồi, bày tỏ đủ loại biểu cảm, khó mà xóa, khéo có người còn chụp màn hình lại ý chứ...

- Hahaha, xin lỗi nha, tao không nhớ ra..._ Mạnh cười hòa nhìn Lâm, rồi lại nhìn cô ý thỉnh cầu “help me”. Nhưng mà cô lại không để tâm, nhìn lơ lửng đi đâu đó.

Cô ở một bên vẫn im lặng này giờ là đang suy nghĩ...

Anh với cô cũng yêu nhau được gần 3 tháng rồi, cũng không nhiều.

“Có lẽ là anh đẩy sợ gia đình biết chuyện sẽ lo lắng. Hơn nữa từ trước tới giờ yêu nhau anh ấy vẫn luôn không công khai chuyện này quá. Chỉ thỉnh thoảng thay ảnh bìa hay ảnh đại diện là mình. Nhưng mà những ảnh ấy đều là không rõ ràng, cái thì là đáng người, cái thì lưng, cái thì tay, cái thì miệng...”

- Nhi...Nhi...

Lâm nhìn sang thấy cô cứ im lặng mới lên tiếng gọi, vẫn không thấy trả lời. Liền động nhẹ vào người cô.

- Há?_ Cô nhìn sang Lâm.

Cả căn phòng cứ thế, cứ thế tự chìm vào im lặng. Cảm giác dường rằng không khí đã ngưng đọng rồi. Anh khó hiểu nhìn cô. Rồi một lúc sau mới hiểu ra.

- Anh xin lỗi._ Anh ôm lấy cô rồi nói.

- Ấy, sao lại xin lỗi em chứ..._ Cô cứ giả vờ như mình chẳng biết gì cả mà ngây ngô cười nói.

- Không phải là anh muốn giấu giếm gì cả..._ Anh tiếp tục giải thích.

Lần đầu tiên lũ bạn nhìn thấy cái vẻ nói nhiều mà dịu dàng như thế của Lâm. Họ nhanh chóng đứng dậy kéo nhau ra khỏi phòng. Cánh cửa đóng lại. Lần này chỉ còn hai người ở trong phòng.

- Em không trách anh, đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Chút nữa em bảo Mạnh xóa là được rồi._ Cô nhìn anh nói.

- Không, cứ để đấy, dù sao cũng là bức ảnh lần đầu anh ở một chỗ với em được đăng lên trang cá nhân._ Đường như anh cũng nghĩ thông điều gì đó, miệng nở nụ cười nhẹ nhìn cô.

Cô nở một nụ cười thật tươi.

- Anh không sợ chị gái biết sao?_ Cô hỏi tiếp.

- Có em là đủ rồi, biết thì làm được gì chứ. Huống chi cô em dâu xinh xắn đáng yêu thế này, sao lại không thích...

- Sáng ra ai cho anh ăn đường vậy hả??

....

PHía ngoài cửa, 3 bóng người đang úp tai vào tường do thám....

Sau đó họ nhìn nhau vẻ mặt bất mãn.

- Sao số thằng Lâm lại tốt vậy chứ? Em gái này cái gì cũng tốt..._ Mạnh thở dài cảm thán.

- Tao nhất định phải kiếm được gấu mới được, chứ thua thầy một vạn, không bằng kém bạn một li..._ Đức thì có vẻ hạ quyết tâm lắm.

“Bộp”

“Bộp”

- Sao mà đánh tao???

Cả Đức và Mạnh cùng kêu lên.

- Con bé đó còn bạo lực hơn tao đấy!!!_ Sơn vẻ mặt đau khổ nói ra.

...

“Một khoảng trời với nhau, một thời niên thiếu ở cạnh nhau, bạn đi tìm cái gì? Có thể là một tình yêu chân thành. Có thể là một tình bạn thiên trường địa cửu. Tìm được rồi thì hãy chân trọng, dùng sức lực và trí tuệ của bản thân mà giữ lấy. Bởi vì tìm đã khó rồi mà để mất đi thì tiếc lắm, thì đau lắm. Dù sao thời niên thiếu hạnh phúc mỹ mãn hay ngập tràn sự thua kém thì cũng là tự tay chúng ta mà thành. Nếu cậu không ngừng tìm kiếm, cậu sẽ tìm được mỹ nhân trong mơ, sẽ tìm được ước mơ của mình. Quan trọng nhất giữa cả tình bạn và tình yêu chính là niềm tin. Tin bạn, tin mình, tin người mình yêu!”

43. Chương 42

Ngày nghỉ thứ 4, cô đang mê man trong giấc ngủ thì tiếng điện thoại vang lên. Với lấy cái điện thoại rồi nghe máy mà không cần nhìn tên.

- Alo...

- Dạ???

- Anh ấy thì liên quan gì tới con chứ?
- Ha...Mẹ mà cũng có lúc gọi điện kêu con về sao?

-...

Trong lúc cô đang nói chuyện, cửa nhà đã mở ra, một chàng trai bước vào. Cậu cất giày gọn lại, tháo chiếc khăn quàng đặt xuống ghế, nhẹ nhàng đặt đồ ăn lên bàn...

- Thế rốt cuộc ở nhà có chuyện gì?_ Cô hỏi tiếp.
- À... Biết thế.
- Mẹ tự tìm anh con đi.
- Không, Aaa.... Thôi được rồi, để con ngủ đã, lát con tìm anh đẩy cho mẹ.

...

Cô tắt máy, lại nằm xuống giường, cuộn mình trong chăn ấm đệm êm mà ngon lành ngủ một giấc.

Lâm từ tốn đi lại, áp cái tay lạnh lên má cô. Lập tức đôi mắt mở ra to tròn nhìn anh.

- Còn không dậy?_ Giọng anh trầm ấm vang lên.
- Không..._ Cô nói chuyện với anh lại không có khẩu khí lớn như vừa nãy nói chuyện với mẹ.
- Có biết mấy giờ rồi không?_ Anh nhìn cái máy tính trên giường, trong lòng thầm thương xót cho nó. Mặc dù anh có nhiều game máy nhưng chưa bao giờ thâu đêm như cô thế này để chơi cả. Anh chơi chỉ là vì đám bạn rủ lập team thôi.

Đang tính gọi cô dậy thì cô đã tự bật dậy, dụi dụi mắt vô cùng đáng yêu. Rồi nhìn anh chằm chằm. Anh bắt giác đưa tay lên mặt mình.

- Sao thế?_ Phát hiện không có gì bất thường mới hỏi.
- Em muốn đi chơi với hội phòng anh!_ Cô lên tiếng.

Mấy thằng bạn của anh rủ nhau đi MC chơi một chuyến, ngày nghỉ còn dài. Hơn hết nếu có đi học thì hội anh cũng chưa cần học vì chưa đăng kí thêm môn. Chính anh còn đang định rủ cô đi chơi chung đây mà chưa cần rủ cô đã ngỏ lời.

- Vậy thì em cứ đi thôi._ Anh mỉm cười nói.
- Nhưng mẹ em vừa gọi điện kêu em về..._ Cô mặt méo xẹo nói ra, cảm tưởng chỉ chút xíu nữa thôi nước mắt sẽ rơi xuống.

Ánh mắt anh có chút lay động. Sau đó nhanh chóng đưa tay lên vuốt mái tóc rối mới ngủ dậy của cô.

- Không sao cả. Em cứ về đi, lâu rồi em không về mà. Còn đi thì lúc nào rảnh thì chúng ta đi._ Anh nhẹ nhàng khuyên nhủ cô.

Cô lại như chú cún nhỏ, hết sức nghe lời, nhẹ nhàng gật đầu.

...

Cô gọi điện cho anh trai mình từ sáng nhưng lại hoàn toàn không nghe máy. Đã hơn 1h chiều, cô quyết định sang chỗ anh ở. Đi tắc xi tới, tiết kiệm thời gian. Vừa mới đặt chân vào tòa nhà thì thấy anh đang đút ở quầy lễ tân, trên tay còn kéo một cái vali.

- Anh..._ Cô lên tiếng gọi.
- Thiên ngờ ngác quay xung quanh. Mãi mới nhìn thấy cô trong cái áo khoác phao màu xanh dương.
- Sao em lại đến giờ này?_ Thiên liếc cái đồng hồ trên tay rồi nhìn cô hỏi.
- Em phải hỏi sao anh không nghe điện thoại???_ Cô sầm mặt xuống, lạnh giọng nói.

Lúc này Thiên mới lôi cái điện thoại ở túi áo khoác dạ màu đen để ở bàn tiếp tân ra. Lại nhìn cô em gái, cười cho qua chuyện.

- Xin lỗi, anh bay từ M về, điện thoại để chế độ máy bay._ Giọng êm ái giải thích.

- M??? Anh ra nước ngoài làm gì?_ Cô ngạc nhiên hỏi.

- Có một số văn kiện khẩn, mang qua cho Nam kí. _ Anh giải thích ngắn gọn.

Cô nghe đến tên Nam thì hô hấp có chút biến chuyển.

“Cái tên này, quen quá. Chỉ là lâu rồi không có ai nhắc tới. Lâu rồi không có gặp lại. Hóa ra là đi nước M, không một câu từ biệt...”

- Em có chuyện gì gấp à? _ THIÊN hỏi.

- Mẹ gọi cho anh không được. Kêu em với anh về nhà. Chẳng biết ở nhà lại thế nào? Cứ nằng nặc bắt về._ Cô cứ nghĩ tới mẹ là khẩu khí như muốn phát hỏa.

- ừm. May quá, nếu phải hôm qua đổ ngược thì anh bận tới mặt tới mũi ý chứ. Thế em bận gì à?_ Thiên hỏi.

Cô bây giờ mới nhìn kĩ khuôn mặt của anh trai mình. Đã gầy đi bao nhiêu. Da thì vẫn trắng bóc thế, chắc chắn là suốt ngày ở trong lồng. Tay thì kéo vali, tay thì xoa xoa bụng.

Cô khẽ lắc đầu, rồi lấy từ trong balo một hộp sữa đưa cho anh.

- Cho anh này, chưa ăn trưa phải không?

Anh nhanh chóng dựng vali kéo, nhận lấy hộp sữa milo, bóc vỏ ống chả thềm lắc đã cắm ống mút vào.

- Bữa nhẹ trên máy bay thì dùng làm thời gian ngủ bù rồi..._ Anh nói dứt câu liền uống sữa.

Ngay khi hộp sữa hết, lại nghe thêm được tiếng ống hút vẫn kêu lên sột soạt...

- Anh Thiên...._ Một tiếng gọi kêu lên rồi dừng lại.

Cả cô và Thiên cùng nhìn về phía cửa. Có một cô gái tóc vàng hạt dẻ, cắt ngắn ngang vai. Mặc áo dạ màu xám, bên trong là đồ công sở. Tay xách một cái cặp vuông. Khuôn mặt xinh xắn không khỏi có nét bất ngờ khi nhìn Thiên. Hóa ra bộ dạng phó giám đốc uống sữa lại đáng yêu tới vậy...

Thiên mãi mới nhận ra hộp sữa, liền vút vào thùng rác gần đó.

- Luật sư Hà._ Thiên cười nhẹ chào cô gái.

Hà hơi gật đầu, nhìn anh rồi lại nhìn cô.

- Đây là em gái tôi. CHào chị Hà đi Nhi._ Thiên nói với cô.

Cô cũng quay qua giơ tay chào chị Hà thật.

- Ủ, Chào Nhi. _ Hà nói.

- Hai anh chị có gì cứ nói đi. Em qua kia đợi._ Cô biết nhắc đến luật sư chắc là lại chuyện công việc nên tự giác đi qua khu bàn chờ ngồi nghịch điện thoại.

Lại thấy tin nhắn của Lâm.

“Trưa nay em lại làm gì Sơn thế?”

Cô nghĩ tới điều mình làm thì lại thấy buồn cười.

Hóa ra anh ấy chưa nhận ra là mình còn làm gì cả anh đấy.

“Em chỉ bắn đảo anh ta trên game thôi mà!!!”

.....

Phòng kí túc xá của Lâm.

Bên trong là một mảnh hỗn độn. Mỗi một thể loại đều đủ cả. Mạnh đang nằm vắt vẻo trên giường nghịch điện thoại. Đức đứng ở bên này rộng rãi, nghe điện thoại. Sơn thì đang ở trên giường Lâm nằng nặc kêu oan. Lâm đối diện với tính thể này chỉ biết hỏi cô.

- Mà bỏ bạn bè thế à? Con bé nó phá đảo của tao rồi. Mà có biết là tao chỉ cần nâng cấp nhà nữa thôi là lên cả một cái đảo mới không?_ Sơn nói.

- Mà tao tưởng mà bỏ rồi._ Lâm hồ hững nói một câu.

- Bỏ cái đầu mà. Nhà của mà cũng bị phá đấy. Đảo của mà cao hơn đảo tao mà cũng nát rồi đấy. Mà không sợ nhỏ phá cả nhà thật à?_ Sơn tóm lấy cánh tay Lâm, được hồi lắc liên tục.

- Chỉ là trò chơi ảo thôi mà. Em ấy muốn phá tao đều có thể xây lên cho em ấy bắn tiếp. Còn nhà tao sao? Tao còn chưa có nhà._ Lâm đưa con mắt đầy dụ dằng sang nhìn Sơn.

- Mẹ kiếp. Mai kia nó cưới mà nó phá cả nhà mẹ đẻ mà. Rồi lại không có nóc._ Sơn mơ hồ là đầu bốc khói đỏ rồi..

- Không sao. Mà lo gì chứ? Nhà là nhà của bố mẹ tao, có xây lên đẹp đến đâu thì cũng là để cho con dâu dùng._ Lâm từ tốn nói tiếp, hoàn toàn không sợ Sơn nghe xong câu này sẽ học máu chết.

- Mà...mà... Tức chết tao mà._ Sơn không nói được gì đành về giường trùm chăn ngủ.

- Mà sủng Nhi quá đấy!_ Mạnh lúc này mới chốt một câu.

Lâm khẽ nở một nụ cười rồi nhẹ nhàng ra khỏi phòng. Đúng thế, anh rất sủng hơn nữa là chuyên sủng. Đầu là bù đắp cho cô, đều là muốn cô hạnh phúc. Nếu như có thể nuông chiều vậy thì việc gì không nuông chiều. Đó là người mình yêu, người mình yêu hạnh phúc tất nhiên là không có gì vui bằng!

....

44. Chương 43

Trong khi Nhi đã về nhà với bố mẹ thì Lâm lại chưa bắt đầu cuộc du ngoạn cùng đám bạn. Ăn cơm tối xong anh đi lung tung trong khuôn viên trường. Dù ở đây chỉ có một khoa nhưng cũng là 4 khóa liền. Lại là phó hội viên khóa mình nên cũng có nhiều người biết anh.

Đi tới phòng thể thao thì có bóng người phía trước. 3 người đàn ông đang trò chuyện.

- Ai vậy?_ Lâm nhìn về phía đó lên tiếng hỏi.

3 người kia phản ứng rất nhanh, nhưng một trong số đó nhận ra cậu nên họ dừng lại động tác đang định lấy gì đó từ trong túi áo ra.

- Lâm à? Sao giờ này lại ra đây?_ Một giọng nam trầm, tuổi khá cao.

- Thầy Du._ Lâm hơi cúi chào thầy một chút, lại nhìn hai người bên cạnh. Một người là học trưởng khóa cuối, một người là phó hội khóa năm ba.

- Ba đưa chào hỏi đi.

Thầy Du nói rồi hai người kia cũng lần lượt giới thiệu. Một người là Hiếu, một người là Vũ.

- Thầy định đợi năm sau mới cho em biết bí mật này. Nhưng nếu em đã tự tìm được đến thế này thì thầy cũng không giấu._ Nét mặt thầy DU rất nghiêm túc. Nhìn một lúc nhìn sắc mặt anh rồi lại nói tiếp._ Trường chúng ta thực ra còn có một hội do quân đội lập ra. Nhằm giao nhiệm vụ cho các học viên ưu tú, đều là nhiệm vụ đời thực. Hơn nữa còn gắn liền với sự phát triển của đất nước.

Lâm không có biểu cảm gì mấy. Thế thì sao chứ. Cũng không liên quan đến cậu ta.

- Nhiệm vụ lần này dù sao cũng thiếu người. Em có thể tham gia chứ?_ Thầy Du thẳng thắn nói.
 - Em..._ Lâm vừa mới nghĩ tới việc không liên quan thì giờ đã bị thầy hỏi câu này cho nên khá bất ngờ.
 - Cũng không khó, lần đầu nên hội anh sẽ dạy bảo em. _ Vũ lên tiếng, giọng nói còn mang theo nét cười vô cùng cởi mở.
 - Vậy được ạ._ Lâm gật đầu đồng ý.
 - Ngày mai đội sẽ đi Đà Lạt để làm nhiệm vụ. Nội dung thì mai Hiếu và Vũ sẽ nói rõ cho em. Bây giờ về nghỉ đi. Thầy sẽ cho người nhắn thời gian cho em. Nhớ giữ bí mật!_ Thầy Du tưởng chừng như gỡ được gánh nặng mới trong người.
 - Vâng_ Lâm gật đầu rồi quay người trở ra.
- Lúc này ba người kia nhìn nhau. Qua ánh sáng mờ nhạt hắt lên một chút gì đó kiêu dè.
- Nó mới là năm hai. Chưa trải qua khảo sát. Làm vậy em sợ nó không tiếp nhận nổi..._ Người tên Hiếu bấy giờ mới lên tiếng.
 - Không, Lâm rất giỏi, lại nghiêm túc trong công việc, quy củ đúng giờ, học một biết 10. Các em cứ để nó hỗ trợ phía sau lần này. Sau vụ này sẽ đào tạo thêm. Bây giờ đã gấp quá rồi._ Thầy Du vỗ vỗ vai Hiếu.
 - Em sẽ để ý cậu nhóc._ VŨ nói.
 - Được rồi. Hai đứa về nghỉ sớm đi._ Thầy gật nhẹ đầu.
 - CHào thầy!_ Hai người cùng lên tiếng rồi tản ra, mỗi người một hướng.
- THầy Du nhìn hai cậu học trò đi khuất mới rời đi rất nhanh chóng.
- Lâm về đến phòng vẫn đờ đẫn. Nhưng rồi cũng tiếp nhận bắt buộc.
- Mà sao thế?_ Mạnh hỏi Lâm.
 - Tao bị đau dạ dày nữa rồi. Có lẽ mai không đi được cùng chúng mày._ Lâm nhẹ giọng trả lời.
 - Ấy, cố đi. CHứ không tiếc lắm._ Đức thấy vậy nói xen vào.
 - HŨ, cố. Mẹ đau dạ dày mà mày làm như muỗi đốt._ SƠN khinh bỉ nói một câu.
 - Vậy ở nhà nghỉ ngơi đi cưng. Tao sẽ chụp ảnh gửi cho mày mỗi ngày._ Mạnh nở nụ cười quỷ dị nhìn Lâm chớp chớp mắt.

Cả đám cười lên. Lâm cầm gói ném thẳng vào mặt Mạnh. Thế rồi cuộc trò chuyện kết thúc nhanh chóng.

.....

Nhi đang ngồi ở phòng khách xem phim. Cả nhà đầy đủ. Cô xem ti vi chăm chú tới nỗi mọi người dặn mình mai làm gì cũng không nghe thấy. Một lúc sau quảng cáo mới thấy mẹ nói cái gì mà bao nhiêu người, cô lại tò mò.

- Mai nhà mình làm gì à?_ Cô ngơ ngác lên tiếng. Lập tức bị 3 người kia nhìn chằm chằm.

Biết cô không nghe gì, mẹ cô lắc đầu ngao ngán rồi giải thích lại cho cô từ đầu. CHuyện là ngày mai nhà cô làm giỗ ông nội. Anh em nhà nội sẽ đến đông đủ. Cô nghe điều này xong liền cảm thấy chặc chặc ngày mai cô sẽ là đứa bị hành nhiều nhất.

Lại nhìn sang thằng anh.

- “À thì ra nó còn nhàn dỗi hơn. Mà chặc chặc ngày mai nó cũng nhàn rồi mà. Lần nào ở nhà có công có cán nó cũng nhàn dỗi cả...Làm cháu trai thật thỏa nguyện!!!”

7 giờ hơn, ngoài trời nắng còn chưa len tới cửa thì gà khắp nơi đã âm ầm kêu lên. Cô nằm trên giường mơ hồ cảm thấy tiếng gà kêu qua cửa sổ mở. Quả nhiên, lăn đi lăn lại trên giường chưa được 3 lần, mẹ cô đã gõ cửa phòng cô kêu dậy.

- Nhi...Nhi ơi, dậy đi con. Nhi...

Sau đó lại thấy tiếng gõ xa hơn một chút.

- Thiên, dậy dọn nhà, dọn phòng đi. Thiên...

Cô quơ quơ cái tay, vớ được cái điện thoại.

“7h23.”

“Rất tốt!”

Cô ngồi dậy ở mép giường, nhìn cái cửa sổ mở. Hàng loạt nghi vấn chạy ra. “Rõ ràng hôm qua cửa không mở. Tại sao bây giờ lại mở to thế kia? Thả nào hôm qua mình chết lạnh...”

Cửa phòng bật mở. Mẹ cô nhìn cô đang nhìn cửa sổ đầy dò xét.

- Còn chờ dẫn gì nữa???_ Hỏi một câu hỏi hết sức ẩn dụ.

“À, ra là mẹ đột nhập phòng con, rồi mở cửa sổ.”

Chưa kịp lên tiếng kêu than, mẹ cô đã đi mất. Cô ái ngại đi đánh răng rửa mặt - NUớc.

Khi xuống dưới nhà đã thấy bố ngồi đó ăn bánh mì pate. Cô nhìn khắp cái bàn, nửa ngày cũng không thấy cái bánh thứ hai.

- Bố, ai mua bánh cho bố?_ Cô chống tay hỏi bố mình.

- Ai mua thì mua._ Bố cô vừa xem bản tin buổi sáng, vừa ăn sáng, quả nhiên không hề muốn đoái hoài đến cô.

Mẹ cô lúc đó vừa từ ngoài đi vào nhà.

- Mẹ không mua bánh cho mày đâu. Tưởng mày dậy muộn lại không ăn.

- Thế mẹ còn gọi con dậy sớm làm gì? Con đi ngủ đây._ Cô bực bội quay ngược lên phòng.

Chưa bước được hai bước, phía ngoài nhà đã có tiếng xe máy. Sau đó có thêm hai người nữa bước vào nhà.

- Cháu chào hai bác, em chào chị.

Hai đứa con trai lần lượt lên tiếng. Một đứa hơn cô hai tuổi tên là Thanh, đứa còn lại kém cô 4 tuổi tên là Thành. Con chú cô, tức em trai của bố cô. Bố chúng nó mất rồi, mẹ thì tái hôn. Nhưng vẫn luôn nghe lời nhà nội.

- Sớm thế?_ cô nhàn nhạt đáp chúng nó một câu.

- Em dậy từ lâu rồi, sợ chị chưa dậy nên giờ này mới xuống đây._ Thằng nhỏ hơn trả lời cô

Cô nghe xong câu này thì gỡ khúc gỡ cười.

- CHÚng mày vô bếp xem có việc gì thì làm luôn đi._ Mẹ cô chuẩn bị đi vào bếp.

- Giờ này nấu thì mấy giờ ăn?_ Cô chép miệng nói.

- Nấu sớm ăn sớm!_ Ai ngờ mẹ cô chỉ nói có vậy.

Thế là bác gái cùng hai thằng cháu ngoan đi vào bếp bắt tay vào làm việc. Cô đứng ở chân cầu thang liếc liếc bố cô. Bố cô thờ dài rồi chỉ ra cái tivi. Cô bước về phía ấy tìm. Nhanh chóng tìm thấy một cái xúc xích kèm theo vỉ sữa. Thế là cô cứ ở đó từ tốn, từ tốn ăn.

....

45. Chương 44

(Xung tôi đi)

Vừa nuốt xong ngụm sữa cuối cùng, mẹ tôi lại lên tiếng thúc giục. Tuy nhiên, ngoài cửa lại có thêm người tới. Tôi chậm chạp bước ra cửa.

- Chị...

- Em chào chị Nhi!

Thế là lại có thêm hai đứa em gái nữa tới. Mẹ hai đứa là em gái của bố tôi. Cô sinh được được 4 đứa con gái. Hai đứa lớn đều hơn tuổi tôi, đều đã đi lấy chồng rồi, nên chắc hôm nay không về được. Còn hai bé này thì đứa lớn tên Dung nhỏ hơn tôi 5 tuổi. Đứa nhỏ tên Mi, nhỏ hơn tôi 7 tuổi. Hai đứa nhỏ cũng xinh xắn, mắt to, da trắng, mỗi tội lùn.

Sau đó tôi cùng cả hai đứa đi vô bếp. Mẹ tôi đang băm thịt. Thăng Thanh đang nạo cà rốt, thằng Thành thì bóc hành (^^).

- Cháu chào bác._ Cả hai đứa cùng chào mẹ tôi.

- Ủ._ Mẹ tôi mãi làm chỉ gặt đầu.

- Chào chị chưa?_ Cái Mi lên tiếng trêu thằng Thanh.

- Làm đi, ở đây mà chào._ Thanh thì nghiêm túc phê phán. Thằng này cũng có cái răng khểnh giống tôi. Thế là đẹp trai rồi, biết nấu ăn nữa.

....

20 phút sau.

Tôi đứng rán nem, mỡ bắn lung tung, lung tung, căn bản là cũng ảm. Cho nên tôi chả kêu ca gì. Mẹ tôi ra ngoài mua đồ. Còn thằng Thanh, chắc là đang ở ngoài nhà làm gà rồi. Cái Dung đang chịu khó ở một bên giã giềng. Nhỏ Mi thì bưng một âu sương sườn lại, đặt cạnh đĩa nem của tôi. Tôi nhìn nó, nó liền bật cười khanh khách.

- Lại gì nữa?_ Tôi hỏi.

- Bác gái bảo chị xào lên với cà chua, chút nữa nấu canh. _ Mi từ từ chuyển lại lời.

- Mẹ chị đi đâu?_ Tôi cau mày hỏi tiếp.

- Bác gái đi mua khoai tây rồi._ Nó nói xong thì tự giác mở tủ lấy hành, rau mùi đi rửa.

Tôi cau có nhìn âu sương, chút nữa quên cả lật nem, xém cháy hai hái. Lại mơ hồ nhớ tới người yêu. ANh ấy cũng biết nấu ăn, hơn nữa nấu ăn rất ngon. Không biết là đang làm gì nhỉ? Có lẽ đang đi trên đường...

Một lát sau, nồi sương đã đủ nước, ninh trên bếp. Nem cất vào lồng bàn. Tôi nhìn hỗn cảnh trong bếp. Toàn mùi dầu mỡ, mỗi người một việc. Lại nghĩ tới thằng anh chết tiệt.

...

Đứng trước cửa phòng anh trai, tôi điên cuồng đập cửa như muốn phá. Nhưng từ trong phòng truyền ra vẫn là tiếng gáy đều đều ấy. Tôi bực mình mở cửa xông vào. Quả nhìn ngủ rất ngon, đáng người không tệ. Tôi lật chăn anh ra để gió đầu nằm vào mát mẻ một chút.

- Dậy đề... Thiên...Thiên... Thiên...

Tôi liên tiếp gọi tên hắn. Cuối cùng cũng mở mắt, lơ mơ nhìn tôi. Sau đó hắn với cái điện thoại xem giờ. Anh trai tôi thường hay đặt giờ chạy trước nhưng không bao giờ ở nhà dậy đúng giờ. Thực tế đã chứng minh. Hắn nhìn đồng hồ rồi nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn.

- Con điên này, mày có để cho anh ngủ không? Mới có 8 rưỡi, gọi dậy làm cái gì? Cháy nhà à? CON gái con đứa lớn từng này rồi mà vẫn còn to mồm như thế. Mày có tin mày ế không. Gọi anh mà cứ như tạt nước

vào mặt người ta ấy. Mày lại đập cửa chứ gì. Anh mày nhìn cái cửa phòng là biết nó bị mày đập hơn đánh trống rồi...

Ừ, cứ thế tôi bị hấn nói cho một thôi một hồi. Cuối cùng để hấn ngậm mồm tôi đành thanh thản buông một câu.

- Thánh sống, thánh cứ ngủ đi, thần không làm phiền!

Hấn nghe thế không cả lên tiếng chối. Mặt dày mà nhận luôn.

- Tốt lắm!

Tôi chưa vội bước ra khỏi phòng mà mở tung cái cửa sổ của hấn. Sau đó thênh thang bước ra ngoài, không thèm đóng cửa luôn. Đi đến cầu thang, mờ hồ tôi cảm thấy có đũa chửi thâm mình....

Xuống nhà, lại thấy có thêm vài nhân lực. Đó là em gái thứ 2 của bố tôi. Cô là chị của chú đã mất. Nói chung thì cô vẫn còn rất xinh gái đi. Đặc biệt cưới được chồng giàu. Chú tôi ngoài cái da ko trắng ra thì cái gì cũng tốt, hiểu tôi hơn cả thằng con trai duy nhất của chú. Nó tên là Hiếu, ồm cũng cao ráo, gầy, kén ăn, được cái tốt bụng, học giỏi, da trắng, hơn tôi một tuổi. Tôi đặc biệt thích cái lí tưởng sống của nó. Không học đại học. Tốt nghiệp cấp 3 làm nghề tự do, theo bố mẹ làm việc.

- Cháu chào cô chú._ Tôi từ cầu thang chào vọng xuống.

- Em chào chị._ Hiếu chào tôi.

- Ấy da, hôm nay mới thấy mặt cô._ CHÚ cười tươi nhìn tôi.

- Thế mẹ với Thiên đâu?_ Cô hỏi tôi.

- Mẹ ra ngoài còn Thiên đang ngủ ạ_ Tôi lễ phép trả lời.

Vừa dứt câu, mẹ tôi xách túi lớn, túi nhỏ vào nhà.

...

Sau đó tôi lại tiếp tục bị hành xác ở trong nhà bếp.

- Nhi, con đi gọt khoai tây cho vào nồi đi.

-....

- CHị Nhi ơi, lấy hộ em cái thớt...

-...

- Nhi ơi, con xem đi làm măng đi.

-...

- Nhi ơi con đi sắp bát đi.

Tôi vừa mới gọt vỏ măng xong. Lại nghe được câu kia của mẹ thì uất ức không chịu nổi rồi. Ngẩng mặt ra cửa thì thấy bố tôi bước vào.

- CHÚ đi đâu rồi?_ Tôi hỏi bố.

- Chú với cô ra dọn mộ rồi._ Bố tôi nhìn qua mấy món ăn rồi trả lời.

- Bố rảnh đúng không? Con giao cho bố món măng nhân danh bếp trưởng. Thế nhé!_ Tôi khẳng định một cách chắc chắn rằng bố tôi sẽ giúp.

Và thế là bố tôi ở đó làm món măng.

- Mày giỏi đấy._ Trước khi làm không quên bồi cho tôi một câu “khen”

Tôi chả vờ cười lớn sau đó đi sắp bát đĩa, lau liếc các thứ.

...

Vừa xong việc này thì cái giọng ra lệnh ấy lại vang lên.

- Nhi con ra xem ai đến.

- Ai đến thì đến. _ Tôi đáp lại.

- Khách thì sao?_ Mẹ tôi trừng mắt.

- Khách thì tự biết thấy không có ai đi về. Mà thể nào chả là người nhà. Người nhà sẽ tự biết vào bếp. Mẹ cứ làm món thịt nướng của mẹ đi._ Tôi cũng không vừa, cau mày lớn tiếng đáp.

.....

Rồi đến giờ ăn. Tôi lại vô cùng bức xúc. Lúc làm thì đầu ra chưa tới 10 mạng người thế lúc ăn sao lại gấp đôi. Tôi gõ gõ cái bát tuyên bố.

- Xin phép cho cháu nói thẳng. CHứ lần sau chú thím đi sớm đi, không đến cũng phải phải lủ nhỏ ra giúp chứ. Cả cái mâm cơm này, có món nào không có cháu động tay.

Tôi liếc qua “thánh sống”

- Anh ấy, ăn ít thôi, rồi tỳ nữa đi mà rửa bát.

...

Tôi căn bản không thể tin rằng các chàng rể và nàng dâu của bà tôi lại lười như thế. Sau bữa ăn tôi chính là con hầu ngồi rửa một đống bát đĩa. Nhìn thôi đã thấy hoa mắt. Đang hí hục rửa thì cái thằng lớn hơn tôi 6 tuổi, đã là ông bố trẻ rồi lớn vồn trước mặt tôi cười cười.

- Ấy, chị em chịu khó nhé.

Quả nhiên, nó vừa khen dứt câu thì đặt thêm một cái bát, một cái đĩa nữa vào.

Tôi chưa kịp phát biểu câu gì, nó đã cong đuôi chạy mất vô nhà.

Chuyện chưa có hết!!!

Khi tôi rửa bát xong vào nhà. Ấy, mọi người đang ăn dưa, ăn bánh kẹo, ăn... Tuy nhiên cái gì cũng còn rất ít. May sao tôi ko phải đĩa tham ăn, nếu không sẽ bị ngược chết.

Tới lúc mọi người ra về. Thằng anh ngồi vắt vẻo trên ghế nghịch điện thoại. 5h chiều, bố đi chơi thể thao.

- Lau nhà đi con. Nhà toàn mùi rượu bia._ Mẹ tôi bước ra ngoài, không quên dặn một câu.

- Không phải lau, để đầy cho thơm._ Tôi bực bội ngồi xuống ghế.

- ĐỪng có linh tinh, đi đi._ Mẹ tôi lại nói.

Tôi lần này nhất quyết không nhượng bộ. Và sau đó, mẹ tôi vừa lau nhà, vừa lẩm bẩm so sánh tôi với con nhà người ta. Tôi tức tối nghĩ luôn bữa tối hôm ấy.

Ngồi trong phòng lại nghĩ: CHắc chắn đi lấy chồng cũng không khổ bằng ở nhà mẹ đẻ!

.....

(Cầu đọc giả bình luận!)

46. Chương 45

“Cạch”

Cánh cửa phòng khách sạn được mở ra. Hai người đàn ông dìu một người vào phòng, để người đó ngồi lên ghế. Cậu ta có lẽ bị thương ở đùi. Hai người kia thì một người khăn trương một người sốt ruột.

Hiếu vừa băng bó vết thương cho Vũ vừa nói chuyện. Lâm đưa cho Vũ cái khăn mặt lạnh rồi ngồi xuống gần đó.

- Cũng may là em tới..._ Vũ nhìn Lâm nhẹ giọng nói.

- Tốt lắm._ Hiếu cũng khen một câu.

- Anh sẽ không sao chứ? _ Lâm hỏi Vũ.

- Đừng lo, chuyện này cũng như cơm bữa ấy mà_ Vũ mỉm cười nói với Lâm.

Hiếu đứng dậy vào phòng thay đồ. Lúc sau bộ đồ bụi bẩn đã biến mất. Khoác trên người là bộ quần áo ngủ. Anh ném cho Lâm hai bộ đồ tương tự, chỉ khác họa tiết trang trí.

- Anh thật là..._ Vũ mặt nhợt nhạt nhưng vẫn không quên lên tiếng oán trách Hiếu.

- Như thế này mới giống ba anh em. Mau thay đi. Anh sẽ xuống dưới gọi đồ ăn rồi mang lên. Không thể để phục vụ vào phòng được. _ Hiếu dặn dò rồi rời khỏi.

Lâm vẫn ngồi đó, mặt xem chừng là cắt không ra giọt máu nào. Hiếu vỗ vỗ vào tay cậu.

- ĐỪNG lo, rồi sẽ quen...

.....

Mấy ngày nghỉ này Nhi ở nhà vẫn luôn ngủ là chính, rảnh thì ngồi làm bài tập. Thỉnh thoảng bị sai vặt. Bốn ngày sau cô cũng rời khỏi nhà, đi cùng anh cô ra HN. Cũng may là anh cô có việc gấp nếu không, cô chắc chắn sẽ phải ở nhà hai ngày nữa.

Trước khi rời đi, Thiên không quên đưa em gái mình đi mua quần áo. Cô vui lắm, cứ liên tục nịnh bợ mãi.

- Không cần cảm ơn đâu, đây chính là quà sinh nhật._ Thiên ngồi ở ghế xem cô em lựa đồ, từ tốn nói.

Cô lúc này mới ngáy ra. Hóa ra cô đã cứ thế mà quên mất sắp tới sinh nhật mình.

- Nhưng mà cũng phải 1 tuần nữa mới đến._ Cô nói.

- Đề phòng anh bận, mày lại nói anh vô tâm._ Anh cô đứng dậy, cầm một cái áo nỉ có mũ màu xanh dương, có trang trí hình quả dâu tây, đưa tới trước mặt cô.

- A, mắt thẩm mỹ tốt._ Cô nhận lấy cái áo.

Sau đó đem tới trước quầy thanh toán, 2 cái áo, 1 cái quần, 2 cái váy. Anh cô im lặng đứng nhìn nhân viên tính hóa đơn.

- Anh, mua thêm một bộ đồ con nữa nhé?_ Cô cầm một bộ lên, cố tình quơ quơ trước mặt anh trai để chọc giận.

- Mày...Thôi được._ Thiên quay phắt mặt đi, không thèm nhìn mặt cô nữa.

Cô thì vốn dĩ định trên thế mà cuối cùng có thêm một bộ. Mấy cô nhân viên nữ cứ nhìn anh trai từ lúc, thấy cảnh này cũng phải bật cười.

Lúc đi ra, anh xách hai túi đi trước, cô xách hai túi đi sau. Mấy cô nhân viên mỉm cười, nói nhỏ với cô.

- Anh trai cô tốt thật đấy. ĐỪNG là hiếm có._ Một cô trong số đó nói thế.

- Ấy, là do tôi dạy dỗ cả đấy._ Cô đắc ý nói rồi đuổi theo anh trai.

Trên xe, anh lờm cô một cái sâu sắc.

- Mày đừng tưởng anh không nghe thấy mấy câu đó._ Thiên lạnh lùng tuôn một câu.

Cô:....

CHính là im lặng, ngoan ngoãn ngồi đó cười trừ. Nhưng mà cô lại vô cùng lo lắng. 4 ngày rồi cô cũng chưa hề liên lạc được với Lâm. Hỏi đám bạn cùng phòng thì đều nói anh ở lại, không đi MC.

....

Đứng trước cửa kí túc xá, gõ cửa rất lâu, rất lâu. Cũng không có ai ra ngoài cả. Lúc ra ngoài thì thấy Lâm đang đi cùng thầy Du. Cô cũng không ngại.

- Em chào thầy.

Như nhìn thầy anh còn lành lặn, hoàn mỹ thế kia, cô cũng bớt lo lắng phần nào.

- Ừm. Sao em lại từ kí túc xá nam ra thế?_ Thầy Du ngạc nhiên hỏi.

- Em tới tìm anh Lâm, mẹ anh ấy, nhờ em chuyển ít đồ._ Cô chính là nói dối không chớp mắt.

- Ồ, hàng xóm học cùng cơ à._ Thầy Du nhìn sang Lâm vẫn đang im lặng, nhưng trên mặt lại lộ rõ vẻ vui tươi.

- Cũng tại mẹ anh đấy không liên lạc được. _ Cô lườm anh._ Rốt cuộc 4 ngày nay anh đi đâu?

- Anh...

Lâm vừa mở miệng định giải thích thì thầy Du đã xen vào.

- Nó đi làm chút chuyện cho thầy. Là chuyện không có liên quan tới internet, lại để điện thoại ở phòng. CHO nên mới thế. _ Thầy vỗ vỗ vai Lâm._ CHÚt gọi điện về cho mẹ khỏi lo.

- Vàng _ Lâm gật đầu.

- Vậy thầy đi đã._ Thầy mỉm cười đôn hậu rồi đi mất.

....

Dãy hành lang chỉ còn lại cô và anh. Cô nhìn anh một cách tỉ mỉ. Tới nỗi Lâm còn cảm thấy áy náy trước cái nhìn đó thì đành lên tiếng trước.

- Em nói mẹ anh nhờ em?_ Anh có chút hồ nghi, chắc chắn là bịa đặt.

- Là mẹ kế tìm anh._ Cô cười giảo hoạt rồi trả lời.

Anh nghe xong liền giơ tay lên cốc một cái vào đầu cô.

- Vợ vẫn, em hãy ngoan ngoãn làm con dâu của mẹ anh đi._ Anh nói rồi kéo cô ôm vào lòng.

- Nếu anh còn chơi trò mất tích không nói trước thì em sẽ làm mẹ kế anh thật đấy._ Cô nói dứt câu, liền từ tốn kéo cổ áo len xuống, cắn một cái thật mạnh vào vai anh.

ANh giật mình nhưng không đẩy cô ra.

- Đồ độc ác_ chỉ nhẹ nhẹ nói một câu, trong ngữ khí ấy, vừa là thương, vừa là đau, vừa là yêu, vừa là nuông chiều.

Tới khi cảm thấy mùi tanh ngọt ngào của máu xộc lên mũi, cô mới buông anh ra. Anh cố gắng nhìn vết cắn. Hơi lắc đầu nhẹ nhìn cô.

- Về nhà mẹ không cho em ăn thịt sao?_ Tự dưng cảm giác muốn chọc tức bạn gái của anh nổi lên..._ TRời ạ, hay là muốn thành ma cà rồng rồi.

-...

- Sao thế bảo bối? Có cần anh dẫn em về ăn cơm nhà mẹ chồng trước không?

-...

- Lần sau không được cắn anh mạnh như thế, chảy máu thế này lâu lành lắm đấy.

-...

- Chả nhẽ em không thương anh?
 - ĐÔNG LÂM..... _ Cô hét lên. Tưởng chừng là chim cách đây 100 mét đều bay cả rồi.
 - Anh đây._ Lâm ngọt ngào cười nhìn cô.
 - ANh mà còn dám nói với em bằng cái giọng điệu khi này em cần chết anh._ Cô hùng hổ tuyên bố. Anh lúc này thì bật cười, kéo cô lại, khoác vai.
 - Đi, chúng ta đi ăn trưa thôi._ Anh cứ thế kéo cô theo.
 - Hừm... Lần này tha cho anh..._ Tuy vẫn còn hậm hực nhưng mà cái bụng nhỏ của cô cũng sôi rồi.
 - Anh xin lỗi, là anh quên điện thoại. Lần sau sẽ không như thế nữa._ Lâm dùng cái giọng nhẹ nhàng nhất, ngọt ngào nhất, trẻ con nhất nói với cô.
- Trước sự quyến rũ của cái giọng điệu bi thương đó, cô đành phải bật cười bỏ qua cho anh. Hai người cùng nhau hạnh phúc dùng bữa.
- Ngày tháng bên nhau lại cứ thế bắt đầu....

47. Chương 46

Trước sinh nhật cô 3 ngày.

...

Tan trường, đám sinh viên ồn ào rời đi. Cái thời tiết rét như thế này khiến không một ai muốn ở ngoài trời. Nhưng cô thì không, cô đặc biệt thích mùa đông. Thích hít thở hơi lạnh này.

- Cậu đi ăn không? Mình mời._ Tuyết Tuyết xoa xoa hai tay vào nhau, đi bên cạnh cô.
 - Hừm, mình phải đi qua tiệm sách luôn rồi. Chị ấy nhờ mình thay ca._ Cô tỏ vẻ tiếc nuối. Ăn free kìa.
 - Hầy, sao cậu suốt ngày đi làm thế. Không thì cũng mất tích. _ Phong bên này lắc đầu ngán ngẩm.
 - Thôi được rồi, thế để khi khác dẫn cậu đi ăn đồ nướng sau._ Tuyết Tuyết vuốt vuốt lưng cô, an ủi.
- Đi được vài đoạn, Tuyết Tuyết lại rủ Dương Minh Phong đi ăn. Hai người đi một hướng, cô đi một hướng. Dương Minh Phong sờ tay trong túi áo khoác dạ màu xanh dương, cái cổ đeo một chiếc khăn bản to màu trắng, đã vô tình che mất nửa khuôn mặt.
- Hôm nay tớ phải uống thật say mới được. Phong, không say không về nhé?_ Tuyết Tuyết nói chuyện rất vui vẻ, mắt luôn đặt trên người Phong.
 - Hờ...có hôm nào không say không về sao?_ Phong đưa mắt sang hờ hững nhìn cô.
 - Hi...Nhưng mà...

Tuyết Tuyết chuẩn bị nói gì đó thì bị Phong nói xen vào.

- Tớ nói này, gần đây cậu cũng có chuyện gì buồn đâu chứ...Cho nên hôm nay bỏ rượu bia đi, chúng ta ăn một bữa bình thường có được không?

Nói tới đây Dương Minh Phong có hơi lo lắng. Mấy lần trước về nhà đều là bố mẹ cậu còn bận, chứ phát hiện ra thì cậu chưa chắc có thể bảo toàn tính mạng. Tuyết Tuyết nghe xong thì nụ cười trên môi bỗng ngừng lại, cứng ngắt.

- Phong này, Thực ra....
- Tuyết Tuyết, cậu không cần tìm lý do để mình uống cùng cậu. Hôm nay chúng ta ăn cơm. Đi nhanh nào.

Như hiểu được Tuyết Tuyết định nói gì, cậu liền xen vào nói. Sau đó vội bước đi nhanh chóng. Chẳng hiểu sao, tim cậu đột nhiên lại đập nhanh như thế.

Tuyết Tuyết ngơ ngác nhìn bóng dáng người con trai phía trước ngày càng xa dần. Rồi cũng nhanh bước đuổi theo.

“Cậu không thích tôi đến thế sao? Tôi nghe tôi nói hết một câu, cậu cũng không muốn nghe. Tôi không phải là muốn cùng cậu uống rượu. Tôi chỉ đơn giản là muốn ở bên cậu. Chính là cố tình lấy hơi say mà mạnh mẽ thổ lộ với cậu. Nhưng mà tình cảm này có lẽ tôi nên chôn giấu thật sâu. Đáng nhẽ ra nó không nên có... Giá mà cậu thích tôi bằng 1 phần mười cậu thích Uyên Nhi...”

....

Uyên Nhi ngồi ở quầy thanh toán trong cửa tiệm, vui vẻ đọc sách. Một lúc sau có một đám nữ sinh cấp ba rẽ vào, hân hoan cười với chị nhân viên là cô. Vừa ghé mắt lại sách, nhìn được một dòng thì cái chuông ở cửa lại kêu lên. Cô ngẩng đầu, bắt gặp một nụ cười dịu dàng. Cô hạnh phúc chạy lại.

- Nhớ anh không?_ Giọng nói trầm ấm vang lên.

- Nhớ._ Cô mỉm cười tươi hơn, nhỏ nhỏ lên tiếng.

- Bữa trưa cho em này._ Anh đưa cho cô một cái túi.

Cô mở ra xem, nét mặt không thể nào hạnh phúc hơn. Kéo anh lại cái bàn gần đó ngồi xuống. Đặt cái túi lên bàn, rồi nắm lấy tay anh.

- Đã bảo bao nhiêu lần là ra ngoài phải đeo gang tay rồi... chẳng nghe lời gì cả. Mà khăn đâu?_ Cô hỏi.

- Anh quên đem ra đây rồi. Thôi mà, không cần lo cho anh. Em ăn đi, kẻo bị đói._ Anh vuốt ve mái tóc mượt mà của cô.

- Đợi đã, anh ngồi đó đi.

Cô đứng dậy, ra thanh toán cho đám nữ sinh. Trong lúc cô đang nhập mã hóa đơn. Một nhỏ cao ráo, khuôn mặt thanh tú nhìn cô, rồi lại nhìn chàng trai phía bên này.

- Chị...Cái anh ngày trước đến tiệm của chị đâu rồi?_ Nhỏ đó nhỏ giọng hỏi.

Cô hơi bối ngỡ nhìn lại nhỏ. Anh nào? Rồi cố gắng lục tìm kí ức. Và cuối cùng cũng hiểu. Họ hỏi Nam...

- À, chị cũng không rõ. Lâu rồi chị cũng chưa gặp.

Cô thân thiện trả lời. Đám nhỏ ù ù gật đầu nhìn nhau. Lại có một nhóc nữa, chỉ chỉ vào Lâm rồi hỏi cô.

- Anh ấy, là bạn chị à?

Cô nghe thế thì bật cười, cái răng khểnh duyên dáng lại làm đám nhóc ghen tỵ.

- Thiếu rồi, là bạn trai của chị.

Cô tự hào nói. Mấy đứa lại có biểu hiện tiếc nuối. Chúng trả tiền xong không quên nói mấy câu trước khi ra về.

- Ôi, chị có phúc ghê ý.

- Rất cuộc chị học trường nào mà có quen lắm trai đẹp thế...

-...

Đối diện với mấy câu này, cô chỉ biết cười trừ. Sau đó, nhanh chóng ngồi xuống bên anh, gỡ hộp đồ ăn ra ăn. Cái miệng rãnh ra là trêu chọc anh.

- Lâm à, là em có phúc hay anh có phúc?

- Không phải em,cũng không phải anh._ Anh vừa lướt facebook, vừa trả lời.

- Thế là gì?_ Cô ngẩng đầu hỏi anh.

- Là chúng ta có duyên..._ Anh nhìn cô, nở nụ cười tươi như nắng ấm.

Cô bấu môi rồi lại cúi đầu ăn. Vài lọn tóc trượt từ vai xuống, khiến cô ngồi ăn cứ phải gạt gạt tóc. Anh thấy thế liền nắm tóc cô lại phía sau lưng bằng tay trái. Tay phải tiếp tục nghịch điện thoại. Cô cũng chẳng mấy để tâm điện thoại anh có cái gì, vẫn cứ ăn như thường.

Ăn xong quay sang nhìn, anh vẫn là nhìn cái điện thoại cười. Cô nhìn cái vẻ này, tự dưng thấy đáng ghét. Liền dặt điện thoại anh, nhìn thử coi cái gì mà khiến anh cứ tùm tùm cười.

- A...Anh khuyên em tốt nhất đừng đọc._ Trước lúc cô đọc, anh khuyên cô một câu này.

Cô nghe thế lại tưởng có gian tình gì, càng muốn đọc. Kết quả đọc rồi thì giờ khóc giờ cười.

"Tin nhắn nhóm: AE kí tặc.

sadasdasdas: Thăng Lâm đâu. Triệu hồi thăng Lâm -_-

Mạnh máu me <3: đi=" gặp=" chị=" nhà=" rồi.=" tìm=">

Gọi tao là Đức: Lại link 16 phút chứ gì #Sad

Sadasdasdas: Vớ vẩn.

Mạnh máu me <3: link=" 18=" phút???">

Sadasdasdas: Đúng rồi đấy.

Gọi tao là Đức: Còn lâu nó mới về. Ai bảo mày để ở máy nó làm gì.:P

Sadasdasdas: Thì hôm nay mới lấy máy về. Mà chán quá chả có gì làm.

Mạnh máu me <3: chơi=" game=" mẹ=" đi.=" suốt=" ngày=" link.=" tao=" mà=" bt=" trc=" mày=" biến=" thái=" với=" cả=" damdang=" thể=" tao=" đã=" đ=" ở=" cùng=" rồi.=">

Sadasdasdas: cc!!! Lâm... Lâm...

Gọi tao là Đức: Bố mày đây con.

Sadasdasdas: Nếu không phải cái Nhi nó treo lệnh truy sát tao 24 giờ thì tao đã không phải khổ sở thế này rồi. Đợi tao ra Hn tao giết chúng mày theo.

Mạnh máu me: Tao mách em đâu. Lâm đâu, Tao biết mày seen mà. Kêu em đâu trả thù đi.

...."

CỒ nhìn anh chăm chăm. Khuôn mặt anh bây giờ xem chừng là rất gian tà. Khóe miệng hơi hơi nhếch lên nhưng chưa hẳn là cười. Ánh mắt mở to nhìn cô.

- Nghe và trả lời trọng tâm nhé?_ Cô nói.

-..._ ANh gạt đầu.

Cô: Sadasdasdas là thăng nào?

Anh: Sơn.

Cô Link để ở máy tính của anh?

Anh: Vâng ạ.

Cô: Link ảnh có xem qua?

Anh: Không ạ.

Nghe tới đây, cô nghiêm túc nhìn anh. Sau đó hơi dịch sát mặt vào mặt anh. Nhìn anh bằng ánh mắt quái dị. Đến khi môi cô chỉ cách môi anh 4cm. Anh chớp mắt liên tục, môi có xu hướng mím lại. Lúc này cô mới ngồi lại, miệng bật cười lớn.

- Hahaha....hahhaa.

Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy cô cười như thế. Ừm... điệu cười này có vẻ được sắp đặt trước.

- Em cười cái gì chứ?_ Biết mình bị troll, anh đen mặt hỏi cô.

- Anh là con trai đấy. Thế mà dám không chớp mắt nói một câu không ạ. Liếc mắt một cái cũng hiểu.

ANh:....

Nhìn cô như thế, anh tuy cảm thấy bản thân có chút tủi thân nhưng chỉ số hạnh phúc lại tăng vô cùng cao.

.....

Yêu nhau là thế. Hạnh phúc là thế. Người ta luôn luôn không muốn giấu nhau điều gì cả. Nhưng mà không phải muốn nói dối là được. Chỉ cần hiểu nhau, chỉ cần quan tâm nhau nhiều, thì người ta có làm một cử chỉ nhỏ cũng biết là có vấn đề. Không gì có thể qua mắt nhau, chỉ là người ta lựa chọn tìm hiểu tới cùng hay cố tình cho qua ngay dưới mí mắt. Trong tình yêu, sự tin tưởng và tôn trọng chính là hai yếu tố quyết định sự lâu dài của cuộc tình. Liệu một chàng trai có tiếp tục ở cạnh một cô gái mà mình đã không còn tin tưởng không? Liệu một cô gái có yêu một chàng trai không có một tí tẹo nào tôn trọng mình không? Có, nếu như ngu ngốc!

48. Chương 47

Hai năm sau...

Ngày sinh nhật Uyên Nhi

7 giờ tối.

4 chàng trai đã chuyển ra ngoài. Họ thuê một căn nhà trọ hai tầng vô cùng xinh đẹp. Tầng dưới ánh điện hắt qua cửa sổ kính. Trong phòng khách có ba chàng trai đi đi lại lại. Căn phòng được trang trí tươi sáng hẳn lên. Những ruy băng màu xanh lơ lửng buộc các quả bóng hình trái tim màu trắng. Đóa hoa hồng cắm ở lọ còn vương nước sương. Những cây nến được xếp viền quanh phòng còn nguyên mùi sáp mới. Chiếc bánh sinh nhật hình trái tim đặt trên bàn lại vô cùng bắt mắt với cây nến là cô gái cắm phía trên. Dưới ngăn bàn là một túi bánh kẹo, nước ngọt. Rồi họ bỗng đứng lại...

- Rốt cuộc mấy giờ nó mới về?_ Mạnh nhìn Đức hỏi.

Đức ảo não nhìn điện thoại.

- Nó chỉ nói là chắc chắn nó sẽ về trước lúc chị dâu tới. _ Đức nói.

- Giời ạ, bao nhiêu ngày thầy giáo không chọn lại chọn đúng vào cái tuần này. _ Sơn vỗ vỗ vào cái gói ôm về uất ức.

- Liệu có chuyện gì không?_ Đức nhỏ giọng nói một câu.

“Bốp”

Sơn nhanh chóng đập vào lưng nó. Rồi không ai nói gì, cả phòng chìm vào im lặng.

5 phút...

10 phút...

7h 30 phút...

“Cạch”

Cánh cửa mở ra. Cả ba người nín thở, đứng dậy. Bước vào trong là Lâm, cậu xách một chiếc túi màu đen trắng. Cậu chốt cửa, quay người lại thì đã khụy xuống. Ba chàng trai còn lại vội vàng chạy tới bên cạnh đỡ.

- Sao thế? Bị thương?_ Mạnh hỏi.

Họ từ từ cởi bỏ áo anh. Phía trong chiếc áo len màu trắng đã thấm một góc bụng màu đỏ...Họ giúp anh xử lý vết thương sau đó thay bộ đồ mới nhanh chóng. Sơn vội vàng đi thấp nền. Chiếc áo cùng khăn bông đã bỏ vào túi đen, ĐỨC chuẩn bị mang đi vứt thì...

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên.

- Chết rồi..._ Đức than nhỏ sau đó liền vứt túi đồ vào thùng rác. Lắp mấy vỏ hoa quả lên phía trên.

Cậu nhìn lại phía bên, mọi người đều đã sẵn sàng. Lâm bước tới mở cửa. Một cô gái xinh xắn trong cái váy len màu đỏ thẫm, khoác áo phao dáng dài có mũ lông màu trắng. Nhìn thấy Lâm cô nở nụ cười rạng rỡ rồi ôm anh vào lòng. Lâm thì sững lại...sau đó vô cùng bình tĩnh đóng cửa, lê từng bước có cô đang dính trên người vào phòng. Ba cậu bạn hết sức lo lắng.

- Nào Nhi, chị có cần phải làm thế không? Vừa gặp nhau chưa nói câu gì đã ôm ôm, áp áp. Định cho lũ cậu độc thân ăn no sao?_ Mạnh lườm lườm cô.

Cô thấy thế mới buông Lâm ra. Đứng nhìn phòng khách của họ. Ánh nền màu vàng lung linh tỏa sáng. Lại thấy Sơn bê đến chiếc bánh sinh nhật đã thấp nền. Lâm nhận lấy, giơ trước mặt cô.

- Ước đi nào!_ Lâm nhìn cô bằng ánh mắt âu yếm nhất, nở nụ cười tươi.

Cô mỉm cười gật đầu. Rồi mãi mới nhắm mắt lại để ước. Ước xong thì bài hát happy birthday mới vang lên. Cô bật cười, đây là lỗi kỹ thuật rồi.

“phù”

Nến tắt. Cả 3 đứa con trai cùng vỗ tay. Tiếp đó không rõ ai mở màn chỉ biết chưa đầy 15 phút sau, cả mặt ai cũng dính một chút kem. Vì là mùa đông nên họ không bôi vào người, chỉ bôi vào mặt. Cả lũ tranh nhau vào nhà tắm rửa mặt.

....

Cô ngồi dựa vai anh ở một góc sofa, nhàn hạ ăn bánh. Ba chàng ngồi phía đối cũng tương tự.

- Lần này anh mất tích hơi lâu đấy._ Cô trầm giọng nói.

ANh thoáng toát mồ hôi.

- Dạ...

- Không sao, em biết cả rồi.

Nghe câu này anh bỗng trợn ngược mắt lên. Cảm tưởng như không tin vào tai mình. Sao cô có thể biết chứ. Lại nhìn ba thằng ngồi đối diện, chắc chắn là chúng nó nói.

- Anh đi làm thêm cho thầy chứ gì? Việc đấy thì cần gì phải giấu. Em chẳng qua là nhớ anh thôi._ Cô chậm rãi nói ra câu này.

Tim mọi người tới lúc này mới có thể ngừng đập liên hồi. Dường như Sơn hoảng loạn nhất, vội cầm cốc nước ngọt lên uống hết một hơi. Đức thì quay mặt đi nhai nốt cái bánh. Riêng Mạnh trên mặt lại mang ý cười.

- Công chúa của em, em xin lỗi đã làm chị nhớ em. Năm nay tốt nghiệp xong em sẽ không làm nữa. Ngoan ngoan kiếm việc không cảm gặp người thân, để em có thể gặp chị mỗi ngày._ Lâm nhỏ nhẹ nói, như giót mật vào tai.

Ba đứa con trai phía đối lại được một lần nữa biểu cảm hết sức phong phú. Đứa thì giả vờ nôn, đứa thì ngoáy tai, đứa lại bấu môi.

Riêng cô, nghe xong câu này vừa vui, vừa cảm động lại cũng vừa biết là anh nịnh mình. Nói chung vẫn là vô cùng hạnh phúc.

- Hơ, em thấy nhà có mùi tanh, tưởng ăn cá. Hóa ra ăn đường._ Cô ngồi thẳng dậy lườm anh.

Mặt anh thoáng cái biến sắc. “Tanh”??? Nhanh chóng hòa hoãn lại sau vài giây. Cái miệng lại ngọt ngào lên tiếng.

- Aaa...chị không thích mùi cá, anh quên mất. Là tại chúng nó cứ đòi ăn đấy.

Cô giở khóc giở cười. Từ bao giờ chàng trai của cô lại có cái tính nết này. Rõ ràng là anh cũng thích ăn cá, thế nhưng từ khi yêu cô thì không ăn nữa. Ba chàng trai thấy mình bị đổ lỗi trắng trợn, không thể chối cãi, cũng không thể tiếp nhận. Thế là đành bật tivi lên coi ca nhạc nước ngoài.

- Không sao, anh thích gì cứ việc làm. Cô gái kia xinh nhỉ?_ cô vừa coi ti vi vừa nói.

- Chị nói xinh thì là xinh._ Anh vuốt ve mái tóc đã dài của cô, nhẹ nhàng trả lời.

- Thế xinh hơn em rồi._ Cô cười cười nói.

- Đâu chứ, em là công chúa xinh nhất của anh rồi._ Anh nhìn kĩ cô gái trong tivi, thấy cũng bình thường.

- Bậy nào. Nhìn cô ta vòng nào ra vòng nấy, em thì như cái bánh mì.

Cô nói xong câu này cả 4 người con trai đều bật cười ha hả.

- Em nói câu đấy không thấy ngượng à?_ Mạnh không chịu nổi nói xen vào.

Cô lập tức trừng mắt, đối phương cũng lập tức ngậm mồm. Lại quay qua nhìn Lâm. Anh đang chăm chú nhìn cô ta. Rồi quay sang ngắm nghía cô một hồi.

- Màu tóc của cô ấy cũng đẹp thật. Tươi sáng, không đen tối như em._ ANh bẹo má cô rồi vui vẻ nói.

Cô nghe thế cũng nở nụ cười, sau lại tát yêu anh một cái. Anh giật mình cầm lấy tay cô, không hề để ý mình vừa bị tát.

- Ôi, có đau không?_ Anh xoa xoa bàn tay cô, yêu chiều hỏi.

Cô đúng là không biết nói gì hơn.

- CHị à, cái tay vàng ngọc này, đến bố mẹ chị còn không nỡ sai việc nặng. Thế mà chị làm thế không sợ tay xấu sao? Như thế để lại ấn tượng xấu trước mặt bố mẹ vợ mất..._ Câu sau là anh vừa lắc đầu, vừa nói nhỏ cho mình mình nghe.

Cô đương nhiên là nghe thấy. Liền cương chiều hôn anh một cái thật kêu. 3 tên kia nhất quyết không quay lại nhìn, vì nhìn chắc chắn là mình thiệt...

- À, quà sinh nhật của chị. _ ANh lúc này mới đưa cô một cái túi.

Cô chưa vội mở quà, lại nhìn anh soi xét.

- Khéo em không hôn anh là anh không đưa quà đâu đúng không?

- Vậy hôn cái nữa đi có thêm quà đấy._ Anh mặt dày đưa má lên.

- Hahaha, mơ đi cưng...

....

“Thời gian sẽ không là gì với những cặp tình nhân yêu nhau thực thụ. Là xuất phát từ tận tâm can. Họ có thể thấy mình già đi nhưng tình yêu của họ thì trẻ mãi. Họ có thể soi xét nhau nhưng không bao giờ không tin lời đối phương nói. Người ta hay nói yêu lâu sẽ nhạt dần. Không phải thế, đừng đổ lỗi cho tình yêu khi nó không hề sai. Có thể là cả hai người sai. Nhưng một tình yêu lâu dài mà vẫn mặn nồng là có thật. Chỉ là bạn chưa gặp đúng người. Chỉ là bạn chưa tới đúng thời điểm. Hoặc về sau đó, bạn không thể tiếp tục hạnh phúc một mình thì là số phận, không phải thời gian!”

49. Chương 48

Mấy hôm nay trời thích mưa quá. Cứ tới chiều liền mưa một mạch tới đêm khuya. Hôm nào anh cũng đến dỗ cô. Cô sợ tiếng mưa rơi. Không biết tâm lý như này đã xảy ra từ lúc nào, chỉ biết cứ đêm nào mưa anh cũng hát cho cô nghe, vỗ về cô tới khi cô ngủ mới rời đi...

Hôm nay trời thật lạ. Tối tối muộn mới mưa, mưa rất to, sấm chớp cũng về theo. Nhưng hôm nay không có anh ở bên cạnh cô nữa. Anh lại mất tích từ đêm hôm qua rồi. Cô mắt mở to đọc ngôn tình trên mạng. Đã đọc hết mấy phần mới ra rồi nhưng vẫn chưa buồn ngủ. Tai thì đeo tai nghe nghe nhạc trung hoa. Thấy cái điện thoại sáng lên, cô bỏ tai nghe ra nghe điện thoại...

" Alo..."

- Uyển Nhi à? "

Cô vui mừng quá... Là Lâm.

- Anh...

- Em còn không ngủ đi, nghe mấy bài anh ghi âm mà ngủ đi _ Giọng anh nhỏ nhỏ vang lên trầm ấm.

- Vừa mới gọi điện đến đã muốn đuổi người ta đi ngủ rồi_ Cô phụng phịu.

- Anh thương em mà..._ Lâm nói.

Cô thì rất vui vẻ trả lời.

- Ấy, em biết anh thương em nhất rồi. Em cũng thương anh nữa. Yêu anh nhiều lắm.

Bên kia thoáng một hơi thở mỉm cười.

- Uyển Nhi này..._ Giọng anh nhẹ dần.

- Anh nói đi.

- Đời này...kiếp này anh thật may mắn khi gặp được em. Anh không biết được rằng ngày sau này rồi em sẽ ra sao, anh chỉ biết anh mãi yêu em nhất, mãi nhớ về em bất kì giây phút nào trôi qua... Uyển Nhi...Uyển Nhi... Anh chỉ muốn gọi tên em như thế trọn đời này. Uyển Nhi à, nghe nói chủ nhật tuần tới nắng rất đẹp, nhưng mà có vẻ như anh không đưa em về nhà anh chơi được rồi... anh bận quá. Vậy là anh không thể đứng trước mặt ba mẹ nắm tay em, kể cho họ nghe về chuyện tình đôi ta được rồi. Em nói xem, có thể bỏ qua cho anh lỗi lầm này không?

Giọng anh cứ chậm rãi, từng câu, từng câu âm áp vang lên bên tai cô. Cô mỉm cười đầy ấm áp:

- Anh yêu là duy nhất, Harry của em là duy nhất. Duy nhất của em không bao giờ sai. Có sai thì cứ để em sai này.

- Anh quên mất, nếu trời có trở lạnh trong những ngày tiếp theo thì nhớ mặc áo ấm nhé! Mặc dù sắp đến tết âm rồi nhưng thời tiết cũng không thể xem thường được đâu... Đúng rồi, không biết năm nay giao thừa anh còn có thể ở cùng một chỗ với em không nhỉ?

- Trời ạ, anh có cần phải tính xa thế không, nói tới em cũng buồn ngủ rồi này. Ngoài gia đình thì anh chính là người duy nhất em chịu ở cùng lâu như thế đấy._ Cô cười hạnh phúc nói lại.

ANH thì tiếp tục nói...

- Anh bảo này, anh sau này sẽ không có ích kỉ nữa, sẽ không có ghen nữa, càng không cố chấp... Em cứ nghe theo trái tim mình thôi... Chỉ cần em vui vẻ, hạnh phúc, anh thế nào cũng được, anh không giận em đâu...

Nghe tới đây cô bật cười.

- Này, kể cả em bỏ anh, em quên anh thì anh cũng không giận em sao? Hay chỉ hận em thôi?

- Không sao cả. Nếu sau này anh lỡ có dối lừa em thì em cứ lập tức bỏ qua anh. Nhất định phải mạnh mẽ. Không được như những năm tháng trước... chờ đợi anh như thế. Cô gái mà anh yêu là thiên thần của lòng

anh, rời xa anh thì sẽ là nữ hoàng trong lòng người khác. Mà nếu anh có biến mất thì em đừng tìm anh. Trực tiếp giận anh rồi quên anh luôn đi...

Cô tự dưng cảm giác thấy có chuyện gì đó không đúng. Anh nói nhiều như thế. Còn toàn là những lời lẽ an ủi...

- Anh đừng làm em sợ..._ Cô nói.

- Anh không làm em sợ nữa... Anh buồn ngủ quá... Tự dưng buồn... ngủ... Em mau ngủ đi... Uyển Nhi..._ Giọng anh cứ chậm dần, cứ nhỏ dần thế rồi cũng dừng lại. Tiếng tút tút kêu lên. ”

Cô nhìn màn hình điện thoại cho tới khi nó tối lại. Không còn để ý đến tiếng mưa nữa. Cô làm như anh bảo. Rồi cứ thế chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

....

Trong lúc cơn mưa vẫn đang trút xuống như một sự phẫn nộ điên cuồng, trong lúc cô đã chìm vào giấc mơ nào đó một cách vô thức... thì ở một chốn khác, tiếng xe cứu thương không ngừng vang lên. Đây chính là bệnh viện, một mảnh hỗn loạn. Phía phòng chờ, 4 chàng trai bắt lực đưa mắt nhìn theo chiếc giường bệnh vừa đẩy vào phòng cấp cứu. Mỗi người một góc ngoài chờ đợi. Họ chứng kiến từng câu nói của bạn mình, từng nụ cười của cậu ta. Đều là hạnh phúc nhưng cũng không nở rời xa. Họ không biết mình rồi sẽ có thể yêu ai được đến thế. Họ không biết liệu rồi mình có rơi vào hoàn cảnh ấy hay không.

Thay nhau theo thời gian họ đều nhìn về phía cánh cửa kia. Họ đều nỗ lực nguyện cầu, nguyện cầu cho người đó sẽ không sao... Chờ đợi, thứ mà họ chưa từng nghĩ lại ghét như vậy. Cũng chưa từng nghĩ lại ghét “chờ đợi” hai tiếng này vào hoàn cảnh như vậy. Nhưng mà ngoài việc chờ đợi họ còn có thể làm gì nữa???

....

50. Chương 49

Đọc theo dãy hành lang có một người đàn ông khác chạy tới. Nhìn vào đã thấy đến tuổi xế chiều. Bốn người kia chỉ nhìn ông rồi ngoảnh mặt đi. Trên những vết nhăn ấy bản đầu phản chiếu lên những tâm tình chua xót. Hoàng đang ngồi dưới đất đứng dậy, lấy điện thoại ra tìm số ai đó.

- Mà y định gọi cho ai?_ Đức tóm lấy điện thoại của Hoàng hỏi.

- Đã mấy tiếng rồi, chúng mày định không nói cho Nhi biết ư?_ Trong đôi con ngươi của Hoàng dường như chỉ còn lại sự mong chờ.

- Nhưng nó bảo..._ Đức đang định nói gì đó thì Hoàng đã nói xen vào.

- Nó cái gì. Mày bỏ ra._ Hoàng hất tay Đức ra rồi gọi điện cho Nhi...

Giọng Mạnh xen thêm vào

- Để tao gọi cho chị nó...

.....

Ngoài trời mưa đã tạnh, 5 giờ sáng, con phố bắt đầu vang lên tiếng xe cộ bốn phương. Bầu trời như chẳng thể sáng hơn. Trong căn phòng của cô, mọi thứ tĩnh lặng, đến tiếng đồng hồ mọi khi còn nghe rõ tiếng chạy kim nay cũng im lặng... Mờ man trong giấc ngủ tiếng điện thoại của cô dần vang lên to dần. Cô mở mắt hé hé, nhìn vào màn hình “Hoàng huynh”...

- Alo..._ Giọng cô ngái ngủ đáp.

- Uyển Nhi à, anh có chuyện muốn nói, Em dậy chưa?

Cô từ từ ngồi dậy, vuốt vuốt mái tóc, háng giọng một tiếng.

- Trước khi nói, em nói trước. Anh đừng gọi em là Uyển Nhi, Lâm rất thích gọi em như thế, để một mình anh ấy gọi thế thôi. Cho nên anh gọi Nhi thôi nhé?_ cô vừa bước vào nhà vệ sinh rửa mặt vừa nói.

-...

Bên kia đường dây bỗng lặng thinh. Cô ra phòng khách ngồi xuống ghế.

- Hoàng... Có đang nghe không?_ Cô gọi.

-... À...Nhi à, Em phải bình tĩnh nhé.... Lâm, thằng Lâm... nó..._ Nói tới đây, giọng cậu ta nghẹn ngào tới nỗi chỉ thêm một câu nữa thôi sẽ mếu máo.

Mi mắt cô bắt đầu căng lên. Cô đứng bật dậy.

- Lâm,Lâm làm sao? ANh mau nói đi._ Giọng cô đã không còn bình tĩnh nữa.

- Em tới bệnh viện trung tâm đi, phòng cấp cứu số nhất. Cẩn thận đấy....

Tim cô như thất lạc. Vội vàng xỏ đôi giày bệt màu hồng nhạt. Cầm nhanh chiếc áo khoác dạ treo ở móc. Vừa mở cửa ra, một cơn gió lạnh ập tới. Trên người vốn chỉ mặc một chiếc váy len dài, cao cổ. Người cô run lên. Ấn cửa lại rồi cô chạy nhanh ra ngoài đường. Vừa chạy vừa bắt một chiếc tắc xi...

Còn đường này cô chưa bao giờ đi, cơ hồ là đi rất lâu mới thấy tới nơi. Hỏi cô y tá đường đến phòng cấp cứu, một mạch chạy tới.

Trước cửa phòng cấp cứu, dãy hành lang lẳng lặng có 5 người. Từng gương mặt ấy cô đều vô cùng quen thuộc. Nhưng mà lại thiếu mất anh... Anh rốt cuộc ở đâu rồi? Cô đi tới trước mặt họ. Lúc này họ đã ngẩng lên nhìn cô.

- Lâm đâu? Rốt cuộc là anh ấy làm sao?_ Cô gào lên hỏi họ.

Họ đều là một ánh mắt đau khổ nhìn cô.

“Cạch”

Bỗng nhiên cánh cửa phòng cấp cứu mở ra... Các bác sĩ đi ra, phía sau có kéo một chiếc giường khác. Tất nhiên cô thấy rất rõ khuôn mặt anh mặc dù còn đeo ống thở. Cô đưa tay lên bịt miệng, từng dòng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống...

- Anh..._ Giọng cô nhỏ nhỏ cất lên theo sau cái xe đẩy.

Vài cô y tá cùng bác sĩ đứng lại nói chuyện với họ. Ông bác sĩ ấy cũng là một vẻ mặt u màu chau nhìn mọi người.

- Thế nào rồi bác sĩ?_ Thầy Du lên tiếng hỏi.

- Vết thương mất máu quá nhiều. Lại bị xuất huyết dạ dày cùng lúc. Huyết áp hạ đột ngột gây ra sốt cao. Đã phẫu thuật nhưng mà chìm vào trạng thái hôn mê..._ Bác sĩ vừa nói vừa lắc đầu.

- Vậy..._ Thầy Du nói...

- Người nhà nên chuẩn bị tâm lý. Bệnh nhân có thể ra đi bất cứ lúc nào..._ Bác sĩ nói rồi bước đi.

Vài cô y tá phía sau đi một đoạn lại nói.

- Tiếc thay, tuổi đời còn quá trẻ...

Cô ngã ngồi xuống đấy. Nước mắt không ngừng rơi. Mấy cậu bạn anh xúm lại đỡ cô ngồi dậy. Cô túm lấy áo của Sơn gần đó.

- Hãy nói là không phải đi. Không phải anh ấy?_ Cô mếu máo nhìn cậu ta.

COn mắt ầng nước của cậu cũng không chống đỡ nổi, từng hàng nước mắt chảy xuống.

- Nhi à, là thằng Lâm..._ Giọng cậu ta như lệch đi.

Cô bỗng đứng dậy, gạt nước mắt.

- Không đúng, em phải đi tìm anh ấy.

Cô nói rồi bước đi về hướng cái giường đẩy lúc nãy đi. Nhưng mà vừa đi được 3 bước, cả người đã ngã xuống. Trong lúc mắt cô tối lại ấy, cô bỗng nhiên nhận ra đây là sự thật đau khổ nhất tới giờ của cô. Trong vô thức... nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Hoàng nhanh chóng đi tới đỡ cô.

- Nhi...Nhi..._ Cậu ta gọi tên cô nhưng cô không hề tỉnh lại.

- Ý tá, ý tá..._ Đức vừa lớn tiếng gọi vừa chạy lại.

- Mau, mau đưa đi..._ Mạnh kéo Sơn cùng đi.

...

Phòng cấp cứu cửa mở trống không. Cả dãy hành lang lại chìm vào yên lặng. Chỉ còn lại người đàn ông trung niên. Ông nhìn vào khoảng không vô định.

Cậu ấy là người học trò giỏi nhất tôi từng gặp. Tôi không ngờ mình lại là người gián tiếp đẩy cậu ấy vào nguy hiểm. Nhiệm vụ lần này có 4 người đi. Chỉ có cậu ấy gọi điện báo lại hoàn thành nhiệm vụ. Thế rồi tôi còn chưa hết đau lòng vì sự mất mát của 3 con người kia thì bác sĩ lại nói cậu ấy cũng phải ra đi. Cả đời tôi chưa bao giờ ân hận như lúc này...

51. Chương 50

Mi mắt nặng trĩu, cô cố gắng mở mắt. Ánh sáng có còn chưa quen khiến cô nheo mắt lại.

- Em tỉnh rồi à?_ Đức từ ngoài phòng bước vào trong, đôi mắt vẫn còn đỏ hoe.

Cô lúc này mới nghĩ lại mọi chuyện. Vội vàng đứng dậy, túm lấy bả vai cậu ta

- Lâm? Anh ấy đâu?

Đức vừa nghe thấy thế, một dòng nước ấm áp lại chạy ra, cậu ngoảnh mặt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt cô nữa. Từ từ lấy trong túi ra một phong thư dúi vào tay cô.

- Cái này là nó viết từ lâu rồi. Nhờ anh khi nào nó không còn thì chuyển cho em...

Cô vừa nhìn bức thư trong tay vừa nghe anh ta nói.

- “Không còn”, thế nào là không còn nữa??? Anh ấy đâu?_ Cô quát lên.

- Người nhà đưa về rồi... Vừa xong... Đức mím môi, lắc đầu.

Cô sững lại một giây. Sau đó chân trần chạy ra khỏi phòng. Theo những dòng chữ Exit ra khỏi bệnh viện. Ngoài trời lại ập đến một cơn mưa phùn rất mặt. Trời tối rồi. Hóa ra cô miên man lâu như thế. Nhìn ngang dọc khắp nơi, cô nhận ra Hoàng và Mạnh đang đứng cạnh một cái ô tô. Cô chạy tới, dường như chưa bao giờ khó đi hơn đoạn đường ngắn ngủi này. Nhưng mà chỉ còn cách vài bước thôi thì cái ô tô bắt đầu chuyển bánh.

- Không...không...

- Hoàng...Mạnh...

Cô bước tới cạnh họ, chiếc xe đã xa rồi. Cô định đuổi theo nhưng Hoàng và Mạnh giữ cô lại. Cô ngồi thụp xuống đất. Dưới những hạt mưa phùn nhỏ nhẹ ấy, cả hai người đều muốn khóc, khóc thật to như lúc cái máy đo nhịp tim bên cạnh cậu ấy kêu lên một chàng dài vô vọng...

- Tại sao không giữ anh ấy lại...Tại sao lại để anh ấy đi? Em còn chưa nói được lời nào với anh ấy..._ Cô vừa khóc nức lên vừa nói.

- Đi... Chúng ta về đã. Anh đưa em về._ Hoàng kéo cô đứng dậy, nhẹ giọng nói.

- Đúng thế, trời cũng đã tối, mưa cũng mưa rồi..._ Mạnh bên cạnh cũng đỡ cô dậy.

Cô theo sức của họ mà đứng dậy. Trong tay vẫn nắm chắc phong thư. Hai người họ đưa cô về nhà. Đặt một bữa ăn đã mua trên bàn. Dặn dò cô đủ thứ chuyện rồi rời đi. Cô ngồi đó, nhìn bữa ăn trên bàn, cô không biết họ đã nói những gì nữa. Nhưng họ đi rồi.

Chiếc phong thư màu vàng đất trong tay cô được trang trí rất đẹp, đều là đồ thủ công. Cô từ từ mở phong thư. Lấy những tờ giấy đầy chữ bên trong ra...

”Uyển Nhi của anh...

Anh đã viết bức thư này vào năm thứ 3 vì anh nhận ra nhiệm vụ của anh ngày càng nguy hiểm. Anh vừa muốn bảo vệ tổ quốc, vừa muốn ngày ngày an nhiên ở bên cạnh em. Anh xin lỗi vì đã giấu em mọi chuyện. Em có thể nào đừng trách anh không, cũng đừng trách thầy Du.

Có lẽ lúc em đọc bức thư này, anh đã chẳng thể yên ổn mà gọi em một tiếng “Uyển Nhi”. Không thể ngang nhiên mà ôm em thật chặt. Cũng không thể ăn cơm cùng em nữa... Em đang khóc phải không? Đừng tưởng anh không ở cạnh mà không biết em đang khóc. Nghe anh, đừng khóc nữa, anh đau lòng lắm. Thôi được rồi, anh không bắt em khóc nữa nhưng mà em đừng vì anh mà bỏ ăn, bỏ việc. Nhất định phải sống thật tốt để anh ở nơi xa vẫn có thể vui vẻ...

Tình yêu của đôi ta tới đây là vừa đủ, có sâu đậm nhưng em vẫn có thể lãng quên. Khoảng cách của đôi ta lúc này là vừa đủ, không đủ cho một cái ôm nhưng em cũng đừng bận lòng. Đừng so đo với quá khứ trước đây. Nếu như chia tay quá phức tạp thì cách này đơn giản hơn phải không?

Đôi lúc anh muốn mình không ích kỉ nữa. Không cảm đoán ghen tuông này nọ. Nhưng mà anh không làm được. Em có thể cho anh ích kỉ nốt lần này không? Em có thể thân thiết vui vẻ cùng người khác giới, có thể yêu một người nào đó nhiều hơn anh. Nhưng mà làm ơn hay cất anh và những ngày tháng hạnh phúc vào một ngăn kín nào đó trong trái tim em. Không cần em nhớ lại, không cần em yêu anh, chỉ cần để anh ở đó với em. Như thế anh sẽ không cần nhớ nhưng em nữa vì anh luôn được ở cạnh em...

Ôi, anh viết văn tẻ quá nhỉ. Chả ra sao cả. Em hay tiếp tục sống tốt đấy! Anh không thể viết nữa rồi. Em lại nói anh nhắn tin rep lại em chậm quá.

Công chúa của anh, anh yêu em!

Đông Lâm của em! ”

....

Từng giọt nước mắt của tôi lại rơi xuống trang giấy. Con chữ nhòe đi có thấu tỏ lòng tôi lúc bấy giờ không? Tôi không muốn tin vào sự thật này. Hóa ra ông trời lại biết đánh cược, biết trao đổi đến thế.

Đừng hỏi tôi yêu anh ấy sâu đậm đến mức nào. Nếu mỗi nhân sinh trên đời này đều sống còn nhờ những lần trao đổi với ông trời thì tôi đã mất đi những gì? Tôi đã đổi bốn năm thanh xuân tuổi học trò để lấy 3 năm tình yêu chân thành. Sau đó tôi mới biết rằng, tôi vốn dĩ không phải là người đau khổ nhất. Mà là anh ấy. Anh ấy có được tình yêu 3 năm của tôi mà mất đi tất cả những năm tháng còn lại của tuổi trẻ. Tôi có chìm đắm trong nước mắt, trong uất hận mất mát thì cũng phải máng ông trời. “Ông trời là một gian thương!”.

Có lẽ tôi sẽ không trông chờ vào ông trời nữa. Nếu ai đó có yêu tôi thì xin lỗi tôi sẽ không đánh đổi nữa...

52. Chương 51

(Cô - Tôi)

Mí mắt nặng trĩu khiến tôi vô cùng khó khăn mở mắt. Lại nhìn thấy gương mặt vô cùng thân quen ấy ở ngay gần tôi. Anh ấy mỉm cười nhìn tôi. Sau đó nhẹ nhàng nói: “Hôm nay em phải đi học đấy. Mau dậy đi!”

Tự dưng tôi thấy tim mình như ngừng đập. Tôi khó khăn muốn gọi tên anh nhưng chẳng thể thốt lên lời. Tôi đưa tay ra muốn chạm vào làn da mịn màng của anh. Nhưng vừa đưa tay lên, bóng dáng anh đã biến mất. Tôi ngồi bật dậy, nhìn quanh nhà... Thế rồi lại rũ mắt xuống, lê từng bước chân nặng trĩu vào nhà vệ sinh.

Vừa đánh răng vừa nhìn vào nhân ảnh trong gương. Hai mắt tôi vừa sưng vừa thâm. Cái mũi đỏ ửng. Tôi thở dài, cúp mi tiếp tục đánh răng...

- Đã bảo bao nhiêu lần là đánh răng rửa mặt thì phải buộc tóc lên rồi cơ mà.

Giọng nói ầm áp ấy lại vang lên. Tôi nhìn thấy trong gương anh ấy lại buộc tóc cho tôi. Tôi vội vàng quay lại đằng sau tìm anh ấy... Nhưng rồi chẳng có ai cả, mái tóc của tôi vẫn xõa dài... Tự an ủi mình vài câu, lại tiếp tục công việc.

Thay quần áo xong xuôi, đeo chiếc cặp sách, tôi ngồi trước thềm cửa nhà xỏ giày. Đôi giày bóng rở màu đen trắng. Lòng tôi lại quặn lên... Đây là...đây là chiếc giày đôi của tôi và anh ấy. Cơ hồ, tôi vừa buộc dây giày xong thì tiếng anh cười nhẹ nhàng vừa vắn vang lên...

- A... Trùng hợp ghê. Chúng ta lại không hẹn cùng đi giày đôi rồi. Em buộc dây giày đẹp quá...

Có lẽ trong lúc tôi chớp mắt ngẩng lên nhìn anh thì anh đã lại đi mất. Một khoảng không lặng gió bủa vây tôi.

Bước đi trên con đường cũ. Xe cộ vẫn tấp nập, đường phố vẫn nhộn nhịp. Từng gạch hàng rong cứ chậm chậm ngang qua. Đám trẻ đầu đó cười khách khách được ba mẹ đưa đi học. Đầu thể thiếu mấy đôi tình nhân cùng nhau đi trên đường đầy hạnh phúc. Tôi nhìn vài vũng nước mưa to nhỏ loang lổ trên đường. Tự dưng cảm giác thê lương đến lạ. Tôi vội vã vào trường, không dám nhìn thêm gì nữa.

Trong trường, bóng dáng học sinh bốn phía ngang dọc. Chẳng hiểu sao trong dòng người đủ sắc màu ấy tôi lại nhìn thấy bóng lưng của một người quen thuộc tới thế, chiếc cặp sách, đôi giày, cái khăn, kiểu tóc.

Vừa định bước theo người ta thì có người lao đến ôm trầm lấy tôi. Là Tuyết Tuyết. Tôi vừa nhìn cậu ta, vừa nhìn theo hướng cũ. Không có...không có thấy nữa...

- Nhi, tớ nghe mọi chuyện rồi. Cậu đừng buồn nữa..._ Tuyết Tuyết nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi.

Tôi muốn cười, muốn đáp lại cậu ấy bằng dáng vẻ mạnh mẽ nhất nhưng không nổi, chỉ có thể cố gắng mở miệng...

- Đừng nhắc chuyện nữa. Chúng ta vào học thôi...

- Ừm..._ Tuyết Tuyết gật đầu, bước song song với tôi.

Vào trong lớp Phong cũng tới rồi. Ở đó cười với hai đứa tôi. Tôi cũng không cười đáp nổi...

....

Ngồi trong lớp học 3 tiếng, tôi nhận ra rằng, bản thân không có tập trung. Tôi không về phòng nữa. Vội vàng bắt chuyến xe thứ hai trong ngày về nhà. Ngồi trên ô tô, chiếc xe này cách âm rất tốt, không hề bị làm phiền bởi xe cộ hay phiên chợ ồn ào. Người trên xe ít ỏi, chẳng lấy nổi một tiếng nói chuyện. Tôi ngồi một mình hai ghế. Vừa định đeo tai nghe lên... anh lại ở đâu ngồi xuống. Cướp trong tay tôi một bên tai nghe, miệng cười gian xảo.

- Sao em về mà không nói sớm, nhất định phải bù đắp cho anh. Hừm...cái gối này chưa có gối phải không? Thôi được rồi, để dùng thử...

Anh nói một mạch chả để cho tôi kịp trả lời, liền ngồi xuống, tựa đầu vào vai tôi, đeo tai nghe vào rồi một mạch nhắm mắt.

Tôi vô thức đưa tay che miệng cười cười, liếc qua cửa sổ. Tôi quyết định không quay sang nhìn anh nữa. Nếu tôi quay lại thì sẽ chẳng cảm nhận được chút ấm áp này đâu...

...

Ngồi hơn 3 tiếng trên xe, cuối cùng cũng tới điểm xuống của mình. Người ta sẽ không hiểu tại sao tôi lại đứng ở lề đường, lặng lặng nhìn theo cái xe ấy tới lúc nó khuất xa mới vào nhà. Có lẽ chỉ mình anh hiểu...

Bố mẹ tôi vô cùng bất ngờ khi thấy tôi lần này về. Cả nhà im ắng lạ thường. Tôi lên phòng rồi ở luôn trong đó tới bữa tối. Vừa ngồi vào bữa thì mẹ hỏi tôi: “Sao bữa nay về sớm vậy con, còn là giữa tuần?”

- Bố mẹ không muốn con về sao? _ Tôi nhìn mẹ tôi hỏi ngược lại.
- Đâu có, về càng tốt, ở nhà nấu cơm cho bố. Chút nữa mẹ phải đi rồi. _ Mẹ tôi cười cười.
- Tối rồi mẹ còn đi đâu? _ Tôi cau mày hỏi.
- Mai khai mạc sớm, Bắc Ninh ỷ. Nên phải đi từ tối thôi. _ Mẹ tôi vừa ăn vừa nói.
- Bao giờ mẹ về? _ Tôi lại hỏi.
- Không biết được.

Tôi ăn xong nhanh chóng rồi lẳng lẳng ra ngoài ngồi. Thế mà chả biết bao lâu sau, bố tôi đã đứng sau lưng rồi.

- Có chuyện gì xảy ra à con? _ Bố tôi hỏi tôi.
- Tôi không ngẩng lên nhìn mặt bố, càng không muốn giấu bố chuyện gì cả.
- Bố còn nhớ cái ảnh lần trước con để hình nền điện thoại không? _ Tôi nhỏ giọng nói.
 - Chia tay à? _ Bố tôi im lặng một lúc mới lên tiếng.

Tôi lắc đầu chậm chạp.

- Anh ấy vì nhiệm vụ mật. Mất rồi... Vừa mới mất hôm qua...

Khi tôi nói ra những từ ấy, gần như nước mắt đã muốn rớt ra. Nhưng tôi lại cố gắng nén lại...

- Trời ạ... Chuyện này... _ Bố tôi dường như không tin nổi.

Đến tôi còn không tin nổi đây.

- Bố cứ kệ con. Chiều mai con sẽ ra nghĩa trang... Không sao phải không bố? _ Tôi hỏi bố.
- Ủ, cứ đi đi, đi cẩn thận. Mai bố cũng có việc ở huyện, không ở nhà. CON nhớ ăn uống đầy đủ đấy._ Bố tôi dặn tôi.
- Cảm ơn bố. _ Tôi lại tiếp tục nén nước mắt, cố gắng lên tiếng.
- Vậy...con ngủ sớm đi... _ Bố tôi nói rồi bước vào nhà.

...

Cả nhà tắt đèn đi ngủ tôi mới dám lên phòng mình. Tôi ngồi trên giường, ánh đèn đọc sách chiếu tới vừa vặn cái quyển sổ anh ấy đưa cho tôi hồi sinh nhật năm ngoái. Tiếng nấc của tôi vang lên. Nước mắt lần này thực sự không nén được nữa. CHÚNG cứ nổi nhau rơi xuống, chảy trên má tôi nóng hổi. Chả có ai ở bên cạnh vỗ về tôi cả. Chả có ai ôm tôi vào lòng dỗ dành nữa cả. Vốn dĩ trước đó còn có một người, một vòng tay quen thuộc, thế rồi giờ thì sao? Một chút hơi ấm cũng chưa tìm thấy...

53. Chương 52

Chả biết ngoài trời thế nào. Chỉ biết trong phòng một mực thê lương. Ánh đèn sáng nhạt nhòa trong bóng tối của cả căn phòng. Chiếc rèm cửa sổ màu trắng dày đã che đi khung cảnh phía ngoài. Một hai chú gấu bông rơi xuống đất, lăn khỏi chiếc giường. Tay vẫn nắm chặt quyển sổ, mi tâm nhắm chặt. Nhưng nước mắt vẫn một mực chảy xuống. Tiếng nhạc từ chiếc máy tính lẳng lẳng hát lên một bài hát lặp đi lặp lại...

...
”

Tỉnh mộng mới biết, sương ướt trên gối, là lệ vương trong giấc mơ.
Hoảng loạn nhìn ra chẳng thấy ai, làm người muốn tìm về với giấc mơ.
Đèn sáng rùng rúc, ngồi trong đình thủy tạ, nghe tiếng đàn thâu đêm
Gió đêm vội vã thổi bay rèm lụa trắng, nhẹ lướt qua mặt
Mượn ánh trăng non, đọc được câu “bên dòng nước”
Chân váy đượm hương cây cỏ, mơ màng rơi vào chốn hồng trần
Ánh mắt đó làm thời gian ngừng đọng, thề sinh tử có nhau cũng có sao?
Bóng đêm tan, trách năm tháng quá vội vàng, làm sao quên nỗi tương tư?
Ngơ ngác nghe khúc nhạc tàn cuộc dạo chơi
Nhưng nhưng nhớ nhớ tựa cửa sổ, nàng chẳng buồn ngâm thơ trang điểm
Rầu rầu rĩ rĩ ca múa, mối thâm tình cũng trải dài theo tiếng hát
Lưu lạc chân trời, từ biệt rồi mới hiểu mệnh mang là gì
Biển rộng trời cao, bao nhiêu phong cảnh cũng ngăn không nổi hồi ức
Ánh mắt đó in hai bóng người, giấu vào trong đáy mắt, đáy lòng
Dùng cả đời để vẽ lại hình bóng chàng, muốn quên, có quên được chăng?
Nắm tay đến già, tưởng tầm thường mà lại xa vời...
Lâu không gặp, niềm vui, nỗi đau đọng lại chương nào đó của câu chuyện
Viết cái tên quen thuộc lên trang giấy ó vàng lạnh lẽo...”

.....

Chẳng biết bao lâu, chỉ là thời gian cứ chậm chậm trôi...

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa phòng vang lên. Không có ai đáp trả.

- Uyển Nhi, Uyển Nhi..._ Tiếng một chàng trai vang lên vẻ sốt ruột.

Sau đó không đợi nổi, cậu ta liền đẩy cửa xông vào. Vừa vào phòng liền có một cảm giác bức bối tới thê thảm. Cậu vội vàng kéo rèm, mở toang cửa sổ. Lại một mạch tắt nhạc, tắt đèn, bật điện phòng lên. Nhặt mấy con gấu bông đặt gọn một chỗ. Ngồi xuống giường... Cậu từ tốn gỡ từng ngón tay cô ra, lấy quyển sổ. Giở bìa vài trang...

“Hôm nay nắng đẹp quá. Tuy nhiên anh lại thấy em đứng ngược nắng còn xinh đẹp hơn. Hóa ra khiến một người hạnh phúc rất đơn giản. Đó là chỉ cần có em xuất hiện ở cạnh anh.”

“Tại sao em lại sợ tiếng mưa chứ? Thôi được rồi, anh sẽ ở cạnh em mỗi khi mưa lớn. Mà nếu không có anh thì em cũng phải ngủ đi, thức khuya hoài. Anh thương.”

“Uyển Nhi à, có khi nào bố mẹ em không thích anh không? Cả anh trai em nữa. Bởi vì em chả chịu về thăm nhà gì cả, toàn ở lại đi chơi cùng anh. Dù sao anh cũng rất vui.”

“Hôm nay em đổi anh đây. Anh chỉ là thanh niên tình nguyện thôi mà. Cái em đó hỏi anh đường, chứ anh có bắt chuyện đâu. Tha thứ cho anh đi, tới bắt nạt anh là được rồi...”

....

Đọc thêm vài dòng nữa, Thiên gấp cuốn sổ lại, đặt lên kệ bàn bên cạnh. Lại nhìn em gái mình, đều là một bộ dạng lụy tình. Hôm nay mới được mấy ngày... Cậu nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt em gái. Đặt gọn tay cô xuống dưới chân, rồi kéo cao chân lên cho cô. Đang định nói gì đó thì điện thoại cậu kêu lên. Sợ em gái tỉnh giấc cậu đành ra khỏi phòng.

- Có việc gì?_ Cậu lạnh giọng nói.

- Thư kí gọi điện sang bên này xin chỉ thị. Cậu ở đó làm cảnh sao?_ Giọng bên kia còn cao vút hơn.

Thiên đưa tay day day trán.

- Chắc tôi phải xin nghỉ phép dài dài thôi. _ Giọng Thiên trở nên mệt mỏi.

- Cậu bị bệnh nan y sao?_ Bên kia lập tức châm chọc.

- Hừ, tôi bị bệnh nan y thì tốt, rất tiếc không phải tôi._ Thiên to tiếng nói sau đó nhớ ra đang ở cạnh phòng em, liền đi xa thêm một đoạn.

- Có người thật sự mắc bệnh nan y?_ Bên kia tỏ vẻ bất ngờ.

- CÓ, hơn nữa còn là...còn là em gái tôi..._Thiên thở dài.

Bên kia bỗng dưng im lặng đến lạ thường, cả thở cũng không thấy tiếng.

- Alo...Nam?_ Thiên chờ một lúc thì lên tiếng tìm người đầu kia.

Cảm tưởng bên kia hít một ngụm khí lạnh.

- Uyển Nhi bị làm sao?_ Giọng nói vô cùng vội vàng, lại chứa đựng một loại cảm xúc như mới tìm lại.

- Người yêu nó... đi rồi. Hôm nay là ngày thứ 3..._ Thiên cũng là nghe bố mình nói, sau đó đi nghe ngóng mới biết được.

- Đi rồi? Thì tìm...

- Tôi tưởng cậu thông minh lắm. Chết rồi.

Bên kia lại chìm vào im lặng.

- Nhi thế nào rồi?_ Sau đó lại hỏi.

- Mọi chuyện đều miễn cưỡng làm cho qua. Ngủ say mà vẫn khóc ướt gối. Cảm di vật của người ta cả đi ngủ.Nghỉ cả những buổi học vàng bạc về nhà. Chưa có hành động tiêu cực. Bác sĩ, anh có cách chữa không?_ Thiên nhàn nhạt nói.

- Có._ Bên kia đáp một tiếng sau đó tiếng tút tút vang lên.

Thiên nhìn cái điện thoại một cách khinh bỉ

- Có cái con khỉ.

Sau đó cậu ta xuống nhà, tự tay nấu một bữa trưa thịnh soạn. Đã hơn 12 giờ trưa. Cô em gái vẫn chưa dậy. Cậu đành phải lên phòng coi sao. Kết quả vừa mở cửa ra liền được một phen hốt hoảng. Chiếc rèm cửa trắng tung bay nhẹ nhẹ. Cô em gái của cậu mặc cái áo len trắng dáng dài, quần tất đen, tóc xõa ra. Một thân ảnh đó đứng ở trước cửa sổ lớn. Chưa bao giờ cậu nhìn thấy cái cảnh oan nghiệt như thế. Vội vã chạy lại kéo lấy cô vào. Vội vàng đóng cái cửa sổ lại.

Quay lại thì con em gái đang nhìn cậu bằng ánh mắt người ngoài hành tinh.

- Anh làm cái gì thế?_ cô lạnh lùng cất tiếng, cái giọng khản đục.

Cậu nhìn cô dò xét rồi mới trả lời.

- Đừng có làm liều. Cấm em nhảy lầu. Nhảy từ đây không chết đâu, cẩn thận hỏng chân đẹp.

- Anh điên...à...._ Cô vừa hét lên đang định mắng Thiên tiếp thì một cơn ho dữ dội ập tới.

- Sao thế?_ Thiên Vuốt vuốt lưng cô, mặt mày trắng bệch.

Cô bịt miệng ho khụ khụ, cảm giác giống như rách học ra vậy. Nhưng lại không thể ngừng ho cho tới khi một mùi vị tanh tanh sộc lên mũi. Cô nhìn vào bàn tay mình. Thiên cũng dừng tay lại. Tất cả bỗng chìm vào yên lặng...

Máu, đúng thế là một chút máu ở tay cô.

- Đi, đi rửa tay. Cái này là bị lạnh mưa gió, xong rồi đối. _ Thiên nhất mực kéo em gái vào nhà tắm, rửa tay, lau mặt cho cô.

Sau đó cô vẫn im lặng. Thiên khổ sở dắt cô xuống nhà ăn trưa. Bao nhiêu món đều là món cô thích tuy nhiên ăn lại rất hời hợt. Vừa nhìn em gái ăn cậu vừa chán nản nhắn tin cho bố:

“Nó ăn còn ít hơn mèo. Ai lấy được nó thì tiết kiệm được tiền cơm lắm.”

Nhanh chóng bố cũng trả lời:

“Thì con phải dỗ em con ăn đi. Tình cảm chúng mày tốt lắm mà. Có xúc cơm đưa tận miệng cũng phải làm.”

Thiên nhìn dòng tin nhắn, mặt mày đen thui. Song, lại nhìn đứa em gái mặt mày trắng bệch, lại còn như gầy đi nữa. Rồi lại nghĩ đến lúc này ho... Thế là cậu xắn tay áo lên cao lên, từ từ gỡ thịt gà cho cô.

- Em không ăn._ Cô khó khăn lên tiếng.

- Hôm nay ông giờ đi vắng. Thử nói không ăn lần nữa xem?_ Thiên trừng mắt đe dọa.

Cô không nói gì nữa, cố gắng nuốt đồ ăn. Nhưng cô chắc chắn rằng khi mình không còn đói nữa, có một giọng nói văng vẳng bên tai...

- Em phải ngoan ngoãn ăn hết chỗ đồ ăn này đi. Có biết là anh chưa từng gỡ đồ ăn cho ai không. Haizz đúng là ông trời không có mắt...

Tiếp đó nữa...

- Người yêu anh ngoan lắm cơ mà, hay là em không phải cô ấy? Mau ăn nào.

Rồi sau đó nữa...

- Đây công chúa, sau này không có ai làm thế này thì cũng phải ăn đủ đấy. Nếu mà có người thì nhất định phải hưởng...

...

Tới đây cô ngẩng lên nhìn Thiên trước mắt. Thế rồi Thiên sững lại. Đôi mắt em gái anh long lanh như những vì sao. Rồi từng hàng, từng hàng nước mắt nối tiếp nhau lăn dài trên gương mặt bé bỏng. Cái thìa cơm trong tay em gái cũng rơi xuống. Cô mếu máo khóc lớn dần.

Thiên lau tay sạch sẽ, vội dỗ dành cô...

- Rồi, anh thương, anh thương. Không ép em ăn nữa. Nín đi, nín đi...

Mặc dù anh đã dỗ dành đủ loại nhưng cả căn nhà cũng chỉ có tiếng khóc của cô em gái. Lần đầu tiên trong đời cậu thấy bất lực như thế. Mọi khi nó khóc, cậu chỉ cần nhường nó thì nó liền cười. Nhưng hôm nay cuối cùng cậu cũng hiểu cô em gái của mình nặng tình đến mức nào. Trong lòng cậu lại nổi lên một nỗi thương xót...Nhưng lại chỉ có thể ở bên cạnh, đưa cho nó từng tờ khăn giấy, giữ mái tóc nó không bị ướt bởi những giọt nước mắt kia...

54. Chương 53

Thời tiết thực ra sẽ chẳng vì ai mà đau buồn. Thời gian cũng không ngừng vài giây để chờ đợi ai. Cái gì đến cũng đến, còn đi thì chưa biết lúc nào.

Nếu đau lòng xin em hãy cứ khóc. Nhưng em ơi khóc chẳng xinh, có đáng yêu cũng không có anh bên cạnh. Không có anh bên cạnh em khóc để ai thương?

....

Thiên nghe điện thoại xong liền giữ lấy vai cô. Vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Nín đi, nghe anh này. Đã hỏa thiêu xong, cũng đã chuyển về nhà. Chỉ cần tới nghĩa trang thôi... Nhưng nghe nói, có chuyện phát sinh... Bây giờ đã là 2 giờ hơn, em có muốn tới không? _ Thiên chậm rãi nói với cô.

Cô cầm khăn giấy vội vàng lau nước mắt. Cố gắng nín khóc, những tiếng không nhìn được vô thức vang lên, rung rung bờ vai gầy.

- Em...em đi..._ Cô vừa nói vừa gạt đầu.

- Lên phòng mặc đồ ấm vào, anh chở em đi._ Thiên xoa nhẹ mái tóc cô.

Cô gạt đầu rồi vội vã chạy lên phòng thay đồ.

- Cẩn thận chút..._ Nhìn theo bước chân không vững vàng của em gái, Thiên nhắc nhở,

Chưa đầy 10 phút sau cô đã xuống nhà. Mặc chiếc áo khoác lông màu xám, áo len cổ lọ màu trắng. Quần bò bó màu đen, đi đôi giày thể thao. Mái tóc buộc lên gọn gàng.

- Đi thôi._ Đôi mắt sưng đỏ không ngừng run rẩy nhìn về phía Thiên.

Thiên cũng vội vã đánh xe ra đường.

Trời một màu trắng sáng, không nắng, không mưa, cứ thản nhiên bình tĩnh. Từ nhà cô tới nhà anh cũng không có xa lắm. Đi ô tô chỉ mất khoảng gần 10 phút. Tuy nhiên hôm nay gặp phải phiên chợ, mất gần 20 phút mới tới.

Dưới bóng cây ven đường có vài nhóm người tụ tập. Thiên đỗ xe ở bãi đất trống gần đó rồi cùng Nhi đi bộ vào. Vừa vào con đường nhỏ lên nhà đã gặp một bà cụ đeo khăn trắng mắt đỏ ngầu bước ra cùng một người phụ nữ trung niên. Vừa đi vừa mắng người gì đó. Lại nhìn phía trên nhà khá đông người vậy. Cô thấy họ dừng lại thì bình tĩnh đi tới.

- Bà ơi, cho cháu hỏi có chuyện gì vậy ạ?_ Cô nhẹ nhàng hỏi.

- Nó đã mất theo cái kiểu không được biết rõ lý do thế rồi mà lại còn có mấy vị tự xưng đến điều tra, lao vào đòi làm này làm nọ. Cô thấy thế có bắt công không cơ chứ.

- Chúng nó chết không nhắm mắt.

...

Cô nghe xong thì vội vàng đi lên nhà. Thiên cũng vội vã theo sau. Xen vào trong đám đông cô nhìn thấy bốn người cô lập ở giữa nói chuyện với chị gái và bố của Lâm.

- Tôi là tốt nghiệp ngành luật. Các anh muốn khám xét cái gì thì mang giấy ra đây?_ Chị ấy khước mi vẫn còn đọng nước, nhìn người kia đầy tức tối.

Người đối diện có vẻ 30 tuổi, áo quần bình thường. Ánh mắt lại vô cùng sắc xảo.

- Được rồi, chúng ta có thể từ từ ngồi xuống nói chuyện không? Ở đây đông người ngoài như vậy, có chút riêng tư nào cho chính phủ chúng tôi chứ?_ Người đàn ông đó lên tiếng cực kì dạn dàng.

Chị của Lâm đang tính nói gì đó thì bác trai bên cạnh ngăn lại.

- Ngọc, cháu không cần nói nhiều với loại người không có đạo đức này. Trực tiếp đánh đuổi đi là được rồi. __
Nhìn mặt mọi người xung quanh đều là vô cùng tức giận.

Bên cạnh cũng nhao nhao lên, đều một bộ mặt muốn đánh họ. Nhi thấy tình hình này dù tiến triển thế nào cũng đều quấy rầy tới Lâm. Lòng nàng không khỏi đan xen lên một nỗi đau dữ dội. Cuối cùng nàng bước về phía chị Ngọc.

Ngọc nhìn thấy cô thì vô cùng bất ngờ. Với cô gái này Ngọc rất quen thuộc, chỉ là nhìn thấy cô bé, càng khiến Ngọc đau lòng thêm.

- Nhi... __ Cánh môi Ngọc mấp máy.

- Cháu các Bác, Chị Ngọc... __ Cô hơi cúi người chào các vị trưởng bối. Tuy chưa ra mắt nhưng hầu như mọi người cũng đều biết tên cô cả rồi.

Họ chỉ gật đầu đáp lại cô, không biết nói gì đành im lặng. Về mặt bốn người kia lại càng tỏ ra khó hiểu. Nhi nhìn bốn người họ. Bây giờ nàng mới nhận ra trong đó có một người nước ngoài, anh ta có một vẻ ngoài khác hẳn 3 người kia. Có lẽ là địa vị. Nàng nhìn lại người đàn ông trước mặt. Trên mặt ông ta không lấy một vẻ thương tiếc gì... Nhìn hoàn toàn khuôn mặt này, trong đầu cô thoáng lóe lên một hồ sơ...

- Các anh có nhìn thấy mấy dải lụa, mấy cây nến cùng mùi hương này không? __ Cô chậm rãi lên tiếng.

Bọn họ im lặng, căn bản là không hiểu cô có ý gì.

- Cứ cho mắt các anh chưa nhìn tới cũng được. Thế có thấy ở chỗ này có ai vui vẻ không? Trả lời tôi đi. __
Nói tới câu sau, giọng nàng như quát lên.

- Nhi... __ Ngọc giữ cánh tay Nhi, sợ cô quá kích động.

Nhi quay lại nhìn Ngọc, khẽ lắc đầu. Rồi lại nhìn người đàn ông kia. Trên mặt hiện rõ dáng vẻ khó xử.

- Không, không có ai vui vẻ. __ Anh ta nhìn xuống đất, khẽ trả lời.

- Sai rồi... __ Cô khẽ lắc đầu nói câu này.

Mọi người xung quanh đều nhìn cô bất ngờ. Trong lòng họ đều tự hỏi bản thân mình vui vẻ sao, nhưng họ không thấy vậy. Thế tại sao cô ấy lại nói "sai rồi"?

- Theo tôi thấy, bốn người các anh vui vẻ đấy. __ Cô không kiêng nể, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía họ, giọng nói lạnh lùng như muốn đóng băng khoảng không.

- Cô hiểu nhầm rồi. Chúng tôi hoàn toàn là nghe theo cấp trên... __ Một cậu thanh niên trẻ hơn lên tiếng giải thích.

Nàng đưa ánh mắt sắc xảo nhìn cậu ta. Cậu ta lập tức im bặt như nhận được lời cảnh cáo. Không hiểu sao, cậu ta bỗng cảm thấy giữa cái khí hậu này, sống lưng cậu ta đổ mồ hôi.

- Hiểu nhầm? Nghe lệch? Thế hả? Vậy trong giờ phút này, tại cái tang lễ này, sếp của các anh đâu? Tôi nói cho các anh biết. Hôm nay, một là các anh xin lỗi người nhà ở đây. Hai là tôi sẽ báo cảnh sát tới đây bắt các anh, kiện các anh lên tòa vì tội quấy nhiễu, gây rối loạn trật tự. Mà biết đâu những người ở đây còn thấy các anh xâm phạm bất hợp pháp hoặc đánh người thì sao? Anh chọn ngay đi.

Từng câu nói của cô như càng cổ vũ thêm cho khí thế của dân làng đã sục sôi máu nóng. Người đàn ông đứng đầu kia bước lên một bước gần hơn với cô, về mặt sớm đã đen lại.

- Cô hoàn toàn là nói lời bịa đặt, Hơn nữa chúng tôi đường hoàng là người từ bề trên của nội vụ. Cô tưởng mọi người đều tin cô? __ Hấn ta trầm giọng nói.

- À... __ Cô à lên một tiếng nho nhỏ, rồi không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt anh ta, vừa nói vừa tiến: Để tôi đoán nhé... Anh tên là Thịnh Tiến Tùng, năm nay 31 tuổi, quê ở TH, chức vụ... đội trưởng...

Khi nói tới đây đã sớm áp sát hấn ta. Về mặt Tùng xám xịt lại cùng nét bất ngờ. Cô hơi nghiêng người qua bên tai hấn. Giọng nói nhỏ đi vừa đủ cho hấn nghe.

- Một người không thể dẫm hai thuyền. Anh tưởng chính phủ không biết chuyện anh làm ư. Chỉ là muốn theo dõi thôi. Đợi con mồi béo rồi...

Nói tới đây, cô dừng lại, lùi về phía sau nhìn về mặt kính ngạc đó. Không khí như ngưng đọng. Cuối cùng người đàn ông này tiến về phía người nhà Lâm, hơi cúi người.

- Xin lỗi đã làm phiền mọi người!

Cứ thế, họ rời đi trong sự sững sờ của dân làng!

55. Chương 54

Mọi người đợi 4 người đàn ông đi khuất lại lục tục chuẩn bị để đưa tiễn ra nghĩa trang. Cô đang định đi theo đoàn người thì một giọng nói già nua vang lên.

- Đây cháu gái...

Chả hiểu sao nghe câu này, cô lại quay lại nhìn xung quanh xem có phải gọi mình không. Chị Ngọc tinh mắt hơn, nhìn ông thấy mặc đồ giản dị, râu tóc bạc phơ chống gậy đứng đó.

- Ông gọi ai ạ? _ Ngọc hỏi.

Ông chỉ về Nhi. Sau đó không đợi Nhi lên tiếng đã nói trước.

- Cháu, không được đi theo ra bãi.

Chỉ một câu nói đó thôi đã làm cô cảm thấy khó thở vô cùng. Tại sao chứ? Cô đến đây là để gặp anh ấy, nhưng từ lúc bước vào nơi hương khói mịt mù này thì vẫn luôn gặp cản trở.

- Tại sao cháu không được đi? _ Cô khó hiểu hỏi lại.

- Nếu cháu ra theo, Lâm sẽ không chịu cứ thế mà đi đâu. Ta thấy hai đứa rất yêu nhau đấy...

Giọng ông cụ chậm chậm vang lên. Ông ta là thầy cúng, cũng mở phủ. Cô không thuộc loại người mê tín nhưng cũng là có thờ có thiêng, có kiêng có lành. Nghĩ lại mọi chuyện, có một phần trong cô tin rằng có lẽ anh ấy thực sự không muốn rời xa cô. Nhưng nếu đã không cùng một nơi, nhìn thấy nhau mơ hồ quá đau lòng. Vậy thì thà rằng để anh ấy rời đi.

Cuối cùng mọi người cũng lục tục rời đi. Tiếng khóc của ai đó lại vang lên đầy đau thương. Chị Ngọc ôm cô một cái, ánh mắt lại rưng rưng, bắt đầu đi buông ra.

- Chị cứ lo việc nhà đi. Mọi thứ khác, em sẽ giúp. Chị đi đi... _ Cô không dám nhìn thẳng vào mặt chị ấy, chỉ đưa mắt nhìn xuống đôi giày dưới chân.

- Cảm ơn em...

Chị ấy nói rồi rời đi.

Cô đứng ở lề đường, nhìn đoàn người xa dần. Sau đó rẽ vào ngã rẽ nghĩa trang, mắt hút sau bức tường cao lớn. Mọi thứ xung quanh bỗng tĩnh lặng lạ thường. Xe cộ ngoài đường cũng vắng đi. Có lẽ vào một giây trước khi nước mắt cô rơi xuống thì cô đã gạt nó đi.

- Chúng ta về thôi. _ Thiên vỗ nhẹ vai cô lên tiếng.

Cô khịt mũi, bước đi nặng nề lên xe. Tâm tình cô bình tĩnh lại đôi chút, đọc mấy dòng tin nhắn của bạn bè cũ biết chuyện của cô.

Còn nửa đoạn đường mới về đến nhà, thì có một chiếc ô tô vượt lên. Bên kia duy trì tốc độ song song, mở kính xuống, kêu Thiên dừng xe. Thiên có ý định đi tiếp nhưng Nhi nói dừng. Thế là hai xe tấp vào lề.

Thiên đang đưa tay tháo đai an toàn thì Nhi đã mở lời.

- Anh đợi em trên xe đi.

Nhìn vào ánh mắt kiên trì đó, Thiên tôn trọng tiếng nói của em gái mình. Phía bên kia, người đàn ông ngoại quốc và Thịnh Tiến Tùng đứng bên rệ đường đang đợi cô. Cô bước lại đó, duy trì khoảng cách 1m với hai người họ. Có thể thấy trong mắt họ ánh lên vẻ phức tạp.

- Không biết cô là ai? Chúng ta có quen nhau ko?_ Tùng lên tiếng.

56. Chương 55

Cô dùng ánh mắt lạnh lùng nhất nhìn đối phương.

- Có quan trọng không?_ Giọng nói trong trẻo của cô vang lên.

Hai người kia nhìn nhau. Có lẽ trao đổi ánh mắt.

- Cô có quan hệ gì đối với Lâm?_ Người đàn ông này tiếp tục đặt câu hỏi. Trong thâm tâm cũng không nghĩ tới mình có câu trả lời từ cô gái trước mặt.

- Nghe này, tôi chỉ nói một lần thôi. Chuyện xảy ra giữa Lâm và người đứng sau các anh, tôi không cần quan tâm. Nhưng bây giờ nếu các anh còn tới quấy rầy người nhà Lâm thì tôi tin chắc chúng ta sẽ còn gặp lại nhau đấy. Khi đó tự khắc anh sẽ biết tôi là ai._ Cô trôi chảy nói ra từng câu chữ, ánh mắt thì sắc lẹm nhìn vào mắt đối phương.

Người ngoại quốc kia trên mặt thoáng ánh lên tia thích thú. Thịnh Tiến Tùng ghé sát tai anh ta thì thầm gì đó. Tiếng xe cộ, tiếng gió xào xạc, cô không nghe rõ cũng không cần nghe họ nói gì. Cuối cùng Tùng nhìn cô về bất đắc dĩ...

- Có lẽ cô không biết người thực sự đứng sau chúng tôi là ai. Chuyện cô biết về tôi có lẽ cũng chỉ là nghe đồn. Tôi thực tâm khuyên cô, tốt nhất đừng tham gia chuyện của...

- Đây anh thanh tra, anh đang uy hiếp tôi sao? Tà môn ngoại đạo thì tốt đẹp lắm sao? Xin phép, tôi rất bận._ Cô không để Tùng nói hết, khóa môi nhếch lên đầy khinh thường rồi phản đáp lại.

Cô quay người bước về xe. Hai người đàn ông nhìn nhau một chút. Người ngoại quốc thì lạnh lùng nhìn lại Tùng. Anh ta ho nhẹ một tiếng.

- Cô gái này tôi sẽ xử lý. Người này biết quá nhiều chuyện rồi..._ Tùng nhìn theo chiếc xe ô tô của cô vừa vượt qua.

...

Cô ngồi trên xe im lặng một mực. Thực ra cô cũng có rất nhiều bí mật... Mãi nghĩ ngợi gì đó, ánh mắt cô rơi vào khoảng không vô định. Đến khi xe dừng lại trước cổng nhà, Thiên lên tiếng gọi cô nhưng cô một mực không có phản ứng.

Thiên lay lay người cô. Lúc này cô mới giật mình quay sang nhìn anh trai với ánh mắt “có chuyện gì”. Thiên thở hắt ra, tháo đai an toàn, không dám nhìn thẳng vào mắt em gái mình.

- Em có thể bớt làm anh lo lắng đi không?_ Cậu nhẹ nhàng lên tiếng, như một lời cầu xin.

Nhi dừng lại động tác mở cửa xe một giây. Sau đó lại tiếp tục bước xuống xe. Cửa nhà không khóa, hai người cứ thế vào nhà. Bố cô đã về.

- Về rồi à?_ Ông ngồi trên ghế sofa xem bóng đá, nhìn thấy hai anh em thì ngẩng mặt lên nhìn.

Cô nhìn bố mình gật gật đầu, không nói tiếng nào lên phòng.

Thiên ngồi xuống cạnh bố rồi thở dài, kể lại ngắn gọn câu chuyện cho bố mình nghe. Sắc mặt ông như ngưng trọng. Cả hai chìm vào yên lặng, chỉ có tiếng hô hào và bình luận viên trong tivi vọng ra. Khoảng gần 1 tiếng sau, ông bố phá vỡ vẻ yên tĩnh.

- Con đi nấu cơm đi_ Ông nhìn đứa con trai.

Thiên nhìn bố mình chớp chớp mắt.

-..._ Cuối cùng chỉ thở dài thườn thượt bước vô nhà bếp. Tiếng dao thớt, nước chảy, mơ kêu bắt đầu xuất hiện....

....

Từ lúc vào phòng đến giờ cô đều ngồi im trên giường, căn phòng tối dần theo bầu trời phía ngoài cửa sổ. Cuối cùng cô cởi áo khoác, treo lên. Cầm điện thoại vào nhà tắm mở nước, sau đó gọi điện cho ai đó.

”

-... Chuyện bà đề nghị năm đó, bây giờ thế nào?_ Cô vào thẳng vấn đề.

-....

- Tôi sẽ tham gia một lần nữa... Nhưng khi nào quá mệt mỏi, tôi sẽ thoát tổ chức...vấn đề này được chứ?

-...

- Tôi đang ở nhà. Lúc đó nhớ gửi trước địa điểm, thời gian, 1 ngày...

-...

- Chào bà! ”

Cô vút điện thoại lên giường rồi vào nhà tắm....

....

Sau khi tắm xong cô xuống nhà ăn tối mà không cần ai gọi. Điều này làm Thiên và bố hết sức bất ngờ. Nhưng chẳng ai muốn hỏi han hay nhắc nhở gì cả. Cho tới khi chính cô là người lên tiếng trước...

- Nghe nói đợi mẹ đi tập huấn về, bố mẹ lại đi SP sao? _ CÔ vừa gấp thức ăn, vừa thản nhiên nói.

Bố cô có hơi sưng lại một chút.

- Đúng rồi, đi 1 tuần. Con có muốn đi không?_ Ông nhìn con gái mình.

Cô vừa nhai thức ăn vừa nhìn cái đèn chùm trên trần nhà. ĐỢI nuốt xuống mới lên tiếng trả lời.

- Sắp tới con rất bận, không đi được.

- Ủ..._ Bố cô gật đầu nhẹ nhẹ.

- Bố này..._ Cô nghiêm túc nhìn bố mình.

Bây giờ cô mới để ý, thời gian đã biến hóa bố mình sâu sắc tới nỗi nào. Đôi mắt đã không còn sáng sắc như ngày xưa. Trên mặt là những nếp nhăn của năm tháng... Hai bên mai hiện rõ hơn những sợi tóc bạc dày kín.

Ông cũng nhìn con gái mình. Nó trưởng thành rồi, chả còn bé bỏng để ông có thể cõng nó trên lưng nữa...

- HỨ?_ Ông hơi cười nhìn cô.

- Bố thấy kết quả trong những năm tháng qua của con như thế nào? _Cô chậm rãi nói.

Bố cô và Thiên nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên từ bé đến giờ cô tự mình đề cập trước đến vấn đề này. Sao có thể không bất ngờ.

- Ừm...Từ cấp 3 đổ xuống thì cũng tạm nhưng mà luôn lười biếng. Lên đại học thì tự giác hơn, nói chung là tốt hơn nhiều, có đăng cấp..._ Bố cô gật đầu đánh giá.

- Vậy con cũng nói trước để bố bớt lo... Sắp tới con sẽ làm việc cho nhà nước. Mà việc này thì không thể quá nổi tiếng. Cho nên trong năm cuối này, kết quả học tập của con sẽ chỉ ở mức đủ điểm qua. Con biết bố mẹ từ trước đến nay vẫn luôn quan trọng việc thứ tự nhưng lần này con xin lỗi. _ Cô thành thành thực nói.

Cả bữa cơm dừng lại. Mỗi người một suy nghĩ. Cô cũng biết bố mẹ cô khó mà chấp nhận được chuyện này, họ vốn là viên chức...Nhưng không ngờ bố cô lại cho ra một câu trả lời đầy bất ngờ...

- Con cứ làm việc con thích đi. Bố mẹ trước nay chưa từng có ý định ngăn cản ước mơ của con. _ Ông nở một nụ cười đầy yêu thương nhìn đứa con gái này.

- Cảm ơn bố._ Cô cũng cố gắng nở một nụ cười để bố mình yên tâm...

- Hai người còn không ăn đi, ai ăn cuối rửa bát._ Thiên đường như bị bơ từ lúc, bây giờ lên tiếng kéo lại hiện thực về mình.

...

Đêm khuya muộn, cô đứng cạnh cửa sổ, nhìn lên bầu trời có đâu được vài ngôi sao.

“Anh cứ đi khám phá ngân hà này đi... Cứ yên tâm rằng em ở đây sẽ mãi nhớ anh. Em cất tình yêu dành cho anh vào sâu thẳm trong trái tim này rồi. Em nhất định sẽ không để anh phải ra đi một cách vội vã như thế. Hãy nhớ, em luôn chờ anh ở những giấc mơ...”

57. Chương 56

”

Nghe nói em rất nhớ anh, mỗi giây trôi qua đều nhớ đến anh. Có lẽ tại anh cũng nhớ em cho nên em mới thế. Nhưng mà trí nhớ của anh kém quá. Em ơi, nếu có ngày anh quên mất em là ai mà em còn nhớ anh thì em làm ơn đừng buồn nhé. Cho anh an ủi em trước...

Em à, thực ra thời gian sẽ mang anh ra khỏi em thôi, chỉ là ngày đó còn chưa tới. Giống như ông trời, gian thương mà em nói, tuy không để anh cùng em trọn đời này nhưng rồi ông ấy sẽ lại đem đến một niềm hạnh phúc mới cho em. Đừng trao đổi với ông ấy nhé, cứ để mọi chuyện thật tự nhiên... Cũng không được đại khờ như ngày trước, cái gì mà vợ vẫn ở trước phật cầu ước cho anh. Rồi bây giờ em thấy đó, tất cả đều là dối lừa... Cuộc sống này đều là dối lừa, em sẽ chỉ thắng khi là chính em...chân thật nhất...

”

Dự báo thời tiết nói cả một vùng DNA có bão lớn. Những chuyến bay hầu như đều bị hoãn lại. Thật may thành phố của cô, đất nước này chỉ bị ảnh hưởng sắc trời. Mọi thứ dường như sợ chọc phải bầu trời đang cau có kia mà hành động hết sức nhẹ nhàng. Mọi thứ trôi qua rất suôn sẻ.

Sáu ngày kể từ khi anh đi...

Cô tỉnh giấc, nhìn cái đồng hồ ở điện thoại... 6 rưỡi. Gần đây cô ngủ không được sâu, thường dễ dàng bị đánh thức bởi những tiếng động bình thường. Hoạt động cả ngày chủ yếu ở căn phòng này. Cô làm gì ư? Đọc mọi thứ có thể. Có thể là về anh, của anh, có thể là tiểu thuyết và cũng là tài liệu công việc.

Vệ sinh cá nhân xong, cô xuống nhà tìm cái ăn. Làm sao cô quên được lời dặn của anh chứ...

Vừa mở cửa phòng đã nghe thấy tiếng nói của anh trai, đang nghe điện thoại. Anh đi đi lại lại ở phòng khách. Cô vừa đi hết cầu thang, cũng hết điện thoại. Thiên nhiên em gái, đang định nói gì đó thì điện thoại lại reo lên đầy khẩn trương. Thiên nhiên cười khổ với em gái một cái rồi nghe máy.

”

- Lại có chuyện gì?

-...

- Rốt cuộc công ty nuôi các người bấy lâu nay để làm gì thế? Dọn dẹp sao?

-...

- Đừng có xin lỗi tôi. Đi mà xin lỗi các ý tưởng và khẩn cầu nó tốt đẹp hơn đi.

-...

- Nói vào chủ đề đi.

-...

- Tôi ở phòng thiết kế sao? Có lẽ cậu gọi nhầm số rồi.

”

Nói dứt câu này, Thiên lạnh lùng tắt máy. Tiện tay tắt nguồn luôn rồi vứt xuống cái ghế sofa. Vừa ngồi xuống ghế một cách thoải mái thì dây thần kinh của cậu lại căng lên...

- Bạn như thế thì quay về công ty đi. Không cần lo cho em._ Nhi đặt ấm trà xuống bàn, trong trẻo một giọng nói vang lên.

Thiên thở dài một cái. Đúng là rất bận nhưng mà từ nhỏ tới giờ bản thân anh chả bao giờ quan tâm được cô gái nhỏ này. Bây giờ công việc đã ổn định, em gái lại như thế, anh chỉ muốn làm gì đó, đỡ phần nào hay phần ấy.

Hàng xóm quanh đây hay người quen của bố mẹ đều đánh giá anh và cô là những đứa ít nói nhất là không có tình cảm sâu sắc. Họ hoàn toàn không hiểu anh em hai người. Với cô, anh trai mình như một soái ca vậy. Cao trên mét bảy, ăn mặc đẹp, biết nấu ăn, có biệt danh đáng yêu, biết một chút về anime và con gái, đặc biệt chơi được nhiều môn thể thao... Mặc dù đối với cô ngày nhỏ anh thường ít bộc lộ cảm xúc và hay cáu gắt nhưng cô vẫn luôn nhận được những lời bênh từ anh khi bị mẹ mắng. Đối với anh cũng thế, em gái trong mắt anh luôn là một thiên thần. Từ cấp 1 đã luôn bao che cho anh những lần anh trốn học hay đi chơi linh tinh nhưng một mặt lại lăm lờ khuyên anh cái tốt. Đến cấp 2 thì thay đổi hơn, trong mắt anh nó không còn là đứa em gái thiên thần mà là thiên thần đại gia. Không chỉ sinh nhật hay dịp đặc biệt chỉ cần nhìn thấy một thứ gì đó hợp với anh mình, cô liền không tiếc tiền mua cho anh. Em gái lên cấp 3, ngoài thay đổi trang phục cho anh trai lên một level mới, cô lại không tiếc tiền về vấn đề đồ ăn. Đúng thế, thực ra hai anh em họ vẫn luôn hiểu đối phương thích ăn gì rồi bù trừ cho nhau. Vì em gái kén ăn mà mỗi lần từ đại học về anh đều mua một món ăn nào đó em gái thích...

Tình cảm này tốt đẹp đến thế cũng là điều ai cũng mong muốn. Hai anh em nhìn nhau...

- Không được, khi nào em ra HN thì anh mới ra. Hơn nữa em muốn anh ra đó để công việc đề chết anh sao, em gái?_ Thiên tự tiện rót trà của cô ra uống.

- Hừ, em cũng muốn thế lắm. Hôm nay em sẽ ra HN_ Cô cũng cảm thấy mình nghỉ ngơi vậy đủ rồi. Hơn nữa hôm nay mẹ cô về, cô cũng không muốn mẹ nhìn thấy bộ mặt râu rì lạnh nhạt này...

Thiên nhướng mày...

- Mai chủ nhật, mai rồi ra đi..._ Thiên cau mày nói.

- Thì anh cứ ở nhà đi, em đi một mình cũng được.

...

Hai người nói đi nói lại, cuối cùng quyết định buổi chiều sẽ ra HN luôn.

Đứng xe trước nhà thuê của cô. Trong lòng lại nổi lên một đợt sóng dữ. Cô sợ rằng nếu như còn ở đó nữa, cô sẽ không đủ can đảm bước tới cùng.

- Sao thế?_ Thiên nhìn em bên cạnh hỏi.

- Anh Thiên, em qua nhà anh ở nhá? Em muốn dọn đi._ Cô nhìn lại anh.
- Đón giản. Ở luôn cũng được_ Tiện trông chừng...
- Đi thôi..

Thế là cô tới nhà Thiên ở. Phòng của Nam vô cùng trống trải cuối cùng được dọn vào vài món đồ của cô. Cô cũng bất giác nhớ ra mình còn có quen một người này. Định hỏi Thiên anh ta đã đi đâu. Nhưng rồi bận rộn tìm nhà khác nên cũng quên mất...

58. Chương 57

Cô ngồi ở phòng khách nhìn qua cửa sổ ra lòng thành phố. Sáng nay trời thật đẹp. Có lẽ hết bão rồi...

“Chủ nhật này anh dẫn em về nhà ăn cơm với bố mẹ nhé!”

“Uyển Nhi à, nghe nói chủ nhật tuần tới nắng rất đẹp nhưng mà có vẻ như anh không thể đưa em về nhà anh chơi được rồi...anh bận quá...”

“Vậy là anh không thể đứng trước mặt ba mẹ nắm tay em, kể cho họ nghe về chuyện tình đôi ta được rồi.”

“Công chúa của anh, anh yêu em!”

...

Từng câu, từng chữ một lần nữa nhẩy ra trong đầu cô. Một thước phim ngắn cũng làm cô run người. Phía ngoài kia nắng cũng chậm chậm men theo chân cửa sổ, dần dần bao quát cả người cô. Ngay lập tức cái cảm giác lạnh lẽo không còn nữa. Cô đã từng nhận mình làm nắng để được ở cạnh anh an nhiên. Nhưng bây giờ anh lại đổi vai với cô. Giống như anh đang ôm cô vào lòng như trước đây vậy... Thế rồi cũng chỉ là trước đây...

Cô thay đồ, rời khỏi nhà.

Trong tầm mắt xuất hiện một tiệm cắt tóc. Chẳng nghĩ nhiều cô rẽ vào...

Chẳng phải người ta nói con gái cắt tóc sẽ hết buồn sao? Vì một lý do nào đó nữa mái tóc của cô sau đó ngắn lại, ngắn thành ngang vai.

...

Trong một phòng trà. Mọi thứ được trang trí theo xu hướng thiên nhiên kết hợp với phong cách Nhật Bản. Cô mỹ miều như một pho tượng được tạc bằng băng đá, hàn khí lan tỏa cả căn phòng nhỏ. Cứ tĩnh lặng nhìn đối phương. Đối phương là một người phụ nữ ngoài tứ tuần. Mái tóc xoăn màu hạt rẻ được búi gọn. Mặc đồ công sở tối màu. Mắt đeo kính. Nhìn vào có thiện cảm vô cùng.

- Cho phép tôi hỏi câu này..._ Giọng nói có phần già dặn của bà vang lên.

- Mời._ Cô gật đầu.

- Tại sao lần này cháu lại đổi ý, quyết định nhận lời mời của ta?_ Trên gương mặt bà đều là một nét cười thân thiện, trái lại với cô.

- Bà Thảo. Nếu bà đã có lời hỏi trước, tôi cũng nói luôn. Lần này ngoài công việc của Bộ ra, tôi muốn xử lý một số chuyện riêng._ Cô cầm ly trà, chăm chăm nâng lên.

Về mặt bà Thảo hơi trầm lại. Bà đã có cơ hội làm việc với Nhi 4 tháng. Trong bốn tháng này cô là người công tư phân minh, phải nói là con người có mức độ hoàn thành công việc hoàn hảo. Lần đó bà ta cố giữ cô, thậm chí còn đưa ra một lời mời cao hơn. Nhưng cô hoàn toàn có thái độ dửng dưng, cảm tượng như một con mèo tinh ranh nhìn *báu vật* thành *miếng mỡ* vậy. Lần này cô mở lời trước, quả nhiên là có vấn đề.

- Chỉ cần không ảnh hưởng tới sự an toàn cũng như các vấn đề tuyệt mật, hiệu suất công việc của Bộ thì cháu cứ việc tự nhiên. Không biết có thể tiết lộ trước cho ta một chút để chuẩn bị tâm lý không?_ Bà nở nụ cười mỉm nhìn cô.

Cô đặt chén trà xuống...

- Chuyện liên quan tới Cục Thanh tra Nội an, một chút ngoại quốc. _ Thanh âm của cô có thấp hơn bình thường một chút.

Bà Thảo có chút ngờ vực. Mới là sinh viên đại học, mặc dù rất giỏi thì có can hệ gì tới việc này chứ. Nhưng bà cũng không tiện hỏi nhiều. Ngay từ đầu cô đã nói là chuyện riêng. Hơn nữa bà cũng hiểu cô đối với những người quan hệ công việc đều vô cùng lạnh nhạt... Sau đó ánh mắt bà lại hiện lên một tia lo lắng khác.

- Nhi này, có điều bây giờ công việc cao hơn. Ta nghĩ cháu không nên để người nhà hoặc bạn trai biết chuyện...._ Bà ta đã điều tra qua về 3 đời nhà cô rồi. Còn có vài lần bắt gặp một chàng trai đưa đón cô, nhìn cũng có thể đoán là ai. Bà cũng không có xem qua người kia nên lần này có chút lo lắng.

Cô nghe đến đây thì hít vào một lượng khí lạnh lớn. Nhìn thẳng vào mắt bà ta.

- Người nhà thì tôi sẽ giữ bí mật. Còn bạn trai, chết rồi!

Bà Thảo cau mày nhìn cô, chắc là sau buổi gặp mặt này bản thân sẽ về đào bới 3 đời nhà bạn trai của cô lên. Lại liếc cái đồng hồ đeo tay bằng bạc...

-..Ừm...ta xin lỗi. Vậy thời gian hoạt động vẫn như cũ. Bắt đầu từ ngày mai. Ta đi trước nhé!_ Bà ta có chút vội vàng, thế rồi nhanh chóng rời đi.

Một lần nữa không gian chìm vào yên tĩnh. Cô uống hết ấm trà mới rời đi. Lại loanh quanh khu vực gần căn cứ tìm nhà gần 2 tiếng. Kết quả là vẫn thế về nhà. Thiên đã ở nhà rồi, mùi đồ ăn từ trong bếp lan tỏa ra tận cửa.

- Về rồi..._ Thiên nhìn cô với mái tóc ngắn mà động tác tháo tạp dề sững lại, câu nói cũng dừng giở chừng. Không ngừng tự nhủ chắc chắn là đối quá hoa mắt.

Mái tóc ngắn xoắn nhẹ ấy lại như trêu chọc ánh nhìn của anh ta, chúng nhẹ nhàng đung đưa theo bước chân của cô em gái nhỏ.

- Về sớm thế?_ Cô nhìn qua anh trai mình, hỏi một câu.

Sau đó Thiên liền bỏ quên luôn cái tạp dề, bước nhanh lại gần cô sờ sờ mái tóc của cô. Về mặt chuyển biến từ ngạc nhiên thành vui mừng. Đợi 5 phút, Thiên vẫn chưa buông tay khỏi đầu cô. Cô bực mình đánh vào tay anh. Thiên mới xuyt xoa bỏ qua.

- Ngày trước anh bảo em cắt thế này thì không nghe cơ, xinh đẹp như thế bây giờ mới làm. Còn tưởng mày quý tóc thế nào...._ Anh lườm nó, từ từ tháo tạp dề.

Cô liếc anh mình một cái. Tâm tư của cô rất cuộc anh cũng không phải là người hiểu thấu. Cô không nói gì, bước vào phòng. Vừa mở cửa thì nhìn thấy một cái lưng cưỡi trần đứng trong đó. Cô đỡ ra mất vài giây. Tại sao lại có nam nhân trong phòng cô.

- À, thằng Nam nó vừa về. ANh quên mất không bảo mày.

Giọng Thiên chậm chậm vang lên. Người trong phòng cũng vừa mặc xong cái áo len, từ từ quay mặt lại nhìn cô. Gương mặt của cả hai đều tự khiến nhau có một chút gì đó bất ngờ. Nhưng cô lại là người biểu lộ rõ hơn. CŌn Nam, cô không nắm bắt được suy nghĩ trong đối mắt ấy. Tuy nhiên câu nói của hắn ta thì thành thực hơn.

- Uyển Nhi?_ Hắn chậm chậm bước lại phía cô.

- Chào._ Cô gật đầu.

Sau đó, một người bước ra, một người bước vào. Nam nhìn sang Thiên. Thiên nhún vai lắc đầu.

- Nhanh nhanh ra ăn, Nhi ơi._ Thiên gọi.

Hắn cũng ngồi xuống đối diện Thiên. Lúc này Nhi từ trong phòng ra. Chỉ mặc một cái áo nỉ màu xanh dương cùng quần tất. Về mặt lãnh đạm ngồi xuống cái ghế ở giữa. Cứ thế bữa ăn bắt đầu. Trong bữa ăn, Thiên nói nhiều nhất. Cô thì dường như câm lặng.

- Sao tự dưng cậu về làm gì thế?_ Thiên cũng rất tò mò.

- Gia gọi về_ Cậu từ tốn gấp thức ăn.

- Thế mà từ sân bay về thẳng đây. Nhớ thức ăn của tôi thì nói thẳng..._ Thiên cười cười.

Nam lườm anh ta một cái, rồi gấp thức ăn cho Nhi.

- Tôi về để trừ lương cậu..._ Giọng Nam nhẹ nhàng vang lên, mắt thì lại nhìn cô đang ăn.

Về mặt Thiên cứng đờ lại. Từ lúc đó đến hết bữa ăn, không ai nói thêm câu gì...

.....

“Vui thì cười một cái, buồn thì khóc một trận, việc gì em lại cứ làm khổ mình như thế? Qua những ngày không gặp, anh mới biết thời gian thực sự làm người ta thay đổi. Liệu em có thể để anh an ủi em không?”

59. Chương 58

Ngoài đường, phố đã lên đèn, vẻ đẹp lung linh hiện lên như mọi ngày. Trong phòng khách, mỗi người một góc, mỗi người một việc.

- Cậu không về đi?_ Thiên ném cái gối nhỏ về phía Nam một cách bất ngờ.

Nam nhanh chóng bắt được.

- Tại sao tôi phải về?_ Cậu ta hỏi ngược lại.

- Vậy cậu muốn ngủ ở sofa chứ gì? Cứ việc tự nhiên._ Thiên tiếp tục cầm điều khiển chuyển kênh.

- Nhi ở đây à?_ Thiên nhìn sang cô.

Nhi đang ngồi nghịch rubic của Thiên, ngẩng mặt lên nhìn Nam.

- Ừ._ Cô gật đầu.

- Chưa tìm được à?_ Thiên cũng nhìn em gái. Tất nhiên câu này chỉ có cô và Thiên hiểu.

-..._ Cô thở dài lắc đầu.

- Tìm gì?_ Nam nhìn sang Thiên.

- Nhà._ Thiên nhàn nhạt đáp.

- Em qua chỗ nhà anh đi. Dù sao em ở đây cũng không tiện. Anh sẽ ở lại với Thiên. _ Nam chậm chậm nói.

Thiên về mặt mĩa mai nhìn cậu ta. Cái gì mà tiện chứ. Đường hoàng là anh trai...

- Như vậy có ổn không?_ Cô hỏi.

- Đều là chỗ quen biết, cứ tự nhiên như ở nhà thôi._ Nam đưa khuôn mặt gọi mời bày ra.

- Giá thuê một tháng là bao nhiêu?

Cô vừa nói ra câu này liền nhận được ánh nhìn từ cả hai người đàn ông. Cô nói gì sai sao.

- Trời ạ, chỗ cậu ta em ở miễn phí, không phải lo..._ Thiên nhìn em gái nhỏ gật nhẹ đầu.

- Anh nghĩ mặt em dày cỡ nào? Miễn phí thì khỏi đi._ Cô lườm Thiên một cái đầy sâu sắc.

Khóe miệng Thiên giật giật. Đưa mắt qua trao đổi với Nam.

- Cậu cứ ra đại một cái giá cho nó hài lòng. Nó là đại gia mà..._ Thiên vừa nói vừa nhìn ngó sang xem em gái có lờm mình không..._ Nó nhiều tiền lắm, tiêu nửa đời không hết, thích cái gì mua cái nấy...

Vừa nói đến đây, một cái gối đập vào đầu. Thiên hốt hoảng nhìn cô rồi vẫn chưa chịu ngậm miệng.

- Anh có nói sai đâu mà mày ném anh. Anh kiện mày tội hành hung người._ Thiên nâng mặt lên nhìn cô em.

- “Thích cái gì mua cái nấy”. Thế mà ra giá cái lưỡi của anh bao lâu, chưa có ai bán đâu..._ Cô lạnh lùng đáp trả.

- Đừng có tưởng có tiền là có thiên hạ nhé. _ Dường như cảm thấy chọc tức em gái thì nó sẽ có tâm trạng tốt hơn về thường ngày, nên cậu ra sức công kích.

- Có giỏi thì kiện đi, anh nói em nhiều tiền phải không? Kiện đi rồi em dùng tiền đập chết anh._ Cô bật dậy, đứng nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Đòi kiện à? Giỏi lắm...”

Thiên ngược mắt nhìn đứa em. “Chết rồi, nó tạo phản rồi. Đúng là quá nuông chiều rồi...”

- Mày...Không nói với mày nữa... Tức chết anh mà...

Thiên vút điều khiển lên ghế, bỏ vào phòng. Tiếng đóng cửa chỉ nhẹ vang lên. Cô thầm hài lòng với kết quả vừa rồi. Một bầu không khí yên tĩnh hơn.

- Anh ra giá đi._ Cô nhìn qua Nam.

Nam suy tư vài giây, nhanh chóng trả lời, sợ cô đổi ý.

- Năm trăm một tháng._ Dù sao anh cũng không có ý định kiếm tiền.

- Được, thành giao. Hai ngày nữa em sẽ chuyển vào. EM đi ngủ trước._ Cô hơi hơi mỉm cười nhẹ rồi bước về phòng mình.

Nam nhìn theo bóng dáng cô cho tới khi cái cửa phòng khép lại. Đáng lý ra đây là phòng của anh mới đúng. Ngồi suy tư vài điều, không lâu sau thì vào phòng Thiên ngủ...

.....

Sáng hôm sau cô rời khỏi nhà từ lúc 6 giờ. Cả Thiên và Nam đều không hề hay biết cô đi lúc nào. Cô mặc quần da, áo len cao cổ màu trắng, đeo túi chéo màu đen, đi boots cổ thấp. Hòa vào dòng người ít ỏi lúc sáng sớm, không quá nổi bật. Tới ngã tư lớn của thành phố, có sẵn một chiếc ô tô đen ở đó đợi.

Cô gõ nhẹ cửa kính lái xe. Kính xe lập tức mở xuống.

- Thỏ con hay sói xám?_ Người phía trong ăn mặc y hệt xã hội đen nhưng giọng nói vô cùng điềm tĩnh.

Đây là mặt khẩu của họ. Một cách để không bị nhầm người. Người ta nếu muốn trà trộn nhất định sẽ thử cả hai cái, tuy nhiên cả hai đều không phải câu đối còn lại. Mà cần đưa mã thẻ cho đối phương. Cô cũng đưa cho anh ta một chiếc thẻ. Người kia nhìn thẻ rồi bước xuống mở cửa cho cô vô cùng kính cẩn.

Lên xe đi được một đoạn, cả hai đều không nói gì.

- Cô là người mới à?

Nghe câu nói này của người lái xe cô mới để ý kĩ gương mặt của anh ta. Cậu ta mới là người mới. Làm gì có ai không biết cô. Cô không đáp lại. Từ trước tới nay làm công việc này, người quen cô đều hiểu cô sẽ không trả lời những câu hỏi không liên quan tới công việc.

Đi khoảng 30 phút thì xe rẽ vào một tầng hầm để xe. Phía trên là một công ty lớn, trá hình thôi. Căn cứ là ở phía dưới lòng đất. Có tất cả 5 tầng. Cô đi vào thang máy, quẹt thẻ.

Vài giây sau cửa thang máy mở ra. Phía cửa có hai người bảo vệ, họ cúi chào. Đợi cô lôi một cái thẻ ra đeo vào cổ thì họ mới tránh đường.

- Chào sếp!_ Thái độ cũng khác hẳn.

Một dãy hành lang dài. Đi qua bốn phòng, cô mở cửa bước vào phòng thứ năm. Ngày trước cô ở phòng năm tầng hai. Bây giờ thì lên đây. Đây là phòng của sếp. Phía trong là một khoảng rộng. Có một bộ bàn ghế sofa màu trắng. Một bàn làm việc lớn với những tiếng máy in đang chậm chậm kêu. Chỉ có duy nhất hai người, một nam một nữ. Gam màu ở đây đều được để ở tông trắng - đen - xám. Hai người kia thấy cô thì đứng lên, hơi cúi người chào.

- Sếp!

Họ đều nhận được thông báo chuyển người. Đối với người này họ có biết nhưng không thân. Cô gật đầu nhẹ rồi bước vào một phòng nữa phía sau. Cửa phòng được làm bằng kính, bên trong có rèm che. Đây là nơi cô sẽ làm việc chính thức. Chỉ có một cái bàn làm việc lớn với tài liệu và máy tính các thứ cần thiết, sắp xếp gọn gàng. Có một bộ bàn ghế gỗ dùng để uống trà. Trên tường có trang trí vài bức tranh. Trong góc phòng có vài chậu hoa. Có lẽ là chủ cũ sắp xếp. Ngồi xuống cái ghế bành, cô nhìn sang phía bên tay phải. Bên này có một cửa sổ bằng kính lớn, phía bên kia là phòng làm việc của nhân viên. Tất nhiên chỉ có cô mới nhìn thấy họ.

Như đã biết, mỗi người đều có bí mật riêng, cô cũng thế. Trường đại học của cô và anh theo học là một trường nổi tiếng với những cơ hội vào nghề. Ban đầu không ai rõ cơ hội gì, sau đó họ sẽ được điều tra cẩn thận, rồi đề nghị vào một vị trí thích hợp.

Năm đó, cô có thành tích rất tốt. Được bà Thảo gặp mặt đề nghị. Cô từ chối. Sau đó nhà nước liên tục tìm tới. Cô nhận lời, điều tra vụ việc đó. Sau bốn tháng, vấn đề được giải quyết, cô dứt khoát rời đi. Lần điều tra đó cơ hồ đã đem lại một kiến thức lớn về bộ máy nhà nước cho cô...

Phải rồi, đây là cục Tư pháp Nội An S. Được sự đồng thuận của bộ trưởng bộ quốc phòng, các bộ trưởng liên quan và Thủ tướng thành lập ra căn cứ bí mật này. Công việc chính là tìm ra các “con sâu” trong nước hoặc ngoài nước. Tiến hành điều tra cẩn thận, theo dõi hành động. Sau đó căn cứ vào việc đối phương có bao nhiêu tội lỗi và có ích cho đất nước hay không rồi đưa ra quyết định xử lý. Chính vì thế, không có con người nào, từ bảo vệ cho tới mật thám, đều có một hồ sơ cá nhân ở đây. Và bây giờ cô chính là người điều hành nó.

.....

(Tình tiết hư cấu chút, mong đừng ném gạch!)

60. Chương 59

Ngồi ngẫm nghĩ một lúc thì có tiếng gõ cửa. Nam thư kí bước vào. Trên cổ đeo thẻ, tên: James. Có một điều chính là các nhân viên ở đây đều dùng tên giả. Một cái biệt danh nào đó mà bản thân thích. Tất nhiên của cô là Anne. James đặt lên bàn hai kẹp hồ sơ.

- Sếp, đây là tài liệu từ bộ khác tới. Chuyện vừa xảy ra. _ Cậu ta không ngồi vào ghế đối diện mà đứng nói.

Cô thở hắt ra. Đưa tay lật bản kẹp đầu tiên. Bên trong là thông tin một vụ nổ nhà kho, bên trong có hơn chục người mất mạng, có giao tranh. Có một người sống sót rời khỏi, sau đó tử vong ở viện. Vấn đề: Nghi vấn có nội gián!

Cô đưa đôi mắt long lanh ngược lên nhìn người đang đứng. Tận sâu trong đó là một nỗi đau vừa nổi lên.

- Cái này...ai trình lên? Người đầu tiên..._ Giọng cô rất thấp, có sát thương lại cao.

James mơ hồ cảm thấy đầy mũi tên sắc nhọn đang chờ đợi cô gái phía trước không hài lòng liền lao về phía hần. Phía lưng đã bắt đầu lạnh lên.

- Thừa sếp, là từ đội trưởng đội thanh tra...Thịnh Tiến Tùng. _ Cậu ta cúi đầu xuống nhìn mũi giày thể thao mà trả lời cô.

Cô thì lại cảm thấy vô cùng thoải mái. Đây chẳng phải là tự tay dâng lên miệng cô sao.

- Dem tất cả tài liệu của người đó ra tìm tội danh. Cho người theo dõi chụp hình, có chứng cứ. _ Cô một tay cầm bút vừa xoay xoay cái ghế.

- Thế còn cái này ạ?_ Jame chỉ vào kẹp giấy đang mở kia.

- Người đã chết hết rồi. Điều tra có nghĩa lý gì. Ý đồ của họ cũng bị phá rồi. Cậu tưởng ai cũng rảnh tay chân sao?_ Cô gấp kẹp này lại. Lật kẹp còn lại.

Hồ sơ này là về một gián điệp có lòng trung thành nhưng bị người tình phát hiện nghiệp vụ. Hơn nữa người phụ nữ này lại làm cho băng đảng buôn ma túy. Vấn đề: Xem xét lợi ích. Bên trong đều có đầy đủ chứng cứ, ảnh chụp.

Cô nhìn một lượt không khỏi cười lạnh một cái.

- Cái cục này từ bao giờ lại phế nhân như thế? Có chút chuyện này giao cho phòng 3 xử lý là được rồi. Đưa đến đây là muốn thử tôi sao?_ Giọng nói vừa mỉa mai, vừa lạnh lùng.

- Xin lỗi sếp, tôi sẽ đi sắp xếp ngay. _ Cậu ta cầm hồ sơ đó đang tính đi nhanh ra ngoài. Tay vừa chạm nắm cửa giọng nói đẩy lại vang lên.

- Các phòng làm xong thì mang tới cho tôi xem xét kí. Còn các vấn đề không làm được thì trực tiếp kêu người tiếp nhận đem tới đây cho tôi. Rõ chưa?

- Vâng thưa sếp.

Cậu ta gật đầu rồi rời đi nhanh chóng. Mặc dù là mùa đông, trong này lại có điều hòa nhưng trán cậu ta cơ hồ đã bị ướt cả rồi. Nữ thư kí nhìn cậu ta khó nhọc rút khăn giấy, tay không ngừng run.

- Sao thế?_ Sarah hỏi

-..._ James lắc lắc đầu, đưa tay lên làm kí hiệu cắt qua cổ. Sau đó đi làm những việc sếp giao.

Sarah bắt giác chau mày, nàng tự nhủ phải trách xa cô sếp mới này mới được. Tuy nhiên, tiếng chuông nhẹ kêu lên. Đó là do Nhi ấn cái nút phía trong tìm người. Sarah chỉnh trang lại quần áo, bước vào phòng nhỏ nhà.

- Sếp cần gì ạ?_ Một nụ cười hiền lành trên môi.

- Tôi không thích mấy cái cây cảnh này, chuyển đi. Chuyển thêm vào một tủ đựng quần áo. Về phần trà chè kia. Tôi chỉ uống trà hoa hồng Đức. _ Cô vừa ngồi vừa loay hoay nhìn xung quanh phòng. Cuối cùng ánh mắt dừng ở tấm kính cửa sổ lớn.

- Còn gì nữa không ạ?_ Sarah cố gắng ghi nhớ rồi hỏi tiếp.

- Đổi giờ làm việc rồi sao?_ Cô mở to mắt nhìn Sarah.

- Dạ, giờ làm việc của nhân viên là từ 7 rưỡi tới 10 rưỡi. Buổi chiều từ 2 giờ đến 5 giờ. _ Sarah vô thức nhìn lên trần nhà.

- Bây giờ cũng 7 rưỡi rồi. Người bên kia sao lại ít thế?_ Cô chỉ tay về phía đó.

Sarah lúc này mới nhìn ra theo. Đây là phòng 2 tầng 5, nhiệm vụ là theo dõi. Cái này thường dùng cho ít trường hợp vì chủ yếu đều trực tiếp theo dõi. Cho nên phòng này chỉ có 20 nhân sự. Sarah ái ngại gãi đầu.

- À, mọi người cảm thấy ở dưới này ngột ngột nên đều chia nhà lên công ty trên làm việc. Số thích yên tĩnh thì ở lại dùng phương tiện máy tính công nghệ mới.

- Vậy còn tạo dựng ra cái bè chìm dưới này làm gì. Sao không chuyển lên trên luôn đi?_ Cô nhìn thư kí đầy khó hiểu. Rất cuộc ông sếp trước làm cái quần què gì. Thả nào công việc luôn tồn đọng, không có hiệu suất cao, rồi để tìm cô giúp. Cô lần này có lẽ ôm phải một đồng chí rồi...

- Dạ... Công ty bên trên tuy ảo nhưng vẫn làm việc kiếm tiền, cho nên chuyển hết thì không đủ chỗ cho nhân viên. _ Sarah cúi gầm mặt nói.

“Bộp”

Chả hiểu vì sao nhưng tâm tình của cô vô cùng khó chịu. Có lẽ là tại việc vừa rồi có hồ sơ liên quan tới Lâm... Cô đập mạnh tài liệu xuống bàn. Sarah giật mình nhìn cô chăm chăm. Cô thở hắt ra một hơi.

- Không có gì... Cứ làm việc của cô đi.

- Dạ, sếp.

Cô nói xong thì cầm đồ của mình rời đi. Lên tầng dành cho chủ tịch phía công ty. Một đường không có ai ngăn cản, tại cô đeo thẻ. Trên tầng này rất yên tĩnh. Cô vào phòng nghỉ phía trong cùng. Có một chiếc giường, một chiếc tủ quần áo. Còn có một cái két. Mọi thứ đều sạch sẽ ngăn nắp, đều được dọn dẹp thường xuyên.

Ngồi trên ở mép giường cô đưa hai tay che mặt. Ngay khi cái sự thiếu thốn quan tâm nhảy ra thì nước mắt cô đã muốn rơi rồi. Mọi chuyện xảy ra hết mức bình thường lại càng làm cho cô khó chịu. Trong khi họ vẫn an nhiên như thế tại sao anh ấy lại ra đi. Rốt cuộc cô đã làm gì sai mà lại bị đẩy tới mức cô độc thế này?

.....

”Anh có biết em rất sợ cô đơn không? Một người như em thực sự rất sợ đấy. Em đã quen với việc hàng ngày có anh rồi. Mở mắt ra liền thấy nụ cười thân quen ấy. Ăn cơm ba bữa đều có bóng dáng anh bên cạnh. Đường ngắn, đường dài đều có anh nắm tay. Vài lần em xảy ra chuyện chẳng cần nói gì liền có anh xuất hiện. Không phải là ôm em vào lòng an ủi, không phải là nhẹ nhàng xoa đầu, không phải là nấu một bữa thật ngon thì cũng là gọi điện, nhắn tin quan tâm.

Nhưng nhìn em bây giờ xem? Thê thảm quá, bi thương quá. Anh có thương em không? Em cần anh lắm, em cần anh hơn mọi thứ em có bây giờ. Tiền tài, địa vị, danh vọng cũng không đổi được anh sao? Em thật vô dụng... vô dụng... vô dụng. Không bảo vệ được anh...”

61. Chương 60

(Nhi = nàng)

.....

Giữa một bầu không khí vắng lặng, tiếng điện thoại reng reng kêu lên. Nàng ngồi thẳng dậy, ngược mắt nhìn lên trần nhà, khẽ hít một hơi dài. Tiếp đó mới bắt máy.

”

- Alo._ Giọng nàng vẫn còn chút khản đặc.

- Em làm sao à? _ Bên kia hỏi.

- Lúc này nổi hứng uống nước lạnh, kết quả là khản cả tiếng rồi._ Nàng cười nhạt.

- Con bé này... Không được uống nước lạnh nữa đâu đấy._ Bên kia mắng nhẹ một tiếng

- Anh có chuyện gì à? _ Nàng nói sang chuyện khác. Vốn dĩ có uống đâu mà không uống nữa...

- À, trưa anh không về ăn cơm đâu. Nam cũng thế. Nó bảo là đã tự chuyển tất cả đồ của em từ nhà cũ sang nhà nó rồi. Nếu không có việc gì thì trưa em cứ qua nhà bên đó, nó dặn nhân viên làm đồ ăn cho em rồi._ Thiên nói một thôi một hồi sau đó hài lòng chờ câu trả lời.

- Em biết rồi. Bảo anh ấy lần sau không cần lo cho em. Em lớn rồi, tự biết chăm sóc bản thân._ Tất nhiên là nàng phải yêu bản thân rồi, chẳng phải Lâm đã dạy nàng thế sao...

- Hư...Thôi được rồi. Anh đi họp đã. Bye._ Anh nàng thở dài thườn thượt rồi tắt máy.

Nàng bỏ điện thoại xuống, chỉnh lại quần áo rồi ra ngoài làm việc. Công việc cũng không lâu. Hơn 10 rưỡi, nàng tan sở. Cất thẻ vào túi, chiếc xe cũ lại tới đón. Nàng về thẳng chỗ ở mới. Lần này cũng nhờ có Nam, nếu không lại phải quay về đó một lần nữa. Nàng làm sao có thể đối diện với hiện thực này đây...

Vừa mới tới quầy lễ tân thì nhân viên đã nhiệt tình chào đón lại còn chờ thang máy cùng. Nhập mật mã quen thuộc nàng vào nhà. mọi thứ vẫn thế, vẫn như lần đầu nàng tới. Vào phòng ngủ cũ của mình, có vài hộp đồ để ở trong, xem ra là sợ riêng tư nên chưa mở ra.

Nàng thay đồ ở nhà, bắt tay vào thu dọn sắp xếp đồ. Nàng treo quần áo trước. Thực sự có quá nhiều quần áo. Nhưng nàng chỉ dừng lại ở một chiếc áo len cổ lọ màu hồng phấn. Tuy bây giờ không còn thích màu này nhất nhưng đây lại là màu mà cấp 2 nàng rất thích. Còn một điều đặc biệt nữa, đó là quà valentine đầu tiên từ anh. Cái này rất đặc biệt phải không? Còn những bộ đồ khác cũng không kém phần đặc biệt. Mỗi một thứ đều có những kỉ niệm riêng. Có một điểm chung chính là tất cả đều liên quan tới anh. Thế cũng tốt, nàng sẽ không quên được anh ấy, mãi mãi nhớ anh ấy như thế, giống như mỗi phút giây đều có anh ở bên cạnh vậy...

Đóng tủ quần áo. Tiếng chuông cửa vang lên. Nàng ra mở cửa. Cô nhân viên đem thức ăn bày trên bàn, trước khi đi không quên chúc nàng ăn ngon miệng. Nàng ngồi xuống, nhìn các món ăn, đều là món mà bản thân thích nhưng lại không có cảm giác muốn ăn. Vừa đứng dậy quay mặt đi thì một giọng nói hiện lên trong đầu nàng...

“Em có biết vì sao lại cảm thấy không có hứng thú với những món ăn mà hàng ngày em ăn ngẫu nhiên không? Thực ra không phải là em không có hứng thú. Cái quan trọng chính là tâm trạng của em đã ép buộc vị giác khiến cho nó cảm thấy thế. Đây là bệnh, cần chữa, không được thuận theo. Thôi nào, bé ngoan của anh đâu rồi?”

Khóe môi nàng khẽ nhếch lên một nụ cười khổ, nước từ khóe mắt theo dòng chảy xuống qua đôi má, qua nụ cười khổ. Nàng nhớ chứ, tất nhiên rất nhớ. Lần đó nàng làm mất một cái móc khóa cặp anh tặng. Anh không trách mà còn mua cái mới đưa tới tận mặt nàng. Nhưng mà nàng vẫn bật khóc cả ngày hôm đó. Đến cái thước kẻ bình thường bị gãy nàng còn cảm thấy tội lỗi chứ nói gì đến món quà quý giá của anh. Anh vừa nghiêm khắc phê bình, vừa dỗ ngọt nàng. Cuối cùng nàng đành đầu hàng, ăn hết đồ ăn anh mua cho.

Đưa tay gạt đi hàng nước mắt, nàng ngồi xuống bàn, ăn một cách ngon miệng nhất. Giống như là ăn cho người khác xem vậy nhưng mà phía xung quanh không có ai cả, đều là một bầu tĩnh lặng.

...

Nàng báo cho nhân viên dọn dẹp rồi về phòng tiếp tục sắp xếp đồ đạc. Từng quyển sách dày được xếp lên giá. Giá sách lớn vốn trống trải chẳng mấy chốc đã đầy một nửa. Tiếp đó bắt đầu xếp tới ngôn tình. Xếp xong, nàng bất giác dờ ra nhìn một hàng sách ấy.

Thất tịch không mưa - Anh có thể đừng yêu em hay không - Phế hậu tướng quân - Gấm rách - Đông cung - Không kịp nói yêu em...

Hóa ra từ khi ra đây học, nàng chỉ toàn mua truyện ngược đãi tâm hồn. Nàng nhớ mình đã khóc thế nào khi đọc chúng, thậm chí là bị ám ảnh. Thế nhưng lại là một điều an ủi...

“Anh à, em không phải là người duy nhất đau khổ. Không phải chỉ có mình em cô đơn. Em sẽ sống thật tốt, không như họ đâu. Mà anh này, em chẳng dừng cảm gì nhỉ? Ngày ấy đọc truyện còn nói nhất định nếu anh bỏ em đi em sẽ hận anh đến chết, yêu một người khác hạnh phúc gấp vạn lần. Thế mà bây giờ thương thôi chưa hết sao có thể hận. Yêu anh còn chưa với, nhìn ai cũng không có hứng thú... Hóa ra tất cả đều là em tự lừa mình dối người...”

.....

(Cho mình xin bình luận đi!!!)

62. Chương 61

Chiều nay nàng phải tới trường. Mặc dù mọi chuyện đều được sắp xếp hết rồi nhưng vẫn phải xuất hiện vài lần trong tuần nếu không sẽ làm cho phía học sinh thắc mắc. Nàng nào muốn về trường vì ở đó có bao nhiêu lần vui đùa cạnh anh...

Hôm nay nàng quyết định trở thành một học sinh hư. Một chiếc quần jean rách phối với tất lưới, đi giày thể thao. Áo len mặc bên trong chiếc áo khoác bò phong cách đường phố. Tóc cột cao trên đỉnh đầu. Chiếc balo đính màu đen. Đều là một mực phản diện, khó tránh ánh mắt của sinh viên khác dõi theo. Vài lời xì xào ngang tai nàng...

- Ôi, kia có phải Kiều Uyển Nhi khoa mình không?
- Trời ạ, mấy bữa không thấy cậu ấy đi học mà thay đổi hẳn.
- Còn đâu hoa khôi ngày xưa nữa, nữ thần của tớ.
- Chị ấy ngầu thật nhưng mà em thích chị của ngày hôm qua hơn...
- Sao em ấy lại thay đổi?

...

Bước qua cánh cổng cao, nàng chợt dừng bước. Không phải vì lời nói của bọn họ vì tất cả đều là suy nghĩ nàng mong muốn. Lý do nàng dừng lại chính là...

Phía trước kia có một chàng trai ôm một cô gái khóc. Thực thực mơ mơ...Làn nắng chiếu xuống thân kì như xuyên qua được họ chiếu tới chân nàng. Phía trên bầu trời xanh cao vợi vợi, từng đàn chim cất cao tiếng rồi rời đi thành đàn...

- Là anh đây, Đông Lâm...
- Anh không thể phủ nhận sự thật là anh cần em, anh yêu em!
- Đối với anh em của hiện tại còn quan trọng hơn...

...

Từng lời nói, từng hành động lại một lần nữa như thước phim quay chậm trong đầu nàng. Nàng ở đó, đôi mắt vô hồn nhìn vào cái ảo giác chính bản thân tạo ra. Bước thêm một bước về phía hai người kia. Lại bước thêm vài bước nữa. Tới khi khoảng cách chỉ còn lại một cánh tay. Hai tay nàng buông thõng, cơ hồ đã cứng lại, nắm chặt bàn tay, từng gân xanh nổi lên.

Nàng rất muốn ôm anh, rất muốn chạm vào anh. Nhưng sao nàng lại không biết chứ? Đó không phải là thức, chỉ cần nàng chạm vào, tất cả sẽ biến mất.

Tiếng chuông báo hiệu kêu lên một hồi. Kéo nàng lại hiện tại. Nàng ngơ ngác nhìn sinh viên vội vàng xung quanh. Người phía ngoài đường bắt đầu đổ vào trường ùn ùn. Nàng đứng cách cổng không xa nên bị sinh viên chạy đi vào va chạm. Vai của nàng một hồi tê lạnh.

Lại đưa mắt nhìn bóng dáng bản nãy.... Tan ra... tan ra thành những hạt màu vàng lấp lánh. Một cơn gió thoáng qua, tất cả bị gió cuốn bay lên. Nàng ngẩng mặt lên trời, nắng đậm quá chói mắt. Vội đưa tay che mắt. Đến khi từ từ mở mắt ra nhìn đã chẳng còn gì cả. Chỉ còn một màu nắng ấm áp vẫn vương khắp nơi, rơi cả trên người nàng.

Cả khoảng sân rộng rãi chìm vào im lặng. Nàng lê từng bước chân nặng nề về lớp học của mình. Thầy Du đã vào lớp. Tuyết Tuyết và Phong đã vào chỗ. Nàng im lặng trước ánh nhìn của mọi người rồi cứ thế ngồi vào phía ngoài cùng. Thầy Du làm ngơ như không thấy. Cả buổi học nàng nằm dài ra bàn, mắt nhắm nghiền chẳng ai biết ngủ hay không. Vài lần Tuyết Tuyết và Phong gọi nàng nhưng nàng đều là bộ dạng mắt không nhìn, miệng lạnh nhạt buông một câu "Đừng làm phiền!"

Nàng không biết thời gian đã trôi qua như thế nào mà lại nhanh như thế. Ngay khi chuông réo lên, nàng chạy một mạch ra khỏi lớp, xuyên qua sân trường ra cổng mà không ngừng lại giây nào. Giống như đang bỏ trốn vậy...

Phía trong sân Mạnh, Sơn, Đức và Hoàng nhìn theo bóng người vừa vụt qua cổng trường.

- Đó là Nhi phải không?_ Mạnh nhỏ giọng hỏi.

- Đúng_ Sơn gật đầu.

Họ từ phòng đa năng đi qua dãy lớp nàng. Vừa nghe chuông reo liền nhìn thấy một bóng người lao vội ra... Họ chẳng ai bảo ai, cứ đứng ở đó. Tới lúc sinh viên lớp nàng từ tốn đi ra, vài lời bàn tán lại vang lên.

- Nhi sao vậy nhỉ? Nhìn cách ăn mặc của cô ấy xem...

- Hay bây giờ mới đến tuổi nổi loạn.

- Haizz... Cậu ấy vốn là gương của tôi, thế mà bây giờ lại ngủ cả một buổi học trong lớp. Tới thầy Du cũng không thèm nói gì... Thế này tôi còn gương gì nữa...

...

Nghe mấy lời này bốn chàng trai coi như đã hiểu. Trong bọn họ cũng chẳng mấy vui. Tiếp tục bước đi trong im lặng. Thỉnh thoảng một trong bốn người quay đầu nhìn về phía sau, còn chút nữa lỗ miệng gọi một tiếng nhưng đằng sau đã không còn một cậu thiếu niên khí chất trầm ổn đi chậm đằng sau liên tục đợi bốn người bọn họ giục nữa...

...

Phía bên này chỗ nàng đang đi, con đường vỉa hè thi thoảng đọng lại vài vệt nắng chiều nhạt nhòa bi thương. Bóng cây cao cao che lấp con người nàng đi phía dưới. Nàng chẳng nghĩ gì cả chỉ là cứ đi thế về nhà thôi.

Lúc đi qua chợ nhỏ, nàng bỗng dừng lại. Mắt quan sát đôi bên, sau đó quay người nhìn phía sau. Rồi lại cúi đầu đi tiếp. Đi tới ngã rẽ về khu nhà Nam thì trời đã tắt nắng. Xe cộ ngoài đường phía này đều ít ỏi đi. Nàng làm sao không nhận ra phía sau có người đi theo chứ. Thấy xung quanh không còn dân thường, nàng dừng lại. Lạnh lùng nói một câu.

- Đi theo lâu như thế, cũng nên hành động rồi đây.

Bọn người bên kia có ba người đàn ông. Họ lúc đầu người thuê nói chỉ là một tiểu thư dụ dỗ chỉ là ác khẩu. Thế mà bây giờ nhìn cái cách ăn mặc này, họ thậm chí còn tưởng mình nhầm người. Cũng chẳng ngần ngại bước ra.

- Kiều Uyển Nhi phải không?_ Một trong số đó lên tiếng.

Nàng vẫn đang đứng quay lưng lại bọn họ.

- Phải, là tôi đây._ Giọng nói của nàng lại rất khí thế.

- Chúng tôi cũng chỉ là nghe sai bảo, cô gái nếu có làm ma thì xin báo thù đúng người.

Nghe câu nói này, nàng bất giác cười một cái, nực cười.

- Vậy nếu mấy người làm ma thì đừng tới tìm tôi báo thù._ Nàng vừa nói vừa quay đầu lại.

Vứt chiếc ba lô xuống dưới chân, chẳng biết từ bao giờ trong tay nàng đã cầm một con dao găm dùng trong quân đội. Ba người đàn ông thoáng bắt ngờ nhưng vẫn xông lên.

63. Chương 62

Ba người đàn ông nhìn thấy nàng cầm dao thì không có phản ứng quá bất ngờ họ cũng lấy từ thắt lưng ra một con dao găm nhỏ hơn của nàng

Nàng đứng đầy hiên ngang, gió mạnh vụt qua người. Bên này chả có mấy người. Ba người kia chậm chậm tiến lại. Người đàn ông nói lúc đầu đưa mắt sang hai bên rồi gật đầu. Hai người kia hiểu ý, hét lên một tiếng rồi xông lên một trước một sau.

Ngay khi người kia chỉ cách nàng một bước nhỏ, nàng nhanh nhẹn cúi người, để lưỡi dao của hấn trượt qua đuôi tóc ngắn ngủn của mình. Tiếp đó dùng tay trái kéo tay hấn ta lại, quật ngã trên đất. Một đế giày vuông hạ xuống mạnh mẽ trên ngực hấn. Người đàn ông này hét lên một tiếng đầy thê thảm. Đưa dao lên tính đâm vào chân nàng. Chân nàng ở trên ngực hấn liền thu lại, nàng cúi người, rạch một đường dao cắt đứt cổ tay hấn, chiếc dao rơi xuống. Hấn nằm đó kêu gào thảm thiết nhìn máu không ngừng chảy...

- A...a... Tay của tôi, tay của tôi. Còn không lên....

Nghe thấy hấn rên rĩ hai người đàn ông còn lại mới sực tỉnh. Mọi thứ vừa xảy ra nhanh như một cơn gió. Người đàn ông thứ hai lao lên kia cũng tiến lại. Không dám lao thẳng vào nàng mà chỉ dùng dao đâm dọa để tìm sơ hở. Ngay khi hấn tiến lên một bước, nàng đưa dao quét qua bề ngang cổ hấn. Hấn ngửa người ra né tránh được một dao thì dưới chân lại truyền lên một hồi đau nhức, sau đó cả sống lưng đã chạm xuống đất. Hấn cố gắng đứng dậy nhưng phát hiện cổ chân đã bị cắt, máu từ lớp quần chảy ra tạo thành vũng nhỏ trên bề mặt đất và bắt đầu lan rộng.

- Tiện nhân, mày dám....

Vừa mở miệng mắng chửi nửa câu liền bị nàng cắt cổ. Máu từ cổ hấn bắn lên mặt nàng. Đôi mắt lạnh của nàng nhìn khuôn mặt hấn, mắt mở to, miệng hé ra.

Người đàn ông còn lại thấy tính thế không tốt liền quay người bỏ chạy. Nhưng vừa bước được vài bước một giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Có muốn đọ súng với chân không?

Sống lưng hấn ta cơ hồ đang toát mồ hôi mãn liệt. Hấn nghe thấy tiếng súng lên đạn thì quay đầu nhìn lại. Nàng cầm một khẩu súng lục chìa về phía hấn, về mặt không có nổi một tia run sợ.

- Xin tiểu thư tha mạng..tiểu thư...._ Hấn chấp tay phía trước không ngừng van xin.

- Bước lại đây._ nàng chỉ chỉ phía gần mình.

Hấn có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn bước tới phía gần nàng. Khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu nào, khóe mắt tưởng chừng sắp rơi lệ.

- Tiểu thư muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần cô tha cho tôi mạng này. Tôi ở nhà còn có người mẹ già, dưới còn có con nhỏ...

Hấn càng nói nàng càng cảm thấy cái kịch bản này rất quen tai. Nhân lúc nàng không để ý, hấn nhặt con dao dưới đất định đâm về phía nàng.

“Doàng”

“A...aa...”

Tên này còn chưa kịp ra tay thì tay cầm dao đã bị thủng một lỗ, chiếc dao bị nàng đá ra. Mùi thuốc súng có chút phảng phất. Nàng nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt nhìn người đàn ông không ngừng van xin nàng tha mạng phía trước.

- Muốn sống đúng không?_ Thanh âm của nàng khẽ vang lên.

- Dạ...dạ... Chỉ cần cô nói điều kiện, muốn gì cũng được.

- Có điện thoại chứ?_ Nàng hỏi.

Hắn liền móc từ trong túi ra một cái điện thoại.

- Gọi cho người thuê đi._ Nàng hơi cúi người, ánh mắt như dao sắc lại lần nữa làm đối phương giật thót.

Hắn lấp bắp dạ vâng rồi gọi điện. Bên kia bắt máy liền đưa về phía nàng. Chưa đợi nàng trả lời đầu bên kia đã hấp tấp nói một tràng.

- Thế nào? Đã xử lý được con ranh ấy chưa? ĐỪNG nói với tao là chúng mày tới một con nhỏ đó cũng không xử lý được?

Cái giọng này sao lại quen thuộc đến thế. Nàng thoáng nảy ra một cái tên trong đầu. Tên này đúng là chán sống.

Nàng một tay vẫn chìa súng về phía người đàn ông này vừa cầm điện thoại lên.

- Thịnh Tiến Tùng, đã làm nhau thất vọng rồi._ nàng trả lời mang theo một giọng điệu giễu cợt.

Bên kia nghe chùng sững lại không biết nói gì.

- Sao? Muốn tôi chết thế à? Cũng không cần sai đám phế vật này tới đâu._ Cô cười nhay nhìn ba người đàn ông thê thảm này khẽ lắc đầu.

- Bọn nó đâu? Cô làm gì bọn nó rồi?_ Bên kia vang lại tiếng nói vội vàng.

- QUan tâm chúng sao? Không cần lo lắng thế. Nên lo cho bản thân mình trước đi._ Nàng nhẹ nhàng trả lời, bên kia lại càng không tin tưởng sự an tâm này.

- Cô định làm gì?_ Thịnh Tiến Tùng hỏi.

- Thịnh Tiến Tùng, chuẩn bị quan tài đi._ Nàng vừa nói dứt câu thì cười lên một tràng. Điệu cười này không phải của một nữ sinh, càng không phải là sắp đặt để chọc cười đối phương mà là nụ cười giết người...

Tiếng cười của nàng như được gió nâng lên. Hai người đàn ông còn sống trở mắt nhìn nàng đầy sợ sệt. Nàng tắt máy, ném cái điện thoại lên người hắn. Sau đó từ tốn móc ở túi quần ra vài trăm ném về phía người đàn ông.

- Không có tiền cũng đừng đi làm chuyện xấu nữa.

Vứt lại câu này, nàng chẳng cần phòng bị, giắt súng vào phía trong áo bò, đeo cặp sách lên, từ tốn hướng về khu biệt thự cao cấp phía trước.

Hai người đàn ông giờ khóc giở cười nhìn nhau....

64. Chương 63

Nàng vừa vào tới cửa khu nhà cao tầng thì có người đi tới chắn trước mặt.

- Sao?_ Nàng nhìn mặt mày Nam đã tới sầm xuống thì nhẹ nhàng lên tiếng.

Vừa dứt câu cổ tay bị một lực lớn siết chặt. Rồi cả người bị kéo đi.

Tới khi vào trong nhà nàng mới dứt mạnh tay ra. Hắn cũng không quan tâm, chạy vào nhà tắm, rồi quay ra với một cái khăn ướt. Một tay đỡ cổ nàng, một tay từ tốn lau mặt cho nàng. Nhìn cái khăn trắng hiện ra những vệt màu đỏ sẫm nàng mới nhớ tới việc máu bắn lên mặt. Nàng thản nhiên mặc kệ hắn đứng đó, đi về phòng mình.

Tay vừa chạm vào nắm khóa thì một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới.

- Em đã gặp phải chuyện gì?_ Biết nàng không sao, hắn cũng yên tâm phần nào nhưng cũng không thể bỏ qua để dàng thế được.

Nàng từ từ xoay người lại. Cho tay vào phía trong chiếc áo khoác. Từng động tác đều uyển chuyển nhẹ nhàng cho tới khi nàng lôi ra một con dao găm, phía trên còn dính máu có vẻ đã khô. Sắc mặt hẳn càng khó nhìn...

- Nên để người ta giết mình hay mình ra tay trước?

Nàng nhìn hẳn không chớp mắt. Hẳn đi lại gần chỗ nàng, đứng trước mặt nàng.

- Ai muốn giết em?_ Hẳn có thể không quan tâm lý do người ta giết hẳn, hẳn chỉ có một tâm ý. Đó chính là bảo vệ nàng, mang lại cho nàng một cảm giác an toàn.

- Không phải chuyện của anh, tốt nhất đừng can thiệp vào._ Nàng ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt hẳn. Mỗi người nên có một bí mật dành cho bản thân. Nếu người phía trước mặt nàng là anh ấy. Có lẽ nàng còn lao tới ôm lấy anh ấy an ủi, chưa thấm đã tự khai hết sự việc. Nhưng tiếc quá, người phía trước chỉ là giống anh ấy một vài điểm, chứ không phải anh ấy...

Đôi mắt lạnh lùng ấy như một con dao sắc nhọn, lời nói chính là một hành động. Cho dù vô tình hay cố tình thì nàng cũng làm hẳn cảm thấy xót xa. “Không phải chuyện của anh.” Có lẽ câu nói này sẽ khó quên lắm đối với một người đơn phương.

Không đợi hẳn nói thêm câu gì, nàng trực tiếp bước vào phòng, không quên chốt khóa cửa. Nàng ngồi xuống bàn làm việc, đặt chiếc dao xuống. Từ tốn tháo cặp ra vứt gọn vào một góc rồi tập trung vào lau chiếc dao thật sạch sẽ. Cả căn phòng cứ thế im lặng rơi vào bóng tối...

Chẳng biết nàng đã ngồi thẩn thờ như thế bao nhiêu lần, chẳng biết nàng đã ngồi suy tư như thế mỗi lần bao lâu. Khi phía ngoài cửa sổ, thành phố phía dưới lên đèn một cách sa hoa. Trời đêm buông xuống, trăng từ đâu cũng sáng tỏ một góc trời. Nàng cầm điện thoại đứng cạnh cửa sổ lộng gió. Chẳng chần chừ giây phút nào của thời gian, liền gọi điện thoại.

”

- Chuyện bản sáng giao, làm tới đâu rồi?_ Nàng đợi bên kia bắt mảy liền nói luôn.

- Tuy chưa được một ngày nhưng vốn dĩ trước kia đã từng thu thập nên cũng có kha khá rồi ạ.

- Thế nào là kha khá?_ Nàng nhàn nhạt đáp lại.

- À, dạ, chỉ cần công bố một nửa số đó cũng có thể khiến cho hẳn ta vào tù ngồi cả đời rồi._ Bên kia đầu dây cơ hồ là đang cảm thấy mình bị khùng bố chỉ bằng một giọng nói.

- Cái tôi cần là xử bản!_ Thanh âm của nàng trong vắt vang lên. Vừa hay làm đối phương đứng tim 1s.

-..._ Im lặng

- Không làm được sao?_ Nàng ghét nhất là chờ đợi.

- Dạ, chuyện này thì được. Nhưng mà còn một số nhân chứng quan trọng đang thuyết phục. Chắc là ngay mai mới chắc chắn được._ Bây giờ cậu ta mới nói được lưu loát...

- Sáng mai tung ra trước một nửa, nhẹ nhàng một chút...dạo đầu mà. ĐỢi khi nào có đủ tất cả thì báo tôi..._ Khóe miệng nàng nhếch lên.

- Mai sắp có tới làm việc không ạ?_ Bên kia hỏi.

- Tâm tình không vui liên tới. Cậu không cần nhớ tôi quá._ Nàng nói dứt lời liền tắt máy. ”

Nàng bây giờ tâm tình rất tốt. Giống như là giết người xong nhớ tới anh vẫn rất vui. Liền tắm rửa thay quần áo rồi đi ăn cơm. Vừa bước chân ra khỏi phòng, một mùi thức ăn thơm ngon đã quần quýt xung quanh thân mình. Nàng đi vào bếp ngó, quả nhiên có một bàn đồ ăn. Nam đang xếp bát đĩa. Thấy nàng thì trên mắt không tránh khỏi một tia vui vẻ. Giống như một đôi....

- Lại đây ăn cơm đi._ Hẳn ngồi xuống ghế.

Nàng cũng không khách khí. Bước lại ngồi xuống đối diện. Trên bàn cũng hầu hết là món nàng thích rồi. Lại nhìn người đàn ông trưởng thành lãnh đạm phía trước mặt. Tính tới bây giờ số người hiểu nàng, biết sở

thích của nàng không tới 5 ngón tay. Người đầu tiên hiểu nàng chính là anh trai nàng. Người thứ hai hiểu nàng chính là Lâm, nhưng bây giờ thì không thể tính nữa rồi... Người cuối cùng hiểu nàng chính là người đối diện. Có thể thật sâu trong thâm tâm nàng có nhận ra tình cảm của người này, nhưng lí trí lại một mực phủ định. Nàng tin nó luôn đúng, nàng không muốn trao đổi một thứ tình cảm nào nữa...

Nam nhìn nàng, ánh mắt nàng có thật nhiều suy nghĩ nhưng hấn lại không nắm bắt nổi một tia. Lại nghĩ tới thức ăn, liệu có phải nàng không còn thích những món này? Hay là nàng đã quen ra ngoài ăn rồi? Hoặc là nàng không thích ngồi ăn cũng hấn nữa... Một loạt suy nghĩ cứ thế vụt ra trong đầu. Hấn thực sự không hiểu, rốt cuộc là nàng thay đổi hay hấn đã quên?

- Nếu như cứ ăn không hoài thể này thì không được tự nhiên. Mà tiền thì anh lại không thiếu. Tất nhiên anh Thiên cũng không có làm giao dịch gì với anh. Vậy tại sao anh bận rộn thế... vẫn chạy tới đây nấu bữa này cho em?_ Sau tất cả các suy nghĩ nàng quyết định làm rõ ràng tình cảm. Thà để đối phương đau một lần từ bỏ còn hơn dai dẳng thương nhớ. Nàng không muốn...

Nam nghe vậy thì rời ánh mắt xuống những món ăn, mộ tay cầm đũa, gấp cho cô một miếng thịt chiên vàng.

- Mau ăn đi, nguội cả rồi._ Đúng thế, là hấn đang đánh trống lảng. Hấn biết bây giờ nàng sẽ chẳng chấp nhận hấn được đâu...

Nhưng mà nàng ngược lại càng không từ bỏ ý định.

- Anh có thể tới đây làm bất cứ điều gì, bởi vì đây vốn là nhà của anh. Anh cũng có thể hỏi han em vài câu thường tình với anh nghĩa bạn bè. Nhưng không cần lo lắng, quan tâm tới em, em đã lớn rồi. Hơn hết em không muốn người khác liên quan dính dáng tới chuyện của em...

Khi hấn đã định lên tiếng phản bác thì tiếng chuông ngoài cửa vang lên.

- Anh ra mở cửa_ Hấn trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Nàng thở dài nhìn những món ăn, chẳng hiểu sao trong lòng lại có một chút bi ai. Đợi khoảng 10 phút thì phía ngoài có tiếng đóng cửa. Giờ này thì có ai tìm...

Hấn lại ngồi xuống đối diện nàng, vẻ mặt hiện rõ tia không vui vẻ cho được.

- EM ăn đi_ Thấy nàng chưa đụng đũa, hấn nhắc nhở.

Nàng cũng cầm đũa lên, ăn sơ qua các món, đều là một hương vị quê nhà. Trong lòng lại càng không yên tâm. Vốn dĩ đã muốn yên lặng nhưng cuối cùng vẫn mở lời.

- Anh có biết bạn trai của em không?_ Cô đặt đũa xuống.

Phía bên kia đôi tay gấp thức ăn không khững lại, nhưng ánh mắt lại bất ngờ loạn lên một giây.

-Không biết._ Giọng nói lạnh nhạt của anh vang lên.

Nàng thoáng nhấc mày. “Dối lòng.”

- Anh ấy tên là Lâm. Em rất yêu anh ấy. Nhưng anh ấy mất rồi, là vì một vài sự cố..._ Nói tới đây nàng ngừng lại đôi chút mới nói tiếp._ Anh ấy có dáng hình giống anh. Cũng ít nói giống anh. Cũng quan tâm em rất nhiều. Thường nấu ăn cho em giống anh, tay nghề rất tốt. Nếu anh ấy còn sống...có lẽ em sẽ giới thiệu cho hai người làm quen.

- Em đừng nói nữa._ Nam lạnh lùng nói, không đưa mắt nhìn nàng.

- Không, em phải nói. Em và anh ấy không phải là mối tình đại học. Mà là yêu từ thời cấp hai. Em đương nhiên đã quá rõ cái cảm giác yêu đơn phương. Bây giờ anh ấy đi trước cũng không sao. Anh ấy tới đó rồi cũng không đi đâu được nữa, chỉ có thể đợi em tới. Em thì sẽ tiếp tục đơn phương anh ấy. Em rất rất yêu Lâm...

- Em biết anh yêu em đúng không?_ Nam ngắt ngang lời nàng. Đôi mắt thâm trầm ấy lúc này mới nhìn thẳng về phía nàng. Không biết nàng có nhìn ra không nhưng hấn rất mong đợi, mong đợi trong tuyệt vọng.

....

“Em biết không? Mất đi tất cả thực chất chỉ là cái cớ để chúng ta tiếp nhận những thứ khác tốt hơn mà thôi. Em tại sao lại cố chấp tới thế? Là em sợ anh ở nơi khác thể an tâm, hay là em cố tình khiến anh hận bản thân suốt cả kiếp sau? Nếu em muốn tốt cho anh, nếu trong em còn một phần nào đó quan tâm tới suy nghĩ của anh thì nghe anh đi. Em phải tiếp nhận chứ, như thế anh mới có thể an nhiên tan biến... Nếu em coi việc mất anh là mất đi tất cả thì em việc gì phải sợ tên ”gian thương” kia. Cứ tiếp tục đánh cược đi, lần này em còn lo mất gì nữa? Hơn ai hết em sẽ có một người tốt hơn anh, ở cạnh em thay thế anh... Đừng làm anh lo lắng cho em mãi như thế, có được không?”

65. Chương 64

- Em biết anh yêu em đúng không?

Chỉ một câu nói nhưng đã nói đúng vào trọng điểm. Ánh mắt nàng trầm xuống, rời khỏi gương mặt hắn.

- Thế nào gọi là anh yêu em? Chuyện này chỉ là anh hiểu nhầm thôi._ Miệng nàng cười nhạt, lờ đi ánh mắt hắn.

- Là cảm xúc của anh, tại sao lại có thể nhầm? Yêu có thể nhầm được sao? Bản thân em vốn biết rõ nhưng vẫn luôn chôn tránh anh. Anh cũng không cần em nhận ra nó, cứ mặc kệ để anh quan tâm em như thế thì sao chứ?_ Nam rất bình tĩnh nói hết câu, vẻ mặt không có gì là tức giận.

Nàng thở dài, lại nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Nam à...Em nghĩ anh nên hiểu chuyện này nhất. Nếu như anh cứ tiếp tục như vậy, chuyện này người đau nhất cũng là anh thôi. Việc gì anh phải tự làm mình tổn thương như thế? Trên đời này đâu có thiếu người tốt hơn em? Em và anh là không thể, anh bỏ cuộc đi.

Nói dứt câu, nàng đứng dậy, ra khỏi nhà luôn. Tiếng cửa nhà đóng lại, bầu không khí lập tức tĩnh lặng. Một mình hắn ngồi đó, hai tay buông thõng, lưng dựa vào ghế uể oải, ánh mắt đều là một thứ sương mù mịt, không phương hướng.

“Ba năm trước anh vốn dĩ đã nhận ra bản thân có phát sinh tình cảm với em. Từ khi mới gần ba tuổi anh đã biết nói nhưng mà ngày hôm đó lại không đủ can đảm để nói ra ba từ với em. Nhìn thấy em với người ta hạnh phúc như thế, anh còn gì để nói nữa. Lặng lẽ, anh rời đi, em cũng chẳng nói gì. Bởi vì em vốn không một chút để tâm tới anh...Còn bây giờ, biết em cô đơn, buồn đau anh quay về với em. Ba chữ ”anh yêu em” nói ra thật dễ dàng. Thế nhưng em còn nhanh hơn anh một bước. Em nói ra những lời ấy còn rõ ràng hơn anh gấp ngàn lần... Anh biết những chuyện anh làm cho em vốn thật nhỏ nhặt và chỉ tốn thời gian nhưng lại không cách nào ngừng lại được. Nếu như em đã gán cho anh cái mác *yêu đơn phương* thế thì việc gì anh phải quan tâm em có đồng ý hay không...”

...

Bên ngoài gió lạnh lại nổi lên. Nàng bắt một chiếc tắc xi, nhanh chóng xuống xe ở phố đi bộ. Người hôm nay không quá đông đúc. Có lẽ bởi vì bây giờ mới bảy rưỡi. Những ánh đèn trang trí ở các cửa hàng xa xa. Vài cái xe bán đồ ăn vặt. Các đôi tình nhân khoác tay nhau ấm áp đi qua. Nàng ngồi xuống cạnh đài phun nước đã tắt.

“Vì sao không một ai chịu hiểu cho tôi?”

Không biết nàng đã ngồi thẩn thờ ở đó bao lâu... Cho tới khi sắp chớp trên trời vang lên. Nàng giật mình, ngược đầu nhìn lên trời. Có lẽ trời sắp mưa rồi. Ngay khi nàng nghĩ như thế, từng hạt mưa lạnh lùng rơi lên gương mặt nàng.

Nàng nhìn xung quanh, người người vội vàng chạy mưa. Quang cảnh hỗn loạn nhanh chóng vắng tanh. Thi thoảng một vài người cầm ô đi qua. Mái tóc ngắn nhanh chóng ướt hết, dính vào da mặt nàng. Chiếc áo len

dài cũng có thể vắt ra cả chậu nước, chiếc quần tất như co lại đầy khó chịu. Vai nàng bắt đầu run lên...da mặt tái nhợt...

Khi mi mắt nàng sắp sụp xuống thì những hạt mưa ngừng rơi lên người nàng. Nàng từ từ mở mắt, đập vào mắt là một chiếc áo khoác kaki lót lông màu xanh dương. Chủ nhân của chiếc áo đó là Hoàng, bạn của Lâm.

- EM bị điên à? _ Vừa mở lời, Hoàng đã cau lên.

Nàng nở nụ cười nhàn nhạt, rồi gật nhẹ cái đầu.

- Ủ, em bị điên đấy. _ Nàng còn dính chính lại.

Có điên cũng phải chọn giờ một chút, sao lại để anh bắt gặp em chứ? _ Hoàng nói rồi cởi áo khoác, khoác lên người nàng.

- Đi, anh đưa em về. _ Hoàng kéo nàng đứng dậy

Nàng khó khăn đứng dậy, đôi chân lại nổi lên một hồi tê buốt. Cái đầu bắt đầu choáng váng, đây là tác hại của việc ngồi lâu một chỗ rồi cử động đột ngột. Sắc mặt Hoàng nhăn lại.

- Đấy, thấy khổ chưa? _ Cậu cố gắng nhắc nàng đi.

Nàng đứng một lúc mới bước đi được.

- Điên sao không đi chữa? _ Hoàng hỏi.

- Bệnh viện trả về. _ Nàng nhàn nhạt đáp.

- Hư... Có thể buồn, có thể khóc, việc gì em phải đối xử như thế với bản thân? _ Hoàng lại nói.

- Không muốn khóc, buồn thì sao, giữ được gì... _ Nàng vuốt mắt.

- Thế tại sao còn tắm mưa? _ Hoàng lấy khăn trong túi ra đưa cho nàng.

- Không tắm mưa thì chạy mưa có ướt không? _ nàng cười nhẹ, cầm khăn lau mặt.

Hoàng nghe thế không nói gì nữa. Có lẽ cậu đuối lý thật. Hoặc có lẽ cậu nghĩ đó là việc mà nàng nên làm. Bởi vì đây là cách làm tổn thương bản thân bình thường nhất... Đi được một đoạn, ra tới đường lớn, nàng dừng lại.

- Sao à? _ Hoàng nhìn nàng chăm chú.

- Trời mưa ướt đường, người mưa ướt lòng. Nắng lên trên phố đường hoa rực rỡ. Người cười tỏa nắng, một lòng quạnh hiu... _ Thanh âm của nàng có phần hơi nhỏ.

Hoàng không nghe rõ lời nàng nói vì có tiếng mưa, chỉ loáng thoáng được trời mưa mới chả cái gì ướt lòng, cái gì mà quạnh hiu...

- Cái gì cơ? Nói to lên. _ Hoàng nói lại.

Nhưng mà nàng đã vẫy được một chiếc tắc xi. Nàng nhìn Hoàng, nở một nụ cười thân thiện như lần đầu gặp mặt.

- Cảm ơn, anh về đi, tiễn đến đây được rồi.

Nói dứt câu, nàng chả áo cho Hoàng. Vội vàng mở cửa xe bước lên. Hoàng đứng đó im lặng nhìn theo chiếc xe tới khi nó biến mất trong cơn mưa trắng xóa. Vai áo một bên đã bị ướt, dưới chân cũng ướt. Nàng cũng đi rồi. Hoàng quay lưng bước về nhà.

Về đến nhà thì mưa cũng đã tạnh. Bố mẹ đều đã lên phòng. Còn mỗi cô em gái đang ngồi xem phim ở phòng khách. Cậu ngồi xuống đối diện nó. Lúc này nó mới để ý ra anh trai đã về.

- Mưa mát không anh trai? _ Khóe miệng nhếch lên cười khinh anh trai một cái.

- Vớ vẩn. _ Cậu lườm nó một cái.

- Tại sao ngày nào anh cũng phải đi bộ ra phố đó làm gì?_ Nó đưa con mắt tò mò sang nhìn anh mình.
 - Không phải chuyện của em. Tại sao cứ đòi anh nạp tiền trang truyện cho rồi bắt đầu đi xem phim thế?_ Hoàng cau mày nhìn tivi đang dùng mạng xem.
 - Ày, em đọc hết rồi mới ra đây xem phim mà._ Nhỏ nhăn nhó nhìn anh trai mình. Rồi lại liếc sang tivi phim đã hết.
 - Hôm nay lại đọc truyện gì mà hết rồi?_ Hoàng hỏi đầy ngạc nhiên.
 - Truyện tình, anh không cần đọc đâu, buồn lắm. Haizzz... “Trời mưa ướt đường, người mưa ướt lòng. Nắng lên trên phố đường hoa rực rỡ. Người cười tỏa nắng, một lòng quạnh hiu...”
- Nhỏ vừa nói câu này vừa chuyển kênh tivi, vừa thở dài buồn bã. Hoàng ngồi bên này ngây ngô nghĩ lại câu nói vừa rồi của em gái. Sau đó tâm trung hồi tưởng lại câu nói lúc đó của nàng. Đúng thế, chính là câu này.
- Câu vừa rồi em học ở đâu?_ Hoàng hỏi em gái.
 - Truyện đó đó_ Nó vẫn đang tìm kênh, không mấy để ý.
 - Tên truyện là gì?_ Hoàng sốt ruột hỏi tiếp
 - “Ta đi tìm chàng.”_ Nó nhàn nhạt trả lời.
- Hoàng nghe xong thì vội vàng chạy lên phòng...

66. Chương 65

Có những chuyện trên đời này, trời không biết, đất không hay chỉ có sâu thẳm thẳm tận đáy lòng hiểu thôi. Nếu đã không thể chia sẻ với ai, thế thì cứ giữ lại đến chết đi. Tới kiếp sau rồi, tức khắc sẽ không nhớ kiếp này. Bi thương tới nhường nào, cô độc tới ra sao, tất cả hận thù này...kiếp sau cũng chỉ là sương gió... tan biến bao phủ hoa.

...

Nàng từ từ ngồi dậy trên chiếc giường. Mắt hơi nheo lại nhìn về phía cửa sổ. Nàng không nhớ rõ mình đã về phòng bằng cách nào. Nhưng nàng biết bốn về căn nhà đều một bề tĩnh lặng. Trên người đã tắm rửa thay quần áo mới. Nàng rời khỏi nhà. Trên đường đi rẽ vào một tiệm bánh, mua bữa sáng. Tâm trạng của nàng ư? Không vui cũng chẳng buồn...

Khi nàng đã nhìn thấy chiếc xe ô tô đỗ ở ngã tư như mọi khi. Thì có một chiếc ô tô đen khác đỗ lại gấp gấp trước mặt nàng. Không cần nghĩ nhiều, nàng chạy một mạch tới chiếc ô tô quen thuộc. Bên này có ba người đàn ông mặc vest đeo kính đuổi theo nàng. Họ túm lấy tay nàng, nhưng tiếc thay chỉ kéo được chiếc áo khoác màu đen. Nàng leo lên xe, nhìn cậu lái xe.

- Đi ngay._ Nàng gần như gầm lên.

Cậu lái xe này cũng nhanh mắt nhìn tình thế rồi lái xe đi. Bây giờ vẫn còn sớm, người ngoài khu này vẫn còn ít. Chiếc xe kia cũng không từ bỏ, tiếp tục bám theo nàng. Cậu lái xe nhìn qua gương chiếu hậu.

- Sếp, tiếp theo làm gì?_ Cậu tất nhiên không thể tới công ty rồi.

- Lái tới sở cảnh sát gần nhất cho tôi. _ Nàng lấy điện thoại ở túi quần ra. May mà hôm nay nàng không mang theo túi đồ chỉ cầm điện thoại và một chút tiền mặt ở sau ốp điện thoại.

Lái xe này nghe xong thì có chút bất ngờ, xong vẫn làm theo.

- Cậu tên gì?_ Nàng hỏi cậu ta.

- Tôi tên Hùng._ Anh ta vừa cố lách đường, vừa trả lời nàng.

Phía sau cũng rất nhanh biến thành hai chiếc xe liền. Ngay khi hai chiếc xe tính áp sát xe của nàng thì Hùng đã lao thẳng vào sở cảnh sát. Hai chiếc xe kia phanh gấp phía ngoài chần chừ. Đã thấy một cảnh sát gõ cửa xe nàng. Hùng kéo kính xuống.

- Sao lại đỗ xe ở đây thế?_ Người đàn ông này hỏi.

- Trương Ngọc Tú tới chưa?

Ngay khi Hùng còn không biết nói gì thì nàng đã trả lời. Gương mặt người cảnh sát kia lăm tức nghiêm túc lại.

- Cô tìm Phó Tổng cục trưởng làm gì?_ Anh cảnh sát hỏi.

Nàng chỉnh lại quần áo, sau đó xuống xe. Hùng cũng xuống xe đi theo nàng.

- Chưa tới sao? Gọi cho cậu ta đi, tôi là Kiều Uyển Nhi_ Nàng nhìn quanh bãi đỗ xe, không có cái xe nào quen thuộc.

- Cô có thể tới phòng chờ. _ Anh ta chỉ về tòa nhà, gương mặt vô cùng thân thiện.

- Mời anh dẫn đường.

Thế là ba người tới vòng chờ. Trong phòng rất rộng rãi tuy nhiên không có ai cả. Anh cảnh sát rót chè cho hai người sau đó rời đi. Hùng từ lúc vẫn đứng nghiêm túc.

- Đi ra ngoài xem họ đi chưa._ Nàng ngồi nhìn chén chè chậm chậm nói. Đồ ăn sáng đã làm rơi lúc truy đuổi rồi.

- Vâng_ Hùng đi ra ngoài còn không quên khép cửa.

Nàng ngồi trong phòng một mình. Bầu không khí tĩnh lặng, nàng nhẩn tin cho ai đó. Một lúc sau thì Hùng vào báo lại. Nhưng nàng chỉ vừa mới nhìn thấy mặt cậu ta ở cửa. Sau đó có như có một luồng gió lao tới, ôm trùm lấy nàng. Hùng mắt chữ a mồm chữ o nhìn cảnh này.

- Ôi, Nương tử, nhớ em quá đi mất._ Cậu ta vừa dụi má vào cổ nàng, vừa nói nhỏ.

- Tránh ra_ Nàng lạnh lùng nói.

Ngay lập tức người này buông nàng ra, nhìn nàng bằng ánh mắt vô tội. Người đàn ông này mặc một chiếc quần bò đen, áo sơ mi bên trong áo len, bên ngoài khoác áo khoác. Tóc mái xõa xuống chơm chớp mắt màu hạt sè. Đôi mắt phượng tà mị, cái mũi cao hoàn hảo, đôi môi mỏng hồng hào. Làn da thì trắng mịn, tới nước con gái cũng ghen tỵ.

- Anh là ai?_ nàng hỏi câu này chính là xác nhận, bởi vì ngày nhỏ hẳn đâu có đẹp thế này.

Đúng thế, nàng đã không gặp người này hơn chục năm rồi. Mà số lần hai người gặp nhau ngày nhỏ cũng chỉ ba lần. Quen biết nhau là vì mẹ của hắn và bố nàng, hai người từng là bạn học. Sau đó cái cô đó còn gán ghép nàng với hắn, lần nào gặp cũng một mực gọi con dâu. Mà ngày nhỏ nhan sắc của nàng có hạn, hắn cũng có hạn, cả hai không ưa nhau. Lần gặp thứ nhất chính là im lặng, lần thứ hai có chút ghét nhau, lần thứ ba nàng liền lừa hắn mấy câu, cuối cùng hai người biến thành anh em họ. Còn “Nương tử” ư? Nàng cũng không hiểu tại sao hắn cứ thích gọi nàng câu đó khi không có mặt người ngoài.

- O kìa, Tú đây mà. Vợ nhỏ à, dù thời gian lâu thế cũng không thể quên anh được chứ?_ Hắn ta ngồi xuống cạnh nàng, tay còn cầm tay nàng.

- Thế em là ai?_ Hàng lông mày khẽ nhấc lên.

Tú cũng khẽ nhếch môi cười.

- Em là Kiều Uyển Nhi, em là Nhi béo, em là em họ, em là nương tử, em là vợ nhỏ..._ Tú được đà kể ra.

- Im._ Nàng nghe tới nổi da gà, vội vàng bịt miệng hắn lại, mắt liếc ra cửa.

Hùng đứng đó đã nhìn cười quá đã, lại thêm một anh cảnh sát lúc trước đang trợn mắt nhìn nàng.

- Hãy, nhìn cái gì mà nhìn, đóng cửa lại._ Thoắt một cái, Tú kéo tay nàng ra, bộ mặt nghiêm túc, khác hẳn khi trước nói ra ngoài.

Hai người thế nhưng làm y hết lời Tú nói. Hắn lúc này quay sang nhìn nàng cười hì hì. Nàng đúng là điên rồi mới tự chui đầu vào đây gặp hắn.

- Hôm nay là luồng gió nào đưa em tới thế?_ Hắn tự rót một chén nước cho mình uống.

- Sát khí đưa tới._ Nàng thở dài.

- Sát khí của ai?_ Hắn đưa chén nước lên mời nàng.

- Chưa ăn sáng. Có người muốn giết em._ nàng chậm chậm nói, vẻ mặt vô cùng điềm đạm.

“Cạch”

Nước trong chén vì bị hắn đặt mạnh xuống mà sóng ra bàn. Vẻ mặt hắn cau lại.

- Ai lại dám giết vợ nhỏ của anh?

67. Chương 66

- Anh ấy, đừng có tiện mồm mà kêu em là vợ nhỏ hoài. NGười khác lại tưởng thế thật rồi tới phóng sát anh đấy._ nàng nửa thật nửa đùa nhìn hắn.

Hắn bĩu môi một cái, nhìn nàng đầy khinh bỉ.

- Anh đây không bắt người thì thôi, ai dám phóng sát anh...

- Hùng._ Nàng lên tiếng gọi.

Cửa mở ra, Hùng bước vào.

- Bên ngoài thế nào rồi?_ Nàng hỏi.

- Có thêm hai xe ô tô đen nữa. Vậy là có bốn xe ô tô đỗ ở bốn góc bên ngoài. Tầm khoảng gần 20 người. Có trang bị vũ khí. _ Hùng rành mạch trả lời.

Nàng phất tay một cái, Hùng lại bình tĩnh ra ngoài, không quên đóng cửa. Nàng đưa mắt nhìn sang bên. Tú mặt mày vẫn thế. Không có bất ngờ lắm, rõ ràng là đang suy nghĩ.

- Nhi này, em giao du với xã hội đen à?_ Hắn ta nhìn nàng.

Nàng bật cười một tiếng. Không trả lời câu hỏi của hắn.

- Hay là lại yêu thằng nào xã hội đen rồi đá nó?_ Hắn lờm nàng, không khí xung quanh nồng nặc mùi dấm chua.

Nàng giở khúc gỗ cười nhìn hắn, khẽ lắc đầu một cái.

- THôi nói đi, đoán già đoán non, mất thời gian._ Hắn có vẻ như khá tò mò.

- Là người của một cục thanh tra phái tới. _ Nàng cười nhạt, xã hội đen với tên đó có khác nhau là bao

- Vậy có cần anh..._ Tú làm động tác cắt qua cổ.

- Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà em chỉ cần ngồi nhờ chỗ anh chút thôi. Em sẽ sớm xử hắn..._ Trong ánh mắt nàng rực sáng lên một tưởng tượng mỹ mãn.

- Vậy lên phòng anh đi, ở đây làm gì, ngồi cái ghế gỗ này rõ đau mông. À, chưa ăn sáng thì chúng ta đi ăn sáng. ĐI, đi xe của anh, chúng nó không biết đâu...

Hắn không đợi nàng nói đã một mực kéo nàng đứng dậy rồi đi. Hai người đàn ông phía ngoài thấy cánh cửa vụt mở cũng thuận mắt nhìn theo. Một nam một nữ đứng đó nhìn rất đẹp đôi a...Nhưng mà lời này họ không có dám nói ra.

- Tôi ra ngoài ăn sáng, cảm làm phiền._ Tú nhìn anh cảnh sát kia rồi nói vô cùng lạnh lùng.

- Ở đây đợi tôi._ Nàng nói với Hùng.

Thế rồi nàng bị hắn kéo đi. Hai người lên một chiếc ô tô đen bốn chỗ khác. Ra ngoài một cách thoải mái. Không bị phát hiện. Hắn đưa nàng tới một quán đồ hải sản. Dừng xe ven đường rồi nghỉ gì đó hắn lại lái xe đi tiếp. Đúng thế, hắn thích ăn hải sản nhưng nàng thì không. Cuối cùng hai người vào một tiệm bánh. Vừa ngồi ăn bánh, hắn vừa nhìn nàng. Nàng thì thỉnh thoảng lại trả lời tin nhắn, không để ý tới hắn đang nhìn mình.

- Em giờ đang làm gì?_ Hắn hỏi một câu mà ánh mắt cũng mộng mơ theo nhìn nàng.

- Nhiều lắm. _ Nàng trả lời qua loa.

- Lớn lên xinh hẳn nhỉ. Anh còn tưởng ảnh trên inst toàn sống ảo._ Hắn nhếch lên một nụ cười trêu ghẹo.

Nàng lúc này mới đưa ánh mắt từ cái điện thoại lên nhìn hắn. Hắn lại biết tài khoản inst của nàng ư?

- Anh, theo dõi...inst của em???_ Nàng hỏi.

- À, chuyện là lần trước anh lai mẹ đi họp lớp. Có đứng nói chuyện với bố em một chút. Bố em có than phiền máy cứ có thông báo cái ứng dụng đâu đâu ý. Thế là anh mới xem giúp. Cuối cùng toàn là thông báo inst của em..._ Nói tới đây, hắn cười lên đầy vui vẻ. Nàng sẽ không hiểu được cảm giác hạnh phúc của hắn khi hắn có thể tìm được một thứ gì đó liên quan tới nàng đâu...

Nàng đưa tay xoa xoa mi tâm. Chuyện này chắc chắn xảy ra lâu lắm rồi. Vì thi thoảng nàng thấy cảnh đẹp trong máy bố nên mới mượn đăng lên inst, chắc là quên đăng xuất. Không sao, inst thì có gì chứ...

- Anh đi thăm mẹ à?_ Nàng cười cười nhìn sang hắn.

Hắn liền đưa tay lên gõ đầu nàng một cái.

- VỐ vắn...

Nàng cười lên một hồi. Đôi mắt long lanh híp lại, khóe miệng vừa vặn dừng ở một độ cong hoàn hảo, chiếc răng khểnh và má núm dễ thương hiện ra.

Hắn có chút thất thần. Nụ cười này so với năm đó còn tươi hơn, còn rạng rỡ hơn. Tim hắn như đập nhanh hơn vậy. Đúng thế chính là vì nụ cười này mà năm đó nhớ thương mãi không quên. Hắn thực ra hơn nàng tận 8 tuổi.

Hai người vẫn còn đang im lặng đã truyền tới tiếng nói trên màn hình tivi của quán. Gắn ở trên tường quầy cao. Là tin thời sự buổi sáng. Cả quán gần như đều dừng hoạt động đưa mắt về đó xem.

“Sau đây chính là một tin tức mới về một thanh tra tên Thịnh Tiến Tùng. Được biết anh là một thanh tra giỏi nhưng sau đó lại có những hành động bất đồng quan điểm với nghề nghiệp. Nhận tiền làm việc theo hối lộ, tạo chứng cứ giả, biến thủ công quỹ...”

Hắn nghiêm túc đánh giá tin thời sự này. Quay lại nhìn nàng thì thấy nàng vẫn thản nhiên ăn, giống như là không hề để ý. Nét mặt ấy vẫn vui vẻ, còn rất tự tin... không đúng...

- Đó là người truy sát em?_ Hắn hơi rướn người lên chiếc bàn, hỏi nàng.

Nàng vừa nuốt thức ăn, hàng lông mày hơi nhướng lên, gật đầu nhẹ. Giờ thì hắn thừa nhận hắn cảm thấy cô nàng ngày thơ ngày xưa không còn rồi...

- Thế chuyện này, có liên quan gì tới em không?_ Đôi mắt hắn híp lại.

Nàng tao nhã nâng ly sữa ấm áp uống vào một ngụm. Đặt xuống, lấy khăn giấy lau miệng. Lúc này mới ngẩng lên nhìn sâu vào đôi mắt của hắn. Một nụ cười lại hiện ra, nhưng ánh mắt không híp lại, vẫn kiên định chói lọi một cách sâu xa.

- Em chủ trì, nhà nước chủ chi._ Giọng nói như cao vút lên trong không gian.

Hắn ánh mắt không bắt ngờ. Im lặng một giây sau đó hành động liền khác hẳn. Về mặt tỏ ra rất ngạc nhiên, còn đưa tay lên vỗ nhẹ. Nụ cười ma mị cũng giương lên song song nhìn nàng.

- Có vợ nhỏ như thế này, tương lai anh không sợ bị bắt nạt rồi.

Nàng đang tính nói gì đó thì điện thoại nàng vang lên. Là Hùng gọi.

”

- Alo...

- Sếp, bọn chúng rút rồi.

- Tới tiệm bánh SM đi. ”

Nàng tắt điện thoại. Chưa kịp nhìn đối phương thì đã cả bỏ vai đã được phủ xuống một chiếc áo khoác. Sự ấm áp nhanh chóng lan trải toàn thân.

- Lần sau nên mang theo áo khoác vào._ Hắn nhắc nhở.

Mặc dù có mang, có mặc nhưng xảy ra một hồi chuyện bần nãy, nàng cũng lười giải thích. Dù sao cũng không có gì to tát nữa rồi.

- Cảm ơn. Chắc anh cũng có việc rồi nhỉ?_ Nàng nhìn đồng hồ.

- Trời. Nếu không phải vợ nhỏ gọi anh đã ngủ tới chiều rồi. _ Khuôn mày có hơi co lại.

- Em xin lỗi._ Nàng nhàn nhạt lên tiếng.

- Không có thành ý gì cả. _ Hắn bữu môi một cái.

- Hừ... Chứ muốn thế nào nữa?_ Nàng từ tốn đứng dậy.

Hắn cũng đứng dậy, tiền cũng thanh toán rồi nên một mạch cùng nàng bước ra ngoài.

- Bồi thường cho anh đi._ Hắn cười gian tà, mặt tiến sát lại gần nàng.

Nàng nhanh tay ấn hắn ra, không quên vút lại một cái lườm.

- Thiên đường có lỗi không đi... Muốn chết à? _Nàng nghiêm túc dọa một câu.

Vừa hay chiếc xe oto chở nàng cũng tới. Hùng xuống xe mở cửa cho nàng.

- O, thế hôm nào rảnh chúng ta gặp mặt nhé?_ Hắn lần này nghiêm túc hỏi.

Nàng định cho hắn số điện thoại rồi lại chần chừ đôi chút. Suy nghĩ lại thì nàng có không bận cũng không nên rước thêm rắc rối theo người.

- Có duyên sẽ gặp lại._ Nàng mỉm cười nhẹ rồi bước lên xe,

Hắn chờ đến đứng đầy chả biển nói gì. Cuối cùng gơ tay vẫy chào tới khi chiếc xe cua vào ngã rẽ khác. Hắn xoay người lên xe rồi cũng biến mất nhanh chóng...

68. Chương 67

Tú về đồn cảnh sát. Ngồi trong phòng, mắt nhắm nghiền.

“Em ấy thay đổi nhiều như thế sao? Tới nỗi tóc cũng cắt ngắn. Tâm tư liền khó đoán. Nhưng mà đối với bản thân mình vẫn giống như ngày xưa?”

“Khi đó em 6 tuổi, tôi 14 tuổi. Tôi còn nghĩ mình bị điên rồi mới đi thích một đứa nhỏ như em. Thời gian hình thành xa cách. Thế rồi tôi mới biết, tôi cứ nhớ em mãi. Nhớ hình dáng ngày nhỏ, rồi lại nghĩ tới những bức ảnh em đã lớn. Lòng lại thầm hỏi em còn nhớ ra tôi???”

.....

Nàng ở trên xe một mực không suy nghĩ. Tới công ty lần này đi thẳng cửa chính. Đang tính xuống dưới tầng thì bị bảo vệ với nhân viên ngăn lại.

- Cô gặp ai ạ? Đã có hẹn trước chưa?_ Cô nhân viên này coi như lễ phép đi.

Khổ thay nàng có giải thích cũng không có ai tin. Bởi vì nàng đâu có mang mấy cái thẻ kia đi đâu. Cuối cùng nàng đành mở điện thoại gọi điện cho James. Đợi khoảng 5 phút thì có một cậu thanh niên chạy lại. Vội vã tách đám bảo vệ ra. Chỉ còn lại cô nhân viên và nàng. Cô nhân viên kia thấy cậu ta thì hơi cúi đầu chào.

- Đây là chủ tịch mới của công ty. Lần sau không được ngăn cản._ James nhìn cô gái kia nói.

Cô gái kia thì hết sức bất ngờ. Công ty này của cô mới làm ở đây hai năm nhưng không biết thay đổi bao nhiêu chủ nhân. bây giờ lại dẫn một tiểu thư tới... Cô cũng không muốn gây sự, chỉ làm tròn vẹn công việc thôi.

- Xin lỗi chủ tịch._ Cô nhân viên cúi người nói.

- Đi làm việc đi._ Nàng xua xua tay.

Nàng xoay người đi trước, James đi theo sau đánh giá nàng, để còn biết cách ăn nói cẩn thận. Rõ ràng là ăn mặc rất giản dị, xong cái áo khoác màu đen này lại kiểu dáng khác hẳn. Hơn nữa còn có một mùi hương nước hoa dành cho đàn ông. Nếu anh ta không nhầm thì không phải của nàng rồi.

Đứng vào thang máy, vẻ mặt nàng vẫn lặng im như mặt hồ tĩnh lặng. Không rõ vui buồn gì cả. Anh ta lại nghĩ tới liệu bản thân có làm sai gì rồi không...

Cuối cùng nàng vào phòng ngồi. James an nhiên ngồi ngoài, thở dài.

Trong này nhiệt độ cũng tương đối, nên nàng cởi áo khoác ra, móc ra sau ghế lớn. Lại đưa mắt nhìn một lượt cái phòng này. Mọi thứ đều được sắp xếp rất tốt, đúng như nàng yêu cầu. Đưa mắt qua cửa sổ kính lớn. Phòng này bây giờ đã đông người rồi. Chỉ có một hai chỗ trống thôi. Bây giờ đã là 8 rưỡi, chắc chắn mấy nhân viên này ở tầng trên rồi. Nàng với lấy một cái bút chì, bước ra khỏi phòng.

James và sarah cùng đứng lên nhìn nàng.

- Đi khảo sát. _ Nàng chỉ tay ra phía ngoài rồi một mực bước tiếp.

Hai thứ kí nhanh chóng cầm theo một vài sổ sách, bước vội theo nàng đầy căng thẳng...

Bắt đầu từ phòng nàng đã nhìn qua cửa kính kia. Vài tiếng chào vang lên, những người khác đồng loạt nhìn về phía nàng. Nàng cũng không ngần ngại nhìn lại mấy chục con mắt soi mói kia. Nàng lướt qua từng hàng một, nhìn kĩ từ máy tính, chỗ ngồi... Cuối cùng dừng lại ở cuối hàng. Có một nhân viên nam úp mặt xuống bàn, đeo tai nghe. Vì tất cả đều trật tự cho nên còn nghe thấy cả tiếng thở đều đặn của người này.

James bước từ sau nàng lên tính đánh thức nhân viên thì nàng đưa tay cản, ra hiệu bảo cậu ta ra sau. Nàng đi di chuột, màn hình sáng lên. Vừa nghe nhạc Mr.Siro vừa ngủ ở công ti. Bên ngoài trang mạng là công việc vẫn đang mở. Là ảnh cắt từ các đoạn video. Tầm hơn 10 ảnh. Để vừa xem vừa cắt ra thể này cũng rất khổ, phải căng mắt lên vậy.

Nàng đứng thẳng nhìn cậu ta lắc lắc đầu.

- James_ Nàng nhỏ giọng gọi.

- Dạ?_ James đứng gần lại.

- Đem tất cả các vấn đề cắt ảnh làm bằng chứng trong tháng này của phòng 3 giao hết cho người này.

Nàng vừa dứt lời cơ hồ James bên cạnh đã muốn hỏi lại “sếp nói gì cơ?”

- Vâng, vâng ạ...

- À, nội trong ba ngày nhé. Cho phép ngủ, cho phép nghe nhạc, cho phép thất tình. Cũng cho phép tăng ca._ Nàng nói xong thì bước quay trở lại con đường ra cửa phòng. James phân phó ở đó, Sarah thì đi theo nàng.

- Sarah tới tất cả những phòng còn lại. Ai nghỉ việc phải có lý do. Ai ở tầng trên một ngày trừ năm trăm nghìn tiền lương. Ai không làm việc phạt việc làm gấp 10 lần. Bắt đầu từ hôm nay.

- Vâng.

Sarah đi làm việc. Lại còn mỗi nàng ngồi trong phòng. Từ một chồng tài liệu cao xếp trên bàn nàng sẽ phải xem hết chỗ đó... Vừa đọc vừa sửa. Rồi lại phải kí. Đếm khoảng tới tập thứ 7 thì ánh mắt nàng trùng xuống. Tập tài liệu này lại là của Thịnh Tiến Tùng sao?

Nàng lật từng trang một đọc, cuối cùng dừng lại ở một đoạn phía cuối cùng.

“Thịnh Tiến Tùng tôi đã cống hiến cho đất nước từ khi mới ra trường. Tôi luôn biết chừng mực trong công việc. Khi tôi biết tin tổ chức tối cao muốn đưa tôi ra xét xử tôi hoàn toàn bất ngờ. Tôi mong tổ chức sẽ xem xét kĩ lưỡng trước khi đưa chuyện này ra ánh sáng.”

Cái này xem thời gian là của ngày hôm qua. Thế là có nội gián sao? Tiếc quá có thì sao chứ? Mà gửi văn kiện này tới đây được thì sao chứ? Tất cả muộn rồi! Nàng lật lại vài trang lại thấy tên mình đầy quen thuộc trên đó. Tính lời nàng xuống vũng nước đục ư? Thế thì nàng càng phải khuấy nó lên....

Nàng ấn chuông. Ngay lập tức James bước vào. Có lẽ Sarah chưa thể xong việc rồi.

- Sếp?_ James đứng đó nghiêm chỉnh.

-...._Nàng đưa tay vẫy cậu ta.

James tiến lại gần gần bàn làm việc.

- Cậu là nội gián à?_ Nàng nhếch lên một nụ cười, giống như trêu chọc cậu ta vậy. Tay thì mở trang có tên nàng ra đưa cho James xem.

James lập tức tái mét mặt, ánh mắt như không tin vào sự thật.

- Sếp, mong cô hãy tin tưởng tôi. Tôi cũng làm ở đây từ khi là sinh viên. Không có ai quen biết, đều tự lực cánh sinh. Người nhà tôi đã mất, chắc chắn không chịu xui khiến. Tiền ba mẹ để lại tôi vẫn sống tốt. Xét mọi phương diện tôi việc gì phải làm nội gián hèn mọn đó,...._ Cậu ta quả quyết lí luận sống chết với nàng, sau cùng còn thề độc.

Nàng nhìn một màn đó, cuối cùng bật cười lớn. Một điều cười rất sảng khoái. Nhưng lại khiến cậu ta vài phần kinh sợ.

- Sếp...

- Tôi chỉ nói đùa thôi._ Nàng bình tĩnh nói.

Trong khi James đang hoàn hồn thì nàng đã suy tính xong.

- Đi điều tra lại vụ này đi._ Nàng chỉ vào tập tài liệu.

James nhìn theo sau đó là ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng. Miệng đang định nói gì đó. Nhưng nàng đã đưa ngón trỏ lên đặt vào khóe miệng. Ánh mắt sắc sảo cười như không cười nhìn cậu ta. Cậu ta biết ý liền giữ im lặng. Ôm tài liệu đã xử lí bớt đi ra ngoài...

69. Chương 68

Người ta thất tình liền có thể yên tâm nghỉ ngơi, khóc hay ngủ trọn vẹn cả ngày.

Ta thất tình, đến ngủ cũng bị người ta dựng dậy?

Mà không! Nói sai rồi, ta không thất tình. Tình yêu của ta rất đẹp. Chính vì quá hạnh phúc khiến cho mọi thứ khác ghen tỵ. Thế rồi chính vì anh ấy quá tốt nên trời cao cướp anh ấy đi. Vậy là tình yêu đẹp mất, người tốt mất... Chỉ còn mình ta ngang trái ở đây đấu tranh. Tại sao không mang ta đi cùng đi? Tại sao lại là anh ấy mà không phải là ta...

Ta lại tự hỏi... Nếu như ta và anh ấy không hề gặp nhau... Nếu như chúng ta không có mối duyên tình này? Thứ anh ấy mất đi có còn là sinh mạng không? Thứ ta mất đi có phải là cả một thanh xuân thương nhớ?

...

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa kính vang lên trong không gian tĩnh lặng. Không có tiếng hồi đáp. Tiếng gõ cửa lại tiếp tục vang lên... Sau đó Sarah vội vàng chạy vào phòng. Trên chiếc ghế dài cho khách, nàng ngồi đó. Đầu hơi tựa ra sau, mắt nhắm nghiền. Ly trà cơ hồ là từ trên tay rơi xuống sàn nhà, vỡ ra thành 5 mảnh, mùi hoa hồng trà thơm thơm khuếch đại trong không gian...

- Sếp, sếp... Anne...

“Harry”

Nàng ngồi thẳng dậy, đôi mắt mở to nhìn khuôn mặt lo lắng trước mặt. Không phải anh ấy, mãi mãi không phải anh ấy.

- Sếp không sao chứ? _ Sarah rót cho nàng một chén trà mới.

Nàng nhận lấy chén trà, lại nhìn phía dưới sàn nhà... Tất cả chỉ là một giấc mơ. Nàng thế mà lại đi kêu oan uống. Nhưng mà trời đất không thấu, lòng người không hay...

Nàng nhìn Sarah cười nhẹ.

- Không sao. Có chuyện gì à? _ Nàng hỏi.

- Bây giờ đã tới giờ tan ca chiều rồi. Thấy sếp từ sáng không ra khỏi phòng nên có chút lo lắng thôi. Không có gì đâu. _ Sarah cười thân thiện.

- Ừm, không sao. Chị cứ về đi. _ Nàng đặt chén trà xuống. =

Sarah tính ra luôn nhưng đi tới cửa lại quay đầu nói với vào.

- Sếp không nên lao lực bỏ bữa. Dù gì sức khỏe cũng quan trọng.

- Cảm ơn chị. _ Nàng cười nhìn Sarah.

Sarah nhanh chóng đi mất sau bức cửa. Nàng cũng thu dọn tài liệu gọn gàng. Cầm chiếc áo khoác của Tú ra khỏi phòng làm việc. Vừa mới ra ngoài thì James chạy vội tới. Quần áo từ sáng, tay sách túi. Có thể là tan làm nhưng lại quay lại. Nhìn thấy nàng cậu ta vội đứng lại.

- Sếp...Sếp...May quá... _ Cậu ta thở gấp.

- Từ từ nói _ Nàng đứng lại nhìn cậu ta.

- Sếp à, có kết quả rồi. _ Cậu ta có vẻ rất vui vẻ.

- Nhanh vậy? _ Nàng đúng là có chút nghi ngờ về chất lượng của thông tin này...

- Thực ra chuyện...

James đứng sát lại nói vào tai nàng. Từng câu từng chữ đối với nàng giống như mở ra một bí mật lớn vậy. Khuôn mặt nàng biến chuyển liên tục.

Nàng nhìn cậu nhân viên chăm chỉ trước mắt. Cậu ta có thể lựa chọn ngày mai mới nói, cũng có thể gọi điện. Nhưng lại chạy một mực tới đây. Khóe miệng nàng hơi nhếch lên sự coi trọng.

- Có sợ không?_ Nàng chậm rãi hỏi.

- Vì tổ quốc mình, có gì phải sợ hy sinh._ Cậu ta lắc đầu. Sau đó cười thật tươi nhìn nàng.

- Tốt lắm. _ Nàng cảm thấy nên nâng lương cho cậu ta.

Nhìn nàng có ý định rời đi, James cảm thấy hơi kì quặc. Chẳng nhẽ chỉ điều tra rồi để đó sao. Nàng cũng nhận ra thắc mắc của cậu ta, khẽ khàng nở một nụ cười dịu dàng.

- Đã vất vả nguyên ngày rồi. Về nhà đi. Mai rồi sẽ có phân công..._ Nàng nói dứt lời liền bước đi trước.

James vui vẻ bước ở sau. Hai người cùng rời khỏi công ty. Từng bước đi bình tĩnh, vẻ mặt thanh tú, ánh mắt kiên định, sáng lấp lánh như vì sao. Phía ngoài trời một màu hồng ấm áp. Nàng dừng lại trước cửa ô tô. Ngẩng đầu nhìn lên trời. Giống như ai đó đang mỉm cười với nàng vậy, nàng cũng cười chào một cái, một nụ cười rục rỡ giữa dáng chiều đô thị. Trong lòng nàng không khỏi thoải mái bước lên xe. Chiếc xe nhanh chóng nhả ga vụt đi...

Phía không xa sau đó, một chiếc ô tô khác cũng chuyển động theo...Khi thấy xe chở nàng dừng lại ở một tòa nhà lớn, diện tích khu này cũng tới trăm nghìn mét vuông mất. Bên ngoài được sơn một màu trắng trang nhã. Có kiểu trang trí giống cung điện. Đây là Kim An. Chỗ này vừa cho thuê, vừa bán nhà. Nhà ở đây rất đắt, giá trên trời đi. Hơn nữa chủ nhân của khu này cũng là người có tiếng tăm, gia thế hùng hậu.

Nhìn nàng từ tốn bước vào trong đó, chiếc xe cũng rời đi. Người đàn ông bên này không khỏi cảm thấy thú vị. Một cô sinh viên tốt nghiệp làm cái gì lại có thể sống ở đây?

- Kiểm tra đi. _ Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Ngay lập tức có một người đàn ông mặc vest đen, tay cầm một chiếc áo khoác dạ màu đen bước xuống xe, đi vào khu đó. Ông ta đứng ở quầy lễ tân.

- Tôi tới gặp cô Kiều Uyển Nhi, đã có hẹn trước, mà cô ấy chỉ nói là ở đây thôi, nói là tới bảo lễ tân dẫn lên nhà. Các cô có thể giúp tôi không?_ Ông ta thành thực nói.

Hai cô nhân viên vầy vô cùng lúng túng.

- Để chúng tôi tìm đã._ Một cô gái đáp lại. Sau đó họ bắt đầu tìm kiếm tên ở trong danh sách đăng kí. Tuy nhiên không tìm được cái tên Uyển Nhi nào hết.

- Có không?_ Ông ta hỏi lại.

- Có lẽ ông nhầm rồi. Ở đây không có tên._ Cô nhân viên trả lời ngay.

- O, lúc nãy tôi dừng xe phía ngoài, nhìn thấy cô ấy vào đây mà. Mỗi tội đường phố đông xe cộ, tôi gọi mà cô không nghe thấy._ Người đàn ông tỏ ra vô cùng tội nghiệp.

Ngay khi hai cô nhân viên lương thiện chưa biết làm gì thì chị quản lý tiếp tân đã từ phía thang máy bước tới.

- Có chuyện gì thế?_ Cô ta hỏi.

- Chị, cô gái lúc nãy chị tiễn lên phòng là ai?_ Một cô nhân viên hỏi. Đúng là lúc nãy có một cô gái về, là chị ấy thân thiện ra ấn thang máy, đi cùng lên mà.

Cô quản lý nhanh chóng nhớ tới.

- Là người của chủ tịch. Có chuyện gì?_ Cô quản lý nhìn người đàn ông kia.

- À, có cô quản lý thì tốt quá. Nhờ cô chuyển cái áo này tới cô ấy hộ tôi. Là đồ của cô ấy, để quên ở quán ăn. May mà tôi quen_ Người đàn ông cười vui vẻ, đưa áo cho quản lý rồi nhanh chóng rời đi.

Ba người không khỏi một hồi nghi hoặc. Cô quản lý dặn dò nhân viên xong thì cầm cái áo đi vào một phòng kín. Lặng lẽ gọi điện thoại...

....

Người đàn ông nhanh chóng lên xe.

- Quản lý ở đó nói cô ta là người của chủ tịch bọn họ. _ Ông ta thuật lại.

Người đàn ông kia hạ kính cửa xe xuống. Chút ánh sáng từ đèn đường chiếu vào, hiện rõ ra màu tóc vàng xoăn nhẹ cùng đôi mắt người nước ngoài màu xanh lam. Khóe môi anh ta hơi nhếch lên.

- Điều tra đi...

70. Chương 69

Cánh cửa nhà mở ra, vài ánh sáng hắt vào phòng tối. Nàng đóng cửa lại, nhìn khung cảnh phòng khách bằng chút ánh sáng phía ngoài thủ đô. Mọi thứ đều thật cô quạnh. Cũng chẳng bật đèn như khi nàng ở nhà mình một mình. Nàng đi thẳng vào phòng mình. Một mình đi tắm...

Nàng có rất nhiều việc phải làm, có lẽ nàng cũng không nghĩ tới cái bụng mình đang rất đói. Nhưng mà bàn tay gõ phím máy tính sau đó vẫn ổn định nhịp độ. Ngồi khoảng 2 tiếng với cái máy tính thì nàng có điện thoại, nhưng lại chẳng muốn bắt máy. Nàng tiếp tục đánh chữ... Nhìn xuống thông báo từ...Khẽ mỉm cười nhẹ, nàng thao tác chuột vài cái rồi gập máy tính xuống.

Chiếc điện thoại vang lên lần ba. Nàng lúc này mới chịu nghe máy.

”

- Alo...

- Con gái à, bố đây..._ Một giọng nói ấm áp vang lên ở đầu dây bên kia.

- À...Bố à, có chuyện gì không ạ?_ Nàng khẽ liếc đồng hồ, sắp tám giờ rồi.

- Con ăn cơm chưa?_ Bố nàng hỏi.

Nàng hơi dừng lại, không biết nên trả lời thế nào.

- Con đang đợi món. _ Cuối cùng nàng vẫn nên là nói dối cho bố đỡ lo lắng.

- Ừ, phải ăn đầy đủ vào, bỏ bữa không tốt đâu. _ Bố cẩn thận dặn dò.

- Thế bố ăn chưa?_ Nàng hỏi hỏi nhưng rõ ràng trong đầu đã có sẵn câu trả lời rồi.

- Bố ăn rồi. Máy ngày nay hai đứa chúng mày chả liên lạc cho bố mẹ. Bố thì thông cảm được chứ mẹ mày thì hay đổi lăm..._ Ông thở dài.

- Mẹ ấy mà, cái này bố phải gọi cho anh Thiên. Con thì không đúng món ngọt..._ Nàng chậm rãi đứng dậy, tay cầm theo túi và áo khoác ra khỏi nhà.

- Bố biết mà, bố có bắt mày gọi đâu... Dạo này thế nào rồi._ Ông chuyển chủ đề.

- Việc học thì con thuê người đi học giúp rồi. Còn công việc tiến triển rất tốt. _ Nàng ậm ừ trả lời.

- Ừm. Thế...có thiếu tiền không? Bố gửi cho con nhé?_ Ông hỏi ngay, chuyện gì chứ ông đi làm là kiếm tiền nuôi con mà...

- Bố này, khi nào con xin tiền học thì bố hẵng gửi. Còn những tiền khác con còn có lương. Bố không phải lo đâu._ Nàng đứng chờ thang máy.

- Ó, lương mày thì bao nhiêu mà lương chứ..._ Ông chắc là đang bữu môi, khen tài nói phét của nàng rồi.

- Bố cứ nghe con đi, con còn có cái “máy rút tiền tự động cơ” mà. _ Trong giọng nói có đan xen ý cười vui vẻ, nhưng vẻ ngoài của nàng thì vẫn bình thường như thế.

- Rồi rồi, tùy mày, bố đi xem bóng đá.

- Chào bố.”

“ting”

Vừa hay chiếc thang máy mở ra. Nàng bước vào luôn, bên trong chẳng có ai.

Ra ngoài đường thời tiết khác hẳn trong nhà, hơn nữa trời cũng đã tối, nhiệt độ xuống thấp. Nàng khoác áo khoác vào rồi mới dám bước ra khỏi cửa khu nhà. Nhanh chóng bắt một chiếc tắc xi. Đến khi người kia hỏi đi đâu thì nàng mới xưng người. Đi đâu?

Nàng không muốn đến những chỗ cũ, ở đó đều có anh, anh phiền lắm... Nàng không muốn. Nghĩ một lúc nàng liền mở ghi chú trong điện thoại, đọc địa chỉ cho bác tài xế. Thế rồi chiếc xe cũng chuyển động trên đường lớn...

Chắc là 20 phút sau, nàng xuống xe trước một nhà hàng đồ nướng. Đây là nơi bạn của nàng làm việc. Lần trước họp lớp, nó đã kêu nàng tới. Mà bao nhiêu biến chuyển qua đi, đây là lần thứ hai nàng tới. Cũng chưa hề có anh ở đây...

Ngoài cửa có đèn trang trí lấp lánh, còn có một cậu nhân viên lễ phép mở cửa chào khách. Nàng bước vào trong. Mọi thứ vẫn như trong trí nhớ của nàng. Không gian thoáng đãng nhưng lại vô cùng ấm áp. Chọn một bàn ngồi ở góc khuất không có cửa sổ, nàng ngồi xuống. Một nhân viên nữ, tóc búi cao, tay cầm menu đi tới.

- Quý khách gọi món gì ạ? Hôm nay nhà hàng của chúng...

Nói tới đây cô nhân viên dừng lại, gương mặt đờ ra nhìn cô nàng trước mắt. Sao lại quen thế nhỉ?

Nàng liền nở một nụ cười ấm áp. Mắt cô nhân viên theo đó như sáng lên, miệng há ra. Sau đó liền ôm trầm lấy nàng. Nàng vỗ vỗ lưng cô ấy.

- Ôi, Nhi, mày khác quá..._ Cô ấy bỏ nàng ra, đứng nhìn nàng chăm chú.

Khi nàng chưa kịp nói gì, cô ấy đã đưa tay lên, sờ sờ mấy lọn tóc ngắn của nàng. Ánh mắt nhìn nàng đầy ý vị.

- Mày nói xem, tại sao lại cắt tóc rồi?_ Khuôn mày cô khẽ chau lại.

- Mai, ngồi xuống đã._ Nàng kéo cô nàng ngồi xuống cạnh mình.

- Nói đi chứ ấy._ Mai tiếp tục giục._ Ngày trước tao kêu mày cắt ngắn đi, mày bảo không thích tóc ngắn. Thế là tao cùng mày để tóc dài, đến bây giờ tao cũng không nỡ cắt nhiều thế...

Nghe giọng nói hờn dỗi đó. Nàng chẳng biết nên trả lời thế nào. Cuối cùng là có người gọi Mai tới phụ.

- Tới liền đây._ Nàng đáp bên kia một tiếng lại quay qua nhìn nàng..._ Đợi tao chút, chút nữa mang luôn đồ ăn ra cho mày, tao biết mày muốn ăn gì...

Nói rồi cô ấy nhanh chân bước đi mất. Nàng ngồi đó nhìn vu vơ quanh quán. Người ta không đi đôi thì cũng là đi cả một hội lớn. Nào có ai như nàng, một mình một góc... Nàng mở điện thoại lên lướt facebook, lâu lắm rồi, nàng chưa có lên mạng xã hội. Đúng là nhiều tin tức...

- Cô Nhi..._ Một giọng đàn ông nói tiếng Việt không sôi lắm chuyền tới đầu nàng.

Nàng ngẩng lên. Một bóng người cao lớn đứng đó. Nàng nhanh chóng nhận ra anh ta từ nụ cười quái dị trên mặt kia. ĐÓ là người đàn ông đã ở nhà Lâm cùng đám thanh tra.

- Gọi tôi?_ Nàng đặt điện thoại xuống.

- Không biết chỗ này có ai ngồi chưa? _ Tay anh ta miết miết lên cạnh ghế phía đối diện.

Nàng đưa mắt nhìn theo...Ăn không yên. Cuối cùng ánh mắt trong veo ấy nhìn lên.

- Xin lỗi, chỗ đó có người ngồi rồi._ Nàng từ tốn nói.

Vẻ mặt anh ta khẽ biến chuyển.

- Có chuyện gì anh nói luôn đi_ Nàng nói tiếp.

Anh ta lại nhếch lên một nụ cười, thẳng thắn lắm.

- Có thời gian rảnh chúng ta hay là gặp mặt làm một giao dịch đi. _ Anh ta nhìn nàng chăm chăm, giống như là nhìn một con mồi vậy.

Nàng đối với ánh nhìn ấy cũng không hề sợ sệt, vô tư lự nhìn lại. Nhìn thôi mà, có gì phải sợ chứ.

- Được thôi. Anh nếu đã tìm tới đây được thì cũng tự biết cách liên lạc với tôi._ Nàng mỉm cười nhẹ.

Anh ta đang tính nói gì đó, thì Mai và một nhân viên khác đem đồ ăn tới.

- Tới rồi đây._ Giọng Mai đầy vui vẻ đặt đồ ăn xuống, đứng chen trước người anh ta.

Nàng nhìn lại người đàn ông kia, đã quay lưng bước ra tới cửa rồi... Cũng chả mấy bận tâm, nàng giữ Mai lại ngồi ăn cùng. Bữa ăn rôm rả đầy chuyện trò. Nàng phải uống mấy chai bia liền mới có thể kể được hết câu chuyện cho Mai nghe....

Sau đó, nàng chỉ biết mình say mềm về nhà. Cầm được cốc trà gừng uống vài ngụm thì đã ngủ thiếp đi trên ghế sofa ở phòng khách...

71. Chương 70

Ý thức đầu tiên nàng nhận được chính là đau đầu, quá đau đầu rồi. Nàng cố gắng ngồi dậy, mùi thức ăn nhanh chóng truyền tới. Dần dần mở mắt ra, nhìn thấy trên bàn cạnh đó đã có một bàn thức ăn. Hơn nữa, nàng ngồi dậy còn làm tuột một chiếc chăn bông xuống đất.

Là ai? Nam?

Nhưng rồi nàng cũng chẳng muốn nghĩ nữa. Nàng đứng dậy, chậm rãi đi tắm... Tới khi tắm xong, đi ra ăn sáng mới biết, đã muộn thế rồi. Bây giờ là 8 giờ rồi. Nàng cố gắng nuốt thức ăn khi mà cổ học đau rất. Cuối cùng lục tìm thuốc mà nàng hay cầm theo để uống. Nàng nhìn cái điện thoại, nó vừa sáng lên. Thế là lại đặt thuốc xuống, cầm điện thoại lên. Tin nhắn có, gọi nhớ có. Nhiều nhất là từ Sarah và James. Nàng đọc tin nhắn trước.

Nam: Muộn rồi sao chưa về?

Em đang ở đâu?

Sarah: Hôm nay sếp có đi làm không? Có người tìm sếp!

James: Có chuyện rồi! Sếp mau tới công ty đi.

Nàng gọi cho James. Chưa kịp nói gì, bên kia đã nói trước.

- Sếp mau tới công ty đi, nhanh lên._ Bên kia là một giọng rất vội vàng.

Nàng liền cầm theo túi đồ, quần áo đã mặc rồi nên vội vàng xỏ một đôi giày cao gót màu sữa 10 cm. Vì nó không có dây!

XUống nhà Hùng cũng như hiểu chuyện, từ xa đánh xe sát tới cửa. Nàng lên xe, chiếc xe liền lao đi nhanh.

Chiếc xe dừng lại ngoài lề đường. Nàng vội vàng lao qua đường chạy thẳng vào thang máy xuống tầng dưới. Phía dưới vô cùng tất bật, đều là một mảnh hỗn loạn. Cái đầu nàng lại đau lên một hồi. Nàng chạy về phòng của mình. James đứng đó cùng vài người đàn ông.

- James_ Nàng lên tiếng.

Bọn họ cùng quay lại nhìn nàng.

- Ôi sếp, may quá, sếp đến rồi._ James lại nhìn sang mấy người kia._ Các anh chờ chúng tôi một chút.

Nói xong, nàng và James vào phòng trong của nàng.

- Mau nói._ Nàng đặt túi xách lên bàn, nhìn James.

- Thịnh Tiến Tùng rạng sáng nay tự dưng khai ra việc chúng ta sắp bị đánh bom khủng bố. Tra hỏi kỹ càng là việc như thế nào thì hẳn không thêm nói. Kêu là phải chủ tịch tới gặp thì hẳn mới nói, còn đòi gặp Kiều Uyển Nhi. Vì sợ xảy ra sơ xuất nên mọi công việc đều tập trung vào vấn đề này. Nhân viên của chúng ta thì kiểm tra các dữ liệu. Những người khác từ cơ quan ngoài đến là để kiểm tra có đánh bom hay là phần tử nguy hiểm hay không. _ James nói một lèo không ngừng nghỉ.

Nàng nghe xong thì ánh mắt trùng xuống. James nhìn biểu cảm đó của sếp sống lưng bất giác toát mồ hôi.

“Giỏi lắm... Gửi đơn đề nghị truy tố tôi, rồi thì yêu cầu điều tra kỹ lưỡng. Làm không xong liền muốn phá đám luôn một tổ chức. Muốn gặp tôi ư? Được rồi, có thù tất báo. Sớm muộn gì ông cũng sống không yên với tôi đâu...”

- Sếp..._ James khe khẽ gọi.

Nàng bừng tỉnh từ suy nghĩ, hai tay nắm chặt từ lúc nào mới dần giãn ra.

- Gọi Sarah mang cho tôi vỉ thuốc para tới đây. Đám người ngoài kia, cứ để kiểm tra đi, cũng tốt. Thanh lọc được đục bần. Chuẩn bị tất cả tài liệu hôm qua cậu nói với tôi đi. Chúng ta sẽ cùng tới gặp con hồ ly đó...

- Vâng thưa sếp._ James lĩnh lệnh xong thì nhanh chóng đi làm việc.

Một mảnh căn phòng tĩnh lặng. Điện thoại nàng lại vang lên. Số lạ nhưng trong tình hình này thì vẫn nên bắt máy.

- Alo..

- Chào cô Nhi..._ Một giọng đàn ông vang lên trong trẻo.

Tất nhiên là nàng nhận ra ai rồi. Nhưng lại gọi điện vào lúc này.

- Nói đi, tôi rất bận._ Nàng không muốn nghe vòng vo.

- Ồ, vậy có gặp mặt được không?_ Người này hỏi.

- Nói qua điện thoại có được không?_ Nàng hỏi lại, nhìn mặt người đàn ông này, khiến nàng vô cùng nhức đầu vì vấn đề thăm dò ý nghĩ.

- Cũng được thôi._ Giọng anh ta nói nhẹ nhàng.

- Anh nói đi._ Nàng ngồi xuống ghế.

- Cô để Thịnh Tiến Tùng sống, tôi cho cô biết bí mật về Hoàng Đông Lâm.

Nàng như nín thở. Ánh mắt mở to ra. Cái tên ấy quá đỗi quen thuộc với nàng. Nhưng anh ấy thì còn bí mật gì nữa. Mà nàng thì chỉ muốn nhanh chóng đưa Thịnh Tiến Tùng đi cho khuất mắt. Nói một câu là được sao?

- Hoàng Đông Lâm là ai?_ Nàng vu vơ hỏi lại.

- Cô đừng có giả vờ. Tôi thừa biết đó là bạn trai cô. Cô không muốn biết anh ta có bí mật gì sao?_ Người này nói tiếp, anh ta là hoàn toàn đã điều tra kỹ càng.

- Vậy làm sao tôi biết cái gọi là bí mật của anh liệu có phải thứ thông tin tầm thường tôi biết rõ rồi._ Giọng của nàng cao lên. Đúng thế, nàng đã cho James điều tra...

- Ấy, vậy cô không muốn biết anh ta có còn sống không à?

Lời này nghe từ giọng điệu của anh ta thì rõ ràng là đùa cợt nhưng mà lọt vào tai nàng thì giá trị lại hoàn toàn khác. Giống như kiêu, đồng tro tàn tự đứng bốc cháy. Nhưng mà nàng không tin. Chẳng phải đã hỏa thiêu, đã hạ táng rồi sao? Cái gì mà sống chứ... Nàng nở một nụ cười tự giễu cợt bản thân.

- Tôi cảm thấy chuyện anh ấy sống hay chết tôi tự có thể tìm ra. Còn Thịnh Tiến Tùng, bây giờ có sống cũng chỉ là một tù nhân vô dụng, anh vì sao lại cần anh ta sống chứ? _ Nàng bình tĩnh nói ra những lời này nhưng trong lòng đã sớm nóng như lửa đốt.

- Chẳng may là có người cầu cứu, tôi thì thích làm việc thiện nên đành đồng ý. Mà tôi lại vô cùng giữ chữ tín. Cho nên, không thể không cứu. _ Anh ta thở dài một cái. Nghe thì mệt mỏi lắm mà thực chất toàn là ý cười.

- Nhưng mà tôi không thích làm việc thiện. Hơn nữa...tôi còn muốn cả nhà tên đó bồi táng theo... _ Giọng nói nàng lạnh lùng, lạnh tới nỗi nếu như trực tiếp nghe, trực tiếp nhìn vào đôi mắt nàng lúc bấy giờ. Người ta sẽ hoảng sợ...

- Vậy cô muốn thế nào thì mới để tên đó sống. Cho dù là ngồi tù cũng được. _ Bây giờ thì người ngoại quốc này mới nghiêm túc nói chuyện với nàng.

Khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

- Tiếc quá, anh nghĩ tôi là ai mà có thể quyết định quyền sống sót của tên đó?

- Tôi biết cô có quen với hoàng gia Anh... _ Bên kia lại nổi lên giọng điệu đe dọa.

Nàng suy nghĩ vài giây liền hiểu ý người này. Đáng tiếc, hóa ra hẳn không biết nàng là ai.

- Thế thì anh nhầm to rồi. Khi nào nghĩ ra điều kiện gì hay hơn, rồi chúng ta nói tiếp. Giờ tôi phải đi hành hạ tên đó. _ Nàng nói xong thì cười lên một tràng đầy thú vị.

Cửa phòng lúc này cũng mở ra. Sarah đặt thuốc và nước trắng xuống cho nàng. James đặt tài liệu xuống bên cạnh.

- Sếp uống đi ạ. _ Cô ấy nở một nụ cười thân thiện. Bởi vì từ ngày hôm qua, cô phát hiện sếp của cô cũng rất thân thiện...

Nàng không nói gì, một lúc liền lấy ra ba viên liền uống. James và Sarah trợn mắt lên nhìn, định nói gì đó nhưng nàng ta đã nuốt trôi rồi nên miệng cũng đành ngậm lại. Sarah cầm cốc nước đi. Nàng lật ra từng tập tài liệu.

72. Chương 71

Nàng tốn khoảng 30 phút để đọc hết chỗ tài liệu. Đây vốn là tin có được từ hôm qua nhưng thấy James có vẻ lao碌 nên nàng đợi hôm nay mới xem. Gương mặt nàng ngày một biến chuyển. Cuối cùng vẫn quay lại vẻ mặt bình thản như nước trong.

Tài liệu này có tất cả chứng cứ đầy đủ. Bên trong nói ngắn gọn chính là vụ việc của Lâm. Nhiệm vụ ban đầu của nhóm Lâm là đi ngăn cản một cuộc buôn bán vũ khí. Trong đó hai thương nhân này đều có một tầm quan trọng trong hắc thương. Mà nhóm người đứng đằng sau Thịnh Tiến Tùng căn bản muốn cướp lô hàng này về. Theo như những gì báo lại chính là ngăn chặn được cuộc buôn bán này. Tuy nhiên số vũ khí tìm được ở đó và số vũ khí bị tiêu hủy căn bản không nhiều. Người báo tin cho Thịnh Tiến Tùng thì lại nói số vũ khí này vẫn còn. Cho nên tên thanh tra này liền đi tìm hiểu. Mà người sống sót rời khỏi đó duy chỉ có Lâm. Cho nên bọn chúng mới tin rằng anh ấy sẽ để lại manh mối nào đó hoặc căn bản là giả chết! Được biết hôm xảy ra vụ việc giao tranh, người của vị thanh tra này cũng ản nắp xung quanh. Ấy vậy thấy giao tranh nên còn cố tình rình sau, ngư ông đắc lợi. Kết quả xảy ra vụ nổ. Cũng không gọi cứu viện hay cấp cứu, cứ thế rời đi...

Vậy là nếu như bọn chúng gọi cứu viện thì sẽ không xảy ra việc thẩm sát này. Nếu bọn chúng tới kiểm tra cứu giúp thì Lâm sẽ được đưa vào viện kịp thời...

“Tạch”

Cái bút chì màu đen trong tay nàng bị bẻ gãy. Hai thư kí phía trước cũng cảm thấy bầu không khí căng thẳng này. Họ không dám hít thở mạnh.

Nàng buông tay nhìn cái bút chì. Lại nhớ tới Thịnh Tiến Tùng đã làm những việc gì. “Cá chết lưới rách với tôi?”

- Chúng ta sẽ cùng tới gặp hắn. Hai người đừng vội nói ra thân phận của tôi. _ Nàng gấp tài liệu đứng dậy.

- Vâng_ Hai thư kí đồng thanh nói.

Nàng bước ra ngoài trước, hai người thu dọn tài liệu theo sau. Phía ngoài người cũng đã rút dần. Nghe chuông kiểm tra cũng gần xong. Một người đàn ông nhìn giống kẻ lãnh đạo đứng đó. Thấy nàng cùng hai thư kí đi ra thì trực có gì đó muốn nói.

- Có chuyện gì?_ James hỏi ông ta.

- Có nội gián._ Ông ta nói nhỏ nhỏ.

Khuôn mặt James bắt giác cau lại nhìn sang nàng. Nàng vẻ mặt giống như “Có là đúng rồi, còn tưởng các người kém cõi không tra ra cái gì...”

- Làm thế nào sắp?_ Sarah hỏi.

- Theo nguyên tắc của tôi, giết gián gây thực sự không đã tay, giết một con cũng thế. _ Nàng nói xong liền bước đi.

Người đàn ông kia ngẩn ra nhìn theo bóng lưng họ. Mãi một lúc sau mới gật gật đầu. Đúng thế...

Ba người nhanh chóng di chuyển tới nơi thẩm tra. Khu này vô cùng đáng sợ đối với tội phạm. Tuy nhiên không phải tội phạm nào cũng có thể đến chỗ này thẩm tra được đâu. Khung cảnh trang trí vô cùng nho nhã, có cái khí thế công bằng ngang nhiên giống như vốn dĩ nó phải thế vậy. Nàng vừa bước hết một loạt bậc thang hơn chục bậc. Nhìn thấy cái cửa lớn thì trong đầu bỗng giác có chút hoa mắt.

- Sếp không sao chứ?_ Sarah hỏi nàng.

Nàng ổn định một lúc sau đó xoa tay, tiếp tục bước vào trong. Vừa vào cửa đã nhìn thấy một thân ảnh thân quen. Người này đi từ trong ra, vừa nhìn thấy nàng thì nụ cười lập tức xuất hiện trên môi. Đôi mắt ma mị hơi híp lại, chân cũng bước nhanh lại chỗ nàng.

- Cục cưng._ Anh ta đứng trước mặt nàng.

Nàng:..._ Lại bị đổi chức vụ rồi sao?

- Có duyên quá đi._ Anh ta đưa tay xoa đầu nàng, mặc kệ hai người đi đằng sau nàng đang nhìn chăm chăm. Mấy người phía trong tòa nhà cũng như dừng mọi hoạt động nhìn sang nàng.

- Anh có thể nghiêm túc chút không?_ Nàng gạt tay Tú xuống.

- Rồi rồi, em đi đâu thế? Làm chuyện xấu bị bắt sao?_ Đấy rõ là nhận nghiêm túc xong cái miệng luôn thay đổi.

- Biến về nơi sản xuất đi. Bây giờ em đang có việc gấp. _ Nàng hơi cau mày lại nhìn người đàn ông này.

- À, Thịnh Tiến Tùng chứ gì? Em nổi tiếng quá...

- Tú...

Hắn ta còn định nói gì nữa thì có người gọi tên hắn, giọng nói vô cùng dịu dàng. Mọi người nhìn sang thì là một cô gái mặc đồ công sở. Nàng nhìn người này có chút quen thuộc nhưng tạm thời vẫn chưa nghĩ ra là ai...

Tú nhìn vẻ mặt suy nghĩ của nàng liền tưởng nàng hiểu lầm.

- Này, cục cưng không được nghĩ linh tinh đâu đấy. Đây là em họ, em họ, em họ đấy. Anh đi đã..._ Điều quan trọng nhắc tới ba lần. Anh ta đưa tay xoa đầu nàng lần nữa rồi rời đi cùng cô gái kia.

Nàng như trút được gánh nặng, tiếp tục bước đi về phía trước. Sarah tỉnh táo lại thì làm thủ tục rồi dẫn nàng về phía phòng thẩm tra của Thịnh Tiến Tùng. Đứng ở căn phòng nhỏ quan sát phía trong. Có đầy đủ thiết bị, phía trước là màn kính lớn nhìn vào phòng thẩm vấn. Ở đó, chỉ có một chiếc bàn, bốn cái ghế. Thịnh Tiến Tùng ngồi đối mặt với phòng nhỏ này, tay bị còng. Bốn góc phòng có bốn bảo vệ nghiêm trang đứng đó không biểu cảm. Có vài vị thẩm tra đứng trong phòng nhỏ bên này đang nghiên cứu...

- Đây là người phụ trách thẩm vấn..._ James giới thiệu từng người một cho nàng. Đây là lần đầu tiên nàng phải đến chỗ này.

Sau khi làm quen sơ sơ xong nàng dặn dò thư kí vài câu. Lại chẳng để ý ánh mắt coi thường của mấy vị kia. Trong mắt họ, nàng chỉ là một cô sinh viên bé nhỏ, có lẽ được người quen hoặc chạy tiền nong nên mới đi lên vị trí tối cao này...

“Cạch”

Cửa phòng mở ra. Nàng bước vào trong, nhiệt độ trong này có lạnh hơn bên phòng nhỏ kia. Có lẽ để tạo khí thế áp lực... Thịnh Tiến Tùng đưa mắt nhìn nàng ta đầy bất ngờ, sau đó lại chuyển hóa có chút vui mừng. Nàng đối diện với ánh mắt ấy thì nhếch lên một nụ cười kiêu ngạo, ánh mắt xem thường.

“Anh sẽ phải hối hận vì tất cả những chuyện này!”

73. Chương 72

Nàng chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ta. Mọi động tác đều tản ra một khí thế thanh tao bức người. Hai người đối diện nhau, nhìn nhau không chớp mắt. Mỗi người một ánh mắt, mỗi người một ý vị. Nàng vẫn duy trì nụ cười mỉa mai ấy.

- Chết đến nơi rồi còn cười..._ Tùng nhẹ giọng nói.

- Ai chết vậy?... Nàng nhàn nhạt hỏi lại.

- Tất nhiên là mày rồi, ranh con..._ Hấn ta dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy

Ánh mắt nàng lại lẳng lặng bình thản như ánh trăng mùa thu.

- Nghe nói anh muốn gặp tôi. Có gì thì nói đi._ Nàng khoanh tay trước ngực, hai chân bắt chéo, dáng vẻ vô cùng thoải mái. Giống như “đây là nhà tôi, mời cứ tự nhiên.”

- Hừ, tao chỉ là tiện miệng nói vài câu lừa bọn họ thôi. Cái người làm ở chỗ tối cao đó có phải đã loạn hết rồi hay không..._ Hấn hơi cười lên rồi lại nói tiếp._ Mà có nói người cũng không hiểu...

- Vậy còn muốn gặp tôi làm gì? Tôi rất bận đó, anh thanh tra à?... Nàng nói.

- Mày... Tao muốn gặp người của cục Tư pháp Nội An S kia..._ Hấn thu lại nụ cười trên miệng.

Nàng lúc này mới ngồi thẳng dậy, hai tay tỳ lên bàn.

- Tư pháp Nội An S sớm đã đổi chủ rồi. Chúng ta nói chuyện trước được không?

Anh ta có chút nghi vấn trong lòng xong vẫn gật đầu.

- Anh biết gì về vụ việc giao dịch vũ khí nửa tháng trước?... Giọng nói nàng nhẹ nhàng vang lên.

Ấy thế lại làm kích động đối phương. Hấn mắt sáng lên, người cảm nhận như được bật một công tắc nào đó. Hấn nhìn nàng chằm chằm. 5 Phút không nói nên lời.

- Sao... Mày nói láo. Tao thì biết cái gì chứ. Vũ khí cái gì? Ở đâu? _ Hấn liên tục cựa quậy, mắt đảo ngang dọc.

- Thông tin của vụ án này đã được nhà nước phong tỏa ấy vậy mà lại có một bản thảo gửi tới Cục Tư pháp Nội an S, vấn đề chính là nghi vấn có nội gián..._ Nói tới đây nàng dừng lại một chút, câu sau đó cố tình kéo dài âm ra_ Thanh tra, anh đoán xem...là ai trình lên...nhỉ?

Sắc mắt hấn nhanh chóng chuyển thành trắng bệch, có thể thấy mồ hôi bắt đầu toát ra. Chân thì rung rung, ngón trở tay phải thì miết liên tục lên tay trái, mắt không ngừng chớp.

- Tôi...tao làm sao biết được..._ Nói tới đây hấn mới nhận ra điều gì đó, từ từ đưa mắt lên nhìn nàng.

- Nhớ ra rồi chứ?_ Nàng thấy hấn ngẩng mặt lên thì hỏi tiếp.

Ánh mắt hấn đầy ngạc nhiên.

- Tại sao chuyện của Cục Tư pháp Nội An S mày lại biết? Chẳng nhẽ có nội gián.... _ Hấn ta nói xong thì đưa mắt nhìn ra tấm kính phía sau nàng.

Nàng bật cười một tiếng thật lớn. Hấn lại nhìn nàng ánh mắt thăm nói nàng điên rồi. Cánh cửa phòng lúc này lại mở ra. James bước vào trong mang theo cả tài liệu. Thịnh Tiến từng tất nhiên nhận ra người này. Hấn có phúc được gặp người này một lần...

- Cô ta là nội gián. Cô ta là loạn đảng. Các người không được tin cô ta._ Hấn nhìn chằm chằm James nói. James không ngồi mà đứng cạnh nàng.

- Sếp..._ James gọi một tiếng rồi đưa tài liệu tới trước mặt nàng.

Thịnh Tiến Từng không khỏi bàng hoàng, nghi ngờ chính bản thân mình nghe nhầm.

- Cái...cái gì...? _ Hấn lắp bắp nói.

- James, giới thiệu chút cho chúng tôi làm quen nào._ Nàng cất cao giọng, ánh mắt sắc lẹm nhìn hấn.

James bước lên trước một trước. Chỉ vào hấn đầu tiên.

- Đây là Thịnh Tiến Từng, từng là đội trưởng tổ Thanh tra. Hiện đã bị cách chức cho quá trình điều tra. _ James dừng lại, lại lịch sự đưa tay về phía nàng, nhìn hấn nói tiếp_ Còn đây là Cục trưởng cục Tư Pháp Nội an S, sếp tôi - Anne!

Nàng ngồi đó, khoe miệng nhếch lên, đôi mắt sắc lẹm nhìn hấn. Hấn khoe miệng giật giật, muốn nói lại không biết nói gì, đôi mắt thì đầy ngạc nhiên bất ngờ nhìn nàng không chớp mắt. Bờ vai, bàn tay đang chỉ vào nàng... đều đang vô thức run lên...

- Sao...sao có thể..._ Hấn lắp bắp nói.

- Chúng ta vào việc chính luôn đi._ nàng gõ gõ lên tập tài liệu.

- Vâng.

James thừa một tiếng rồi mở tập tài liệu ra. Từng tấm ảnh, từng tờ giấy ghi chép được sếp lên bàn trước mặt hấn ngay ngắn. Hấn càng nhìn thì mặt càng tệ. ĐÓ đều là ảnh về hoạt động của hấn và người của hấn. Nào là đi tập kích các buổi giao dịch, nào là hối lộ. Cuối cùng ánh mắt hấn dừng lại ở bức ảnh hấn đứng ở yên một chỗ nhìn nhà xe cách đó không xa đang bùng cháy...

“Hết rồi, hết thật rồi...”

- Theo tôi biết thì anh vẫn chưa trả lời câu hỏi nào về phía các thẩm tra đúng không? Thế thì gọi luật sư đi. Nếu không có anh sẽ được cung cấp một luật sư._ James nở một nụ cười nhẹ nói ra.

Thịnh Tiến Từng không nói gì, bản thân vẫn đang chìm vào suy nghĩ. Nàng ra hiệu cho James ra ngoài trước. Sau tiếng đóng cửa, căn phòng lại chìm vào một hồi tĩnh mịch. Nàng từ tốn đưa tay ra trước ánh nhìn của hấn ở tấm ảnh. Sau đó gõ xuống ba cái. Hấn lúc này mới sực tỉnh, ngơ ngác nhìn theo tay nàng lên mặt nàng.

- Tại sao mày lại làm vậy? Tao với mày có thù oán gì? _ Mặt mày hấn cau lại nhìn nàng, hấn muốn biết, trong sự sụp đổ này rốt cuộc hấn đã làm sai việc gì...

Nụ cười trên mặt nàng chậm chậm biến mất... Nàng đưa tay chỉ vào một cái tên trên tờ giấy. Đợi hấn ta nhìn rõ nàng rút tay lại.

- Nếu như anh không đứng nhìn cuộc đụng độ đó. Nếu như anh gọi cứu thương... Nếu như anh can thiệp. Anh ấy sẽ được tìm thấy sớm hơn, sẽ được đưa vào bệnh viện kịp thời... Càng sẽ không chết bi thảm như thế... _ Từng câu từng chữ nàng nói ra rất nhỏ nhưng khí lực lại vô cùng lớn. Giống như vừa nghiến răng vừa nói vậy, âm khí rất rõ ràng.

Thịnh Tiến Tùng nhìn vào đôi mắt căm hận đầy của nàng hấn cảm nhận được rằng, hấn chết thật rồi. Nhưng trước khi nàng đứng bước ra khỏi phòng thì dừng lại.

- Đến bây giờ... tôi đổi ý rồi. Nếu giết anh ngay thì quá đơn giản rồi...

Nói dứt câu, cánh cửa đóng sầm vào. Thịnh Tiến Tùng đột ngột đứng dậy, tính lao vào tường tự tử nhưng nhanh chóng bị các bảo vệ giữ chặt. Một mảnh hỗn loạn sau đó nàng không hề quan tâm...

74. Chương 73

Trong phòng họp trên tầng cao, không khí vô cùng căng thẳng. Bên phía tay trái là nàng cùng hai thư kí ngồi hai bên. Bên phía tay phải là hai vị ở phòng thẩm vấn bản này cùng với một luật sư khác.

- Theo như mọi điều khoản đã định thì chúng tôi hoàn toàn có quyền ra kỉ luật đối với phạm nhân Thịnh Tiến Tùng. Cho nên, bên phía thẩm tra chỉ việc để phạm nhân nhận tội. Chứng cứ chúng tôi cũng đều cung cấp rồi. _ Sarah kết thúc lời nói.

Bên kia nhìn nhau nói thảm bàn bạc vài câu. Cuối cùng vẫn là vị thẩm tra ngồi ở giữa kia lên tiếng.

- Mọi người làm như vậy thì mọi trách nhiệm với công chúng phải là do bên Cục Tư Pháp Nội An S giải quyết mới đúng _ ANh ta có vẻ hơi khó chịu.

- Đúng vậy. Các người làm thế này là cố ý đẩy chúng tôi ra trước làm bàn chấn... _ Vị kế bên cũng nói theo. Nàng đưa tay gõ lên mặt bàn ba tiếng. Hai người bên kia mới thôi xì xào.

- Cục Tư Pháp Nội An S là cái gì? Các người nghĩ nó chỉ là một cái chức danh thanh tra nhỏ nhoi ai ai cũng biết sao? Có hiểu thế nào là bảo mật không? Hơn nữa, nếu không phải chúng tôi giúp đỡ, các anh nghĩ có phá nổi vụ này không? _ James lạnh lùng lên tiếng, từng câu chữ quan trọng đều được nhấn mạnh hết sức rõ ràng.

Bên kia nghe xong tuy là đúng nhưng vẫn luôn giữ bộ mặt “biết là sai nhưng cố cãi là đúng.”

- Các anh ăn hối lộ à?

Một thanh âm trong trẻo vang lên. Người phía bên kia như trợn mắt lên nhìn nàng. James và Sarah cũng có chút bất ngờ.

- Mong cục trưởng đừng buông lời buộc tội không có căn cứ. _ Vị luật sư bên kia bây giờ mới lên tiếng.

Nàng lại nhìn hai vị thẩm tra kia, miệng nhếch lên mỉa mai một cái.

- Tôi cho các người 3 ngày. Đúng ba ngày sau chúng tôi sẽ tới đưa người đi. Đi đâu lúc đó các người khác rõ. _ nàng nói xong câu này thì đứng dậy.

James nhanh chóng bước tới mở cửa. Cả ba người rời khỏi tòa nhà này ngay lập tức.

...

Phòng khách xa hoa hiện ra trong mắt người nhìn. Đây hoàn toàn là kiểu thiết kế của châu Âu. Những món đồ trang trí tinh xảo bắt mắt người nhìn. Ngay cả người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc tràng kỷ có trải đệm gấm cũng vô cùng cao quý. Ông ta nhìn về phía người trẻ hơn ngồi ở ghế đơn. Có thể nhận ra một già, một trẻ này có nét mặt tương đối giống nhau. Xong mỗi người lại có một biểu cảm khác nhau.

- Anthony, chuyện cũng đã thế rồi, cau có cho ai xem?_ Ông ta chậm rãi cầm tách trà họa tiết màu vàng ánh kim lên nhấp một ngụm.

- Dù gì em ấy cũng nhờ con giúp rồi..._ Về mặt Anthony có hơi khó chịu.

- Chẳng lẽ con lại không hiểu căn cơ cục diện bây giờ? Cũng may là cậu ta biết giữ miệng..._ Ông ta lại đặt tách trà xuống, rồi đẩy một tách trà lại phía người con trai kia._ THử đi...

- Cái đứa nhỏ đó khẩu khí cũng lớn thật..._ Chàng ta nâng tách trà lên từ tốn thưởng thức, về mặt dần hòa hoãn..._ Thanh thanh, ngọt ngọt...

- Ta nghe điều kiện của con rồi. Chẳng có tí hứng thú gì hết..._ Nói dứt câu, ông cười lên một cái thật sảng khoái.

Người con vừa có chút giận dỗi lại cảm thấy vui vui, nét mặt cũng tươi lên theo.

- Tốt nhất là đừng can thiệp vào chính phủ nữa. Có rất nhiều phe phái đối địch không phải chuyện tốt. Con trai, chúng ta về nước thôi..._ Ông ta thở dài một cái.

- Được... ĐƯỢC... Nghe cha tất._ Anthony nở một nụ cười thật tươi.

.....

Hôm nay là ngày thứ 3. Sáng nay nàng mới tới nơi làm việc. Hai ngày qua đều bận việc khác. Có tới trường học duy nhất một buổi chiều.

Nàng ngồi trong phòng làm việc. Trước mặt là một tập văn kiện từ hai ngày trước và cả hôm nay. Nhìn chữ tới hoa mắt...

“Cốc cốc cốc”

- Vào đi.

James nhẹ nhàng bước vào.

- Sếp ơi, chuyện của Thịnh Tiến Tùng, sếp đã lựa chọn xong chưa ạ?_ James hỏi.

Nàng lúc này mới để ý tới chuyện này.

- Người đâu?_ Nàng hỏi.

- Hiện đang ở trên xe rồi. Chỉ cần chỉ thị của sếp thôi._ James nhìn đồng hồ.

- Từ ngầm ở Tây Bắc nhé. Sắp xếp ổn thỏa chưa?_ Nàng nhìn James.

James nở nụ cười gượng gạo. Từ trước tới giờ anh ta chưa được làm việc với ai “tận lực, tận tâm” như nàng. Nàng không chỉ chọn nhà tù có nhiều phạm nhân mà trước đây Thịnh Tiến Tùng đưa vào nhất. Lại cố gắng sắp xếp người và quần sự trông coi “chiếu cố” hẳn với mức độ đặc biệt nhất.

- Rồi ạ._ James gật đầu.

Nàng đang tính dặn dò thêm thì điện thoại rung lên.

- Vậy tôi đi làm liền._ James nhanh chóng rời đi.

Nàng nhìn tên, là Hoàng gọi tới. Chẳng hiểu sao trong lòng nàng đột nhiên lại cảm thấy vô cùng vội vàng, nó như thúc giục nàng phải nghe cuộc gọi này.

- Alo

- EM này... Nghe anh nói nhé. _ Giọng Hoàng có chút gấp gáp.

- Anh...anh nhận được một tin nhắn. Số điện thoại lạ. Lạ hơn nữa là gửi vào điện thoại của Lâm, còn nội dung tin nhắn là liên quan tới em... Anh đã gọi lại nhưng lại nghe thấy số máy không tồn tại...

Nàng nghe xong thì đưa tay lên xoa xoa mi tâm.

- Nội dung tin nhắn là gì?_ Nàng nhỏ giọng nói.

- Là... “Uyển Nhi, dừng lại đi!”.

Vốn dĩ chiếc điện thoại này Hoàng giữ nó từ khi Lâm ở bệnh viện. Cậu nhét điện thoại vào túi áo khoác nhưng quên mất. Hôm đó mẹ cậu đem đồ đến tiệm giặt cũng không để ý. Cuối cùng hôm nay mẹ cậu mới nhớ ra bảo cậu. Người tiệm giặt cũng may có kiểm tra lại. Cậu sạc pin rồi khởi động lên thì thấy có tin nhắn này.

-... Vừa mới gửi hôm nay à?_ nàng chậm chậm hỏi lại.

- Không, được gửi từ ba ngày trước rồi. _ Hoàng nhìn chiếc điện thoại trên tay trả lời nàng.

- Được rồi, có lẽ chỉ là một trò đùa thôi._ Nàng nói xong liền cúp máy.

Hoàng gọi lại nhưng nàng không nghe. Nhìn chiếc điện thoại rung lên rồi lại im ắng, trái tim nàng giống như là bị bóp chặt...Bầu không khí giống như đang ít rất ép nàng tới khó thở. Nàng dứt khoát đứng dậy, chạy khỏi tòa nhà. Chẳng cần để ý tới ai nàng cứ lao đi như vậy...

“Rốt cuộc anh còn sống hay đã chết. Nếu còn sống tại sao không xuất hiện trước mặt em đây... Anh sợ cái gì? Anh trốn tránh ai? Đã quyết định biến mất khỏi cuộc sống của em rồi tại sao còn để lại những khả năng? Anh đi đi, vĩnh viễn đi đi, đừng có luẩn quẩn quanh đây âm thầm quan sát mọi thứ... Cái em cần không phải là một câu nhắc nhở đó. Cái em muốn là anh, em cần anh cơ mà... Tại sao chứ? Tại sao?...”

75. Chương 74

Ta không cần một người hoàn hảo, ta chỉ cần một tấm chân tình...

Ta không cần một đời vinh hoa, ta chỉ cần một đời người ấy...

Nhưng những mối lương duyên là do ai điểm... Ta đứng đây phó mặc duyên trời... Trời ngoảnh mặt...điểm loạn uyên ương...

.....

Nàng cứ đi thê, đi thê, bước về phía trước một cách vô định. Hiện giờ đã là gần trưa, trời một màu nắng nhạt. Nàng lau đi những giọt nước mắt đang lăn trên má mình. Việc gì nàng phải khóc... Khóc rồi sẽ có người ở cạnh nàng an ủi sao? Không có. Nàng nhìn quanh, ở xung quanh còn không có nổi một người quen.

Tới một chỗ gần công viên, nàng ngồi xuống một chiếc ghế đá dưới một bóng cây lớn. Người đi lại ít để ý tới nàng. Vai nàng lại run lên từng hồi theo tiếng khóc. Trời cao cũng tắt nắng, thực sự đã tắt nắng.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh vang lên, nàng ngẩng đầu nhìn trước mắt. Ở đó có một cô bé gái. Chắc là học tiểu học. Cô bé đưa tới cho nàng vài tờ khăn giấy chắc tinh khô, thoảng thoảng trong không khí mùi thơm của khăn giấy.

- Chị đừng khóc nữa. _ Nó nói rồi quay người bỏ đi. Nàng vừa nhìn khăn giấy, vừa khóc, nhưng lần này thì khóc nhỏ hơn...

Sau đó lại có một đứa bé trai tầm 7, 8 tuổi đi tới trước mặt nàng. Nó có một đôi mắt to tròn, đeo khăn quàng che đi nửa khuôn mặt, người mặc áo len, chân đi giày, phía sau còn đeo cặp. Nàng nhìn nó dần dần kiểm chế nước mắt, khe khẽ nở nụ cười thân thiện. Đứa bé không nói gì đưa cho nàng một phong thư mà trắng. Nàng chỉ kịp nhận đồ, còn chưa kịp mở miệng thì đứa trẻ đã chạy mất.

Nàng dùng khăn giấy lau khuôn mặt đầm lệ của mình. Cuối cùng ánh mắt rơi trên bức thư đó. Rốt cuộc trong đó viết gì? Nàng cẩn thận mở phong thư ra, rút ra một tờ giấy kẻ ngang, nét chữ màu đen nghiêng nghiêng đều đặn vô cùng dễ nhìn.

” Cháu có phải là Kiều Uyển Nhi không? Ta là cha của Anthony, người mà cháu đã gặp. Ta vốn dĩ không định nói những chuyện sau đây với cháu. Nhưng mà bản thân cũng là một người đàn ông nặng tình, ta thông cảm với cháu...

Chắc hẳn người tên Lâm là bạn trai của cháu rồi. Ta vô tình biết được một số chuyện, tuy nhiên cũng không thể nói rõ ràng cho cháu được. Chỉ có thể gợi ý cho cháu một số chuyện. Cháu có biết người ta thường làm gì để thu phục một người tài giỏi không? Trọng điểm nhất chính là khiến người ta mắc nợ ân tình với mình. Bì ổi nữa thì là nắm trong tay “thế giới” của người đó. Nhiều khi người ta thường vì thế mà lẳng lặng biến mất. Tất cả đều có nguyên nhân của nó, nếu không thể biết được một chút kẽ hở nào thì chỉ có thể trách trăng trên trời quá cao.

Tuy nhiên với năng lực của cháu, ta tin rằng chỉ cần cháu cố gắng hết mình thì đều có thể giải đáp được thắc mắc của mình. Nhưng sự đau thương và hạnh phúc luôn đi kèm, nên cần nhắc kỹ để tránh làm mình tổn thương, tránh sau này hối hận muộn màng...

Đừng tìm ta, ta không thể làm gì khác, cũng không nhận lời cảm ơn!”

Trong đầu nàng chính là một mảnh hỗn loạn. Nàng không thể tập trung suy nghĩ nổi. Ngồi đó hơn một tiếng. Nàng lấy điện thoại ra, gọi cho James.

- Điều tra kỹ lại các bên liên quan trong vụ buôn bán vũ khí đó. Không được bỏ sót dù chỉ một người chứng kiến....Đặc biệt, để ý xem chính phủ có động tĩnh gì không, hoặc là...có hồ sơ nhân lực mới đưa tới...

Nàng nói xong liền cúp máy, không muốn nghe đối phương trả lời thế nào. Đó chính là mệnh lệnh.

Nàng nhanh nhẹn bắt tắc xi về nhà. Căn nhà rộng lớn vẫn âm u như thế, nàng cũng chả rảnh tay kéo rèm. Vội vàng chui vào phòng của mình.

Tất nhiên nàng hiểu ý của ông ta, nhưng mà nàng vẫn sẽ thử tìm một lần nữa. Để nếu như không có thì một chút ít ánh than đỏ này cũng sẽ thanh thân mà hóa thành tro tàn. Nhưng nếu như thực sự có manh mối, nếu như anh còn sống, lành lặn một cách nguyên vẹn cả về thân thể lẫn lý trí thì nàng cũng sẽ chỉ dừng ở đó. Nàng không phải một con hồ ly, bất chấp yêu một người không yêu mình. Đúng thế, nếu như thật sự là yêu sâu nặng, anh ấy sẽ không giấu nàng, càng sẽ tự liên lạc, tự tới gặp nàng.

Đối với nàng, mọi hy sinh mà kết quả không thể ở cạnh nhau trọn vẹn, thế thì thà ở cạnh nhau hạnh phúc một lúc thôi, rồi giông bão tới nàng cũng sẵn sàng chống trả. Cái hy sinh một mất một còn luôn là sự bi thương nhất!

...

Ngoài cửa nhà lúc bấy giờ có một người đàn ông khác, tay giữ nắm cửa, tay cầm thẻ. Hành động đó giữ nguyên như thế năm phút. Sau đó anh ta một mực quay lưng bước đi. Có trời mới biết khi thấy nàng đi trên đường phố, cả khuôn mặt đầm lệ, hần đã đau lòng tới nhường nào. Có trời mới biết, lúc hần nhờ đứa bé kia đem khăn giấy tới cho nàng, hần đã muốn nhào tới ôm lấy nàng vỗ về. Nhưng hần không làm được, bởi vì hần biết nàng đang trốn tránh hần, nàng đang cự tuyệt hần... Nàng đau lòng, hần cũng đau lòng. Nàng lại khóc vì một người đàn ông khác, hần lại càng bức bối gấp gáp. Nhưng trong cái vòng tròn thương cảm luẩn quẩn này vẫn chưa thể biết được ai là người đau khổ nhất. Có lẽ, đây mới chỉ là sự khởi đầu thì sao?

.....

Những ngày sau đó, nàng lại kiên trì sống thật tốt. Khoảng gần một tháng sau đó, nàng về nhà đón tết. Mọi công việc ngoài kia đều tạm thời gác lại để đó.

Đêm giao thừa, nàng một mình đứng trong phòng tối nhìn qua cửa sổ. Những năm qua, kiểu đón giao thừa nào nàng cũng đều trải qua. Ấy thế mà bây giờ lại khác hẳn. Cái tâm trạng ấy chẳng thể miêu tả nổi... Có lẽ là vào giây phút đếm ngược ấy, tiếng pháo hoa vang lên cùng màu sắc sinh động trên nền trời đen. Nàng nhận được một tin nhắn từ số lạ...

“Chúc mừng năm mới!”

Nàng diên cuồng gọi lại, mặc kệ trời đêm rục rờ. Nhưng đầu dây bên kia mãi mãi không phải là giọng nói của anh!

76. Chương 75

Mỗi ngày sau đó nàng đều cố gắng dành thời gian tới công ty. Tất cả sự chăm chỉ đó chỉ để chờ đợi, chờ một giây phút nào đó James hay ai đó sẽ nói với nàng rằng “Tìm thấy rồi”. Nhưng mà lại không phải vậy. Nàng đợi chờ tới ghét bỏ thời gian. Cuối cùng nàng đành nói với James thế này: “Nếu không có thông tin gì thì không cần nhắc tới trước mắt tôi.”

Nàng tập trung vào xử lý các công việc. Một khi phạm nhân tới tay nàng đều là một kết cục rất thảm. Cái chức cục trưởng dần dần bị người khác công kích. Họ đề sợ nàng sẽ chặn hết đường làm ăn của họ.

...

Nàng ngồi trong nhà, nhìn ra ngoài cửa sổ kính đóng kín. Cái nắng chói chang nhuộm khắp các tòa nhà cao tầng...

Đúng thế, tháng 7 rồi. Hè năm nay nắng to hơn, nhiệt độ này khiến cho người ta không muốn ra đường. Nhưng ở nơi thủ đô này, không ra đường mãi là điều không thể.

Tiếng chuông cửa reo lên. Nàng giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ nào đó. Làn váy hoa màu xanh dương khê đung đưa theo bước chân nàng ra cửa. Nàng nhìn hai chàng trai phía ngoài. Họ chẳng có vẻ gì bị thời gian thay đổi hết, vẫn thế.

- Sao hai người lại tới?_ Nàng nhìn mấy túi đồ bọc cẩn thận trên tay họ.

- Nắng nóng này vốn đã hẹn em ra ngoài ăn, nhưng mà thời tiết này sợ em bỏng mắt. Thôi thì tới đây nấu một bữa...Nóng quá..._ Thiên vừa giải thích vừa bước vào nhà.

Nàng đóng cửa đi cuối, ánh mắt khê dừng lại bóng lưng người vừa mới vào sau...

- Dạo này ăn ở sạch sẽ gồm._ Thiên nhìn quanh nhà rồi vào bếp, tiếng nói vọng ra.

Nàng nhanh chân bước theo vào bếp, cũng chẳng trả lời. Vốn dĩ nàng còn chẳng sử dụng tới mấy, nhân viên thì ngày ngày tới dọn dẹp. Có thể không sạch sẽ sao?

- Có cần em giúp gì không?_ Nàng hỏi.

Thiên cười một cái.

- Tôi không nghe nhầm chứ?_ Thiên huých tay Nam đứng bên cạnh.

Cậu ta cũng cười nhạt một cái, bầu không khí cô đơn ở đây hẳn sao không biết...

- Em cứ làm việc của mình đi. Xong rồi thì anh gọi._ Nam nhìn nàng nói, ánh mắt ấy mới dịu dàng làm sao.

- Vậy em vào phòng đây._ Nàng chậm rãi về phòng.

Trong bếp nhà nàng có hai người đàn ông lớn tuổi, thành đàn, biết nấu ăn. Đây không phải lần đầu nhưng nàng cũng cảm thấy bản thân có chút vô dụng.

Vừa hay vào phòng thì điện thoại nàng reo lên. Là James gọi. Cái mùa nắng rục rờ này chả hiểu sao bọn buôn vũ khí lại hoạt động mạnh thế. Hết ở bắc biên giới, lại là tây biên giới. Không đường hàng không thì vận chuyển đường thủy. Ấy vậy thỉnh thoảng nàng vẫn nghe được mấy câu hỏi ngây thơ của đám trẻ như là “Tại sao Việt Nam không có khủng bố?” Có phải chúng rất thích IS và khủng bố không???

Nàng nghe điện thoại.

- Alo... Vừa tan sở được 30 phút thì có chuyện gì?... Quan trọng? Lại giao dịch ngầm sao?... Theo những lần trước xử lý.... Không có người vô tội chết thì đi làm rồi báo cáo cũng được... Cần thận!

Nàng đặt điện thoại xuống bàn rồi cũng chậm rãi ngồi xuống theo. Bàn làm việc này là bàn làm việc mới, dài gần hai mét, rộng một mét. Có ba cái ghế để ba chỗ ngồi khác nhau. Trên bàn chỗ thì là các bản vẽ, thiết kế về nơi giam giữ hay các loại cơ quan mật. Chỗ thứ hai thì là một loạt các kẹp hồ sơ chồng ở đó - tài liệu chính trị. Còn chỗ ghế còn lại, chỗ nàng đang ngồi, có đặt trên bàn một chiếc máy tính xách tay, bên cạnh có một quyển sổ tay bằng da màu, mấy cây bút tinh xảo.

Khê động chuột, màn hình liền sáng lên. Bên trên là một bản thảo đang đánh giở. Lưu lại rồi nàng thoát ra. Còn một tap nữa hiện ra. Ở trên màn hình là một cái bảng. Một cột là kí hiệu viết tắt, một cột là tên dài. Cái này nàng đang học giở. Đó là tên của các thương nghiệp, doanh nghiệp, cơ quan chính phủ,...quan trọng. Nếu như có cái tên hay kí hiệu nào đó quá khó nhớ nàng sẽ viết vào quyển sổ bên cạnh kia. Nàng ra ngoài làm việc thường hay mang theo nó. Trong đó có vô số thứ tự mật.

Ngồi xem hết một trang, nàng đóng máy tính. Định đi ra ngoài, lại nhìn căn phòng này, sách vở vứt khắp nơi. Nếu lát nữa anh trai nàng vào nhìn thấy lại càu nhàu. Thế là nàng đành thu dọn mấy cuốn sách đó lại, sắp xếp đúng chỗ cũ.

Nàng cầm cuốn sách có bìa máu đỏ lên, có vẻ nàng đã để nó dưới đất rất lâu. Tên của nó là Quản lý thời gian. Nàng giữ giữ nó, một tấm ảnh từ trong rơi ra. Đúng lúc nàng định nhìn xuống coi cái gì thì lại có người mở cửa phòng.

Nửa người Nam hơi rướn vào trong phòng.

- Ra ăn cơm thôi em.

- Em ra ngay đây.

Nàng trả lời mà không hề hay biết, lúc Nam rời đi đã nhìn xuống tấm ảnh dưới đất. Trong sâu thẳm ánh mắt lúc quay đi đó, giống như bị một ngàn cái kim đâm vậy...

Nàng đặt quyển sách lên giá. Bước chân về phía cửa nhưng vừa định dẫm chân xuống thì lại rụt lại. Nàng nhìn bức ảnh nằm trên sàn nhà. Từ từ ngồi xuống cầm nó lên. Trên đó là Lâm, anh ấy mặc một bộ quần áo bóng rổ màu đen trắng, tay đập bóng, đứng ở giữa sân bóng rổ. Nụ cười trên môi vô cùng rạng rỡ, đôi mắt đầy sự mãn nguyện. Tay nàng run run, lật lại phía sau...

Có một dòng chữ xinh xắn, viết nắn nót trên đó. “Nếu anh là thời gian, em sẽ chẳng thể quên anh. Nếu anh chỉ là một sinh mạng, thời gian sẽ mang anh ra khỏi em!”

Đây là lời nàng viết khi đọc cuốn sách này. Nàng cũng đã quên mất rằng ở trong cuốn sách này, chính tay nàng để tấm ảnh anh ấy. Vậy có lẽ anh ấy cũng là một sinh mạng ngang qua cuộc đời nàng thôi, phải không?

Nàng mỉm cười, nhét tấm ảnh vào giữa các quyển sách. Trong lúc quay lưng bước ra cửa, ánh mắt nàng, đáy mắt nàng đều là một lòng muốn buông bỏ. Đền cạn dầu, nến hết sáp thì lửa cũng tắt thôi!

77. Chương 76

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc tốt đẹp. Sau dọn dẹp, ba người cùng ngồi ngoài phòng khách ăn hoa quả xem phim. Thiên vẫn là người nói nhiều nhất, Nam thỉnh thoảng đáp lại vài câu. Còn nàng, hỏi thì trả lời.

- Thiên, gần đây anh có về nhà không?_ Nàng vừa ăn dưa vừa hỏi.

- Năng thế này lười về lắm._ Thiên nhăn mày lại nhìn ra cửa kính lớn.

Nam cũng đưa mắt nhìn theo. Rồi lại nhìn nàng.

- Cái rèm đâu?_ Nam hỏi.

- Lần trước mở cửa bị mưa, mốc nên nhân viên đem đi rồi._ Nàng vẫn không rời mắt khỏi cái ti vi. Lâu lắm nàng mới được xem ti vi một lần. Tất nhiên không thể bỏ lỡ được.

Nam không nói gì nữa, lẳng lặng cầm điện thoại làm gì đó. Nàng không đọc cũng biết hẳn muốn làm gì. Những ngày tháng qua, mặc dù nàng đều nhắc kỹ cho hẳn biết tình cảm là gì nhưng hẳn vẫn một mực quan tâm tới nàng. Ngày bận thì kêu nhân viên đưa đồ ăn tới đúng giờ. Không bận liền tới nấu cơm cho nàng, tuy nhiên hẳn biết ý rời đi luôn, lại kêu Thiên nhắc nàng ăn uống đúng giờ. Trong nhà thỉnh thoảng lại có đồ ăn vặt, hoa quả được đưa tới. Quần áo, ga trải giường, rèm cửa,... cũng đều có người đến đem giặt là. Lâu dần nàng cũng chẳng nhắc chuyện tình cảm với hẳn nữa. Hẳn đưa tới thì nàng hưởng.

Nàng lại liếc nhanh qua phía Thiên, miệng thì thoảng cười với cái điện thoại. Tiếng tin nhắn thì cứ thông báo liên tục. Nàng ấn dừng bộ phim đang xem, bước tới ngồi xuống cạnh Thiên.

- Anh đang yêu ai?_ Nàng hỏi

- Ô... con bé này, nói vợ vẫn gì thế?_ Hẳn cười cười, thoát ửng dụng gửi tin nhắn, tắt luôn cái màn hình.

- Còn chối, bao giờ thì cưới? _ Nàng bữ môi. Gần đây tuy nàng bận không để ý được tới mọi người nhưng ông anh này thì nhìn một cái liền hiểu. Ngày trước cấp ba nàng cũng biết mối tình đầu của anh hai. Thế nào đợt đấy đang vui vẻ lắm, tới năm lớp 12 tự dưng chia tay. Nàng ngày ấy còn bé, cũng không muốn tìm hiểu sâu sa. Đợt đó anh trai nàng còn chưa dùng điện thoại. Ngoài liên lạc với chị ấy bằng máy tính ra thì còn dám nhắn tin bằng điện thoại của mẹ nữa. Nhìn hai cái bộ mặt lúc đó và bây giờ thì có gì khác nhau chứ.

- 10 năm nữa._ Thiên thuận miệng nói bừa, nói ra mới biết mình nói thế này có khác gì thừa nhận có bạn gái đâu.

- Khi nào cưới thì cũng phải thông báo trước, em còn chuẩn bị quà cưới nhé._ Nàng vỗ vỗ vai Thiên.

Thiên gạt tay nàng ra, nhìn nàng khinh bỉ một cái.

- Mà thì tặng cái gì? _ Thiên hỏi.

- Em tặng chị dâu, tặng anh à mà hỏi._ Nàng không khách khí liền đáp lại ngay,

- Cậu xem nó kìa..._ Thiên nhăn mặt, với với tay qua lay Nam, chỉ vào bộ dạng ngạo mạn của nàng.

Nam chưa kịp nói gì thì nàng đã lẩm bầm...

- Anh trai em nuôi lớn như thế này, cuối cùng còn chưa hưởng thụ được cái gì đã bị người ta bắt đi..._ Nàng nói tới đây, nhìn sang Thiên chẹp chẹp miệng, lắc đầu nói tiếp._ Khi nào anh dẫn người ta ra mắt, nhớ đừng để em biết... Nếu em mà ở nhà...Haha..._ Nàng nói tới đây thì như cố tình dọa anh trai, vừa nhìn Thiên quở dọ vừa cười lớn.

Nam xem cảnh này thì chả nói gì, giả tạo! Thiên thì tóm lấy tay em gái.

- Định làm gì? Nói mau..._ Thiên bộ mặt vô cùng khấn cấp. Những năm trước chuyện này thì thoảng cũng xảy ra.

Thiên bắt đầu hồi tưởng...

“Có một lần hẳn nằm ngủ tới bữa trưa vẫn không dậy. Cuối cùng cô em gái này cùng với bố ở bên ngay trong phòng hẳn tám chuyện. Không biết bắt đầu từ chuyện gì mà lại nhắc tới chuyện ”chị dâu tương lai”.

- Không biết bao giờ con mới có chị dâu nhỉ?_ Nàng hỏi bố.

Bố nàng cười cười nhìn hẳn nằm trên giường chòm chăn kín mít.

- Anh mà khéo mai kia lấy được vợ khó tính, ngủ trưa nó lại cắt cơm luôn ấy...

Nghe xong câu này cả hai bố con cùng cười lên.

- Mai kia có dẫn người yêu về ra mắt con sẽ hành hạ hai người họ chán mới tha._ Giọng nàng trong trẻo nói ra.

- Trước tiên mày phải bắt người ta thịt gà, làm cá, nói chung là nấu ăn._ Bó nàng tỏ ra vô cùng hào hứng góp ý vào.

- Ày, trò này không quan trọng. Đầu tiên con phải kể hết cái lịch sử của nó từ ngày con hiểu chuyện tới lúc ấy. Nhất là chuyện xấu phải rắc thêm mắm muối. Bước thứ hai, con sẽ đem Tam tòng tứ đức ra để xem xét. Chuyện thứ ba dễ nhất, nhất định trong một buổi ra mắt chị đây phải biết được qua loa sở thích của con. _ Giọng nàng vô cùng xảo trá. Thiên vốn dĩ đã tỉnh ngủ từ lâu với hai bố con này nên đều nghe lọt tai mồn một.

- Haha... con nha đầu này thế mà giỏi. Được rồi, bố nhất định theo phe mày.

Hai bố con cười lên rồi cùng ra khỏi phòng. Trước khi cái cửa phòng đóng sầm lại thì nàng còn bỏ lại một câu: “Thiên đường có lối, chị dâu đứng chờ. Thế mà địa ngục hậu quả ngủ nướng lại thích đi. Sau này chỉ có thể trách anh đã để em gọi anh dậy ngủ quá nhiều!”

Hồi tưởng kết thúc Thiên đã thấy con em gái đứng dậy.

- Anh cấm mày đụng vào người yêu anh. Không thì anh cũng không tha cho chồng mày đâu._ Thiên buông lời đe dọa.

Nàng nở một nụ cười nửa miệng, ánh mắt vô cùng sâu sắc liếc Thiên.

- Nếu như dễ dàng để anh bắt nạt thế, em chắc chắn không lấy người đó làm chồng.

- Cái con nhỏ này..._ Thiên cứng họng.

- Không ăn hoa quả nữa à?_ Nam nhìn nàng quan tâm.

- Em phải đi làm rồi. Hai người cứ ở đây chơi nhé. Nếu mà chiều không có việc thì tắt nắng hăng về.

Nàng nói xong thì vào phòng thay đồ. Nhanh chóng trở ra là một cô nàng xinh đẹp mặc đồ công sở vô cùng nữ tính. Không quên tạm biệt hai người đàn ông cùng nhắc nhở khóa cửa rồi mới rời đi...

78. Chương 77

Hai ngày sau.

Thời tiết dịu dàng hơn hẳn, có lẽ cơn bão ngoài biển khơi đã tác động ảnh hưởng tới đất liền miền Bắc. Trời lúc nào cũng trực muốn mưa nhưng chờ mãi, chờ mãi tới ngày hôm sau vẫn không thấy mưa...

Tiếng lật giấy nhẹ vang lên trong phòng. Mọi người ngồi xung quanh đều nín lặng. Nàng ngồi đó như một pho tượng ngọc, khí thế áp sát các nhân viên cấp dưới. Đây là cuộc họp khẩn cấp. Nàng không nhìn báo cáo nữa, đưa mắt nhìn mọi người, ý nghĩa sâu sa hiện ra...

Vấn đề chính là vụ giao dịch vũ khí đó. Hai thương hội này đều có tiếng tăm vô cùng. Một bên là ngoại quốc, một bên là người trong nước. Vì là người có tiếng tăm nên thủ đoạn của hội người cũng khá cao tay. Kết quả là bên này nhân viên tình báo lơ là, khinh địch. Dẫn tới việc điều động nhân sự ít ỏi, người người bị thương. Mà một vài người trong nhóm người được cử đi này mới chỉ là sinh viên ở trường đại học, giống thân phận của Lâm ngày đó. Họ đều đã ở bệnh viện điều trị, cũng may ứng cứu kịp thời. Người hai bên thương hội vẫn trao đổi được một nửa số hàng. Tuy nhiên, bên Cục của nàng cũng may mắn đuổi giết tới cùng bắt được người cầm đầu của thương hội trong nước. Những người này làm ăn đều cần sự tin tưởng của đối phương cho nên người bắt giữ được hoàn toàn là người thật. Chuyện này mặc dù là chuyện tốt nhưng những chuyện kia không phải chuyện nhỏ.

Mà nàng ở trong mắt những con người ở đây chính là Hỗn thế ma vương cuồng công việc. Vốn tỉ mỉ, chu toàn, hướng tới hoàn mỹ nàng bị biến thành con người hẹp hòi, mưu mô, thích bắt bẻ trong mắt nhân viên. Nàng cũng không để ý tới mấy lời đồn đại này. Như thế cũng tốt, sẽ làm họ tập trung cố gắng làm tốt nhiệm vụ được giao. Nàng cũng còn ăn nói được với người tối cao hơn.

Không khí trong phòng tưởng chừng bị máy lạnh đóng băng hay là nàng làm cho ngưng tụ thì không ai muốn biết. Họ chỉ muốn rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

Chịu trách nhiệm cho bên tình báo là một người đàn ông hơn 30 tuổi. Anh ta dù sao cũng làm ở đây lâu rồi, tính khí vô cùng thoải mái, hòa đồng. Nhìn khuôn mặt của mọi người đều xuống sắc, Đạt không ngừng tự trách bản thân vì đã không kiểm tra lại kết quả nhân viên đưa lên. Hướng theo đạo lý sai biết nhận lỗi sẽ được tha thứ hoặc giảm nhẹ hình phạt, Đạt đứng dậy nhìn nàng.

- Boss, tôi có lời muốn nói. _ Anh ta vẻ mặt cũng không tốt là bao.

Nàng hơi khép nhẹ đôi mắt hướng hẳn nhìn tới. Mọi người đều hiểu đây là nàng gật đầu đồng ý.

- Tôi thân là Quản lý bộ phận tình báo, chuyện xảy ra tới mức này đều là tại tôi không làm hết trách nhiệm của một người quản lý. Mong boss đừng trách phạt những người khác, họ không có lỗi, tôi nguyện chịu tất cả. - Đạt nói một hơi rành mạch cho hết, mắt nhìn sắc mặt nàng không chớp.

Nàng lười biếng dựa ra sau chiếc ghế lớn. Người xung quanh theo hành động của nàng cử động nhẹ một chút.

- Anh dựa vào cái gì mà nói họ không có lỗi. Lẽ nào thông tin tình báo này anh đã duyệt qua. _ Giọng nói của nàng bằng bằng vang lên, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng mọi người đều hiểu sự mỉa mai trong câu nói của nàng. Họ cũng rất quen thuộc với tính ác khẩu này của nàng. Nhưng trong trường hợp tự giác của Đạt mà nàng vẫn không tha thì có chút không nể nang rồi. Đó chỉ là điều họ nghĩ, chứ không ai nói gì cả.

- Tôi xin lỗi... _ Đạt khó xử, mắt nhìn xuống bàn.

- Anh làm chuyện xấu với tôi à? Sao lại xin lỗi tôi? _ Mắt nàng nhìn đi hướng khác, tay phải đưa lên miết miết thái dương.

Đạt cứng họng không nói được gì. Bên kia James và Sarah thấp thỏm không yên. James hơi ở sát lại chỗ nàng...

- Sếp bình tĩnh, sức khỏe quan trọng. _ Cậu ta nho nhỏ lên tiếng.

Ai cũng biết nàng đối xử với hai thư kí này rất khách khí, đâu có như bọn họ. Mà hai thư kí này ở với nàng lâu như thế, chuyện cách sống của nàng thì họ còn hiểu chứ cách suy nghĩ cũng không đoán được tâm tư. Họ lại cũng rất có hảo cảm với nàng nên đều quan tâm tới nàng.

Nàng hé miệng, hít vào một ngụm khí mát lạnh, lại nhìn người đàn ông đứng kia.

- May cho anh là những người được cử đi đều sống sót. Nếu như họ mà chết thì cứ đếm đầu người nhà anh mà đền trả.

Mọi người nghe giọng nói lạnh lùng này thì đều hiểu, cái gì nàng nói ra cũng đều sẽ làm được.

- Tháng này nghỉ làm đi chăm sóc bọn họ đi, nếu bọn họ bỏ qua cho anh thì hăng ngồi tiếp vào chức quản lý. Còn những nhân viên tình báo kia... _ Nàng nói tới đây thì ngồi thẳng lưng lại, tay cầm bút kê gõ gõ xuống bàn.

Sarah hiểu nàng đang suy nghĩ xem nên phạt nặng hơn không. Đúng thế, chuyện gì mà để nàng suy nghĩ chỉ có khiến đối phương khổ sở thêm. Sếp của bọn họ giỏi nhất là giày vò người khác.

- Sếp, tôi nghĩ nên trừ lương tháng này của bọn họ, cảnh cáo 3 ngày lao động công ích là được rồi. Dù sao họ cũng đã giám sát tốt để báo tin lại cho chúng ta tới tiếp ứng kịp thời. _ Sarah không nhanh không chậm đứng dậy nói.

Nàng dừng lại động tác gõ bút nhẹ nhẹ kia. Tiếng động lập từng ngừng lại. Nàng nhìn Sarah một phút, khóe miệng khẽ nhếch lên, rõ ràng là nàng biết bọn họ bệnh nhau.

- Được rồi. Còn chuyện gì nữa không?_ Nàng nhìn xung quanh.

Không ai trả lời, James thì vẻ mặt muốn nói lại thôi. Nàng nhìn cái biểu tình này của bọn họ có phần không dễ chịu.

- Tôi không quản lý người cầm đầu đây._ Nàng đứng dậy nói câu này.

Họ nhìn nhau một chút cuối cùng nhanh chóng hơi cúi đầu đồng thanh một tiếng “Xin lỗi sếp!” Nàng càng không chờ bọn họ nói dứt câu đã ra khỏi phòng.

Lúc James phân phó một số chuyện nhỏ xong mới hướng phòng làm việc của nàng đi vào.

- Có chuyện gì thì nói thẳng đi._ Nàng vừa nhìn thấy cậu ta bước vào liền lên tiếng.

James đặt tài liệu xuống trước mặt nàng. Cậu ta nói, nàng vừa nghe vừa xem tài liệu minh họa.

- Sếp... Theo như giám định, người thương nhân này, chính là người ngày đó làm giao dịch buôn bán vũ khí. Điều có đủ chứng cứ xác nhận chuyện này do ông ta làm. Nhưng mà... qua thẩm vấn về mặt của ông ta hoàn toàn như là cháy nhà mình hàng xóm nhất định đến cứu, mà sống chắc rồi. Làm cách nào cũng không chịu khai về vụ ngày đó.

Ngày đó ở đây là ngày Lâm vào bệnh viện, ngày hôm sau thì mất, rời xa nàng không một vết tích sống chết rành mạch.

- Cậu ra ngoài trước đi, để tôi suy nghĩ cái đã._ Nàng cúi mặt thấp xuống, James không hề nhìn thấy ánh mắt nàng.

James đóng cửa cẩn thận. Nàng lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng trừng nhìn hồ sơ kia.

Cứ mỗi lần nàng tuyệt vọng, nàng muốn buông bỏ thì đầu mối lại xuất hiện. Nàng cảm tưởng như tất cả mọi chuyện đều là bị người ta dẫn dắt, giống như là một vở kịch, nàng là một con rối. Nàng không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra... Ngày hôm nay nàng đã muốn nói với James từ bỏ cuộc điều tra đó. Thế mà bây giờ cái manh mối tìm thấy qua lại tòi ra...

“Thôi được, nếu như đã tìm thấy 1 phần nhỏ thì cũng nên tìm ra tất cả.”

79. Chương 78

Lại một lần nữa nàng bước vào phòng thẩm tra. Nhưng đây thuộc cơ sở cục nàng. Có chút thuận mắt, quen tay... Nàng ngồi đối diện ông ta. Người đàn ông này trực ngoài năm mươi tuổi. Đúng là biểu cảm chẳng có gì lo lắng.

- Thông tin cá nhân xúc tích phết._ Nàng nhìn vào giấy hồ sơ kia, chỉ có mỗi tên, giới tính, tên thương nghiệp.

- Quá khen._ Ông già này lại không để ý cứ thế cười đáp.

- Thực ra chuyện tôi muốn biết không liên quan tới vụ giao dịch hôm trước. _ Nàng đẩy hồ sơ sang một bên.

- Tôi không biết gì cả._ Ông ta dứt khoát nói.

- Ông nghĩ người ta có thể cứu ông mãi sao?_ Theo như nàng nghĩ chắc chắn đây không phải lần đầu tiên ông ta bị bắt. Hơn hết hồ sơ cá nhân mà ít thế kia thì chỉ có khả năng là có người xóa sạch. Có lẽ địa vị người này cũng cao đây. Cao mà lại đi làm mấy thứ này với những con sâu mọt đất nước.

Ông ta không nói gì, tỏ vẻ chắc chắn tôi sẽ sống sót ra khỏi đây. Không hiểu sao nàng nhìn cái bản mặt này thì vô cùng khó chịu.

- Người đầu... Tăng điều hòa cao lên so với cả bên ngoài cho tôi. Cũng không cần cho ăn, cho uống. Nhất là nước, một giọt cũng không được để ông ta tìm được.

Trước ánh mắt bất ngờ của ông già, nàng thân nhiên bước ra khỏi phòng.

- Cô không được làm thế. Bây giờ là thời đại nào rồi. Thế này có khác gì tra tấn người?

Ông ta nói với theo bước chân nàng nhưng mà nàng vẫn một mạch bước ra khỏi phòng. Ông ta nhìn người rời khỏi phòng lần lượt liền có dư cảm chằng lành. Tuy nhiên bộ mặt cũng không biểu lộ quá nhiều.

- Này, cô ta là ai vậy? _ Ông ta với một người đi cuối hỏi.

Người này thấy ông ta cũng có chút đáng thương nên mới trả lời.

- Cục trưởng, quản lý cả cái nơi này. Ông khai sớm đi, kéo người ta hành ông sống giờ chết giờ.

....

Hai ngày sau đó.

Nàng ngồi trong phòng nghe James báo cáo.

- Ông ta ngất rồi vẫn không chịu khai. Làm thế này nữa thì ông ta chết mất. _ James có chút lo lắng, dù gì đây cũng là đầu mối duy nhất.

Nàng đặt bút xuống, nhướng mày nhìn James.

- Đẩy nhiệt độ trong phòng xuống âm độ. Đưa cho ông ta một cốc đá. Là đá chứ không phải là nước. _ Nàng chậm chậm nói.

- Có tra ra được người nhà ông ta không? _ Nàng lại hỏi.

- Đến bây giờ thì không tra ra. Có vẻ như ông ta không có vợ con. _ James nói.

- Được rồi, đi đi. _ nàng phát tay.

James ra ngoài, căn phòng lại tĩnh lặng. Nàng đưa mắt nhìn qua nhân viên phòng bên kia. Đúng vậy, tác phong như này mới vừa mắt nàng.

“Rốt cuộc là ai mà không dám khai???”

.....

Trong phòng riêng, Thiên đang điên cuồng gõ máy tính. Khuôn mặt biến chuyển theo những dòng code.

“Cạch”

Cánh cửa phòng nhanh chóng mở ra, một người đàn ông mặc vest bước vào. Anh ta đi tới đứng cạnh Thiên, chống tay lên ghế tựa, mắt nhìn vào màn hình máy tính.

Khoảng 10 phút sau, Thiên nhấn nút enter. Thở dài một cái đầy sảng khoái.

- Thế nào? Tay nghề của tôi vẫn được đấy chứ? _ Thiên nhìn Nam bên cạnh nói.

-...Có tra ra được là ai không? _ Nam hỏi.

Nghe thế Thiên lập tức xoay cả người lại nhìn Nam đầy nghi hoặc.

- Lại làm việc gì động tới quân đội thế? _ Thiên nhỏ giọng nói.

-... _ Nam không nói gì, sắc mặt trầm xuống.

- Các lĩnh vực khác của tập đoàn cậu tôi không quản. Nhưng mà cậu cũng nên quản tính mạng cậu đi chứ... _ Thiên chậm rãi nói.

- Mình biết rồi. Lo làm việc của cậu đi. _ Nam vừa bước ra khỏi phòng vừa nói.

Thiên nhìn theo bóng lưng cậu ta chỉ biết lắc đầu. Thân mình còn chưa lo xong, không thể suốt ngày quản chuyện người khác được. Cũng không biết lại làm chuyện gì mà IT mũ đen lại muốn xâm nhập vào dữ liệu công ty. Hơn hết không chỉ xâm nhập một lần. Chuyện chính phủ, quân đội nhà nước đúng là không biết đầu mà lần...

.....

- Alo... Được... Tôi tới ngay.

Hôm nay là ngày thứ ba ông già kia bị dày vò. Kết quả là đã chịu khai. James vừa gọi điện thông báo cho nàng. Nàng nhanh chóng tới phòng thẩm tra.

Nhiệt độ trong phòng đã ổn định nhưng người đàn ông phía trước vẫn không tránh khỏi một hồi run rẩy, da dẻ khô lại, trắng yếu ớt. Nàng ngồi xuống ghế, tay chạm vào thành sắt ghế cũng lạnh tanh. Lại nhìn cốc nước của ông ta, đá vẫn chưa tan.

- Lấy nước ấm, tăng nhiệt độ lên._ Nàng lên tiếng.

- Vâng._ Một người đứng trong góc nhận lệnh liền rời đi.

Nàng lại nhìn ông ta. Trong lòng nàng không muốn chờ đợi nữa.

- Ông biết gì về vụ giao dịch tháng 1 qua, nói đi._ Giọng nàng nho nhỏ vang lên.

Ông ta mắt đã mờ nhìn về phía nàng.

- Tôi... chỉ có...thể... nói với cô một chút...thôi. _ Giọng nói ông ta khản đục, nghe chừng 3 ngày qua vô cùng khổ sở.

Một cốc nước ấm đặt xuống, ông ta vội vàng vơ lên uống cạn, an ủi cái bụng sôi sùng sục. Uống xong chậm chậm nhìn nàng nói...

- Vụ giao dịch đó... Căn bản không phải của tôi... Tôi...chẳng qua chỉ là... nghe theo người khác sắp đặt, đứng tên ra mặt đưa hàng...

Nàng nhìn ông ta, kết quả này cũng không bất ngờ lắm. Nhưng chẳng lẽ nàng nhọc công mấy tháng qua để ý mấy vụ giao dịch này, lại chỉ có được mấy câu nói ấy...

- Nói tiếp._ Lời nàng như khí lạnh, rít qua kẽ răng.

Ông ta mơ hồ nhớ lại cảm giác lạnh lúc nãy. Lạnh tới nỗi ông biết rõ được thế nào là cận kề cái chết của một người chết rét. Cả thân hình ông khẽ run lên, ánh mắt loạn một hồi đảo xung quanh. Cuối cùng dừng ở đôi mắt nàng. Giống như vô hồn vậy...

- Còn nữa...Những người tới tập kích và trà trộn vào vụ giao dịch đó, đều có người cảnh báo trước._ Ông ta tiếp tục nói.

Nàng bật cười một cái. QUả nhiên là thế, quả nhiên là ngay từ đầu đã bị người ta đưa vào bẫy. Nàng thật hận lúc đó không làm chủ cái cục này, chắc chắn nàng sẽ không tha cho một ai lên cái kế hoạch ngu ngốc này.

- Tôi cần một cái tên... Người đứng sau ông là ai?_ Nàng dứt khoát hỏi.

80. Chương 79

- Tôi cần một cái tên... Người đứng sau ông là ai?

Ông già nghe xong thì ngật ngừng, khóe miệng mấp máy muốn nói lại thôi. Ánh mắt ông lẩn tránh cái nhìn thẳng thắn của nàng.

- Nói..._ Nàng đập bàn một cái, quát lên.

Ông ta giật mình đầy hoảng loạn. Về mặt bây giờ với về mặt nhỏ như bản đầu của lão là trái ngược nhau một trời một vực. Nhưng đến giờ phút này thì ông ta còn đâu tâm ý mà để mắt tới cái gọi là thể diện, cái gọi là tự trọng nữa.

- Tôi...tôi...không thể...

- Trên đời này tuyệt đối không có gì là không thể. Cái kim trong bọc lâu ngày cũng tòi ra. Ông nên nghĩ tới việc ngay từ đầu ông vào đây với khí thế ra sao. Bây giờ thì run rẩy có khác gì con cừ non sắp bị làm thịt? Nói sớm một chút có khi còn được sống. Ông nghĩ người đứng sau ông có mượn cơ hội này, mượn bàn tay này của tôi để đề chết ông không. Rồi thì giờ khắc cận kề cái chết...ông sẽ nghĩ tới những việc ông làm, nghĩ tới gia nghiệp ông xây dựng lên, tiền tài bí mật lúc đó không kịp cứu ông nữa rồi... Chết, hãy thử nghĩ về cái chết đi..._ Nàng đứng bật dậy, đầu tiên là hùng hổ nói ông ta, sau đó lại đổi giọng chậm rãi, đầy thuyết phục.

Trong đầu ông ta bây giờ chỉ loanh quanh luẩn quẩn trong từ “chết”. Đúng thế, nếu ông chết ở đây thì sự nghiệp gia sản bấy nhiêu năm nỗ lực rốt cuộc có công sức gì? Chết là hết...

Nàng kiên nhẫn ngồi xuống, nhìn con mắt đại loạn của ông ta. Trong sâu thẳm nàng cũng đã từng nghĩ về cái chết của bản thân. Nàng đã nghĩ tới, chết rốt cuộc có cảm giác ra sao? Chết rồi nàng có mệt mỏi như khi sống không? Hay là rảnh dỗi, lại nghĩ tới việc mình là chết già? Bệnh chết? Hay là bị tai nạn? Rồi khi mọi chuyện này bắt đầu, nàng lại nghĩ “chắc là bản thân sẽ bị người ta hại chết”. Chuyện “chết” đến với nàng từ khi còn nhỏ... Nhiều lúc ba mẹ cãi vã, cuối cùng mọi chuyện lại đổ lên đầu nàng, nàng hứng chịu oán trách. Lúc đó nàng đã muốn một mực lao ra đường, để một cái xe nào đó đâm nàng. Rồi nàng sẽ đứng đó nhìn họ hối hận. Suy cho cùng, từ nhỏ trong lòng nàng đã có sẵn sát ý, cái sát ý này, nàng chưa biết nó có chiếm lấy toàn thân thể nàng hay không...

- Tôi có một điều kiện...

Giọng ông già vang lên, đánh thức nàng khỏi những suy nghĩ.

- Nói đi..._ Nàng gật đầu.

- Tôi không muốn chết.

Tận sâu trong đôi mắt ông ta, nàng nhìn thấy được sự bi thương, sự thống khổ. Một lưu luyến không thể rời bỏ kiếp này.

- Ông còn có người thân? Là...là con...?_ nàng bình tĩnh hỏi ông ta.

- Tôi có một đứa cháu gái, nó bị bệnh tim. Bản đầu tôi làm nghề này chính là để cứu sống nó. _ Giọng ông ta đã bình tĩnh lại.

Nàng không trả lời ngay. Suy nghĩ một chút. Vài phút sau mới trả lời ông ta.

- Chỉ cần thông tin ông đưa ra chính xác. Tôi sẽ để ông và cháu gái rời khỏi đây. Chuyện làm ăn của ông... ông thích làm gì thì làm nhưng đừng để rơi vào tay tôi lần thứ hai.

Ông ta nghe xong vô cùng bất ngờ. Vốn dĩ ông ta còn chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu như nàng không đồng ý cho ông sống thì ông cũng sẽ nhờ nàng để ý cháu ông một chút.

- Cảm ơn, cảm ơn cô..._ Ông ta đôi mắt long lanh nhìn nàng, đó là cái cảm kích từ tận đáy lòng.

- Nhưng mà ông nên nhớ... Chỉ cần ông lừa tôi... có chết ông tôi cũng giết..._ Nàng nhẹ nhàng nói. Đối đãi với ông ta như thế, có phải nàng quá nhân từ rồi?

- Không dám...không dám... Người đứng sau sắp xếp vụ giao dịch ngày hôm đó là đại tướng Lưu Hoài Mẫn. Ông ta tuy rằng đã về hưu nhưng nắm trong tay thế lực to lớn. Dù sao tôi cũng phải nhắc nhở cô. Chuyện gì buông bỏ được thì hãy buông bỏ. Đi trên con đường đối đầu với ông ta suy cho cùng người thiệt vẫn là nữ nhi. _ Ông ta nhỏ giọng, từ tốn nói cho nàng nghe.

Nàng nghe xong thật muốn chửi thề một câu. Cái đất nước này... non xanh nước biếc ngời ngời như thế, hóa ra con sâu mọt lại nằm cao như vậy.

- Còn người nào chúc quyền vọng trọng mà theo ông ta không?_ Nàng hỏi.

-... Những năm gần đây thế hệ trẻ đã thế hết tay chân lão rồi. Tuy đơn độc nhưng cũng đừng khinh địch. Về phần xã hội đen, lão cũng liên quan..._ Ông già nói.

- Cảm ơn._ Nàng nói xong thì đứng dậy ra khỏi phòng.

James, Sarah đã ở bên ngoài chờ.

- Sarah, sắp xếp cho ông ta rời đi an toàn, nhớ cho người theo sát. _ Nàng lập tức chỉ định luôn.

- Vâng._ Sarah gật đầu.

- James, về phòng nói chuyện.

Nàng bước đi phía trước bước nhanh chóng. James theo sau bước những bước dài. Sarah ở lại sắp xếp luôn cho người thương nhân kia...

....

Nàng vừa ngồi xuống ghế liền thở dài một tiếng.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì ở trong?_ James hỏi nàng.

Bởi vì nàng đã tắt camera, cũng không cho người trong phòng. Câu chuyện của hai người cũng chỉ có hai người biết.

- Cậu làm ở đây lâu hơn tôi, cậu có biết người nào tên là Lưu Hoài Mẫn không?_ Nàng nhìn thẳng vào James ra câu hỏi.

James lẩm bẩm cái tên “Lưu Hoài Mẫn” trong miệng mấy lần, cái tên này đúng là có chút quen thuộc...

- A...Nếu ở giới chính trị thì chỉ có Đại Tướng Lưu Hoài Mẫn thôi. Tôi vừa mới làm được hai năm ở đây thì ông ấy nghỉ hưu sớm. _ James vẻ mặt tươi tắn như nhớ ra cái gì đó vinh hạnh lắm.

- Cậu gặp ông ta chưa?_ Theo tâm lý học của nàng thì chắc chắn James đã từng gặp lão.

- Trong hai năm đó, ông ta thi thoảng cũng tới Cục này. Nhưng đợt đó tôi chưa có lên làm thư kí nên có nhiều chuyện không rõ. Nghe nói cục trưởng cũ nghe lời ông ta rầm rập._ James từ từ nói lại.

- Từ hôm nay... đối tượng của chúng ta chính là ông ta._ Nàng nhìn James cười mỉm một cái.

Chả hiểu sao James lại cảm thấy có điều gì đó khác lạ. Nhưng mà cũng không nói ra. Lui ra làm việc dãn dờ.

Nàng lại một mình ở trong phòng. Tự mình rót cho mình một chén trà hoa hồng. Hương thơm mát mẽ dịu dàng vẫn vương quanh nàng. Nụ cười trên miệng cũng đã thu lại. Bước đi bấy lâu mới biết chưa tới trận. Một màn kịch hay bấy lâu nay vẫn chưa mở.

“Thân là Đại tướng mà lại bày mưu tính kế những người bảo vệ tổ quốc. Cái này là gì? Thù ngoài không có nên tự tạo loạn trong? Rốt cuộc ông ta bày mưu tính kế một đám người cùng Lâm ngày đó là muốn gì?”

Sớm muộn gì nàng cũng phải biết. Nàng nguyện đánh đổi cả tuổi trẻ, cả cuộc đời này cũng phải tìm ra câu trả lời. Nàng chính là cố chấp như thế...

81. Chương 80

Đêm ngày tiếp diễn. Nàng không thể thức cùng trời đất nhưng bây giờ mỗi ngày chỉ được ngủ 4 tiếng. Vẫn là quá bận rộn. Nàng ngồi trong phòng từ sáng tới trưa, không có thời gian ngẩng mặt khỏi giấy tờ sổ sách. Cái gì mà nhân dối, cũng là lừa mấy cô cậu sinh viên...

James từ ngoài bước vào. Nàng đã cho phép cậu ta không cần gõ cửa. Như thế bớt được chút thời gian phiền phức. Nàng cũng không ngẩng mặt lên, vẫn đọc tài liệu. Nhìn nàng kí xong ở phía cuối trang, gấp lại. James mới lên tiếng:

- Trưa này sắp có hẹn với bà Thảo tại quán trà. Ngài nên đi thôi.

Nàng nhìn đồng hồ. Lại nhìn số tài liệu cũng đã giải quyết được nửa già. Đứng dậy sau khi ngồi lâu khiến nàng hơi khó chịu, đôi chân kéo tới một hồi tê dại. James vội vã đi tới đỡ nàng.

- Ngài không sao chứ?_ James hỏi. Cậu ta có chút không thuận miệng lắm. Nhưng vẫn là nàng vừa được bổ nhiệm vào một vị trí mới. Tuy nhiên công việc ở đây lại không có ai tiếp quản. Cho nên một thân kiêm hai trọng trách.

Nàng xoa xoa tay. James cũng bỏ tay ra khỏi tay nàng. Hai người cùng rời đi.

- Chuyện kia thế nào rồi?_ Nàng chậm chậm hỏi.

- Không khả thi lắm. Đầu mối đều nói những gì không có ích. Người biết nhiều thì nhất quyết ngậm miệng. Chúng ta không có chứng cứ xác định không thể thẩm tra hay bắt giữ công khai. _ James mở cửa xe cho nàng.

Hai người lên xe. Chiếc xe cũng nhanh chóng đi ngay.

- Tìm một đối tượng cụ thể đi. Phải chắc chắn người này biết nhiều thông tin. Phần còn lại cứ để tôi lo._ Nàng vừa nói, mắt cũng nhắm lại. Quàng thâm dưới mắt mơ hồ hiện lên dưới ánh nắng phía ngoài cửa sổ.

Thời tiết bây giờ vẫn còn chưa được mát mẻ gì. Nàng mặc trên người một chiếc áo sơ mi trắng tay lỡ kết hợp với chân váy công sở bó màu đen, đôi giày cao gót màu sữa. Mái tóc nàng cũng đã dài qua vai.

Nàng rời xe, vào phòng trà nhanh chóng, bên ngoài cửa phòng có hai vệ sĩ đứng canh. Là người của nàng.

Bên trong phòng bà Thảo đã tới. Cũng lâu rồi nàng chưa gặp bà ta. Gần đây có lẽ công việc bận rộn, nhìn bà ta cũng đã có dấu vết của thời gian rồi.

- Xin chào._ Bà Thảo đưa tay ra.

Nàng cũng đưa tay bắt lấy. Chén trà nhanh chóng được bà ta đưa tới trước mặt sau đó.

- Gần đây công việc có bận rộn quá độ. Để bà chờ lâu rồi._ Nàng nhẹ nhàng nói.

- Không sao. Tôi đến là chuyện công việc, đâu phải bắt lỗi._ Bà Thảo nói.

- Có chuyện gì xin bà cứ nói._ Nàng nhấp một ngụm trà thanh mát.

- Chuyện là...

Hai người cơ hồ là ở bên trong nói khoảng một tiếng gì đó mới rời đi. Nàng rời đi trước. Cả quãng đường ở trên xe đều không nói câu gì. Lúc dừng xe trước đại sảnh công ty, nàng mới mở miệng.

- James, cậu có muốn làm cục trưởng không?_ Giọng nàng trong xe vang lên.

Hùng lái xe ngồi phía trước tuy đầy bất ngờ nhưng vẫn là đang nhắm trong đầu, không nghe thấy gì cả. James vừa đặt tay vào quai cặp, tính chuẩn bị xuống xe, nghe câu này của nàng thì sững lại. Nàng kiên nhẫn nhìn cả quá trình cậu ta từ từ quay lại nhìn nàng bằng ánh mắt thăm dò.

Trong mắt của James không chỉ là sự thăm dò thể hiện rõ. Từ lâu con mắt cậu nhìn nàng luôn là sự kính trọng, khâm phục. Đối diện với cậu ta, nàng lúc nào cũng có một cái gọi là khí thế hùng hực, sự kiên trì, tài trí không ai có thể vượt qua. Cậu ta càng không ngờ nàng sẽ hỏi cậu ta như thế. Cậu ta đã làm sai gì sao? Hay là nàng muốn vứt bỏ cậu ta?

- Ý của ngài là gì?_ James tự ổn định tâm lý, nhìn nàng hỏi lại.

- Ý của tôi là ý trên mặt chữ._ Nàng đối diện với ánh nhìn ấy thì có chút mỉm cười.

Gần đây người ta càng khó nắm bắt được ý nghĩ cũng cảm xúc của nàng. Cho dù có là chuyện xấu tới đâu nàng đều có thể hiền hòa mà cười một cái. Nhưng mà có nhiều lúc tới một ánh nhìn nàng cũng lườm vút cho đối phương. Có lẽ chỉ con người trong nàng kia mới biết được nàng nghĩ cái gì.

- Tôi thân là một thư kí. Không hề có kinh nghiệm làm cục trưởng. Vẫn là hợp với ngài hơn._ James từ từ trả lời, ánh mắt rời đi khỏi nàng.

- Nếu tôi rời đi thì ai hợp?_ Nàng lại hỏi tiếp.

Vừa nghe câu này, lập tức bốn con mắt trong xe đều dồn về phía nàng. Kinh ngạc... Quá kinh ngạc rồi.

- Ngài định đi đâu? Chức cục trưởng này trước nay chưa có ai làm tốt hơn ngài cả. Nếu ngài rời đi, tôi cá chắc rằng người tiếp quản nó sẽ phá hỏng sự hoàn hảo hiện tại của nó._ James hốt hoảng nói.

Khóe miệng nàng nhếch lên càng sâu hơn. Nàng mới làm sếp của cậu ta bao lâu chứ..

- Ý của cậu là năng lực của tôi chỉ có thể dừng ở Cục Trưởng. Còn Bộ trưởng thì hoàn toàn không có khả năng phải không?

Giọng nàng trong không gian phát ra như thắt chặt tâm trí hai con người trong xe vậy. Chưa đầy một phút họ liền hiểu nàng muốn nói điều gì. James cười một cái đầy hãnh diện

- Thưa ngài, tôi nguyện sẽ theo ngài đi hết con đường chính trị này... Được gặp ngài, được làm thư kí cho ngài, được phục vụ ngài... là vinh hạnh của tôi!

Nàng nhìn James đầy tư vị. Cuối cùng cuộc nói chuyện kết thúc, nàng lại nhìn ra bầu trời phía ngoài. Nắng mới bắn nãy đậm màu bây giờ đã trải ra một cảnh trời râm. Càng nhìn càng khiến người ta phiền lòng..

“Em chẳng có gì để mất nữa rồi, thế thì tại sao lại không theo đến cùng... Mặc kệ anh còn sống hay đã chết, em cũng phải tìm hiểu được nguyên do. Nếu như anh còn sống, mọi chuyện của em sau này sẽ do anh quyết. Nếu như anh chết rồi, có là một người tham gia vào kế hoạch đó em cũng phải giết. Kể cả Lưu Hoài Mẫn... có chết thì mối hận này em cũng sẽ thanh toán với lão ta... Anh...chờ em!”

.....

“Anh thực lòng chỉ mong thời gian quay trở lại để giải thích mọi chuyện với em. Nhìn em đi tới bước này anh cảm thấy tội lỗi của anh thật lớn. Tất cả là tại anh, tại anh ích kỉ. Giá mà khi ấy...anh nói ra sự thật này...”

82. Chương 81

Hai ngày sau, nàng liền được triệu tập tới một cuộc họp tư mật cao cấp.

Trong phòng có 11 ghế ngồi. Năm ghế đầu đã có người an tọa. Vị trí chính giữa thường là chủ trì thì trống. Các thành viên có người già, có người trẻ, có nam cũng có nữ. Mỗi người một biểu cảm, chẳng ai trò chuyện với ai.

Một lúc thì có người bước vào. Tuy nhiên người này không ngồi xuống mà đứng cạnh cái ghế chủ trì kia. Ông ta tầm ngoài 60 tuổi, đầu tóc điểm bạc, thân người gầy yếu. Bộ vest nâu chỉnh tề cũng không thể che đậy được dấu hiệu tuổi già ấy. Có lẽ sức khỏe không tốt. Một tay ông ta chống lên thành ghế. Một tay được một thư kí giữ.

- Các vị cũng biết tình trạng sức khỏe của tôi rồi đấy... Rất tiếc là tôi không thể đảm nhiệm chức vụ này nữa. Mà tôi cũng đã trình lên Thủ tướng chính phủ, tất cả đều đã đưa ra sắc lệnh mới... Người sẽ tạm thời thay thế chức vụ của tôi là...

Mọi người trong căn phòng mơ hồ đều căng thẳng nhìn về phía ông ấy. Tất nhiên họ cũng có mong muốn tên mình được xướng. Tuy nhiên một hồi sau đó đều khiến họ bất ngờ.

- Cục trưởng dự án Tư pháp Nội An S - Kiều Uyển Nhi.

Mọi người lập tức nhón nhào nhìn về hướng có người đứng dậy. Nàng ở đó điềm nhiên, trên người mặc một chiếc váy công sở màu đen chững chạc.

- Chuyện này sao có thể? _ Một người phụ nữ trung niên lên tiếng.

- Từ Cục Trưởng lên Bộ Trưởng, liệu có nhầm lẫn gì không? _ Một nam nhân khác cũng nói tiếp.

...

Sau những tiếng xì xào, Bộ trưởng cũ ra hiệu giữ im lặng. Ánh mắt đưa về phía nàng đầy tự tin.

- Tôi khẳng định đây không phải nhầm lẫn. Hơn nữa đây chỉ là điều động nhân sự tạm thời. Bởi vì Dự án Cục Tư Pháp Nội An vẫn cần người lãnh đạo là cô. Cho nên cô ấy sẽ đảm nhiệm cả hai chức vụ một lúc. Người ta tuổi trẻ tài cao. Các người thì có tài lại có tuổi. Mà tuổi trẻ lại không có làm được như cô ấy. Ghen tỵ gì nữa.

Ông ta nói xong thì dùng sức kéo chiếc ghế ra một chút.

- Tân Bộ Trưởng bộ Ngoại giao, mời... _ Giọng ông ta khàn khàn vang lên.

Nàng mỉm cười nhẹ, ngồi xuống cái ghế đó. Lại đưa mắt nhìn một loạt chín người còn lại. Tuy bất bình trong mắt nhưng ngoài miệng lại chẳng có gì để nói. ĐÚng thế, bây giờ nàng có chức có quyền, hoàn toàn cao hơn họ. Họ vẫn là ngoan ngoãn gọi nàng một tiếng “ngài”. Tuy nhiên việc nàng muốn làm không phải là hành hạ bọn họ. Chỉ cần bọn họ không tự dẫn xác tới, nàng cũng không động tới họ.

Ông ta lại vỗ nhẹ vai nàng rồi cũng quay người rời khỏi phòng luôn. Cả căn phòng chìm vào yên tĩnh.

- Tôi mong thời gian tới chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ! _ Nàng nhẹ nhàng nói.

...

Vừa rời khỏi trụ sở Bộ Ngoại giao, nàng lại nhanh chóng di chuyển về Cục. Mọi chuyện ở đó vẫn là yên ổn hơn nơi nàng vừa rời đi.

Sarah vừa thấy nàng bước vào liền nhanh chóng đi lấy cà phê lạnh mang vào phòng. James cũng tắt bật cầm tài liệu vào phòng nàng báo cáo.

- Đây là công văn cần ngài phê duyệt ngày hôm nay. _ James chỉ vào một kẹp hồ sơ.

Nàng liếc qua một chút.

- Từ giờ cậu phê duyệt mấy cái này đi, có chuyện gì gấp gáp hoặc là không giải quyết được hãy tìm tôi. _ Nàng cầm hộp dấu đưa về phía James

James vui vẻ nhận lấy.

- Cảm ơn ngài tin tưởng.

- Còn chuyện gì nữa không? _ Nàng hỏi.

- Về chuyện kia thì có rồi. _ James đặt trước mặt nàng một cái kẹp màu đỏ.

Trong đó là hồ sơ cá nhân của một người. Tóm tắt là: Vũ Văn Hinh, cựu Cố vấn Pháp lý của đại tướng Lưu Hoài Mẫn. Nhưng sau khi đại tướng về hưu ông ta cũng chưa vào đâu làm việc, cũng không ở lại quân khu. Hiện nay đã gửi đơn tới Bộ Ngoại giao.

- Cậu lập tức phong tỏa tin tức về việc thay đổi BỘ trưởng lần này. _ Nàng chậm rãi nói.

- Vâng, ngài có muốn làm gì nữa không? _ James hỏi.

- Vụ buôn bán ma túy ở biên giới tiếp giáp Trung Quốc thế nào rồi? _ Nàng hỏi.

James nghĩ một lúc liền nghĩ ra vụ nàng đang nhắc tới.

- Tin tình báo có được thì nhóm người này không phải từ Trung Quốc mà là từ phía Trung Đông. Hơn nữa lượng ma túy cũng lớn, nhóm vận chuyển có vũ trang. Bên phía chúng ta đang xin phép lệch tẩn công từ các bên liên quan. À,... Có con tin nữa, có cả nước ngoài lẫn người Việt._ James cố gắng nói ngắn gọn nhất.

Bọn buôn ma túy này cũng rất tinh ranh. Đây là cái kiểu nếu mà bị bắt thì lấy con tin ra uy hiếp để rút lui toàn vẹn, xong rồi có gì lại đòi hỏi tiền nong chuộc người. Mà con tin là còn cả ở Ngoại Quốc, như vậy khi xử lý sẽ cần xin ý kiến từ nước khác, các ban liên quan của họ cũng phải xin ý kiến của cấp trên. Càng có nhiều thời gian cho chúng mưu toan tính toán sâu sa.

- Để ý một chút, nếu có thể thì nhanh chóng giải quyết ở ranh giới đi, đừng để lún sâu vào nước ta. Lúc quyết định...phải cân nhắc tới việc làm thế nào để giảm thiệt hại chứ không phải vì số lẻ mà lỡ mất số lớn hơn. _ Nàng thận trọng nhắc nhở.

- Vâng._ James gật đầu ghi nhớ, cái gì nàng nói cũng đúng hết.

Điện thoại nàng reo lên. James biết ý tự giác ôm tập tài liệu rút ra khỏi phòng. Nàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra. Hàng lông mày thoáng nhắc lên.

- Alo... Anh gọi em để nói chuyện này à?... Được rồi, vậy nhờ anh chuyển lời cảm ơn đến bác trai... Đạo này em đóng phim mất tích.... Mất tích thì bận lắm... Em sẽ cố... Tạm biệt...

Nàng nói chuyện vô tư lự như thế này chỉ có một người - Trương Ngọc Tú. Nghe theo giọng điệu của anh ta thì vụ thăng chức vừa rồi của nàng, bố anh ta cũng có bỏ cho nàng một phiếu tán thành. Bố anh ta cũng không phải người thường. Nhưng đây hoàn toàn là do ông ấy tự ra tay, nàng căn bản chưa hề nhờ ông ấy. Có lẽ là cái gì ông ta cũng kể với cậu con trai vàng này nên cậu ta đã làm quân sư cho ông ấy.

Nàng vừa đặt điện thoại xuống, tiếng chuông di động lại reo lên. Lần này là Nam.

- Alo... Thông tin nhanh đấy... Cũng chỉ là tạm thời thôi mà... Được rồi, không ai làm hại em đâu... Phải phải, có thì sao chứ? Anh coi em là gì? Con nai vàng à?... Em biết... Ừ... ừ...Em có việc rồi.. Chào...

Nếu Nam không phải là bạn của anh trai Nàng. Nếu chưa từng có những ân tình trước đây của Nam. Nếu Nam chỉ là một người bạn bình thường... Nàng chắc chắn sẽ không bình tĩnh như thế. À không, tất nhiên là vẫn nói bình tĩnh, phải là lời nói ác độc một chút.

Lo lắng, ai cũng bận lo lắng cho nàng thế sao? Nàng không cần những lời nói quan tâm. Cái mà nàng cần từ mọi người là những hành động thực tế. Nhưng thực tế đã chứng minh cho nàng thấy, không cần họ nàng vẫn có thể vượt qua...

83. Chương 82

Hai bên bắt đầu chuyển giao công việc, nàng ngồi một bên với cựu Bộ trưởng. Hai người vừa uống nước chè vừa nhìn đám người phía xa xa làm việc.

- Cháu định làm gì với quyền năng này đây?_ Ông chậm chậm hỏi.

- Lúc cháu buông bỏ nó thì mọi thứ vẫn sẽ như lúc ông còn ở đây._ Nàng sẽ thay đổi một số thứ nhưng mà tới khi nàng rời đi, nàng sẽ lại sắp xếp mọi thứ như vốn dĩ nó sẽ thế.

Ông ta nhìn nàng với ánh mắt không tin tưởng cho lắm. Quyền lực chính là thứ vũ khí mọi người coi trọng sau tiền. Có những con người quá ích kỉ, khi nắm trong tay quyền quyết định họ chỉ nghĩ đến bản thân. Và như thế những thứ khác sẽ bị phá hủy dần dần.

- Cháu biết ông không tin. Có điều ông cũng không cần lựa chọn tin tưởng._ Nàng mỉm cười nhẹ.

- Nhưng dù sao thì ta cũng nhắc nhở cháu phải cẩn thận. Mấy con cáo già đó bị tranh cướp như thế sẽ không khuất phục đâu._ Ông ta nói xong cũng đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Nàng nhìn theo bóng dáng của ông ấy không nói gì. Chúc vụ này của nàng là cướp từ trước cửa miệng người ta về. Bị ăn một vỏ như thế sao có thể uất ức chịu thua chứ. Chỉ là nàng không biết lại nhanh tới thế...

Nàng rời khỏi đó một mình. Nhà trường có việc gì đó kêu nàng tới. Vừa mới bước xuống xe thì nàng chợt nhận ra có chuyện gì đó sai sai. Đúng thế, cổng trường đóng. Hôm nay hình như ở chi chính của trường có họp. Bên các ngành đều cho nghỉ. Nhưng rõ ràng người gọi cho nàng là bạn phó hội sinh viên khóa nàng mà...

Vừa tìm số điện thoại của ai đó để hỏi, vừa cố gắng nhìn đường để bước về xe. Nhưng mà nhanh như một cơn gió, có một chiếc xe màu đen đỗ trước mặt nàng. Nàng vừa kịp ngẩng mặt lên, còn chưa cả nhìn thấy gì thì đã bị bịt mắt. Hai bên bị hai người đàn ông ép sát giữ chặt tay. Nàng cố gắng hét lên thì bị miếng băng dính đen dán lên miệng....

Hùng đứng ngoài xe nhìn thấy nàng lên xe thì cũng vội lên xe chờ nổ máy. Nhưng mà vừa vào trong xe, nhìn sang bên kia đường đã không có ai. Cậu ta hốt hoảng đánh xe qua đường dừng ở chỗ đó. Xuống xe nhanh chóng nhìn xung quanh. Có một cái điện thoại rơi dưới đất.

- Nhi...Nhi... Em có đang nghe không?

Từ chiếc điện thoại Hùng nhặt lên, tiếng gọi vẫn đang không ngừng. Hùng hoang mang nghe điện thoại.

- Sếp của tôi có nói gì với anh trước đó không?_ Hùng hỏi.

- Ý cậu là gì? Uyển Nhi đâu?_ Bên kia giọng nói càng thêm lạnh lùng.

- Tôi nghĩ là sếp tôi vừa bị bắt cóc rồi._ Hùng tự vả vào mặt mình mấy cái.

- Cái gì? Ở đâu?

- Cổng trường đại học của sếp. Tôi phải đi tìm đã.

Hùng tắt máy nàng. Nhanh chóng lên xe, vừa gọi điện thoại cho James báo tình hình. Vừa lái xe quanh mấy khu đó xem có tìm được đường không.

....

Nam đang trong phòng họp thì nhận được điện thoại của nàng. Kết quả là cuộc họp kết thúc ngay lập tức. Thiên có hỏi lý do nhưng mà cậu ta nghĩ vẫn là không nên cho Thiên biết. Ít người một chút để giải quyết hơn. Cậu lái xe thẳng tới chỗ công ty của nàng. Sau vụ con dao của nàng anh đã cho điều tra hết một loạt, cũng may là nhà anh có mối quan hệ rộng lớn mới biết được những chuyện này.

Vừa bước vào trong thì gặp James đi từ trong ra.

- Tôi tìm người phụ trách sau chủ tịch._ Anh ta nói với nhân viên lễ tân.

James đi qua đó nghe vậy cũng dừng lại. Cậu nhận ra anh ta. Anh ấy là người thừa kế tập đoàn xuyên quốc gia vô cùng lớn. Nhưng mà lại nghĩ tới sếp của mình...

- Tôi là người phụ trách. _ James đi tới trước mặt Nam.

Nam nhìn cậu ta, đây là người hay đi cùng Nhi.

- Tìm Uyển Nhi phải không?_ Nam nhìn xung quanh, rất nhiều vệ sĩ áo đen đang từ trong tòa nhà rời đi, chắc chắn họ nhận được tin rồi.

- Chúng ta vào trong nói chuyện._ James nghe tới sắc mặt liền đành lại. Rốt cuộc sếp của cậu có phải người thường không?

Hai người đàn ông bước vào một cái phòng gần đó. James đuổi hết mọi người ra ngoài.

- Anh biết sếp của chúng tôi đang ở đâu?_ James hỏi.

- Nếu hôm nay em ấy đeo đồng hồ._ Nam sắc mặt cũng không tốt lắm, cậu lạnh lùng kéo dãn cà vạt.

James nghe vậy liền hiểu ngay, thời đại công nghệ thông tin mà. Cậu liền cố gắng nhớ lại.

- Hôm nay sếp mặc váy màu trắng, đeo chiếc đồng hồ màu vàng, chiếc đồng hồ ấy dây lỏng hơn so với cổ tay, chúng tôi có thắc mắc nhưng không dám hỏi. Bởi vì những cái khác đều vừa tay. Là nó phải không?_ James tất nhiên có quan sát kỹ nàg.

Nam không nói gì, lấy điện thoại ra nhắn tin cho ai đó.

- Gần đây em ấy lại đặc tội với ai?_ Nam lại hỏi tiếp.

- Gần đây không có vụ gì lớn...Trừ... Đúng rồi, chính là cái chức...

- Bộ trưởng Ngoại giao?!!_ Cả hai người cùng nhìn nhau cùng nói lên bốn từ này.

- Vậy thì các người nên bắt đầu từ người bị các người cướp đó đi. Khi nào có tọa độ tôi sẽ gửi tới điện thoại Uyển Nhi._ Hẩn lạnh lùng quăng vào mặt James một câu rồi bỏ đi.

James cũng nhanh chóng đi xuống tầng dưới, thông báo vấn đề mới, mục tiêu mới của mọi người. Chốc lại có người gọi điện thông báo.

- Bán kính 3 km quanh khu vực mất tích không có dấu hiệu...

- Bán kính 5 km quanh khu vực mất tích không có dấu hiệu...

...

Bên này Nam đã nhanh chóng tìm ra tọa độ. Đã 1 tiếng kể từ lúc nàng bị bắt cóc.

- Gửi vào sđt này một bản tọa độ._ Nam để lại một câu rồi rời khỏi văn phòng.

Cậu từ đó di chuyển về nhà của hẩn mà nàng ở một chuyến. Vào phòng mình, cậu đi tới giá sách cạnh bàn làm việc giáp tường, ấn một quyển sách đầu tiên từ trái sang phải của dãy sách trên cùng. Ngay lập tức một phòng chứa nhỏ mở ra.

Bên trong đều là vũ khí. Súng, đạn,... Cầm lấy con dao cùng khẩu súng ngắn, không quên mang thêm băng đạn. Lúc cậu bước ra chần chừ gì đó rồi lại quay vào lấy thêm một thứ...

Cuối cùng là dùng tốc độ nhanh nhất có thể đi trên đường. Gần như đã vi phạm hơn 5 lần vượt đèn đỏ...Địa điểm của nàng hiện giờ là một nhà kho chứa rơm khô ở ngoại thành. Nơi này xung quanh đều là cánh đồng, rừng cây vô cùng hoang vu. Hơn nữa cũng không có mấy người đi tới đây vào mùa nước này.

Cả đường đi khuôn mày Nam lúc nào cũng nhăn lại. Cậu không biết tâm trạng của bản thân hiện tại rồi bởi tới mức nào. Chính là hối hận khi bản thân không dùng máy bay đi tới. Chính là hối hận không thể để quân của mình tới. Cậu chỉ biết tự nhủ với bản thân phải nhanh nữa lên...

“Uyển Nhi, đợi anh, nhất định phải đợi anh...”

84. Chương 83

Đã một tiếng rồi James vẫn không tìm thấy điều gì đáng nghi của cái tên mà Nam nói.

- Có tọa độ rồi._ Một nhân viên giữ điện thoại của nàng lên tiếng.

- Khoan đã. _ James nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy.

- Alo,...Cái gì?... Tôi hiểu rồi..._ Là Nam gọi tới.

- Chuyển hướng qua đại tướng ngay. Tọa độ đó sai rồi..._ James ra lệnh.

Bên dưới lại được phen lật bàn, tất cả cứ như muốn loạn lên vậy. James thì gọi người tới. Rất nhanh chóng có ba người đàn ông đứng chính tề trước mặt cậu.

- Lần trước...người mà anh nói là nội gián..._ Giọng James nhỏ nhỏ.
- Chúng tôi gần đây vì vụ của đại tướng nên không theo sát cô ta cho lắm... _Người đàn ông kia lại nói.
- Tôi nghĩ đã tới lúc bắt lại thẩm tra rồi đây._ James nói.
- Sao thế? Cô ta đã làm gì?_ Ông ta có hơi bất ngờ.
- Có người đã báo tin cho phía người bắt cóc boss._ James vừa nói vừa xoa xoa mi tâm.
- Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ đi làm ngay...

.....

Hắn đứng trong căn nhà kho, tay cầm cái đồng hồ vừa nhặt từ dưới đất lên. Mất dấu rồi.

- Vô dụng...

Anh ta vừa chửi mình vừa tiếp tục tìm kiếm phương hướng. Không ngừng gọi điện kéo quân tới truy lùng toàn thủ đô. Nhưng thủ đô này rộng lớn. Muốn tỉ mỉ tìm thì lâu quá.

.....

James ngồi xuống ghế. Lúc này mới nhìn sang Sarah vẫn rất bình thản soạn thảo văn bản. Thi thoảng còn nhấp một ngụm cà phê tới quen thuộc. Cảm thấy có người đang nhìn mình Sarah quay sang bắt gặp ánh mắt của James.

- Mặt tôi dính gì sao?_ Sarah hỏi.
- Sếp bị bắt cóc mà cô lại như thế? Cô là gián điệp à?_ James hỏi.
- Sarah liền bật cười. Sau đó nhìn James đầy hoài nghi. Cuối cùng kéo James vào phòng của nàng.
- Cô làm gì thế?_ James đẩy tay Sarah ra.
- Ngài không nói cho anh kế hoạch lần này sao? _Sarah nhìn xung quanh rồi nói.
- Lại kế hoạch gì nữa?_ James cau mày lại.

Nghe tới đây Sarah liền hiểu. Hóa ra chỉ có mình cô biết. Tự dưng cảm thấy được tin tưởng, trọng dụng nên có chút hứng phấn kèm vui sướng.

Cô nàng lấy từ trong ngăn tủ thấp nhất của bàn làm việc ra. Đưa cho James một kẹp hồ sơ.

- Đây là kế hoạch ngài chuẩn bị từ rất lâu rồi. Đọc đi rồi hiểu.
- James nhìn Sarah rồi lại nhìn kẹp hồ sơ. Cuối cùng vẫn quyết định đọc.

Khoảng 20 phút sau, cậu ta xị mặt ra nhìn Sarah. Trong lòng bao nhiêu nghi vấn vây quanh.

- Nhưng rõ ràng là chưa tìm ra đại tướng cơ mà. Sao có thể biết mọi chuyện lại còn sắp xếp được trước như thế?_ James hỏi.
- Kế hoạch này đúng là làm lúc chưa tìm được thật. Nhưng mà nghe nói có người đưa tin đến cho ngài từ hôm sau đi gặp bà Thảo rồi. Kể cả còn một ngày thì ngài cũng thừa sức xoay chuyển..._ Sarah chậm chậm nói, còn tiện tay rót trà.
- Thả nào hôm đấy sếp nói tôi phần sau để sếp lo. Tới hôm tìm được người kia sếp cũng chẳng dặn gì lại nói sang tin tức bộ trưởng... Đây căn bản đều là cái bẫy của sếp._ James lắc lắc đầu, cậu ta lại ngu đi rồi sao.
- Cuối cùng hai người ngồi suy ngẫm uống trà. Mãi một lúc sau mới nhớ tới người tên Nam.
- Tôi phải báo cho cái cậu Nam kia mới được._ James lấy điện thoại ra.

Sarah liền giật lấy.

- Cậu chả biết ý gì cả. Có mấy lần tôi tới nhà ngài đưa đồ, toàn gặp cậu ta thôi. Hình như hai người đó sống chung. Thế lực của cậu ta cũng không phải loại tầm thường. Để cậu ta tìm, càng loạn càng giống thật. Tìm được thì càng tốt, mà không tìm được cũng chẳng sao._ Sarah cười cười nói.

James lập tức gật gật đầu.

- Có lý...

.....

Nàng ngồi trong một căn phòng, có tiếng nước nhỏ tí tách. Tiếng bước chân di chuyển xung quanh cuối cùng bịt mắt được bỏ xuống, miệng cũng được tháo miếng băng dính dán. Tay và chân thì đều bị trói bằng dây thừng

Nàng cọ quây quai hàm, quá mỏi. Sau một lúc nàng mới rõ ràng cảnh vật xung quanh. Có lẽ là đằng sau nàng là cái cửa sổ, nên nắng chiều hắt từ phía sau lại. Phía trước có một người ngồi trên xe lăn, đó là Lưu Hoài Mẫn. Râu tóc đều đã bạc, mặc một cái áo sơ mi màu tím, chiếc quần âu cùng giày mở vệt. Bên cạnh còn hai người vệ sĩ khác. Xung quanh nàng cũng có vệ sĩ đứng. Tổng có khoảng 10 vệ sĩ ở đây.

Ông ta tĩnh lặng nhìn nàng, nàng cũng không ngần ngại đấu mắt với ông ta. Cuối cùng ông ta bật cười một tiếng.

- Khẩu khí cũng lớn lắm_ Giọng ông ta hơi khàn khàn, thanh âm vẫn rất khỏe mạnh.

- Hừ...Dám bắt cóc tôi, ông cũng không kém._ Nàng chậm chậm nói lại.

- Khẩu khí lớn vậy, ta nhìn cô chả có điểm nào tốt tại sao nó lại thích cô đến thế cơ chứ?

Nàng nhận ra trong đôi mắt ông ta có vài phần bi thương, cũng có vài phần sát ý.

- Ông nói chuyện rõ ràng một chút._ Nàng cao giọng nói.

- Có nhớ bạn học Lưu Minh Hiếu không? _ Ông ta vẫn chậm rãi hỏi.

“Lưu Minh Hiếu?” Nàng biết cái tên này... Hơn nữa còn rất thân quen. Hơn nữa còn là một câu chuyện bí hiểm...

- Tôi là ông nội của nó đây.Nó là đứa cháu duy nhất của tôi, cũng là người thân duy nhất của tôi. Nhưng mà cô, rõ ràng là cô hại chết nó. Tôi vốn muốn để nó về vùng quê sống, sẽ không bị nuôi dạy thành mấy đứa trẻ lố lăng chơi bời ngoài này. Thế mà ở chỗ các người học thì lại biến thành kẻ lụy tình. Chính cô đã hại tôi mất đi người thân duy nhất của mình...

Ông ta vừa nói ánh mắt vừa nhìn nàng giống như là lưỡi dao sắc nhọn không ngừng đâm về phía nàng. Trong ánh mắt ấy chỉ muốn nàng chết...

85. Chương 84

Lưu Minh Hiếu...

Tám năm trước (Nàng học lớp 8)

Lưu Minh Hiếu chuyển đến từ năm lớp 7. Ngoài hình chững chạc hơn những bạn nam cùng lớp. Vô cùng lễ phép, học tốt môn tự nhiên. Lúc mới chuyển đến được ngồi cùng nàng 2 tuần. Nàng vốn hòa đồng lại học giỏi môn xã hội. Cuối cùng cả hai đều thành bạn thân. Sau đó nàng lại phải kèm cặp bạn khác nên bị xếp đổi chỗ. Nàng ngồi cùng một bạn gái, bạn này cũng là học sinh chuyển từ miền Nam về. Hiếu xếp xuống ngồi sau nàng. Nàng lúc này vẫn chưa bắt đầu mối quan hệ với Lâm nên với bạn bè trong lớp và mọi chuyện đều vô cùng dễ mất.

Cuối cùng vào mùa đông năm ấy, nàng có người yêu. Còn Hiếu vẫn luôn là người bạn thân ngồi phía sau nàng. Chiều hôm đó nàng đi học sớm. Thấy Hiếu còn đến sớm hơn. Hai người trò chuyện một chút thì nàng nhận ra vẻ khác lạ của cậu ta.

- Ấy, không phải là lúc này viết thư tình đấy chứ?_ Nàng hỏi.

Hiếu lầm tức cười trờ.

- Đâu, mày biết tao dốt văn mà, thư từ gì chứ..._ Hiếu gãi gãi đầu.

- Lôi con tim mày ra đây chứng minh đi._Nàng cười cười nói.

- Hừ...Thế tao kêu thích mày thì sao?_ Hiếu cũng trêu lại nàng.

- Tao chả tin, mày toàn bắt nạt tao. Mới lại tao có rồi, mày cũng biết mà._ nàng chậm chậm nói.

- Hahaha, thấy chưa mày có tin đâu. _ Hiếu cười rất tươi.

- Mày nói đi, có gì tao giúp, tao hứa là mày không muốn tỏ tình thì tao cũng không nói đâu._ Nàng ngồi nài nỉ cậu ta mãi.

Cuối cùng cậu ta cũng chịu kể cho nàng nghe. Người đó lại chả ai khác mà là người ngồi ở ngay bên cạnh nàng. Sau đó hai đứa đã hứa sẽ giữ bí mật nên cả hai không nói gì lại chuyện này cả. Cho tới một ngày sang tháng 5. Nghe nói là Hiếu lại sắp chuyển đi nơi khác. Cậu ta thế mà lại nhờ nàng đưa thư tỏ tình cho cô bạn kia.

Nàng tất nhiên là phải giúp bạn thân của mình. Kết quả là làm cậu ta thất vọng. Nhìn khuôn mặt đang tươi cười của cậu ta nàng thật sự không biết nên nói gì. Nhưng mà vẫn là phải nói. Nàng đưa lại thư cho Hiếu...

- Xin lỗi nhé, tao không giúp được mày rồi. Nó có crush rồi._ Nàng chậm chậm nói rồi cũng nhìn nụ cười trên môi cậu ta chậm rãi buông xuống.

Sau đó hai người cũng sớm xa nhau vì cậu chuyển đi. Lúc đó cũng chả liên lạc lại nữa. Kết quả cậu ta thế nào nàng không hề biết.

.....

Nàng nhìn ông ta.

- Hiếu xảy ra chuyện gì sao?_ Nàng hỏi lại.

- Nó chết rồi..._ Ông ta chậm rãi nói.

- Sao...sao có thể?_ Nàng thực sự quá sốc. Một con người khỏe mạnh như thế...Chả lẽ là chuyện tình cảm đó...

- Chính là cô hại chết nó. Hôm đó ta cho người tới đón nó, tận mắt nhìn thấy nó đứng cùng cô. Rõ ràng đang cười vui vẻ, nó nhìn thấy đưa thư lại rồi nói gì đó liền khiến nó xị mặt. Về nhà nghỉ hè thỉnh thoảng toàn nói chuyện đầu đầu. Ta còn thấy nó khóc. Thế rồi... Nhân lúc ta không có nhà...nó uống thuốc ngủ quá liều... _ Ông ta vuốt mặt mình, đôi mắt như đỏ ửng lên.

- Vì thế mà ông đeo đuổi tôi bấy lâu nay? Hại chết người yêu tôi?_ Nàng lúc này mới nhớ ra nguyên do chính...

- Đúng thế. Nhưng không ngờ cô lại ranh mãnh tới vậy... Không sao, dù gì thì cô chết cũng là chuyện sớm muộn. _ Ông ta nhìn nàng đầy căm hận.

Nàng bật cười lớn. Nàng sống đến giờ phút này, chịu qua bao nhiêu thứ chướng ngại vật cuộc đời. Đánh đổi biết bao nhiêu thứ vậy mà hóa ra lại là hậu quả chịu thay người khác. Người ta tạo nghiệp cho nàng gánh hậu quả... ĐỪNG là nực cười, chớ trêu, quá chớ trêu...

- Người còn cười được._ Ông ta bực tức mắng một câu.

Nàng dừng lại, đôi mắt đầy khinh thường nhìn ông ta.

- Thế thì tôi cũng nói cho ông một sự thật. Ông uổng công vô ích rồi! Người cháu trai ông tỏ tình không phải là tôi mà người đó ngồi cạnh tôi. Còn tôi chính là bạn thân của cháu trai ông... Người mà ông căm hận, dồn công sức chèn ép bấy lâu nay lại không phải hung thủ chính. Thế nào? Có thấy bản thân vô dụng không? Vô dụng!_ Từng câu từng chữ của nàng lần này lại giống như ánh mắt bắn đầu của ông ta, đâm trả ông ta bằng ấy nhát dao.

Ông ta run rẩy nhìn nàng, miệng lẩm bầm gì đó.

- Không thể nào...Người nói dối...Không thể...

- Cho dù trước kia ông bảo vệ được tổ quốc thì cũng không bảo vệ nổi cháu trai mình. Trả thù còn nhằm lẫn, về hưu là phải rồi. Ông có biết tôi có cảm nghĩ gì lúc này không? Chính là cảm thấy ông thật là... đáng thương, tội nghiệp....

Ông ta không nói gì, động đậy tay ra lệnh. Hai người kia liền giúp ông ta ra khỏi phòng. Rồi đi nhanh chóng. Trong phòng còn lại 6 vệ sĩ.

Một người cầm súng giơ lên tính bắn nàng.

“Pằng”

Người đó liền ngã xuống. Nàng được những người còn lại cởi trói cho.

- Ngài không sao chứ? Có cần đuổi theo họ không?_ Người này vô cùng thắc mắc. Rõ ràng đã thỏa thuận trước, nếu nàng ra lệnh bằng tay trói phía sau thì lập tức áp tới bắt ông ta. Nhưng nàng lại lẳng lặng không ra hiệu.

- Đi thôi. Cho người theo sát, không được manh động._ Giọng nàng lạnh lùng vang lên nhưng con mắt lại long lanh.

Vừa ra bên ngoài thì lại nghe thấy tiếng súng xa xa.

- Có chuyện gì vậy?_ Người lúc này hỏi nàng giờ hỏi ba người đứng phía ngoài.

Ba người đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Hình như bên ngoài là lính quân đội, trang bị vũ khí đầy đủ.

- Mấy người của lão già phía ngoài bị bắn chết hết rồi._ Cậu ta nói.

Nàng thoáng bất ngờ. Ai lại mò được đến đây? Là cứu nàng hay giết nàng đây. Cuối cùng nàng vẫn kiên gan bước ra khỏi tòa nhà.

- Không ai được bắn._ Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Hàng lính tản ra phía sau. Có một người bước lên phía trước đi tới trước mặt nàng.

86. Chương 85

Ở căn nhà này nằm trên đồi cao vừa hay năm hướng ra phía biển, phía trước nhà xa xa có thể nhìn thấy mặt trời đang lặn. Bên phía ngoài có tầm ba mươi người mặc đồ thường nhưng có trang bị đầy đủ như lính. Nam đứng trước mặt nàng cũng khiến cho bọn họ hạ súng xuống. Chút nắng cuối ngày chảy trên người bọn họ càng làm nổi bật lên hai người đứng ở giữa. Nàng mặc chiếc váy công sở màu trắng. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng.

- Em không sao chứ?_ Trong mắt Nam vẫn còn sót lại những tia sợ hãi.

- Có thể sao?_ Nàng cười cười liếc sang người của mình.

Ngay khi nàng còn đang nhìn họ thì Nam đã ôm trùm lấy nàng. Giúc đầu vào hõm vai nàng, vòng tay phía dưới siết chặt lấy eo nàng. Anh không ngại những người ở đây, anh chỉ sợ mất nàng. Anh đã lo lắng mình đến muộn. Anh đã lo lắng mình không làm gì được cho nàng. Nhưng mà nàng cũng không cần đến sự giúp đỡ của anh. Nàng quá mạnh mẽ...

Nụ cười trên môi nàng cũng lặng xuống, khuôn mặt hứng chọn những tia nắng cuối, ánh mắt hẳn lên những tia đau thương. Đột nhiên nàng nhớ tới Lâm, nàng nhớ những cái ôm ấy. Mùa đông thì ấm áp, mùa hạ đầy nhiệt huyết. Bao lâu rồi nàng chưa được ôm? Nhưng mà rất nhanh thôi, đôi mắt ấy lại phủ hàng ngàn tầng sương mù...

Nàng vỗ vỗ vai Nam, nhẹ nhàng đẩy anh ta ra. Nhìn anh ta mà cười rất tươi.

- Những chuyện này em đều đã có sắp xếp. Lần sau nếu có người báo em mất tích hay bị bắt cóc anh cũng không cần phải dẫn cả một quân đoàn tới đâu._ nàng nhìn những người đứng xung quanh.

- Có phải làm lỡ việc của em rồi không?_ Hấn chằm chằm hỏi lại nàng.

- Không có, chúng ta về thôi._ Nàng phì cười, vừa lướt qua Nam, vừa xoa đầu anh ta một cái.

Nam quay lại nhìn nàng, bước đi vững vàng như thế... Cuối cùng nàng và người của mình đi một hướng. Anh cùng người của mình đi một đường.

Kết quả ra sao, lòng người thế nào chẳng phải nhìn phương hướng đều sẽ ra hay sao. Mặc dù đi khác đường nhưng mà họ đều đưa ánh mắt về phương hướng của người kia. Cũng có thể đó chỉ là sự trùng hợp.

.....

Cục S

Nàng vừa về tới trước đại sảnh công ty, ngay lập tức các nhân viên đang tập nập kia liền dừng lại động tác. Đứng đó nhìn nàng đầy lạnh lặn bước vào công ty.

Vài nhân viên hô lớn, "Sếp về". Nàng cũng vui vẻ cười lại với những người đứng chào mình. Thế là công cuộc tìm kiếm bị đập bỏ ngay lập tức. James và Sarah vui vẻ đứng ở cửa thang máy tầng dưới đón nàng.

- Khách khí quá._ Nàng nhìn hai bọn họ cúi người thì nói một câu.

Sau đó hai bọn họ cũng đứng thẳng dậy bước đi theo sau nàng vào phòng của nàng.

- Mọi chuyện đều thành công chứ ạ?_ Sarah hỏi.

- Cũng không hẳn là thành công mà cũng không phải là không thành công.

Nàng vừa nói câu này, họ đều trở mắt lên nhìn nàng.

- Ý ngài là?_ James dò hỏi.

Nàng chằm chằm gõ ngón cái trên mặt bàn, lưng dựa sau ghế, mắt nhắm lại. Giọng nói trầm trầm vang lên:

- Chuyện cần tìm thì không có nói tới. Nguyên nhân là gì thì lại có biết... Chắc là vẫn phải gặp ông ta lần nữa...

James và Sarah mơ hồ hiểu.

- À, lúc ngài bị bắt cóc hình như ấn nhầm gọi vào số máy của người kế thừa tập đoàn Tinh Nguyệt. Cậu ta còn đến đây một chuyến. Sau đó chúng ta có đi sai tình hình đến kẻ khác, cũng may lại tập trung vô đại tướng rồi._ James báo cáo ngắn gọn, đưa tới trước mặt nàng cái điện thoại của nàng.

Nàng mở mắt nhìn Sarah cười mỉm một cái. Lại nhìn James.

- Lịch trình hôm nay còn gì không?_ Nàng hỏi.

- U... Hôm nay thì hết rồi ạ. Tin người làm bộ trưởng cũng không thể giữ được lâu. Chiều mai ngài có một bản diễn văn cần đọc tại lễ kỷ niệm...

Tiếng nói cứ thế vang lên trong văn phòng... Sau đó nàng ăn cơm ở ngoài rồi mới về nhà.

Trong nhà không có ai cả. Tĩnh lặng như thế, nàng còn tưởng anh trai và Nam sẽ tới đây dạy bảo nàng. Xem ra lần này Nam rất biết giữ ý. Trong phòng, nàng bỏ đồ đạc xuống, tắm tấp, rồi lại ngồi xuống bàn làm việc lớn. Ánh đèn bàn màu vàng hắt qua khe cửa...

Phía ngoài cửa phòng nàng có một người đứng ở đó, lẳng lặng nhìn ánh đèn vàng hắt ra phía ngoài. Đêm chậm chậm trôi. Chẳng biết trời sáng lúc nào mà trong phòng ánh đèn chẳng hề tắt. Khoảng 5 giờ sáng, trong phòng bắt đầu lục tục phát ra tiếng động lớn. Người ngoài cửa cũng rời đi.

Lại đến giờ nàng đi chạy bộ. Nàng mặc chiếc quần short thể thao màu đen, chiếc áo phông hãng addidas màu trắng sọc đen, trên cổ vắt một chiếc khăn. Đi đôi giày Li-ning bố tạt màu xanh cam. Trước khi ra khỏi nhà không quên cầm theo tiền mua đồ ăn sáng và điện thoại.

Nàng bây giờ có nhiều đối thủ cho nên không chạy bộ ở những nơi vắng vẻ. Mà chạy bộ ở quanh những tòa nhà cao tầng lớn. Phố xá sáng sớm này xe cộ cũng không đông. Trên những con đường cách đoạn có gắn những màn hình chiếu tin tức hoặc các quảng cáo bảo vệ môi trường.

Chạy một lúc nàng dừng lại đi bộ vào một cửa hàng bánh. Gọi đồ ăn sáng quen thuộc rồi ngồi đó xem tin tức.

- Báo mới, chị có xem không ạ?_ Một cô gái trẻ mang đồ ăn ra cho nàng có hỏi.

- Làm phiền em._ nàng gật đầu.

Rất nhanh có báo mới tới trước mắt. Tuy bây giờ ít người trẻ xem báo nhưng mà nàng thì vẫn phải xem. Báo bây giờ ít người đọc cho nên những tòa soạn còn lại này rất có uy tín, tin tức vô cùng đúng.

Nàng vừa uống sữa lạnh vừa đọc báo, thi thoảng nhâm nhi miếng bánh ngọt. Lật một trang báo mới, lại đưa tay với cốc sữa. Nhưng mà nàng bỗng dừng lại. Rụt tay về mở rộng trang báo mới mở.

“Trên đó...trên đó là...anh ấy...phải không? Có thể khuôn mặt thay đổi nhiều...nhưng mà...ánh mắt...ánh mắt ấy không hề thay đổi...”

87. Chương 86

Nàng nhìn tờ báo trong lòng ngổn ngang suy nghĩ. Tiếng điện thoại vang lên bất chợt, dẹp ngang dòng suy tư của nàng. Là James gọi.

- Alo... Khi nào về Cục rồi nói...

Nàng chẳng nói nhiều. Trả lời qua loa rồi cúp máy. Bỏ qua tờ báo với những tin tức kia, nàng ăn nhanh bữa sáng rồi về nhà. Thay một bộ đồ công sở, nàng tới Bộ Ngoại giao trước.

Thư kí ở đây vô cùng thân thiện. Cô ta tiếp đón nàng nồng hậu như một vị sếp vô cùng quen thuộc. Nàng ngồi trong phòng phê duyệt kế hoạch hơn một tiếng thì cô thư kí lại bước vào.

- Có chuyện gì?_ Nàng điềm đạm hỏi.

- CỤU cố vấn pháp lý của đại tướng Lưu Hoài Mẫn tới ứng cử cho chức cố vấn của ngài. Ngài có muốn gặp ngay không?_ Cô ta ân cần hỏi.

Nàng chớp nhẹ mắt nhìn cô thư kí, rồi lại tiếp tục nhìn bản kế hoạch.

- Báo về đi. Khi nào rảnh tôi sẽ gặp._ Nàng chậm chậm nói.

- Vâng. Chiều này 3 giờ bên phía lễ kỉ niệm 15 với đối tác thương mại A sẽ bắt đầu. Ngài có gì cần dặn không? _ Cô ta tiếp tục hỏi, trên tay còn cầm một quyển sổ và cái bút.

- Chuẩn bị bài diễn văn chưa?_ nàng không ngẩng lên.

- Rồi ạ, cả trang phục cũng chuẩn bị rồi. Ngài có muốn duyệt qua không?_ Thư kí trả lời

- Không cần, tôi tin tưởng người mình dùng._ Nàng nói.

- Cảm ơn ngài đã tin tưởng._ Cô thư kí cười tươi tắn, hơi cúi người rồi lui ra ngoài.

Văn phòng này của nàng rộng hơn ở Cục nhưng mà cũng nhiều giấy tờ hơn. Căn phòng chìm trong tĩnh mịch hoàn toàn hợp với vẻ trang trí của nó...

Không bao lâu sau, nàng rời Bộ tới Cục.

Phòng của nàng.

Nàng theo thói quen ngồi ở ghế dài, nhâm nhi ly trà thanh mát trên tay. Thời tiên hôm nay vô cùng dịu dàng, không còn nắng gắt nữa. James đứng phía đối diện, nét mặt có chút khấn trương...

- Việc gì gấp?_ Nàng hỏi.

- Ngày trước ngài dặn dò tôi để mắt tới người nhà của Hoàng Đông Lâm....tôi vẫn luôn theo sát họ. Mọi chuyện đều bình thường cho tới đêm hôm qua. Theo báo cáo thì họ phát hiện có người theo dõi nhà Hoàng Đông Lâm 24/24h._ James giọng nói êm dịu nói lại sự tình.

Chén trà nàng được đặt mạnh xuống kính thì vang lên một tiếng. Nàng nhìn James chằm chằm. Lại nhớ đến chuyện sáng nay. Sau đó vẫn tự bản thân dẹp loạn trong lòng...

“Người trên đời giống nhau là chuyện thường tình. Anh ấy đã chết rồi... Đó chỉ là một người có đôi mắt giống anh ấy mà thôi, những đường nét trên khuôn mặt hoàn toàn có tỉ lệ chênh lệch...”

Nàng lại đưa mắt rời khỏi James...

- Nhớ bảo vệ họ an toàn. Có thể lần ngược được người phía sau là tốt nhưng không được đánh rần động cỏ.”_ Nàng chậm rãi dặn dò.

- Tôi hiểu._ James gật đầu nhưng vẫn chưa rời khỏi phòng, cái miệng mở ra lại khép vào như có điều muốn nói lại thôi.

- Còn gì không?_ Nàng nhìn cái bộ dạng đó có chút hài hước.

- À... Đại tướng không biết có phải đã nhận ra mình bị theo dõi rồi hay không mà thường xuyên di chuyển địa điểm. Không dừng chân nơi nào lâu. Tối đêm qua ngủ cũng đi mấy điểm liền. Ngài xem, có cần ngăn cản không?_ James hỏi.

- Mặc xác lão già đó..._ Nàng vừa nghe tới hai từ “đại tướng” sự chán ghét lại ngập tràn trong cơ thể, máu trong người cũng như sôi lên.

James “vâng” nhẹ một câu tính ra ngoài, thì giọng nói trong trẻo của người đối diện lại truyền đến.

- Bọn buôn ma túy thế nào rồi?_ Nàng cũng là tự dưng nhớ tới chuyện này.

Bị hỏi tới bất ngờ, James hơi dờ dẫm một chút để load câu trả lời. Gần một phút sau mới lên tiếng.

- Nhóm người này không đi qua biên giới nữa. Lại dừng lại ở Trung Quốc. Cũng không biết bọn chúng đã làm ở nước đó mà lại có thêm con tin người Trung Quốc. Theo báo cáo thì là uy hiếp để dừng chân ở đó. Các nước liên quan đều chưa đưa ra ý kiến rõ ràng. Chính là vừa không muốn làm hại con tin lại còn muốn được lời.

Nàng nghe những lời này cũng không thấy gì bất ngờ. Đám người buôn ma túy cũng đâu có khác gì đám buôn người. Nhưng mà buôn người nhiều khi lại nhân hậu hơn. Họ giữ mạng sống của họ để bán được giá. Nhưng mà cái loại buôn ma túy kia thì khác, thâm sâu độc ác hơn. Một là chủ nhân của bọn chúng vì mưu đồ chính trị muốn bồi đắp gia sản mà làm nghề này, bản thân sạch sẽ trách xa ma túy. Nói chuyện với loại người này thì phải có đầu óc một chút. Còn thứ hai chính là loại ông chủ muốn kiếm tiền nhưng bản thân đã sớm xa vào nghiện ngập chỉ có thể làm con đường vừa bán vừa dùng. Nếu con tin ở loại hai này vô cùng nguy hiểm. Họ có thể giết người bất cứ lúc nào, tốt hơn chết một chút chính là làm con tin bị nghiện theo. Loại này thường bị người ta lợi dụng làm đá lót đường, không nên nói lý lẽ với những con người này.... phí thời gian.

- Dù sao cũng ngăn cản mọi sự giao dịch với trong nước ta. Cho một số người giả trang người Trung Đông tới tăng thêm công việc cho chúng, xem chúng tính làm gì tiếp._ Nàng chậm chậm nói.

- Nhưng làm thế liệu có ổn với luật pháp không?_ James có chút bất ngờ. Nếu như con tin gặp nguy hay bị điều tra ra người gây ra chẳng phải là họa lớn sao...

Nàng không nói gì, khoe miệng cong lên. Dự tính trong đầu nàng đã được sắp xếp ổn thỏa. Nàng đưa con mắt lạnh thấu xương tùy quét tới James.

James nhìn ảnh mắt với nụ cười đối lập nhau một trời một vực ấy quả nhiên không dám nói nhiều.

- Tôi đi làm ngay._ James nhanh chóng lui ra ngoài.

Nàng lại điên cuồng làm việc. Chạy hết từ Cục về Bộ lại chạy ngược lại. Thỉnh thoảng lại phải tham gia mấy buổi họp, hội nghị, lễ kỉ niệm,... Mọi thứ liên quan tới bộ Ngoại giao. Nàng rút ra một kinh nghiệm. Ngay khi nàng chắc chắn được mọi chuyện, ngay khi trả được mối thù lớn...Nàng sẽ rời về Cục. Chứ cái chức Bộ trưởng này thật khiến nàng mệt mỏi. Ngày ngày bị xoay vòng...

88. Chương 87

Chẳng biết phải mấy ngày sau đó, nàng mới có thể rảnh rang một chút. Hôm nay nàng thực sự rất mệt mỏi cho nên nàng nhất quyết nghỉ một ngày không đi làm, chỉ ở nhà. Nhưng cũng không thể ngủ nướng nổi nữa, nàng dậy bằng giờ mọi khi. Không đi chạy bộ.

Nàng ngồi trước cửa kính sát đất trong phòng khách ngắm nhìn thành phố phía ngoài. Bên ngoài trời chưa có nắng, chỉ mới sáng lên, nàng mơ hồ thấy cửa kính mờ nhạt. Nhìn thật kĩ mới biết đó là sương mù. Ngoài thành phố kia cũng thế, cũng quanh quẩn những làn sương mù mỏng manh. Nàng bất chợt nghĩ tới mấy ngày nay thời tiết rất hợp với nàng. Ngày thì nắng cũng nhạt, không nóng. Đến đêm thời tiết vô cùng mát mẻ, dần dần còn khiến người ta đắm chìm mộng. Nàng lại nghĩ ngờ...sắp thu rồi sao?

Nàng uống cạn cốc sữa, khoe môi dính lại vàng trắng. Đúng lúc nàng đứng dậy đi rửa cốc thì cánh phòng im im bấy lâu nay mở ra. Nàng bất ngờ nhìn chằm chằm vào người bước ra. Đôi mắt to tròn, đôi lông mày như lướt lên. Trên người nàng mặc một cái áo hai dây màu đen, cùng chiếc quần short màu đen theo.

Theo ánh mắt người kia, động tác đứng dậy của nàng vừa dừng lại, một bên dây áo tự nhiên trôi tuột xuống bắt tay nàng, càng làm rõ ra bờ vai trắng ngần, xương quai xanh rõ rệt giòn ngọt. Trái tim hấn đột ngột như đập nhanh hơn. Ánh mắt chớp chớp một lúc rồi rời đi khỏi bóng dáng nàng.

Nàng chỉnh lại dáng đứng, kéo quai áo lên.

- Anh ở trong đó từ lúc nào?_ Giọng nói trong treo cửa nàng vang lên.

Hắn vừa nhắc một chân định bước đi thì khựng lại. Đây là lần đầu sau ngày hôm nàng bị bắt hai người chính thức gặp mặt nhau. Hắn cố gắng bình tĩnh lại, bước tiếp về hướng nhà bếp.

- Mới về đêm qua. _ Hắn cũng trả lời nàng rất nhẹ nhàng.

Nàng nhìn hắn bước đi mới nhớ ra mình cũng cần vào bếp rửa cốc nên cũng đi vào bếp. Hắn lấy nước hoa quả trong tủ lạnh. Nàng thì ở bên rửa cốc. Nàng chẳng biết nói gì nữa. Nàng cả ngày đều bận rộn, chả hề để ý hắn cũng về nhà...

- Hôm nay không đi chạy bộ sao?_ Hắn đang lúc tò mò, liền buột miệng hỏi nàng câu này. Hỏi xong mới phát hiện ra...

- Không...Khoan...Sao anh biết em đi chạy bộ?_ Nàng bất ngờ hỏi tiếp.

Hai người quay mặt nhìn nhau, trên mặt nàng vẫn còn vết sữa. Hấn bước lại gần, rút một tờ khăn giấy, lau đi vết sữa trên khóe môi nàng. Nàng cũng không rõ lắm nên mặc kệ hấn. Tới lúc hấn lau xong mới biết bản thân bị làm sao.

- Thỉnh thoảng về nhà lấy đồ thì gặp em thôi._ Hấn chớp mắt nói dối bình thường giống như chỉ là ngẫu nhiên vậy.

- Ồ,.._ Nàng mỉm cười nhẹ, xoay người đi trước.

Bầu không khí lại tĩnh lặng. Sau đó hấn soạn lại đồ đạc rời đi lúc nào không hay. Nàng ngồi trong phòng thật lâu chỉ nhìn ra cửa sổ. Không khí mát lạnh phảng phất lên tâm thần gầy và gương mặt nàng.

Tiếng điện thoại lại reo lên, nàng giật mình một cái. Đúng thế, nàng giật mình. Vội vàng tìm điện thoại ở trên giường rồi nghe máy.

- Alo... Em dậy rồi... Không bận lắm... Không...Tê nhạt... Anh muốn em mệt chết à?... Hừm, không cần đâu.

Nàng bực dọc cúp máy. Người gọi điện tới là Tú. Cậu ta nói hôm nay là sinh thần của ông nội, ông nội cậu ta cũng là người trong quân đội được kính nể bội phần dù đã về hưu. Hôm nay nhà họ Trương tổ chức tiệc. Tú muốn nàng tới để bản thân không bị người quen của ông nhét cho người xem mắt. Kết quả là bị nàng từ chối thảm hại. Nàng nói mình mệt thì cậu ta đòi đến thăm. Còn nói tới hết mệt đến vẫn còn tiệc.

Nếu ông nội cậu ta chỉ là người bình thường rất có thể nàng sẽ tới chúc mừng. Nhưng mà không có phải thế. Cho nên nếu nàng mà tới đó thể nào cũng gặp nhiều người máu mặt. Nàng diễn với họ sâu tới nỗi không muốn diễn lại lần nữa. Cái đám người xu nịnh lắm điều ấy, nàng thực sự không thuận mắt. Mà biết đâu đến đó còn gặp người nàng ghét nữa chứ...

Nàng ở nhà ăn chơi cả ngày. Cơm thì bỏ, chỉ ăn vặt. Nàng vừa tắm tấp xong, đầu tóc còn lộn xộn. Đang chậm rãi lau tóc thì Thiên gọi tới. Không nói gì nhiều chỉ nói một câu rất đơn giản:

- Qua nhà anh ăn cơm tối ngay nếu em không tới anh sẽ kêu ba mẹ tới thăm em, bắt em về nhà.

Nàng chưa kịp phản ứng lại thì ông anh đã tắt máy. Phải nói là lời đe dọa này rất hữu hiệu. Chưa đầy 30 phút sau nàng đã có mặt ở nhà Thiên. Chuyện mà nàng khổ sở dọc đường là vệ sĩ của bộ nhất quyết đi theo. Nàng đã giải thích là tới nhà anh trai thì họ cũng nói rằng họ làm việc. Nàng đi đường nàng, họ đi theo nàng. Nàng cũng đành mặc kệ.

Nhà Thiên.

Mọi thứ đều vô cùng quen thuộc. Người ra mở cửa lại là Nam. Nàng lúc này có chút nghi ngờ. Liệu vấn đề anh trai gọi tới ăn cơm có liên quan gì tới tên này không?

Trong nhà đã dọn cơm nước ra. Nàng chỉ việc ngồi vào ăn.

- Khiếp, sao mới có mấy ngày mà mày gầy thế? Ăn nhiều một chút._ Thiên nhăn mặt, gấp đầy một bát thức ăn cho nàng.

Nàng lúc đầu còn ăn. Về sau thấy càng ăn tên kia càng gấp thì bắt đầu hạch sách.

- Em ăn thịt gà rang xả này đi, ngon lắm đấy._ Thiên đẩy đĩa gà về phía nàng.

Nàng đẩy đĩa lại.

- Con gà này màu sắc nấu chín không đẹp mắt. _ Nàng chậm chậm nói.

Thiên khóe môi nhếch lên một chút. Thiên không an lòng lại gấp cho nàng một miếng nem.

- Có thịt mỡ._ Nàng cắn một ít rồi gấp ra.

Thiên vẫn nhăn nhai, gấp cho nàng một miếng thịt chiên. Trong lòng chắc nịch nàng sẽ không chê. Học cấp 3 nàng toàn ăn món này mà...

Nàng chậm rãi cắt một miếng, nhai chậm chậm tới Thiên cũng sốt ruột. Nam thì ánh mắt đầy trào phúng nhìn Thiên.

- Thế nào, giống hương vị ngày xưa không?_ Thiên hỏi.

Nàng ẩm đạm nuốt xuống.

- Hương vị không tồi nhưng mà thịt dai quá...

Lời nàng nói ra làm nụ cười đang định hé của Thiên ngưng bật. Nhanh chóng rụi tàn. Tiếp đó đưa ánh mắt ghét bỏ nhìn nàng.

Nàng cười tươi một cái. Vẫn chậm rãi thưởng thức cả một bàn ăn toàn món mình thích...

89. Chương 88

Nàng về đến nhà cũng đã gần 10 giờ. Mệt mỏi thả lưng xuống giường. Nàng lại nghĩ ngợi, dường như mọi suy nghĩ này nàng không thể điều khiển được. Nàng không muốn nghĩ về những chuyện đã qua... Không muốn nghĩ nữa, nàng miên man chìm vào giấc ngủ...

Chẳng biết bao lâu sau đó, tiếng điện thoại reo lên, kêu một mình trong không gian tĩnh mịch. Tiếng chuông kết thúc, gió từ ngoài cửa sổ bất chợt ủa vào phòng. Rèm trắng tung bay nhẹ nhàng. Nàng nằm trên giường bất giác co người lại, một tay tìm chiếc chăn mỏng trên giường kéo đắp lên người. Cảm giác ấm áp tới, cả cơ thể lại dần ra nhưng hàng lông mày lại vẫn nhíu chặt, giống như bất an...

Tiếng điện thoại lại reo lên lần thứ hai, đôi mắt bất chợt mở to nhìn thẳng lên trần nhà. Nàng bừng tỉnh khỏi giấc mơ, cho tới tiếng reo tiếp theo của chuông đôi mắt ấy mới chớp hai cái. Một mảnh hốt hoảng lúc trước nhanh chóng bị vẻ bình thản che lấp.

Nàng với tay lấy điện thoại. Là Tú.

- Chuyện gì?_ Nàng nghe máy.

Bên kia ngập ngừng nói gì đó, nàng cũng thản nhiên trả lời. Nhưng sau đó chẳng ai nói gì, nàng thì chờ xem cậu ta có nói gì nữa không. Còn người cầm máy đầu bên kia lại có tâm trạng hoàn toàn khác. Ngập ngừng, lo lắng, căng thẳng, muốn nói lại thôi.

- Muốn tỏ tình à?_ Nàng mỉm cười nhẹ trêu chọc cậu ta.

Bên kia lại càng lặng thinh. Cuối cùng chúc nàng ngủ ngon rồi tắt máy. Nàng nhìn cái màn hình điện thoại đang sáng, khóe miệng hơi nhếch lên...

“Hai giờ sáng, làm phiền giấc ngủ người khác rồi chúc ngủ ngon...”

.....

Sáng hôm sau nàng tiếp tục tới Bộ làm việc. Giữ mấy cuộc họp liên. Mãi tới gần trưa mới có thể yên ổn ngồi một chỗ. Cô thư kí đưa tới trước mặt nàng một ly cà phê ấm.

- Bao giờ thì ngài họp báo công khai?_ Cô ta hỏi nàng.

- Cuối tháng này có ngày nào rảnh thì sắp vào._ Nàng chậm chậm nói.

- Còn vị trí cố vấn pháp lý. Hiện đang có rất nhiều việc cần tới. Ngài có muốn chọn một người không?_ Cô thư kí hỏi tiếp.

Nàng lúc này mới nhớ tới mình vẫn còn một quân cờ chưa động tới...

- Lịch trình chiều này?_ Nàng từ tốn nhâm nhi ly cà phê.

Cô thư kí nhanh nhẹn lật giở một kẹp giấy, mắt đưa tới đưa lui.

- Chiều nay không có lịch trình gì. Nhưng mà ngài có hẹn ăn bữa tối với phu nhân Seo Huyng Na... Chúc mừng hợp tác kinh tế ngoại giao khu vực thành công.

Nàng gật gật đầu. Đặt ly cà phê xuống.

- Vậy thì đợi sau khi tôi từ cục về, sắp xếp lịch gặp mặt Vũ Văn Ninh. _ Nàng nói, khoe miệng còn có chút nhếch lên.

- Vâng. À, đã xin được lệnh từ các nước khác về vụ con tin rồi. Đây là tài liệu ngài cần._ Cô thư kí bỏ xuống trước mặt nàng một kẹp hồ sơ màu xanh.

- Cảm ơn, đi ăn trưa đi._ Nàng mỉm cười nhẹ.

Cô thư kí lui ra, nàng lật giở xem qua nội dung trong kẹp hồ sơ. Thầm hài lòng về tác phong làm việc của cô thư kí này. Đang tính làm việc thêm một chút nữa thì cái bụng lại réo lên một hồi biểu tình kêu đói. Nàng đành bỏ lại công việc, rời đi ăn. Không quên đem theo kẹp hồ sơ.

Ngồi trên ô tô, Hùng nhìn nàng qua gương chiếu hậu.

- Ngài muốn ăn ở đâu ạ?_ Cậu ta nhỏ giọng hỏi.

Nàng lại một phen nhức đầu suy nghĩ. Đang bận rộn tìm nhà hàng thì điện thoại lại kêu lên. Là Hoàng...Nàng có chút do dự sau đó vẫn bắt máy. Hóa ra là rủ nàng đi ăn. Hôm nay Sơn, Mạnh, Hoàng, Đức cùng nhau dọn nhà, mọi người chia tay chuyển đi các nơi được phân công tác. Nàng không từ chối. Kêu Hùng đi tới địa chỉ đó.

....

Xuống xe ở một nhà hàng khang trang. Nàng đeo kính bản to đi đằng trước, nàng mặc quần âu lưng màu đen với chiếc áo sơ mi trắng tay xòe, trước ngực có nơ. Tay cầm theo một chiếc ví màu da báo. Nhìn già dặn hơn so với tuổi rất nhiều. Phía sau còn có hai vệ sĩ mặc vest đen đi theo. Vô tình tăng thêm sự hùng hậu.

Vào trong nàng mới tháo kính đưa cho một vệ sĩ bên cạnh. Đảo mắt nhìn một vòng trong nhà hàng rộng lớn. Cuối cùng cũng nhìn thấy bàn 6 người, trên đó đã có mặt bốn chàng trai kia. Nàng sải chân đi tới. Họ thấy có người đi tới cũng ngược lên nhìn. Nhưng mà hoàn toàn sững sờ trước bộ dạng của nàng.

- Có thể đừng nhìn em như thế không?_ Nàng chậm rãi nói.

Bọn họ mới hoàn hồn. Hoàng phản ứng đầu tiên, nhanh chóng chỉ về cái ghế trống.

- Ngồi đi Nhi.

Một vệ sĩ kéo cái ghế ra cho nàng ngồi xuống. Lúc này bốn người họ lại để ý tới hai người mặc áo đen này. Nàng đành phải đưa ví cho họ.

- Hai người ra ngoài chờ tôi.

- Vâng.

Hai người họ đồng loạt cúi người rồi đi mất hút. Nàng lại nhìn lại bốn người này. Đã lâu lắm rồi nàng chưa gặp bọn họ. Họ ngoài gầy đi thì cũng không có gì đặc biệt.

- Các anh còn ngại người ra đó nữa, đã gọi món chưa?_ Nàng nhìn bàn ăn chống trãi thì lên tiếng.

- Hội anh gọi rồi, họ đang lên món. _ Sơn trả lời.

Nàng gật gật đầu.

- Em mặc đồ công sở già quá_ Đức thành thật nói.

Nàng bật cười một tiếng. Ba người còn lại lườm Đức một cách sâu sa.

- Anh thấy rất đẹp._ Mạnh cười cười nói tiếp.

...

Mọi người vừa nói chuyện vừa ăn cơm với nhau rất vui vẻ. Sau đó tới khi sắp về. Bốn người bọn họ mới đưa tới trước mặt nàng một cái túi giấy.

- Đây là gì? Tặng em sao? _Nàng cầm lấy cái túi, nhìn bọn họ cười hỏi.

Nhưng bọn họ tâm tình lại khác hẳn hẳn này, Ai nấy ánh mắt đều nhìn xuống. Tựa như không biết nên nói gì. Nàng dường như biết trước là có liên quan tới Lâm nên vẫn một mảnh yên tĩnh đợi bọn họ trả lời.

Cuối cùng Mạnh đành lên tiếng.

- Bên trong là đồ bưu điện gửi tới chỗ bọn anh. Trên đó người gửi cũng là Lâm, người nhận cũng là Lâm. Đồ ở phía trong hội anh nghĩ nên để em xem mới đúng. Em cầm về đi.

Nàng nghe xong vẫn giữ nguyên vẹn nụ cười mỉm. Nàng cũng không mở túi ra nhìn vào bên trong. Chỉ nhìn bọn họ.

- Cảm ơn các anh. Đúng rồi, đi làm có chuyện gì cần giúp thì cứ nói với em một tiếng, em giúp được nhất định sẽ giúp các anh._ Nàng đứng dậy, chậm chậm nói.

- Ủ, em cũng phải bảo trọng đấy._ Hoàng nói.

- Để anh tiễn em..._ Đức nói.

- Thôi, ở lại ngoan ngoãn ăn nốt tráng miệng giữ của các anh kìa.

Nàng cười cười rồi xách cái túi đi ra ngoài.

Bọn họ ngồi đó, ăn tiếp món tráng miệng, đều là một mảnh yên tĩnh không ai nói gì. Khoảng 20 phút sau họ cũng đứng dậy ra quầy thanh toán.

- Cô gái ngồi cùng quý khách đã thanh toán rồi ạ._ Cô nhân viên mỉm cười nói.

Bốn người đàn ông ngẩn ngơ nhìn nhau, rồi cũng đành lẳng lặng rời đi...

90. Chương 89

Nàng đưa túi cho người vệ sĩ cầm, đi bộ đằng trước. Nhà hàng này cũng gần với trường học nên nàng muốn đi qua xem thử.

Từng đoạn đường cũ bước dưới chân, từng kí ức cũ chạy trong đầu... Nàng dừng lại ở vỉa hè, nhìn vào phía trong những dãy nhà. Qua cái ngõ dài này sẽ lên nhà cũ của nàng. Ngôi nhà vẫn thế chẳng có gì thay đổi cả, chỉ là... người ở trong đó không còn là nàng của bây giờ, không còn có anh nữa.

Nàng lẳng lẳng bước đi tiếp. Bước qua ngôi trường vốn dĩ mình đang ngồi học trong đó. Không nhìn nó nàng đi thẳng. Nàng không muốn nhìn vào đó, bởi vì biết đâu lại nhìn thấy hình bóng một nam một nữ đứng đó ôm nhau khóc.

Gió nhẹ lướt qua, chiều đến, nắng in lên thành phố rõ rệt hơn cho một chiều thu. Những hàng cây cũng thôi nẩy mầm lá... Nàng sang đường, đứng trước cửa hiệu sách. Hiệu sách đóng cửa. Bên ngoài có ghi "Bán tiệm". Nàng đưa tay lên, sờ vào cửa kính, nắng in lên tay nàng hơi ấm.

Trong Hiệu sách có một đôi tình nhân đang ngồi đó, khe khẽ nói chuyện... Chốc chốc lại ăn cùng nhau. Những món ăn bày trên bàn ngập tràn hương vị thân quen, không khí giữa hai người là một vùng trời riêng biệt hạnh phúc. Nụ cười đó trên môi hai người cứ liên tục giữ lại trên khuôn mặt, ánh mắt nhìn nhau tràn đầy vẻ yêu chiều...

Một giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên gương mặt nàng. Nàng không nhìn vào trong nữa, mà nhìn vào cái bóng của mình ở cửa kính. Mơ ảo nhưng rõ rệt làm sao đôi mắt ấy, giọt nước mắt ấy... Vì sao nàng lại khóc?

Bởi vì nàng lại nhớ những năm tháng hạnh phúc đó. Nàng thừa nhận bản thân giỏi kìm nén nhưng mà riêng chỉ có anh ấy là khiến nàng không thể. Trong những giây phút nàng nhớ lại những kí ức hạnh phúc

kia, nàng nhận ra điểm khác biệt. Ở trong hiệu sách, mọi thứ bị đóng kín, không thể thoát ra ngoài, không thể bị người ta tàn phá, thay đổi. Nên những lời yêu thương, những hành động ngọt ngào sẽ mãi mãi ở đó, nguyên vẹn không thay đổi. Còn nàng ở phía ngoài này. Chẳng có lớp kính nào có thể bảo vệ được nàng cả, nàng phải thay đổi để bảo vệ mình. Nhưng mà như thế, nàng lại chẳng có ai để nói lời đường mật. Có thể là có người nói với nàng nhưng mà nàng nghe không lọt tai. Là vì mãi mãi, những lời yêu thương đó, nàng đã quen nghe từ anh ấy rồi, nàng không chấp nhận một người thứ hai... Cho nên, cuộc sống của nàng ở hiện tại và kí ức của nàng trong hiệu sách mãi mãi là hai thế giới khác nhau, mãi mãi là hai bầu trời riêng biệt...

- Thưa ngài, xe tới rồi..._ Một vệ sĩ thấy giờ sắp muộn, cung kính nhắc nhở.

Nàng đưa tay từ tốn lau dòng nước mắt. Con người trong ánh kính cũng thay đổi vẻ long lanh. Nàng xoay người lại, đi tới cạnh chiếc xe. Một người vệ sĩ đã mở cửa cho nàng.

- Mua lại hiệu sách này_ Nàng nói dứt câu thì bước lên xe.

- Vâng.

Hai vệ sĩ kia cung kính cúi đầu rồi lên một chiếc xe khác.

Cục S

Nhìn cái mặt nàng mơ hồ hai thư kí đoán định được nàng đang không được vui. Ngay sau đó họ lại sửa lại, có lúc nào vui đâu, phải là hôm nay tâm trạng tồi tệ.

Sau một hồi đùn đẩy cuối cùng vẫn là James vào trước. Bởi vì cậu ta có gọi điện thông báo một số chuyện. Nhưng nàng kêu nàng tới rồi nói. Mà nhìn sắc mặt nàng lúc này, cậu cũng không dám nói.

- Có chuyện gì thì nói đi._ Giọng nàng nho nhỏ, khàn khàn.

Cậu ta hít sâu một hơi lấy khách lệ. Rồi đặt lên bàn một tờ giấy gì đó.

- Phía trên đã yêu cầu chúng ta ngừng việc làm với đại tướng Lưu Hoài Mẫn. Theo như điều tra thì những việc làm của ông ta ít nhiều cũng liên quan tới chính phủ. Họ vì muốn che đậy những khuyết điểm này nên không muốn lập án ông ta.

Nàng vốn đang nhắm mắt, nghe cậu ta nói xong thì mắt cũng mở ra, nhìn James chăm chăm.

- Rồi cậu đồng ý?_ Nàng hỏi.

- Không ạ, tôi nói ngài làm chủ không thể tự quyết định._ James lắc đầu phủ định nhanh chóng. (oan quá)

Nàng đưa tay chỉ về phía bàn trà. James nhìn theo nhanh nhẹn hiểu ý, rót bưng tới cho nàng một chén trà hoa hồng pháp. Nàng cầm chén trà đã nguội, nhìn chén trà thật lâu. Mãi sau mới lên tiếng.

- Họ yêu cầu ngừng chúng ta có quyền bác bỏ yêu cầu. Nhưng mà cứ mặc xác họ. Chuyện của lão già đó...không cần lập án truy tố nữa... _ Nàng chậm chậm nói, chậm chậm dừng lại.

- Vậy không theo vụ này nữa ạ?_ James ngạc nhiên hỏi.

- Theo chứ. Nhưng mà... khi nào biết được câu trả lời thì cử người mưu sát. Không cần phải trình lên nữa..._ Nàng dừng nói, nở một nụ cười tươi hơn hoa nhìn James.

Sống lưng cậu ta căn bản lại dấy lên một hồi mồ hôi lạnh. Sếp có lúc nào cười mà vui vẻ không?

- Vâng, tôi hiểu rồi._ James nhẹ nhàng trả lời.

- Nói với bà Thảo một tiếng, để bà ấy thu sếp.

James lại có chút ngạc nhiên.

- Sao ngài không lấy cương vị Bộ trưởng để giải quyết. Như thế tôi nghĩ là nhanh hơn mà?

Nàng lườm cậu ta một cái.

- Không có gì, tôi đi làm ngay đây._ James cảm thấy hối hận vì đã nói ra.

Cậu ta ra ngoài phòng, nàng ngồi trong phòng xem qua những tài liệu quan trọng. Vừa xem được mấy bản báo cáo James lại đi vào.

- Tôi quên mất, còn một chuyện nữa. Bên phía Lâm, lại có thêm một nhóm người nữa theo sát người nhà. Tính cả chúng ta là ba nhóm người.

Đôi mắt đang lướt đi trên những dòng chữ của nàng dừng lại.

Ba nhóm người cùng một mục tiêu?

- Chắc chắn sẽ có giết người. Chúng ta chỉ khi nào mà người nhà Lâm bị đe dọa tính mạng trực tiếp mới can thiệp. Còn họ, cứ để đấu đá nhau đi. __ Nàng nói xong, cầm bút phê duyệt trên báo cáo nào đó.

- Sáng nay cũng nhận được tin tình báo, có một nửa phân đội buôn ma túy đã hướng tới biên giới nước ta. Tôi sẽ cho tóm gọn ở bên ngoài biên giới luôn được không ạ? __ James hỏi tiếp.

- Theo sát, không có lệnh của tôi đừng đụng vào họ. __ Nàng nói xong thì nhìn đồng hồ.

3h 17.

- Còn chuyện gì nữa không? - Nàng hỏi cậu ta để tránh nàng đi rồi mà cậu ta còn gọi điện làm phiền.

- Hết rồi ạ.

Ngay lúc cậu ta nói hết câu thì có tin nhắn từ cô thư kí ở Bộ. Nhìn một cái liền biết có chuyện gì.

- Chuẩn bị xe cho tôi. __ Nàng nói với James rồi mới trả lời tin nhắn.

91. Chương 90

Bởi vì bữa tối có hẹn nên nàng về nhà thay một bộ đồ khác rồi mới đến Bộ.

Nàng ngồi trên chiếc ghế tựa lớn, chiếc đầm gấm màu trắng hoa xanh dương, tay lửng, trễ vai. Nhìn vô cùng quý phái. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng. Nàng quay ghế lại nhìn ra phía cửa kính xa xa phía sau.

Tiếng gõ cửa vang lên, một người đàn ông bước vào. Còn có cô thư kí xinh đẹp của nàng bên cạnh.

- Người đến rồi thưa ngài. __ Cô thư kí nói xong thì cũng ra ngoài.

Người đàn ông kia đã ngoài tứ tuần. Đeo kính, lông mày rậm, mặt hình chữ điền, đầu tóc gọn gàng, vài nét nhăn đã bắt đầu xuất hiện. Ông ta mặc một bộ vest màu đen. Vũ Văn Hinh.

Khi ông ta ngồi xuống ghế, nàng vẫn chưa xoay ghế lại. Điều này làm ông ta hết sức lo lắng. Ông cũng đã nghe qua thông tin về người này rồi nhưng chẳng nghe được điều gì có ích cả. Hơn nữa cái tên này ông ta rất quen thuộc chỉ là không nhớ ra đã nghe ở đâu rồi.

- Bộ trưởng... __ Giọng ông ta hơi trầm vang lên.

Nàng không quay lại, chỉ đứng đưa nhẹ cái ghế giống như là ra ý biết rồi.

- Ông có gì cho tôi xem? __ Giọng nàng từ tốn truyền đến.

Ông ta nghe giọng nói này cũng có chút mất bình tĩnh.

- Ý của ngài là... __ Ông ta hoàn toàn không hiểu ý nàng.

- Muốn làm cố vấn cho tôi không khó như người ta đồn đại. Nhưng mà với năng lực của từng người, tôi lại có cách hành xử khác nhau. Còn ông, thành tựu rất tốt, tốt đến mức có một thứ đã trở thành vết nhơ của cuộc đời bản thân...

Giọng nàng thông thả như thế nhưng lại làm Vũ Văn Hinh càng nghe càng giật mình. Rốt cuộc ông ta đã làm sai điều gì? Hãy còn đang thắc mắc thì chiếc ghế đối diện đã xoay lại.

Nửa thân người của hai tiếng “bộ trưởng” mà ông gọi kia không ngờ còn trẻ hơn cả ông tưởng tượng. Ông quan sát ngũ quan của nàng tới bản thân cũng không ngờ là chăm chú. Cuối cùng dừng ở ánh mắt nàng, nó rất sáng, giống như có thể nhìn thấy được gương mặt của ông trọn vẹn trong đó. Đôi mắt ấy chẳng có chút nào vui buồn, chỉ là cứ sáng quắc lên như muốn rọi ra mọi việc xấu mà con người ta đã làm.

- Có luật pháp nào kiện người ta nhìn chằm chằm không?_ Khóe miệng nàng hơi nhếch lên.

Vũ Văn Hình giật mình, chớp mắt nhìn đi hướng khác. Khẽ hắng giọng một cái đầy nghẹn giọng.

- Xin lỗi ngài. _ Ông ta nhỏ giọng nói.

Trong tay nàng có cầm một cái bút kí, nàng dùng cái bút chỉ vào bảng tên từ pha lê phía trước bàn.

- Ông có thấy cái tên này rất quen thuộc không?_ Nàng hỏi.

Ông ta đưa mắt nhìn theo. Trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ cho câu hỏi của nàng. Cho tới một giây phút kế tiếp, ông lại một lần giật mình, sống lưng cố gắng thẳng tắp lại. Ông nhận ra từ lúc vào cái văn phòng này ông ta đều là bị nàng ta quay vòng vòng. Chuyện này còn chưa rõ đã xoay sang một chuyện khác. Trong lòng ông bỗng hiện ra nhận định về nàng...

- Cho hỏi, tôi và ngài đã từng gặp mặt chưa?_ Ông quyết định hỏi trước một lần. Sự kì quái này khiến ông ta không yên tâm.

Nàng còn đang mỉm cười nhẹ nhẽ thì cánh cửa mở ra lần nữa. Cô thư kí đem nước uống vào cho ông ta. Cứ giống như nghỉ giữa giờ vậy. Nhanh chóng cô thư kí lại ra khỏi phòng. Bên trong phòng chìm vào một hồi tĩnh mịch. Cho tới lúc ông ta gần như mất kiên nhẫn thì nàng lại lên tiếng.

- Chúng ta chưa gặp nhau. Nhưng chúng ta đều quen một người. Lưu Hoài Mẫn!_ Nàng rất thẳng thắn trong câu này, trực tiếp bỏ qua cái danh “đại tướng”

Người đối diện nàng nghe xong câu này thì sững lại, cả người sững lại. Não bộ bắt đầu hoạt động một cách cực lực. Đúng thế, đây là kẻ thù mà đại tướng đã bày ra hàng loạt thứ để phá hủy. Tuy nhiên cô ta lại lạnh lặn ngồi ở cái ghế Bộ trưởng, ngay trước mặt ông. Ông ta có chút hoang mang.

- Tôi với Đại tướng hoàn toàn là mối quan hệ công việc. Chuyện riêng của hai người tôi hoàn toàn không nhúng tay vào._ Ông nhanh chóng thanh minh.

Nàng xoay nhẹ cái ghế, lúc sang bên này, lúc sang bên kia. Sự bình tĩnh, từ tốn của nàng đôi khi luôn khiến người đối diện rơi vào lo lắng. Lúc này cũng thế.

- Ông có dám khẳng định là mình không biết gì không?_ Nàng nói.

- Tôi...

Ông ta không phải là không biết. Cũng có biết, biết một chút bản đầu. Nhưng mà nói ra chẳng phải là đầu thú sao.

- Không sao. Tôi cũng không muốn nghe từ một người làm nghề tư vấn luật. Chúng ta hay là cứ vào vấn đề công việc trước đã. Việc đó để khi nào gặp mặt nói sau cũng được phải không?_ Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Cái giọng điệu này khiến ông ta nổi da gà mắt.

- Vâng._ Nhưng vẫn đáp một tiếng dễ nghe.

- Vì sao ông lại muốn ứng cử vào chức vụ này?_ Về mặt nàng vô cùng dễ chịu nhìn ông ta.

- Vốn dĩ chuyên ngành học của tôi đều thuộc bên phần ngoại giao. Hơn nữa tôi cũng rất muốn đến làm ở Bộ Ngoại giao. Đó giống như là mơ ước của bố mẹ tôi vậy.

Nàng gật đầu nhẹ. Cũng bắt chợt nhớ tới phụ mẫu ở nhà của mình. Họ không hề có ước mơ gì với nàng cả. Không ép buộc nghề nghiệp. Nên nàng sẽ không hiểu được cái khát vọng thực hiện từ đứa con ngoan trước mặt.

- Câu cuối cùng, ông có phải nội gián không?_ Miệng nàng nửa cười nửa như không cười, vô cùng xảo trá.

Người đàn ông đối diện lại hết sức giật mình. Dường như nàng nhìn thấy mắt ông ta mở to ra, tay nắm chặt lại thành ghế như muốn đứng bật dậy vậy.

- Ngài Bộ trưởng, mong ngài suy xét cho. Tôi một lòng phục vụ cho tổ quốc.

Nhìn cái vẻ khấn trương của ông ta nàng bật cười. Thảo nào người như vậy chẳng dám nói gì chuyện của Lưu Hoài Mẫn ra ngoài.

- Chỉ là một câu hỏi thôi mà, ông không cần kích động tới vậy. _ Nàng nhẹ nhàng nói.

Ông ta mới thở phào nhẹ nhõm mà thả lỏng tay chân.

- Nguyệt _ Nàng gọi cô thư kí.

Ừ, cô thư kí tên là Triệu Sinh Nguyệt. Cô thư kí xinh đẹp nhanh chóng đi vào phòng.

- Ngài cần gì ạ?

- Sắp xếp chỗ làm việc cho ông ấy. Bắt đầu từ ngày mai tới làm việc. Những vấn đề cần giải quyết mà cô nói trước đó thì chuẩn bị mai đưa tới cho ông ấy làm._ Nàng chậm rãi nói.

- Vâng thưa ngài._ Nguyệt cười nhẹ.

Vũ Văn Hình vẻ mặt muốn nói lại thôi, đứng ngồi không yên. Không hiểu sao nàng lại ghét cái bộ dạng này. Có vẻ như là từ bé đã ghét. Có chuyện thì nói, không chuyện đừng ấp úng.

- Ông có gì muốn nói sao?_ Nàng hỏi.

- Chuyện...chuyện đại tướng, ngài muốn biết điều gì tôi...

- Tôi không muốn nghe chuyện về lão già đó. Tiễn người._ Nàng mỉm cười thật tươi nhìn thư kí.

Cô thư kí hiểu ý liền tiễn.

- Mời ông đi bên này...

Căn phòng nhanh chóng im ắng lại. Mọi thứ tĩnh lặng trước mắt nàng. Từ trong ngăn kéo nàng lấy ra một bản giấy tờ. Là giấy tờ việc các nước có liên quan tới vụ buôn ma túy lớn kia, họ đều đồng ý không truy cứu trách nhiệm về con tin.

Nàng nhìn giấy tờ, khóe môi nhếch lên một nụ cười quỷ dị...

92. Chương 91

....

Sau bữa ăn tối xã giao nàng mệt mỏi về nhà. Cả thân nhiệt đem theo một mùi rượu vang ngọt ngào vào trong nhà. Có lẽ do ăn ít mà uống có chút nhiều nên đầu nàng hơi đau. Nàng theo bản năng về phòng mình. Thả lưng xuống chiếc giường mịn màng quen thuộc. Nằm như thế, nhìn lên trần nhà...

Một lúc lâu sau, nàng bật dậy, bật điện trong phòng lên, lấy cái túi mà đám Hoàng gia đưa cho lúc trưa. Nàng lấy từ trong túi ra một cái hộp. Cái hộp hình vuông, màu nâu, phía trên nắp có buông dây nơ vải màu trắng. Nàng tất nhiên còn nhớ, đây là hộp quà nàng tặng cho anh ấy vào ngày valentine năm đầu. Thế mà anh ấy còn giữ.

Nàng chậm rãi mở cái hộp ra, bên trong có một cái chìa khóa bạc, có ngoắc địa chỉ phía trên. Có lẽ là khóa nhà. Kèm theo một mảnh giấy nho nhỏ. Mảnh giấy này có lẽ đã viết lâu rồi, chữ phía trên cũng nhòe đi chút ít. Nàng khàn giọng thì thầm đọc câu chữ ấy...

“Chào em, lâu rồi không gặp...”

Nàng dường như nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập. Có phải là anh ấy còn sống không? Nàng thần thờ hồi lâu. Cuối cùng lại cất mọi thứ lại bỏ vào túi. Nhét cái túi xuống gầm giường.

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy mình thật thảm hại...

....

Sáng hôm sau, nàng bị chuông điện thoại đánh thức. Là có người gọi tới. Lúc nhìn điện thoại nàng mới giật mình. Có lẽ hôm nay nàng dậy muộn thật rồi.

Nàng nghe điện thoại qua loa. Là cô thư kí không thấy nàng đến nên gọi điện hỏi thăm. Nàng vệ sinh cá nhân rồi thay đồ, rời khỏi nhà. Xuống dưới nhà, chiếc xe chuyên dụng vẫn im lặng đợi nàng ở đó, chưa bao giờ rời đi một li. Nàng lên xe rồi cậu ta cũng không hỏi nhiều, chỉ chuyên tâm lái xe.

Tới khi ngồi xuống chiếc ghế bành lớn nàng vẫn còn mơ màng. Nàng cũng không rõ là bản thân đang chìm đắm trong điều gì.

Nguyệt đem tới cho nàng một ly cà phê sữa với bữa sáng.

- Hôm nay có phải đi đâu không?_ Nàng nhìn đồ ăn được đặt xuống ở bàn uống nước thì hỏi.

Cô thư kí xinh đẹp cười một cái.

- Ngài có thể ở lại văn phòng, tham giữ các cuộc tư vấn với chính phủ cấp cao qua video call.

Nàng mỉm cười nhạt đáp lại sự hiểu ý kia.

- Sắp xếp thế đi. _ Nàng gật đầu rồi bắt tay vào làm việc luôn.

- Vâng_ Nguyệt đáp rồi ra ngoài.

....

Bữa trưa tối, nàng không ăn, chạy thẳng tới Cục S. Nàng suy nghĩ rồi, nàng quyết định đánh nhanh thắng nhanh vụ này, không thể để nó kéo dài như thế mãi.

- Tình hình bên phía lão già thế nào?_ Nàng hỏi James.

- Có lẽ chắc chắn ngài không làm gì nên ông ta đã chịu ở yên Tỉnh C nghỉ mát._ James nói.

Nàng bật cười nhẹ. Thật hay cho hai tiếng “nghỉ mát”.

- Gửi lời mời gặp mặt đi. Không gặp thì trực tiếp đưa tới trước mặt tôi.

Giọng nàng khê khàng kéo sống lưng James lên thẳng tắp.

- Nhưng mà phía bà Thảo vẫn chưa thông báo lại kết quả....

- Cậu có thể đợi được còn tôi thì không._ Nàng ngắt lời James đầy lạnh lùng.

- Vâng, nhưng còn về phần hợp pháp...

- Người ta có thẩm tra cậu không? Có thì cứ nói tôi đe dọa cậu._ Nàng lạnh lùng lườm cậu ta.

James vẫn đang tính khuyên nhủ nàng cẩn thận một chút nhưng lại cảm nhận được rõ rệt thân thể mình đang lạnh lên một cách kì lạ. Cái này gọi là miệng nói một đằng, thân thể lại thành thực phản kháng.

- Vâng._ James gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Nhưng vừa chạm tay vào cửa thì nàng gọi lại.

- Còn chuyện gì nữa ạ?_ Cậu ta nhỏ giọng hỏi.

- Cậu cử ra một người dưới, tôi sẽ để Vũ Văn Hình tới làm cố vấn phụ trách việc buôn ma túy kia. Không được nói các giấy tờ đã xin phép. Cứ bảo người đó, chơi trò mèo vờn chuột với ông ta..._ Ánh mắt nàng không nhìn James mà rơi vào khoảng không vô định, ánh lên đầy tà mị.

James “vâng” một tiếng mà ý trí thì đang đấu tranh. Như thế này liệu có coi là hành hạ người khác không.

- Cậu nghĩ cho kĩ xem còn việc gì báo cáo tôi. Đừng có để tôi đi rồi còn làm phiền.

James đang suy nghĩ, nghe câu này sắc mặt càng trắng bệch ra. Đứng ở đó suy nghĩ hơn 10 phút, xác định đi xác định lại cuối cùng cũng bước ra ngoài.

Nàng nhìn sang hướng bên kia cửa kính, nhân viên đều đã rời đi ăn trưa. Nàng hãy còn đang tính có nên ăn trưa không thì có người gọi mời đi ăn. Số của nàng có khi nào không mất tiền ăn cơm...

Phía ngoài trụ sở.

Nàng một thân đồ công sở nhẹ nhàng màu hồng phấn bước ra ngoài. Sắc trời hôm nay âm u, nàng ở đó như nổi bật giữa phong ba. Đem đôi mắt tinh tường đảo xung quanh chậm rãi, nàng đi tới phía bên kia đường. Một người đàn ông ăn mặc giản dị, tựa lưng vào thành xe ô tô.

Đứng trước mặt cậu ta, mặc dù nàng đã đi đôi giày 10 phân vẫn chưa cao bằng. Có cần một cái ngược mắt mới dễ nói chuyện. Cậu ta nở một nụ cười mê hoặc, khoe mắt phượng híp lại.

- Lên xe nào._ Cậu ta mở cửa xe cho nàng.

Nàng cười nhẹ lên xe. Cậu ta cũng ngồi vào ghế lái, nàng ngồi ghế phụ. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh rời đi.

- Ngày nào anh cũng mời em đi ăn, không bận à?_ Giọng nàng chậm chậm truyền tới.

Đối phương quay sang nhìn nàng một cái, còn đưa tay xoa đầu nàng nhanh chóng.

- Được em yêu trăm công nghìn việc sung hạnh tới là vinh dự của anh._ Cậu ta không khiêm tốn nói một câu.

Nàng cười, không đáp lại.

- Nhi này..._ Cậu ta tự dưng nghiêm túc lại.

- Hứ?

- Tại sao em lại làm mấy công việc này? Đó đâu phải ước mơ của em?_ Cậu ta hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Nàng cũng nghiêm túc lại, ánh mắt nhìn con đường phía trước...

- Chuyện gì cũng có nguyên do của nó thì mới xảy ra được. Nhưng mà cái sau cùng lại quan trọng hơn là kết quả. Cái em cần cũng chính là một cái kết minh bạch._ Nàng từ từ trả lời.

Thoáng vài giây trong ánh mắt đối phương hiện lên vẻ bi ai. Cậu ta thực sự đang phân vân, nên nói hay là im lặng. Hãy còn chưa biết nói gì thì nàng bên cạnh đã có điện thoại gọi tới.

- Chưa tới 30 phút mà cậu đã quên câu vừa nãy tôi nói rồi?... Cái gì mà quan trọng?... Cứ nói luôn đi... Chẳng phải trước đó đã bàn rồi sao?... Cứ làm theo lúc trước.

Nàng nhìn màn hình điện thoại tối dần. James gọi điện báo bà Thảo vừa gửi thông tin tới. Phía trên không đồng ý. Lý do chính là đường hoàng là một đại tướng, biết nhiều chuyện cơ mật, nếu làm vậy sẽ làm lòng quân lung lay.

“Rốt cuộc thì lão già đó đã làm cái gì mà đến mức này rồi vẫn có người bảo vệ?”

93. Chương 92

Tú ở bên cạnh lái xe, cũng nhanh chóng lướt qua sắc mặt nàng. Đôi mắt ấy, có những lúc nhìn cậu ta là một đôi mắt không vẩn đục, không vương vẩn một hạt bụi trần. Nhưng có những lúc lại giống như mặt hồ

bị sương mù bao phủ. Giống như cậu cố gắng nhìn xuyên qua màn sương mù ấy, tưởng đã thấy được nội tâm của nàng thì lại thấy chính bản thân mình trong mặt hồ đó. Sâu thăm thẳm, vô vọng, vô hồn...

- Sao thế? _ Tú hỏi nàng.

- Chuyện công việc thôi. Sao lâu thế, em đói quá rồi. _ Nàng trả lời.

Tú trở lại nụ cười. Vừa vặn đỗ xe vào bãi đỗ. Mở cửa dẫn nàng vào một nhà hàng ở khu trung tâm mua sắm. Nàng cũng chẳng mải mê nhìn những thứ đẹp đẽ xung quanh chỉ chăm chú nhìn đường đi của mình. Nhìn cái vẻ mặt đó, ánh mắt ấy, cậu lại cảm thấy nhức nhối lòng. Nàng mới bao nhiêu tuổi mà lại có cái vẻ già dặn đó chứ.

Tới khi ngồi xuống một bàn ăn có vị trí đẹp mắt nhất. Nàng đưa mắt lên nhìn người đối diện, đôi mắt ấy lại tỏ ra ngây ngô lạ thường khiến Tú cũng bừng tỉnh theo.

- Quý khách dùng gì ạ? _ Một nhân viên hỏi.

- Theo cô ấy chọn. _ Tú đưa mắt hất hàm về phía nàng.

Nàng bỗng cười tươi một cái rồi chọn món cho nhân viên lên bàn. Tú nhìn cái vẻ mặt ấy, thực muốn nàng mãi mãi cười vui vẻ như thế.

- Anh nhìn em cái gì? _ Đôi mày nàng hơi nhấc lên nhìn cậu ta.

Tú lập tức lấy lại nụ cười trên khuôn mặt.

- Lâu lắm rồi không gặp em yêu, nhìn một chút cho vui lòng. _ Tú vui vẻ nói.

- Có phải dạo này em xấu xí lắm không, vừa béo vừa có quầng thâm...

Tú đưa tay, nâng cằm nàng lên, nhìn trái, nhìn phải. Ánh mắt hoàn toàn là vẻ không vui. Nhìn vẻ mặt nhăn lại của Tú, nàng cũng cảm thấy lời nói đùa vừa rồi của mình có phải là sự thật không.

- Không những không béo mà còn gầy. Quầng thâm mắt thì đúng là có thật. Gấu trúc. _ Tú bỏ tay lại nhìn nàng.

Nàng gật gật đầu. Ừm, đúng là không béo, đúng là thế...

- Em hay thức khuya à? _ Cậu lại hỏi.

- Đâu có, ngủ rất sớm. _ Nàng cười nhẹ, chớp mắt nói.

Người đối diện lập tức cười một cái khinh bỉ.

- Đúng rồi, 3, 4 giờ gì đó người ta gọi là sáng sớm. _ Cậu ta châm chọc một câu.

Nụ cười trên mặt nàng thu lại. Món ăn được đem lên. Nàng không để ý cậu ta nữa, bụng còn đang biểu tình đòi ăn. Vừa mới cầm cái đĩa lên, điện thoại đặt trên bàn lại rung lên. Sắc mặt nàng lập tức đen lại. Tú hơi nhấc lông mày lên quan sát nàng.

Nàng nhìn cái điện thoại 1 phút, tiếp tục động tác gấp thức ăn. Tiếng chuông cũng hết. Miếng thịt kia cho vào miệng thật từ tốn, gia vị nêm nếm hoàn hảo. Gương mặt cũng trở nên hoan hỉ. Ngay giây phút nàng đang tính nuốt xuống cái dư vị này thì tiếng chuông điện thoại lại kêu lên.

Nàng bực bội buông đĩa xuống, chiếc đĩa va chạm đồ sứ kêu lên một tiếng khó nghe. Tú phía đối diện khoe miệng hơi cười nhưng trong lòng lại là một màn sốt xa. Nàng đã phải trải qua những việc đó, nàng đang trải qua những bận rộn... Cậu có thể xen vào giúp đỡ không.

Nàng vẫn mặc kệ cái điện thoại tới khi nó hết chuông. Nuốt thức ăn trong miệng, nhấc ly nước hoa quả lên uống một ngụm. Vừa hay đặt cái ly xuống thì điện thoại reo lên lần ba. Nàng nhấc máy.

- Chết người chưa?

Nàng vừa hỏi câu này, James bên kia ngưng trọng. Còn hỏi lại "Sao ngài biết có giao tranh?"

Nàng nghe tới đây thì đen mặt. Hóa ra là thế. Nghe báo cáo lại mọi chuyện nàng mới hiểu tại sao cậu ta lại nói thế. Hai nhóm người ở nhà Lâm đánh nhau. Một nhóm muốn giết người, một nhóm cứu người. Cuối cùng cả hai nhóm huề. Tất cả giải tán. Nhóm người của nàng vẫn yên ổn ngồi phía sau xem tất cả. James xin chỉ thị, theo tình báo thì một nhóm người là của đại tướng. Sợ rằng ông ta sẽ giết người thật mất.

- Hôm trước tình báo nói ông ta về nước, cậu chưa nói ông ta đi đâu?... Ồ, Trương gia?... Được rồi. Tạm thời tăng thêm người. Cậu còn làm phiền tôi ăn trưa nữa, người chết sẽ là cậu.

Nàng đặt điện thoại lên bàn, nhìn người đối diện. Vừa hay trước mặt nàng cũng là người Trương gia danh tiếng lẫy lừng. Nàng vừa nghe liền biết là ông ta tới dự sinh thần của ông nội Tú.

- Ăn đi, nguội cả rồi. _ Nàng lên tiếng nhắc nhở.

Tú hơi cau mày. Cuộc điện thoại vừa rồi, cậu ta hoàn toàn nghe được. Nhưng mà cứ tưởng nàng sẽ hỏi cậu ta Lưu Hoài Mẫn tới Trương gia làm gì, các thứ... Thế rồi đám án lại hoàn toàn ngược lại. Như thế này cậu ta càng khó chịu. Có phải cậu ta đang lừa dối nàng không?

Trong khi tâm tư người đàn ông đối diện đang rối loạn, nàng lại thản nhiên ở đó ăn uống ngon lành, lăm lăm đầy cái bụng đói từ tối hôm qua.

- Ăn đi rồi nói chuyện._ Nàng không ngẩng đầu lên, nhìn món ăn nói câu này.

Đôi lông mày Tú dần ra. Cuối cùng cũng thả lỏng năm đám mà cầm đũa ăn cơm. Nhưng rồi ăn cũng không còn ngon miệng nữa.

Ba mươi phút sau, bữa ăn kết thúc. Hai người quyết định tới một chỗ khác uống trà nói chuyện. Nàng vô cùng đồng ý, bởi vì nàng thích uống trà.

Nàng nhìn vào mắt người đối diện, cậu ta cũng nhìn nàng. Nàng cũng là đang chuẩn bị tâm lý. Nhìn dáng vẻ lơ đãng cười cợt mọi ngày với cái vẻ mặt nghiêm trọng này xem. Nàng thực sự không nghĩ ra có chuyện gì khiến người ta nghiêm túc tới vậy. Hay là lại có giao tranh?

94. Chương 93

- Anh có chuyện này cần nói với em..._ giọng Tú trầm ấm vang lên.

- Cứ nói đi._ Nàng gật đầu.

Tú lấy điện thoại ra, mở một video camera đưa tới trước mặt nàng. Nàng cầm điện thoại lên xem... Bên trong màn hình là thư phòng, có người chậm chậm tiến vào...

- Đó là buổi đêm hôm sinh thần ông nội...

"Căn phòng được sắp xếp theo kiểu phương tây với gam màu trầm. Cánh cửa màu nâu gỗ mở ra, một người đàn ông đeo kính bước vào. Sau đó lại thêm một người đàn ông nữa. Một người là ông nội Tú, một người là Lưu Hoài Mẫn. Họ ngồi xuống ghế sofa. Ông nội châm trà cho lão già kia. hai người trò chuyện rất khiêm tốn.

- A, dạo này ông bận việc gì thế? Hôm trước có người chính phủ tìm ông đấy?_ Ông nội nói.

- Tôi cũng ngờ tới cuối đời lại bị người ta theo sát. _ Lão già kia khẽ nói.

- Ai mà dám theo ông chứ đại tướng?_ Ông nội hơi cười.

- Là một đứa con gái, đang tuổi cháu ông và tôi. Cũng chỉ là một đứa trẻ._ Lão già cười khinh.

- Người này lại tài giỏi vậy sao..._ Ông nội nói vu vơ.

- Giải gì chứ? Cũng bị tôi quay cho chóng cả mặt. Ván cờ này tôi và nó chơi với nhau, chung quy vẫn là nó không dám ăn con nào của tôi..._ Đường như lão già rất đặc ý.

- Hai người đấu với nhau lâu rồi à?_ Ông nội lại hỏi, dường như vô cùng thích thú với việc có người đối đầu với lão già.

- Mấy năm rồi...Chuyện này mà nói ra thì dài lắm. Vừa hay tôi đang rảnh rỗi, sẽ kể cho ông nghe._ Lão già thở dài.

Ông nội cũng gật đầu, im lặng chờ nghe lại câu chuyện này, ông ta trong lòng thực muốn gặp mặt đứa trẻ kia mà khen nó một câu làm tốt lắm...

- Con nhỏ đó, có một người bạn trai, nó yêu cậu ta vô cùng. Nhưng mà hai đứa nó sớm chia tay nhau. 1 năm trước khi con nhỏ lên đại học, tôi liền tìm cậu bạn trai kia, mượn danh nghĩa cấp học bổng, để cậu ta có cơ hội ra nước ngoài học tập. Đương nhiên, cậu ta tin mọi chuyện rồi, chỉ là sau đó tôi yêu cầu cậu ta phải đổi học tên theo một gia đình Việt kiều bên đó để nhận nuôi, tiện cho việc ăn ở. Cậu ta cũng đồng ý. Tôi lại sắp xếp cho cậu ta đi ngay, rồi nói rằng chuyện ba mẹ cứ để tôi nói. Sau đó, tôi đem về một chàng trai khác, người này mồ côi, được huấn luyện làm sát thủ, nhìn cậu ta có vài nét tương đồng với người kia, nên tôi sắp xếp cậu ta tới ở nhà người kia, gọi ba mẹ người kia là ba mẹ mình. Cũng lấy luôn cái tên người kia là Hoàng Đông Lâm.

- Tôi lại lôi một đứa em trai thất lạc của cậu ta ra làm con tin. Thế là yên tâm sai khiến cậu ta làm theo ý mình. Mục tiêu của cậu ta chính giả làm người yêu của con nhỏ đó năm nó lên đại học... Ấy vậy là con nhỏ đó chả hề biết gì cả, cắn câu cái bẫy của tôi.

- Cho đến một ngày chơi đủ chán rồi, tôi kêu cậu ta giết nó. Cậu ta thế mà dám không nghe lời. Còn xin cho nó. Lúc ấy tôi mới biết cậu ta yêu con nhỏ kia thật rồi. Tôi cũng lẳng lặng giả vờ bỏ qua, mặc kệ bọn chúng... Tới một ngày biết rằng con nhỏ kia yêu sâu đậm. Tôi âm thầm sắp xếp một vụ giao dịch, cử cậu ta tham gia... Ông biết rồi đấy, bom đạn không có mất... Cậu ta chết, ông nói xem con nhỏ kia có đau lòng không...

- Hahaha.... Đó chính là nỗi đau của người mất đi người thân... Hơn nữa, nó có chết cũng vĩnh viễn không biết được người nó đợi từ năm cấp hai lại không phải người nó yêu lúc đại học... Nó có chết cũng không biết đối mặt với người con trai đó như thế nào...

Nghe tới đây, sắc mặt ông nội trùng xuống. Đúng là lão hồ ly, tới một đứa nhỏ như vậy mà ông cũng tính kế nó.

- Tôi thắc mắc, tại sao ông không làm gì người nhà cô bé?_ Ông nội hỏi.

- Người trẻ, chú trọng nhất vẫn là bạn đời... một tình yêu chân thành sâu đậm... Những đứa trẻ như chúng chẳng phải mơ ước cái gì mà tình yêu viên mãn tới trọn đời sao... Đây chính là sống không bằng chết...

- Ông say rồi..._ Ông nội nghe xong, hơi lắc lắc đầu.

Trong lúc đó lão già kia mắt hơi nhắm lại, toàn thân thả lỏng...miệng lẩm bẫm gọi một cái tên...

- Kiều Uyển Nhi...mày thua rồi...thua rồi... ”

Đoạn video tới đây dừng lại. Chiếc điện thoại rơi xuống chiếu. Giọt nước mắt mau lẹ nhỏ lên màn hình đã tắt. Vai nàng run lên vô thức. Nàng đưa hai tay lên bịt miệng. Tiếng nấc cũng kêu lên.

“Người đó không phải là Lâm? Người đó chết rồi?”

Tú vội vàng tới cạnh nàng, ôm lấy nàng nhẹ nhàng, tay vuốt nhẹ lưng nàng. Nàng ở trong vòng tay của cậu ta thì vẫn cứ khóc, trong đầu một mảnh hỗn loạn...

- Không...Không thể...Không phải...không phải...đúng...không?_ Nàng vừa nấc vừa nghẹn ngào hỏi.

Tú chỉ im lặng, không biết nói gì cả, không biết nên an ủi thế nào. Cũng tại cậu, cũng tại cậu đưa cho nàng xem đoạn video kia. Rõ ràng lỗi là ở cậu.

Không biết bao lâu sau đó...

Đột nhiên nàng ngừng khóc, tiếng nấc rất nhỏ dần biến mất, nàng đẩy Tú ra. Đưa tay lau đi khuôn mặt ướt nhẹp đầy nước mắt. Tú giật mình nhìn nàng, đôi mắt nàng đều là một sự cảm phẫn. Nàng cầm đồ, đứng dậy tính rời đi.

Tú giữ lấy tay nàng.

- Em định làm gì?_ Cậu hỏi.

- Cảm ơn anh đã cho em biết sự thật. Nhưng những chuyện sau này, anh đừng can thiệp vào nữa._ Nàng lạnh lùng nói rồi gỡ tay cậu ta ra.

Tú đứng đó, nhìn theo bóng hình nàng rất nhanh biến mất sau cánh cửa phòng. Độ ấm từ phần áo phía trước ngực vẫn còn nguyên vẹn đó. Chính là từ nước mắt của nàng thấm vào áo cậu... Cậu cầm lấy điện thoại, phía trên cũng có vài giọt nước mắt. Cậu có lẽ sẽ chẳng dám làm phiền nàng nữa. Nếu như để nàng tự tìm hiểu ra thì cũng sẽ không đau khổ như thế phải không?

95. Chương 94

Một chiếc váy màu mận chín trên đầu gối, quần tất đen, chiếc len phía trong lấp ló lộ ra phía ngoài là chiếc áo khoác mỏng màu xanh đậm. Trên cổ có đeo một chiếc khăn màu đỏ gạch kẻ. Trên tay có một bó hoa.

Từng bước chân nàng bước đi đều nhẹ nhàng, không tiếng động. Nàng cuối cùng dừng lại trước một bia mộ. Từ từ đặt bó hoa hồng trắng mà phía trên còn có những giọt nước xuống.

Nàng mỉm cười nhìn cái tên khắc trên bia mộ kia - Cao Yên Quân.

Cái tên này rất lạ phải không? Thực ra đây mới là tên thật sự của người mà nàng yêu ba năm đại học. Mọi chuyện nàng đã điều tra sáng tỏ. Chỉ tiếc là lúc nàng biết cái sự thật này còn có thể cứu vãn gì được nữa... Cái mộ này chính là nàng chuyển từ cái mộ mang tên Hoàng ĐÔNG LÂM về đây.

Nàng đưa tay trái mình lên, ở lòng bàn tay được băng bó bằng vải trắng. Nàng lại nhìn xuống ngôi mộ.

- A Quân à... cái tên của anh này thật hay, tại sao lúc trước không hề nói cho em biết. Như thế em sẽ được gọi cái tên này thật nhiều lần. Em đã yêu anh như thế... còn sự giấu giếm gì không thể chấp nhận chứ?

Tiếng nàng trầm nhẹ vang lên. Không hề biểu đạt ra giọng nói cảm xúc nhưng mà nghe thấy liền có chút tê lương đeo bám. Thiên ở cách đó mấy mét, thân hình cao gầy vô thức run lên mấy lần. Đôi mắt tràn đầy thương tiếc nhìn về phía em gái đang trước.

- Em bị thương rồi đây này... Là tối hôm kia giao tranh với lão già đó mà bị thương. Lần này là lần thứ hai em để lão già đó thoát mất khỏi tay. Nhưng mà không sao, đến lần thứ ba, chắc chắn em sẽ dùng ông ta tế anh. À, vì anh thích hoa hồng trắng nên em mang tới bồi anh đây. Nhất định anh rất thích phải không? _ Khóe miệng nàng cứ giữ nguyên một nụ cười tươi roi rói. Ấy vậy mà đáy mắt lại lạnh lùng tới giết người.

Tiếng điện thoại của nàng reo lên. Nàng thu lại nụ cười, nhìn ngôi mộ đầy trĩu mến.

- Khi nào em hết bận rộn sẽ tới thăm anh thường xuyên. Tạm biệt...a Quân...

Nàng xoay người bước đi, ấy vậy mà lại không một lần ngoái đầu nhìn lại. Lướt qua Thiên đang đứng ôm ngực ở đó, vẻ mặt tái nhợt, nàng khe khẽ nhếch lên một nụ cười.

- Lạnh lắm sao?_ Nàng khinh bỉ hỏi một câu, nàng nói là mặc nhiều đồ vào thì lại không chịu mặc cơ.

Thiên “hừ” một tiếng không nói gì.

Hai người lại nhanh chóng về nhà. Đã hai tháng rồi nàng chưa về nhà. Kể từ lần đầu đi tính toán hận thù không thành công kia nàng có về một lần. Lần này lại không thành công, nàng cũng muốn về an ủi người yêu vài câu...

Nàng chốt khóa phòng xong mới lôi điện thoại ra nhìn. Chỉ đọc chứ không trả lời. Mọi tin nhắn cuộc gọi đều từ hôm kia. Nàng muốn yên ổn một chút. Công việc nàng giao cho họ hết lần này lần khác thất trách. Nàng chưa nói họ ăn hại, họ đã tự động lôi nhau ra chỉ trích nhau là gián điệp.

...

Bữa tối, nàng yên lặng ăn cơm. Mẹ nàng cứ lú lo một hồi chẳng dừng, hết từ người thẳng anh dặn dò liền nhảy qua kể nàng. Nàng thật sự không nghe lọt câu nào hết. Chính là vào tai này ra tai kia. Cuối cùng nàng buông đũa đứng dậy nói.

- Mẹ đừng quan tâm thái quá như thế. Chuyện của con mẹ cũng biết cả rồi, mẹ còn sợ con mẹ bị lưu manh bắt cóc sao? Mẹ nhìn ngoài kia còn có vệ sĩ trông chừng kìa. Con còn chưa muốn chết thì chả ai giết con được.

Mẹ nàng cũng bực mình đứng dậy nhìn đứa con gái đối diện đã cao hơn mình.

- Làm gì có cái gì là thái quá. Đáng lẽ ra mày cứ an phận như anh mày không phải tốt rồi sao? Cần gì cứ phải đi làm mấy cái việc đó, về vang cũng có mà nguy hiểm gấp đôi...

Nàng nhú mày, chung quy mẹ nàng vẫn là không hiểu rõ nguyên nhân.

- Con nói một lần này thôi. Công việc của con thì mẹ cứ mặc con. Không phải ngày nhỏ mẹ thích con có danh phận lắm sao? Hơn nữa, nếu như mẹ còn tiếp tục như thế, con sẽ không về nhà nữa đâu, cũng bây giờ dứt khoát đi luôn. Chẳng phải con gái lớn lên như bát nước hắt đi à? Chỉ cần mẹ nói một câu còn liền bốc hơi cho mẹ coi?

Mẹ nàng: Mày...mày...

Bố nàng:..._ Kéo vợ ngồi xuống.

Anh nàng:..._ Đều là một bộ dạng cơm rất ngon.

Nàng xoay người ra khỏi nhà bếp, liền nhìn được vẻ bất ngờ của anh vệ sĩ phía ngoài. Nàng chậm chậm nheo mắt lại. Người này lập tức sụp mắt xuống. Trong lòng cậu ta đang không ngừng cảm thán về boss của cậu, tại sao lại có thể ăn nói bá đạo lưu loát như vậy chứ?

Nàng đi lên phòng, đóng cửa rất nhẹ nhàng, không có vẻ gì tức tối. Rèm cửa sổ phất phới bay, khí lạnh xộc đến không làm nàng rung động. Nàng chính là lạnh từ trong tim lạnh ra, còn có gì lạnh hơn nữa chứ?

Nàng mệt mỏi đi tắm rửa. Sau đó nhanh chóng ngã lưng xuống chiếc giường vừa xa lạ lại vừa thân quen. Đúng, chính là cái cảm giác đó, vô cùng khó ngủ. Lại khiến nàng nhớ lại những chuyện ba tháng qua đã xảy ra. Đều là một bộ bất ngờ... Nhưng không sao, nàng cũng không muốn để tâm, vì mọi chuyện đều phơi bày cả rồi...

96. Chương 95

Ngày đó nàng không dám khóc nữa. Nàng dùng mọi quyền lực đã có tìm cho ra thân thế của chàng. Cao Yên Quân cũng âm thầm chuẩn bị mọi chuyện chu đáo giống như muốn kể sự thật cho nàng vậy. Chàng mua một căn biệt thự ở ngoại ô, phía tên sổ đất là đúng tên nàng. Chìa khóa trong hộp quà kia chính là của ngôi nhà ấy. Trong ngôi nhà còn có một người giúp việc dọn dẹp thường xuyên. Nàng thăm quan căn nhà mới không khỏi xúc động. Từ màu sắc, cách bày trí, đồ vật đều theo sở thích của nàng. Ngạc nhiên hơn còn có riêng một căn phòng, bên trong có đủ đồ để họa. Một giá sách to lớn đựng tất cả đều là ngôn tình. Sau nhà còn có một vườn hoa a, đủ các loại hoa, rực rỡ yêu kiều. Rất tiếc chàng lại chả thể chờ được tới ngày tự miệng nói với nàng tất cả...

Nàng đã chuyển tới đây ở. Nàng quyết định hưởng thụ tất cả những thứ này bởi vì nó được chuẩn bị vì nàng, bởi vì điều đó sẽ làm cho Yên Quân trên trời hạnh phúc. Căn nhà mà Nam cho nàng thuê kia cũng đã chuyển sang tên nàng, nàng không có cách nào từ chối đành để đó.

Còn Nam, Vừa vặn đầu mùa đông đã bị người nhà cường chế đưa về quê nội - Nước A. Nghe Thiên nói thì là xem mắt cưới vợ. Dù sao cậu ta cũng có ơn với nàng, đã giúp nàng rất nhiều việc. Nhưng mà nàng chỉ có thể nói hai tiếng “xin lỗi”. Là vì nàng mãi mãi đặt Cao Yên Quân ở trong tim. Một hình bóng thôi nhưng đã chiếm trọn con tim rồi.

Về phần Tú, nàng ngàn lần áy náy. Vì nàng, hẳn ta chủ động dùng quan hệ của mình giúp nàng. Mặc cho nàng từ lần đó chưa hề nhìn hẳn. Nàng cũng không thể gặp mặt hẳn được nữa, nàng không muốn đổi phương ảo tưởng vị trí của bản thân. Cái cảm giác ấy chính là thống khổ nhất của sự kì vọng...

Nàng từng ngày, từng giờ ra quân lệnh truy sát Lưu Hoài Mẫn. Còn Lưu Hoài Mẫn vẫn cứ nhờn như trên tấc con người nàng. Hết dùng tính mạng tạo quân tình giả thì lại một bộ dạng đáng thương tới trước mặt chính phủ cấp cao. Không ngừng mua chuộc quan chức làm khó nàng.

Tháng đầu tiên, nàng nhẩn...

Tháng thứ hai, nàng đưa lời cảnh cáo...

Tháng thứ ba, cũng tức là tháng này, nàng thẳng tay loại bỏ...

Không quá một tuần đầu, đã có vài chủ tử chức vụ lớn bị nàng “đánh đập đầu”. Một số người biết co biết duỗi thì ngừng ra tay. Một số lại cố tình tiếp tục ngáng chân nàng. Nàng một lần nữa quyết tâm phá hủy cái bộ máy thói nát ấy.

....

Tiếng gõ cửa phòng nhẹ nhàng vang lên, có âm điệu lần lượt. Trong phòng một mảnh tĩnh lặng. Tiếng gõ cửa vang lên lần ba.

- Vào đi._ Nàng nằm trên giường, mắt vẫn nhắm nghiền, chặn đắp trên người nguyên vẹn.

Từ ngoài cửa, một thân ảnh cao lớn, một thân y phục đơn giản bước vào. Gương mặt anh tuấn có vài phần lãnh ý. Đứng nghiêm chỉnh nhìn người nằm trên giường an nhiên kia.

- Chuyện Minh tổng đã giải quyết xong rồi thưa ngài. Chỉ là..._ Đôi lông mày cậu ta thoáng cau lại. Giọng nói trầm ấm cũng dừng lại, hơi ấm nhanh chóng tan biến trong gian phòng.

- Cứ nói đi..._ Giọng nàng như có như không vang lên giữa tĩnh mịch.

- Phía trên bắt đầu đưa tới cho chúng ta nhiều vấn đề hơn. Giống như cố tình làm ngài bận rộn không kịp trở tay với ông ta..._ Giọng của cậu thiếu niên rõ ràng nói lên.

Một nụ cười khinh thường hiện lên trên môi nàng. Căn phòng có chút âm u không rõ biểu cảm nàng. Nàng mở mắt chậm rãi nhìn chàng trai trước mắt.

- Có công việc đưa tới thì giải quyết. Chẳng lẽ các người không giải quyết được?_ Lãnh ý trong giọng nói của nàng vô cùng rõ ràng.

Thanh niên kia cúi mặt, đưa mắt nhìn xuống sàn nhà, lẩn tránh ánh mắt của nàng.

- Vâng... Còn có hôm nay ngài có lịch trình...

Cậu thanh niên một mực nói lịch trình, nàng một bên đã rời giường đi vào nhà vệ sinh. Tiếng nói cậu ta cứ một mực vang lên đều đều, tiếng nước cũng dừng lại. Bước ra, trên người mặc một cái áo choàng tắm. Từ tốn vào phòng quần áo thay đồ.

Cậu thanh niên im lặng đứng ở gần giường giữ nguyên vẻ mặt và tư thế. Như mọi chuyện đã vô cùng quen thuộc rồi.

Khoảng gần 15 phút sau, nàng trên người mặc một chiếc áo len màu hồng nhạt cao cổ, dáng dài, mặc quần len màu đen, khoác thêm một chiếc áo khoác dạ màu đen bên ngoài. Chân đi một đôi boots ngắn cổ màu đen. Mái tóc thả ra bồng bềnh, trên gương mặt, có trang điểm qua loa vô vàn tự nhiên.

Không nói lời nào hai người đồng loạt rời khỏi căn phòng đi xuống nhà. Tiếng giày của nàng vang lên nhẹ. Dưới nhà tiếng nói từ chương trình trên ti vi rõ rệ vang lên. Bố nàng chậm rãi uống cà phê sáng. Mẹ nàng thì ở trong bếp.

- Ăn sáng đã._ Bố nhìn nàng nói.

Vừa dứt lời thì bên ngoài vệ sĩ đi vào, đưa lên một túi đồ ăn sáng tỏ vẻ: “bữa sáng của bộ trưởng đã có tôi lo.” Hàng lông mày trên mặt bố nàng hơi hướng lên, nhìn nàng cười một cái.

- Con đi luôn đây. Không cần chờ cơm nữa._ Nàng cười nhẹ hướng bố mình lên tiếng.

- Hứ? Vừa mới về đã đi đâu?_ Từ trong bếp truyền ra một giọng “thanh tra”.

Hàng lông mày của nàng cao hơn một chút. Đưa tay vẫy tạm biệt bố mình. Ông hòa nhã gật đầu. Nàng chậm chậm rời đi. Đợi tới khi mẹ nàng quay ra định tra khảo thì nàng đã đi mất.

Bố nàng đã nghỉ hưu, ở nhà nhàn nhã chăm sóc vườn cây, tiêu sái trông nhà. Mẹ nàng chừng hai năm nữa mới nghỉ hưu nên vẫn là bận đi làm. Anh trai yêu dấu của nàng giờ này có lẽ còn đang ngủ. Nàng cũng không thêm làm phiền.

Chiếc xe Cadillac màu đen đi ở giữa hai chiếc xe ô tô màu đen khác. Ba chiếc nối đuôi nhau trên đường. Một mực không ngừng nghỉ tới sân bay...

Trên xe nàng ngồi một mình ở ghế sau, phía trước Hùng lái xe, còn cậu thanh niên kia ngồi kế ghế lái. Mọi người mỗi việc, không ai lên tiếng. Chuông điện thoại reo lên. Nàng mắt nhìn bài diễn văn mấy lần, cuối cùng gấp lại đặt sang một bên.

- Là bà Thảo._ Cậu thanh niên đưa điện thoại tới cho nàng.

Nàng nhận lấy nghe máy. Một mức đợi bên kia nói hết sự tình vẫn không nói lời nào. Đợi tới khi bên kia im lặng hẳn, nàng mới bình tĩnh nhả ra lời vàng ý ngọc:

- Cảm ơn bà đã giúp đỡ nhưng hiện tại việc bà nên làm là đứng ở giữa chứ không phải khuyên tôi đầu hàng. Khi nào lão chưa chết thì hăng còn đổ máu.

Bên kia còn chưa ngón trong câu từ hống hách thì nàng đã tắt máy đưa cho chàng trai kia.

- Diễn, gọi điện báo James... bắt đầu kế hoạch an toàn đi...

Nàng nói xong, hai tay khoanh trước ngực, chân vắt chéo, mắt nhắm lại, ngả lưng vào ghế.

Người tên Diễn kia lập tức thi hành mệnh lệnh. Cậu ta năm nay 22 tuổi. Là lính trong đội quân của nàng, xong lại vượt qua các bài đánh giá một cách dễ dàng. Tính tình ít nói nhưng vô cùng hiểu chuyện, xử lí vấn đề dứt khoát. Nàng vô cùng vừa mắt, vươn tay đem về bên cạnh mình làm trợ lý đi lo chuyện.

Vậy là hiện tại nàng có những bốn trợ lý, công việc dù bận rộn đến mấy thì đến tay nàng cũng chỉ còn những việc vô cùng quan trọng kèm tư mật. Nàng đối với sự tình hiện tại cực kì vừa ý. Song, duy chỉ có một chuyện chướng mắt... lão già đó chưa chết...

97. Chương 96

Sau vài tiếng an nhiên trên xe ô tô, nàng dừng lại tại một hội trường lớn. Bên ngoài xe, người dân, nhân viên, phóng viên nhà báo, an ninh... Hồn độn một mảnh nháo nhác phi về phía xe của nàng. Các vệ sĩ từ hai xe trước sau nhanh chóng cùng đám người bảo vệ có sẵn tạo thành một vòng vây xung quanh xe nàng.

Lúc này Diễm mới mở cửa xe cho nàng xuống. Thời tiết bên ngoài lạnh lẽo, gió gào thét ập tới không ngừng. Nhưng tiếc là không lọt qua đám người kia được mà va vào nàng. Cho nên nàng chính là mặc ít nhưng không thấy rét bằng đám người kia mặc nhiều nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Ánh mắt nàng nhìn xung quanh thân thiện, nàng miệng nở một nụ cười vừa đủ. Từ tốn theo cung đường mọi người tạo ra đi vào bên trong hội trường. Bên trong khoảng chừng có hơn hai trăm người, chỗ ngồi đều kín hết. Nàng lên hàng ghế đầu gần mới bực phát biểu ngồi xuống.

Người dẫn chương trình cũng nhanh chóng bắt đầu vấn đề. Nàng hồ hững đối với loại tình cảnh này, nhưng ngoài mặt chính là một dáng chăm chú nghe người dẫn chương trình kia. Thật lâu sau đó, anh ta mời nàng lên phát biểu. Nàng đứng dậy, bước lên trên bục cao, hướng mọi người phía dưới hơi cúi chào. Ở cái kệ mích đã có sẵn bài phát biểu.

-... Tôi vô cùng vui mừng khi các vị đều đến đây đông đủ. Xin phép cho tôi gửi tới mọi người lời chúc sức khỏe... Trải qua vô số ngày tháng vất vả, cuối cùng chúng ta đã cùng nhau đánh đuổi được những thứ nguy hại kia đi. Thứ này chính là nguồn gốc gây nên vô số vấn đề đối với đất nước ta. Sau một thời gian đó, mọi sự tàn phá vùng biên giới đã bị triệt tận gốc. Mọi người dân đều vô cùng vui mừng, hăng say bắt đầu lại một cuộc sống hạnh phúc....

- Cuối cùng cảm ơn các vị thương phú khách nhân... đã đưa tay tương trợ sự tình trong những lúc khó khăn nhất. Tấm lòng này của các vị tin chắc rằng cát nhân thiên tương...

Nàng nói tầm 15 phút thì kết thúc bài phát biểu. Phía dưới trội dậy một tràng vỗ tay. Khi nàng đang định rời bục cao thì phía dưới phóng viên nháo nhác đặt câu hỏi. Người dẫn chương trình cũng mở lời xin nàng trả lời phỏng vấn. Nhanh chóng phóng viên giơ tay đặt câu hỏi...

- Có người nói con tin trong vụ việc đều đã bị hy sinh là do ngài quyết định, ngài nghĩ sao về thông tin này?

- Số tiền cứu trợ lớn như vậy liệu có đến được hết với dân không?

- Thân là người đứng đầu bộ ngoại giao, ngài có quyền góp không?

...

Nàng nghe mấy câu hỏi này, càng nghe càng cảm thấy thú vị. Khi người chương trình không để họ đặt thêm câu hỏi nào nữa, tới lượt nàng trả lời.

- Một người xa lạ, nghiện ngập... phải nói là trên người hội tụ tất cả các vấn đề tệ nạn xã hội và một đại gia đình công dân mẫu mực các vị phóng viên cảm thấy ai đáng hy sinh hơn? Tôi thừa nhận là tôi ra lệnh không nhân nhượng trước vấn đề cứu con tin. Tôi thà để mấy ngòi bút lộng hành viết tôi độc ác chứ quyết không để những công dân ưu tú bị đánh bom mà chết...

- Về vấn đề quyền góp, các vị nói vậy đúng là rất có lý. Bởi vì trước nay bộ máy chính quyền ở địa phương thường ăn hối lộ đút lót, thủ thân. Song tôi cũng có quyền góp. Hơn nữa tôi đảm bảo vấn đề này sẽ được đưa đến người dân gặp nạn đầy đủ. Có lẽ là vì tôi không muốn lương của bố mẹ tôi và mọi người bị trừ một cách unction phí.

-....

Từng lời, từng câu nàng nói ra. Câu nào câu nấy đều đánh vào lòng đối phương, hết sức có lý. Lại cái câu “ngòi bút lộng hành” một tiếng chém chết phóng viên.

Đến phi bắt đầu bữa tiệc giao lưu ăn đồ ngọt thì phóng viên cũng chuẩn bị ra về. Nàng ngoác ngoác Diễm lại gần, thì thào vài câu. Diễm nhanh chóng đi làm việc.

Nàng ngồi xuống ghế, từ từ ăn vài miếng bánh ngọt, thi thoảng nhấp ly rượu vang trên tay. Tất nhiên cảm giác được đầu đó, một ánh mắt gián chặt lên người nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn đối phương đứng cạnh mình, thân nhiên nhếch miệng cười một cái tiêu sái.

Đối phương một thân vest đen lịch lãm, tay cầm ly rượu, tay sờ túi quần, mắt nhìn nàng ăn ánh mắt như ngọc sáng. Khuôn mặt đẹp đẽ như pho tượng ngọc không tỳ vết.

- Chào Kiều bộ trưởng._ Giọng nói trong vắt vang lên, khoe miệng cậu ta giãn ra, nở rộ một nụ cười thích thú nhìn nàng.

- Từ Tổng._ Nàng gật đầu, tựa tiếu phi tiếu chào hỏi.

Từ tổng này lại ngang nhiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh nàng. Nàng cũng không hoàn toàn để tâm. Người này là Từ Sở Vĩ, việt kiều mới về nước, làm tổng giám đốc Từ thị. Một cái đại gia, công tử nhà giàu, nàng đây không có nỗi.

- Những người phóng viên vừa nãy..._ Cậu ta chậm chậm nói, mắt nhìn biểu cảm khuôn mặt nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhướn lông mày như “cái gì?”

- Họ là bị người ta sai khiến..._ Giọng nói nhỏ hơn một chút của cậu ta vang lên.

Nàng thoáng bất ngờ, nhưng rất nhanh thôi, vẻ ôn nhu đã che lấp tất cả. Điều nàng bất ngờ chính là Từ tổng trước mắt đây lại nhắc nhở nàng. Có ý gì? Có gian tình...

- Cũng đâu phải là Từ tổng? Chẳng lẽ người thân?_ Nàng nhẹ nhàng nói.

- Ta mới về nước, là một cái độc lai độc vãng, duy nhất quen ngài a..._ Đôi mắt kia nhìn nàng càng thêm ẩn ý, một lời nói trầm ấm ôn nhu.

Nàng khoe miệng khe khẽ lên. Hôm đó là nàng bay từ nước ngoài về, ai dè ngồi cạnh Từ tổng đây. Cũng chẳng mấy để ý, ai ngờ người kia lại để ý rõ ràng. Nàng tham gia cái gì ngoại giao mười lần thì cũng phải gặp Từ tổng tới tám lần. Lần nào cũng phải kiếm nàng làm nhảm vài câu... Đúng là vô tình a...

Tuy nhiên nàng bây giờ tiêu sái, rất thích cái kiểu ăn nói ngôn từ này. Suy cho cùng cũng có hứng thú.

- Một người công thành danh toại như Từ tổng... người muốn quen xếp cả hàng dài. Lại nói hương sắc cỡ này, tri kỉ cỡ nào chả có..._ Nàng một bộ dạng hiền lương nói chuyện với cậu ta, khen lên đến tận trời.

Người kia ngoài mặt ý cười ngập tràn nhưng trong đáy mắt lại khác biệt. Mờ hồ cảm thấy người phía trước rất gần nhưng cũng rất xa, làm sao không biết nàng là tài nữ đa mưu túc trí cơ chứ.

- Nếu tôi muốn làm tri kỉ cùng ngài, liệu có được toại nguyện hay không?

Một lời thẳng thắn, nàng nhìn gương mặt không biết xấu hổ kia mà nụ cười hơi cứng lại. Đây là nàng chưa tán người ta đã đổ hay là người này trêu đùa nàng đây.

Vừa hay chưa biết nên nói gì thì Diễm đi tới, ghé tai nàng thì thầm. Nàng trong mắt nhanh chóng biến chuyển một mảnh hỉ nộ rõ rệt. Đứng dậy nhìn Từ Tổng. Người này cũng đứng dậy.

- Tôi có việc gấp, Từ tổng hẹn khi khác gặp lại._ Nàng mỉm cười hòa hoãn xoay người bước đi.

Đối phương đứng đó nhìn nàng nhanh chóng biến mất trong đám người. Thần sắc tỉnh táo, nụ cười khe tắt, cũng rời khỏi hội trường không lưu luyến.

....

Nàng nhanh chóng về bộ. Cô thư kí xinh đẹp vô cùng vui mừng khi nhìn thấy nàng, chính là một bộ dạng vui mừng ra mặt. Nàng cười tươi đáp lại chân thành, ngồi xuống cái ghế “Bộ trưởng” khó nhai kia.

Tài liệu trước mặt bàn gần cao hơn mặt. Nàng có chút nhíu mày. Cô thư kí nhanh chóng chuyển trông tài liệu qua chỗ khác để.

- Cái gì mà nhiều vậy?_ Nàng hỏi.

- Cái này là kế hoạch các nơi đem đến, chính là bắt ngài kí tên kèm phê duyệt vào đây mới chịu. _Thư kí nói xong lại liếc trông cao kia thở dài “mới có một ngày...”

Nàng nhìn cái đó vẻ mặt thoáng qua tia sát ý. Được, muốn phê duyệt lát nữa bà sẽ phê cho các người không có chỗ dung thân.

Diễm từ ngoài đem vào mấy tập giấy. Nàng nhanh chóng lướt qua một lượt tên người trên danh sách.

- Dùng bút đỏ đánh dấu những người đứng sau cánh nhà báo và tin đồn. Rồi chuyển qua chỗ Sarah kêu Sarah ra tay không cần để ý những chuyện khác. _ Nàng thông thả ra lệnh.

- Vâng._ Diễn nhận lấy rồi ra ngoài.

Nàng lại bắt tay vào xem đồng kế hoạch kia. Một giờ nhanh chóng trôi qua. Cô thư kí đem bữa trưa là đồ ăn nhanh vào cho nàng thì phát hiện tất cả đã xong. Ánh mắt nhìn nàng lại đầy vẻ sùng bái. ĐÚNG là tốc độ tử thần a...

- Chiều nay hẹn một cuộc họp những người này tới..._ Nàng nhìn cô thư kí cười xảo trá, lại nói nốt_ Chúng ta bàn lại cách sống với bọn họ...

- Vâng thưa ngài._ Cô thư kí hào hứng đi ra ngoài thực hiện. Cô ta cũng vô cùng khổ cực đối với việc bọn họ gây khó dễ. Lại nghe đến nàng tuyên bố như thế, giống như là được người ta bênh vực vậy...

Nàng chậm chậm ăn bữa trưa.

98. Chương 97

Rất nhanh thôi kim đồng hồ đã điểm tới giờ họp. Nàng rời phòng của mình, phía sau cô thư kí ôm tròng kế hoạch chậm chậm theo. Hai người bước vào phòng họp. Mọi người lập tức đứng dậy tỏ ý tôn kính nhìn về phía nàng. Đôi mắt hồ ly của nàng giáo hoạt đảo một vòng, tay vẩy nhẹ, nho nhã ngồi xuống ghế tổng bộ. Trông hồ sơ đặt sang một bên cạnh bàn.

- Lâu quá rồi chúng ta chưa gặp nhau nhỉ?_ Nàng mỉm cười chào hỏi, trong lòng thì đang chửi nhỏ đám người này, mới có 3 ngày chứ mấy...

Họ lông mày nhấc cao nhìn nàng rồi lại nhìn tròng kế hoạch kia cười cười.

- Đông đủ chưa?_ Nàng hỏi thư kí.

- Rồi thưa ngài._ Cô thư kí tươi cười đặt một cốc nước xuống trước mặt nàng.

- Vậy chúng ta bắt đầu thôi...

Nàng cầm từng tập kế hoạch lên, nhìn người đưa ý tưởng bắt đầu một tràng diễn thuyết. Mà tất cả nghe xong đều không ngẩng mặt lên được. Tưởng chừng cúi đầu thấp không thể hơn, khước miệng hạ xuống. Nàng ngược lại a, một bộ mặt tươi như hoa, lại giống cô giáo nhiệt tình giảng dạy học sinh...

- Này Đồng Tính, anh xem cái kế hoạch của anh đi... Mấy vị lão nhân kia tuổi già mắt kém mà cũng đâu có sai mấy cái lỗi văn phòng như anh đâu? Có cần tôi cấp cho anh một thư kí không? CÒn nữa, cái kế hoạch huyết cầu này là do con nhóc 5 tuổi nghĩ ra sao? Nguyệt, phân một người trong tổ thư kí tới chỗ Đồng giám đốc a...

Nàng dừng lại, cầm cốc nước uống vào một ngụm. Lại đặt xuống, đưa tay nhận lấy tập kế hoạch tiếp theo.

- Nhân tiện bồi, tôi thực ra cũng không muốn nói nữa đâu, nhưng dù sao ông cũng là người cuối cùng rồi. Thế...tiền bồi có muốn thu lại bản kế hoạch này sửa chữa hay là hủy không?_ Nàng coi như còn giữ lại một chút danh dự cho ông già này.

- Tôi... tôi... nhận thấy bản kế hoạch này gửi nhầm a...Phiền ngài hiểu cho. _ Giọng nói ông ta run rẩy vang lên.

...

Kết thúc cuộc giảng dạy là hai tiếng. Nàng vẫn chưa rời đi. Trầm lặng nhìn đám người phía trước mặt mình. Không khí ngưng trọng, hoạt cảnh tĩnh lặng tới mức nghe được tiếng kim rơi. Chỉ là ngón tay của nàng chậm chậm gõ trên mặt bàn gỗ, tiếng kêu nặng nề như tiếng lòng những nam nhân trước mặt.

- Tôi biết tôi trẻ tuổi, đáng tuổi con cháu các vị. Tôi cũng biết các vị là bị người ta sai khiến. Lần này ngồi đây với các vị hai tiếng, ấy vậy mà các vị một câu giải thích cũng không nói với tôi... Lẽ nào là các vị thực sự chăm chỉ đột suất đi làm kế hoạch? _ Giọng nói mỉa mai của nàng vang lên, rơi vào mỗi lỗ tai của những người kia rõ ràng rành mạch.

- Sắp tới... tôi chuẩn bị bắt đầu một cuộc thi tuyển nâng chức mới... Ai muốn nghỉ hưu sớm thì cứ nói luôn với tôi bây giờ cũng được... Nếu mà ngại quá, nói với thư kí đây cũng được... _ Nàng mỉm cười nhàn nhạt, chậm rãi nhả lời vàng ngọc.

Đột nhiên một “đối tượng đang đứng giữa ranh giới” đứng dậy. Đưa tay trở mặt nàng run rẩy tức giận, một bộ mặt già nua bắt đầu phát tiết...

- Cô...cô thế mà dám đe dọa chúng ta. Lúc đầu nói tôi không ra gì... tôi không chấp kể tiểu bối như cô...Thế mà bây giờ còn dám đe dọa chúng ta. Bộ trưởng thì là cái gì...Phi... không quản được ông đây. Tôi xem cô làm gì được tôi...

Nàng nhìn bộ dạng hung dữ của ông ta, ánh mắt càng ánh lên sự buồn cười, là ánh mắt coi thường ông ta. Nụ cười trên môi nàng càng sâu thêm một phần. Ông chưa nghe câu có chọc vào kẻ tiểu nhân cũng đừng đụng vào phụ nữ sao?

Nàng hoan hỉ đưa tay vỗ một tràng. Phía ngoài cửa lập tức có hai vệ sĩ cao to bước vào. Ông già kia có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng che đậy sự run rẩy...

- Ngài có gì cần dặn?_ Kết thúc tràng vỗ tay, một người bước lên hỏi.

- Hai người đưa Thương tổng về thăm con trai đi a. Cậu ta sắp chết trong bệnh viện rồi mà người làm cha vẫn còn khổ tâm làm việc. Thế này thì thâm tình quá mà..._ Nàng nhìn Thương tổng bằng ánh mắt khiêu khích, nụ cười lại càng rục rở.

- Cô... cô...cái con ranh này...

Ông ta tức giận ôm ngực, chân tay ra sức thoát khỏi cánh tay cường tráng của hai vệ sĩ hai bên. Họ lôi ông ta ra khỏi phòng họp. Tiếng kêu la xa dần rồi biến mất trong không gian. Mọi người trong lòng đều dấy lên một hồi tranh chấp lựa chọn.

- Có ý kiến thì nói trước mặt tôi. Chứ đừng để tôi biết các người nói sau lưng. Tối gặp mặt con cái lần cuối cũng không có khả năng đâu._ Nụ cười trên môi ngừng lại, ánh mắt sắc lạnh đảo một vòng quanh đám người kia.

Tiếng “vâng” yếu ớt vang lên. Nàng “hừ” một cái, bước ra khỏi gian phòng. Như vừa bước ra khỏi phòng, phía sau nàng vọng lại những tiếng hít thở mạnh mẽ... Khóe môi nàng nhếch lên đầy giễu cợt

Nàng về văn phòng của mình, ngồi xuống ghế đầy thoải mái. Nói nhiều quá mỗi hết cả miệng lưỡi.

- Ngài định xử lý Thương tổng kia thế nào ạ?_ Nguyệt thư kí hỏi.

- Cắt chức, lý do nhận hối lộ. Chặt đứt con đường kinh tế._ Giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Vâng.

Nguyệt đáp nhẹ nhàng rồi rời đi. Vừa hay Diễn đi vào.

- Thế nào?_ Nàng khiêu mi đầy hứng thú.

- Đều là tay chân của Lưu Mẫn. Một lòng trung thành với ông ta. Có bị tra tấn thế nào cũng đều khai không biết chỗ ở._ Diễn báo cáo sự tình ngắn gọn.

Nàng gật gật đầu.

- Chết chưa?_ Ý hỏi bọn người đó bị tra tấn đã chết chưa?

- Đều ngất xỉu cả rồi ạ._ Diễn thì rất hiểu ý trả lời nàng.

- Quy tắc cũ. _ Nàng nhẹ nhàng buông 3 từ. Nghe thì bình thường thực ra người chịu đựng lại vô cùng thống khổ.

- Vâng, còn chuyện giới báo chí cũng đều sắp xếp tin tức ổn thỏa rồi ạ. _ Cậu ta nói thêm một câu. Nhưng mà lại dè chừng nhìn biểu hiện của nàng. Giống như còn điều gì đó chưa nói hết.

Nàng đang nhìn nụ hoa hồng trong ấm trà trong, thấy cậu ta dừng lại thì ngẩng lên nhìn.

- Nói. _ Một chữ thả ra rồi lại đưa mắt rót trà thường thức.

- Có một bài báo dự định viết về mối quan hệ của Từ tổng kia và Ngài, có cả ảnh hai người thân mật ngồi cạnh nhau...

Nàng nghe tới đây thì đầy hứng thú “hử?” một tiếng cười cợt.

- Sau đó? _ Nàng nói.

- Tôi đã đẹp rồi. Ảnh đây ạ. _ Cậu ta mở ảnh trong điện thoại giơ ra trước mặt nàng.

Nàng không nhận lấy nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn tấm ảnh. Từ góc chụp này vừa hay nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn kia nhìn nàng đầy nhu tình, khoe miệng cong cong một mảnh vui thích cùng đối diện là bóng lưng của nàng. Một tấm ảnh nữa là góc nghiêng khuôn mặt Từ tổng, lại nhìn rõ mặt của nàng.

- Người này chụp ảnh tốt đấy. Tôi xấu thế mà vào ảnh trông cũng tạm được. _ Nàng phát tay.

Diễn thu lại điện thoại. Cũng không biết nên nói lời gì đối lại với nàng cả.

- Còn bên James? _ Vẫn là nàng hỏi trước. ĐÚng thế, thư kí nam của nàng lúc nào cũng lơ là quên báo cáo công việc, mặt thì bày ra một vẻ vô tội không biết nói gì.

- Dạ... Khởi đầu hoàn mỹ ạ.

- Lát nữa tôi tới Khu vực huấn luyện. Cậu làm gì thì làm. _ Nàng đặt chén trà xuống, hơi nóng vẫn bay lên không ngừng.

- Vậy tôi sẽ báo bữa tối bên đó. _ Diễn mỉm cười chu đáo nhìn nàng.

-... _ Nàng gật đầu không nói gì.

....

Khu vực huấn luyện.

Đây là khu vực nàng nuôi lính của mình. Tất cả có 24 người. Họ đều là những người tự nguyện đến dưới trướng của nàng. Mà những người này đều là tinh anh ở các bộ phận quốc phòng cùng Cục S chuyển tới. Nàng cùng đám người này tập luyện hết sức chăm chỉ. Ai nấy đều là hảo hán, độ tuổi từ 20 đến 28.

Khu vực huấn luyện được dựng ở phía ngoài khu biệt viện ngoại ô. Cho nên đối với nhà của Yên Quân mua cho nàng rất dễ dàng qua lại. Khu huấn luyện vây quanh đều là rừng cây. Phía ngoài lấy danh nghĩa là một cái khu nghỉ dưỡng bỏ hoang, hoàn toàn đứng tên nàng sở hữu. Bên ngoài rách nát mà bên trong vô cùng đầy đủ. Bốn người một phòng ngủ, tiện nghi nhà vệ sinh. Một phòng tập gym rộng lớn như hội trường. Một phòng nữa có ba sân đấu bên trong, chỗ này để tập luyện đấu kiếm, đấm bốc, hoặc đánh tay đôi. Còn có một phòng bắn súng. Ngoài ra cũng có một phòng bếp rộng lớn, hai dãy bàn dài, bếp tiện nghi. Có bếp đương nhiên là những người này tự nấu ăn. Phía ngoài trời nàng cũng cải thiện một cái sân cỏ cho bọn họ chơi đùa thể thao. Vì đây là khu nghỉ dưỡng nên cũng có ba cái bể bơi.

Tiền chính là vấn đề trọng yếu của cái khu huấn luyện xa hoa này. Mà tiền này chính là từ trong túi nàng ra. Ngoài lương của hai công việc kia, nàng còn có một tiệm sách đang kinh doanh rất tốt, nàng cũng đào lại những câu chuyện khi đi học từng viết, sửa sang lại đem đi xuất bản, kiếm thêm tiền. Còn có những khoản tiền lời nhuận ở một số tập đoàn lớn nàng đầu tư nữa. Nói chung là đủ tiền nuôi họ.

Nhập mật mã xong, cánh cửa sắt tưởng chừng han rỉ kia từ tốn hoạt động, mở ra một đường cho nàng bước vào.

Vừa bước vào, đã bị một quyền xé gió đánh tới, nhắm vào mặt nàng. Nàng ngửa người tránh đòn, đưa tay nắm thắt lưng đối phương, một cái giựt mạnh ấn xuống đất.

“A”

Một tiếng “a” người thanh niên đã lưng chạm đất. Đang tính đưa tay bóp cổ nàng, nàng đã một chân dẫm lên ngực đối phương. Một tiếng đau lại vang lên.

Người này vỗ vỗ tay xuống mặt đất, đẩy là ra hiệu nhận thua. Nàng bỏ chân xuống, đưa tay kéo người này dậy. Ai ngờ vừa đưa tay xuống, một thân ảnh khác đã lao tới đánh vào bả vai nàng. Nàng không kịp phản ứng, liền lùi lại phía sau vài bước. Ánh mắt hung hăng nhìn người đang đưa nắm đấm tới.

Nàng cũng không ngần ngại, lấy đà xông lên. Hai người chuẩn bị lao vào nhau. Khi khoảng cách giữa nàng và người kia chỉ còn một cánh tay, nàng liền lách sang một bên. Người kia chưa kịp quay lại, đã bị nàng đạp cho một cái vào hông, ngã cắm mặt xuống đất.

Nàng “hừ” một tiếng nhìn hai người nằm trên mặt đất.

- Ra cả đây._ Một tiếng nói, cả đám người từ bốn phía ẩn thân xuất sắc đều đi ra cười cười nhìn nàng.

- Boss thật lợi hại._ Người bị đạp kia vừa xoa xoa hông vừa nói.

Mọi người cười cười trêu hấn. Nàng khước miệng nhếch lên.

- Cậu cũng rất tốt, còn đả thương được tôi một chiêu.

- Chỉ là đánh lén thôi... Chơi bản không tính. Boss là giỏi nhất._ Một người khác trong đám lên tiếng.

Nàng nhìn bọn họ đều là một ý cười vui vẻ. Lại nghĩ tới những lần trước họ cùng mình vào sinh ra tử, vô cùng chân thành. Sắc chiều một màu hồng cam nhuộm trọn mọi thứ đầy yêu kiều.

- Hôm nay ăn gì, Tiểu Thanh?_ Nàng thở dài một cái, hướng phía sau khu nhà đi.

- Diễn nói Boss tới nên hôm nay làm đậu sốt cà chua với cả thịt gà chiên, nói chung toàn món boss thích a..._ Tiểu Thanh ngang tuổi nàng, một thân cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, răng trắng khoe ra, tươi cười nói.

Mọi người cũng nhanh chóng bá vai bá cổ đi theo vào phía sau. Phía sau này mới thực sự khang trang, sạch sẽ, nơi sinh hoạt của mọi người. Sau một cái khu này thì mới đến khu luyện tập.

Nàng đi thẳng tới trước nhà ăn.

- Nấu xong rồi à?_ Một mùi hương thơm ngát bao quanh nàng, nàng dừng bước nhìn bọn họ.

- Vâng ạ..._ Họ đồng loạt gật đầu.

Họ nghe tin nàng đến đều vô cùng vui mừng, nhanh chóng tập luyện sớm để nấu cơm sớm. Đợi nàng tan sở từ lúc nào ở phía ngoài kia.

- Rửa tay điễm danh ăn cơm _ Nàng giọng nói uy nghiêm, song cái tay thì đặt lên phía bụng bằng phẳng.

Mọi người cười lên một tràng.

- Vâng thưa ngài._ Một tiếng đồng thanh hoan hỉ vang lên.

Mọi người nhanh chóng đi rửa tay. Cái quy tắc này chính là do nàng ban ra. Lúc đầu họ thấy ngớ ngẩn, mà càng làm càng thích thú, bọt xà phòng, đứng xếp hàng rửa tay... Mơ hồ đều làm bọn họ nhớ tới cái thời còn nhỏ. Cho nên đều cẩn thận làm cái việc đáng yêu này.... Họ thực ra... đều là cô nhi.

Nàng nhìn bọn họ, một nụ cười tươi hiện lên trên mặt. Nàng nghĩ rồi, kiếp này không có Cao Yên Quân làm chồng, nàng cũng không muốn cưới nữa. Hàng ngày tới đây có đảm tiểu thịt tươi là lính này dưới mí mắt, cũng rất tốt...

99. Chương 98

Mọi người ăn cơm, uống nước ngọt xong thì quây lại một chỗ ngồi nói chuyện phiếm. Tuy không phải phụ nữ nhưng hai mươi tư cái miệng này cũng đầy chuyện thú vị. Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, đi ra một góc lặng. Bóng lưng áo màu hồng nhạt quay về phía mọi người, nàng nhìn ra phía ngoài sân trống trải.

- Alo..._ Nhắc máy nghe điện thoại của James.

...

Khoảng chừng mười lăm phút sau mới kết thúc cuộc nói chuyện. Mọi người phía sau đang cười khá vui vẻ. Nàng đi lại gần, đứng nhìn họ. Họ cũng dường như nhận ra ánh mắt của nàng, đều ngừng mọi việc, ngược nhìn khuôn mặt nghiêm túc của nàng.

- Có chuyện gì à boss? Nếu ngài bận cứ đi đi._ Một cậu thanh niên lên tiếng.

Nàng cười một cái, nhạt nhạt mở miệng...

- Bên tình báo vừa cung cấp địa chỉ của lão già.

Mọi người nghe xong cũng lập tức nghiêm túc hoàn toàn. Hai tiếng “lão già” kia, họ làm sao không biết chỉ ai. Chuyện của nàng họ ít nhiều cũng biết. Chính vì biết nên rất thông cảm với nàng.

- Vậy bây giờ chúng ta tới giết ông ta đi._ Một anh lính máu nóng sôi sùng sục đứng dậy nhìn nàng đầy kiên định.

Nàng lại nhàn nhạt lắc đầu. Họ nhìn cái vẻ tựa tiểu phi tiểu ấy của nàng không hiểu sao cảm thấy rất bi thương.

- Lần này mới có vài ngày họ đã lộ ra địa chỉ, chắc chắn là một cái bẫy to lớn dành tặng chúng ta. Tôi sẽ không mạo hiểm đẩy các cậu vào.

Giọng nàng chậm chậm vang lên trong không gian đêm lạnh, dường như vỗ về linh hồn cô độc của con người ta. Vài anh lính nhìn nhau trò chuyện qua ánh mắt.

- Nhưng mà lão khốn đó xuất quỷ nhập thần, hành tung quỷ dị. Chỉ sợ chúng ta bỏ qua cơ hội này sẽ không còn nữa..._ Một người nữa cũng lên tiếng.

- Ngài đừng lo cho chúng tôi. Mạng này còn đến giờ cũng là nhờ ơn ngài nuôi. Chúng tôi đồng lòng vào sinh ra tử...

Mọi người nhao nhao lên bày tỏ lòng thành. Nàng nhìn những người trước mắt chẳng hiểu sao lại cảm thấy trái tim lạnh lẽo có chút ấm áp.

- Sự hy sinh của các vị, sẽ có chỗ xứng đáng để dùng. Nhưng không phải lần này... Lần này lão đã tặng quà, tôi tự giác sẽ nhận quà, chỉ là không phải chúng ta tự đi. Người khác tới là được rồi..._ Nàng nâng môi, cười quỷ dị.

Mọi người trong lòng lại thầm cảm nhận được một mùi mưu mô hiểm ác bay lên xung quanh. Tự khen mình đã chọn đúng phe phái để đứng.

- Đến giờ tập luyện rồi kìa._ Nàng nhìn đồng hồ, vì ăn cơm sớm, lại ngồi nói mãi, bây giờ cũng chỉ có bảy giờ.

Mọi người nghe nhắc nhở, nhanh chóng đứng dậy rời đi phòng tập. Nàng cũng đi theo tới phòng đấu. Mọi người chuẩn bị lên sàn đấu tay đôi.

Nàng cứ im lặng đứng đó quan sát. Mãi một lúc lâu sau, bắt đầu tháo giày lên sàn.

- Ngài làm gì thế?_ Họ ngạc nhiên nhìn nàng. Mọi hôm nàng đi tập rất điều độ, nhất định quy phục. Lần này mặc bộ đồ này, lại lên sàn?

- Nào, lên đây đánh cùng tôi, từng người một._ Nàng chậm chậm khởi động chân tay, xoay nhẹ cái đầu, cái eo.

Một thanh niên hiểu chuyện còn ít tuổi hơn nàng, chạy lên sàn đấu, đưa ra một cái nịt buộc tóc màu hồng cho nàng. Nàng nhìn cậu ta cười cười liền đưa tay xoa tóc cậu ta rồi mới nhận lấy. Tóc được buộc gọn gàng phía sau.

Trên sàn, đối phương cũng chuẩn bị nghênh chiến. Nàng khiêu mi, đưa tay ngoắc ngoắc. Ngay lập tức hai người lao vào đánh nhau.... Người này thân thủ bình thường nên chỉ 7 chiêu, nàng đã kết thúc ván đấu.

- Tiếp._ Một giọng nói băng lạnh vang lên, da thịt nàng cũng hồng lên.

Mọi người nhìn nhau một chút, cuối cùng một chàng trai khác bước lên. Nhìn người này cơ bắp cuộn cuộn, cao hơn nàng những một cái đầu. Cuối cùng tới hơn 30 chiêu mới hạ ván được. Nàng cũng bị đả thương, nhưng khuôn mặt vẫn một màu lạnh lẽo như thế...

- Ba người lên một lúc đi._ Nàng chỉ tay vào ba người có thân thủ tốt nhất.

Nhìn khuôn mặt đã có lấm tẩm mồ hôi của nàng, lại là đôi mắt một mảnh lạnh lẽo, vô hồn. Họ thực sự không muốn đấu. Ba người đấu một nữ thì ra cái gì... Lại là nàng gầy như thế, mặc dù giỏi, mặc dù thắng thì cũng có hại với sức khỏe...

- Ngài xem, mọi hôm ngài chỉ đấu hai trận. Để mai đi..._ Một người lên tiếng ngăn cản.

- Đúng đó sếp, tôi biết sếp một địch mười. Nhưng thế này cũng không tốt a...

- Boss phải để ý đến thân thể. Người mà ngã xuống chúng tôi biết làm sao...

...

-Dừng..._ Nàng đưa mắt lờm một loạt người xung quanh sàn đấu.

Họ đang được đà cũng không dám nói tiếp. Ba người kia thâm lắc đầu không ổn.

- Ngã xuống thì sao? Cho dù tôi có ngã ra đây thì đi bệnh viện, thiếu tiền à?

Một câu này của nàng a, làm tất cả lính đều ngậm miệng, không còn gì để nói, có còn cũng nuốt ngược xuống bụng. Ba người kia thấy thế, cũng nhanh chóng lên sàn.

- Xin lỗi ngài nếu có...

Một anh này lớn tuổi, tính lên tiếng nói xin lỗi trước, ai ngờ chưa nói xong nàng đã lao tới. Chiến!

Ba người xoay quanh nàng dùng hết sức lực nhưng lại không đánh được vào người nàng. Nếu đánh vào người nàng thì cũng đều là những chiêu nhẹ, không có gãy xương, chỉ chút bầm thối. Họ cũng không có dám nhằm vào mặt nàng.

Tư thế thay đổi liên tục. Lúc thì họ bị nàng đạp mỗi người nằm một góc. Có lúc họ cũng mỗi người giữ một chi trên người nàng. Tưởng chừng nàng thua rồi nới lỏng tay chút, thì nàng lập tức vực dậy được, thoát chiêu của đối phương được. Cứ như thế quanh quẩn hơn ba mươi phút, hiểm đấu mới kết thúc.

Hai người đàn ông vất ngang nhau, bị nàng đè lên phía trên. Một chân đạp vào lưng người còn lại, một tay giữ tay người ta bẻ ra sau. Khắp người nàng đều ướt lên một lớp mồ hôi. Trên mặt, mồ hôi vẫn chậm chậm nhỏ xuống cằm cổ. Ba người kia bị cái thế này vô cùng khó chịu. Nàng lại một chút sức cũng không nói cho bọn họ. Còn ra sức đánh thêm, đạp thêm. Cuối cùng họ cũng đưa tay ra hiệu chịu thua. Nàng ngồi trên lưng hai người kia. Không đánh nữa.

- Có biết vì sao các cậu thua tôi không?_ Giọng nói của nàng cùng khí lực dồn dập vang ra.

- Vì ngài giỏi._ Một người nhanh chóng trả lời.

Ngay lập tức bị nàng đá thêm một cước.

- Bởi vì các người không đủ ti tiện. Đối với đối thủ của mình, không được nương tay. Càng không được coi người ta là nữ mà thương hương tiếc ngọc. Trên chiến trận, một khi ra đòn đều phải nhằm vào chỗ hiểm, có thể một chiêu giết đối phương là tốt nhất. Càng kéo dài thời gian, bản thân ra đòn càng không chính xác.

- Hiểu chưa?_ Nàng dứt khoát quát một tiếng. Trong đầu có chút nhức nhối, song ngoài mặt vẫn một vẻ bình tĩnh.

- Hiểu rồi thưa ngài._ Mọi người xung quanh đồng loạt hô to một câu.

- “Đối với kẻ địch phải vô liêm sỉ.” Nhắc lại ba lần..._ Nàng lạnh lùng ra lệnh.

Mọi người không ngần ngại hô to theo, như một câu khẩu lệnh. Lúc hô xong, nàng mới đứng dậy khỏi hai người đè nhau kia. Vừa đứng dậy thì mọi thứ bỗng chốc quay cuồng, nàng ngã xuống...

- Boss..._ Một tiếng kêu lớn vang lên, mọi người xô lên sàn.

Cũng may nàng ngã vào người ba người kia, nên chắc chắn không bị va chạm gì vào đầu. Một chàng trai vỗ vỗ vào hai má nàng, liên tục kêu tên nàng.

“Uyển Nhi... Sếp...”

Nàng vì một tiếng “uyển Nhi” này mà cố gắng mở mắt ra khỏi vùng choáng váng nhìn một loạt cái đầu cặp mắt kia.

- Chưa chết._ Tranh thủ nhả một câu để yên tĩnh lòng quân. Sau đó nàng cũng không thoát ra nỗi sự choáng váng, cả bóng đen bao trùm nàng.

Họ nhìn nàng ngất đi, trong lòng thấp thoáng.

- Lúc này ngài nói ngất thì đi bệnh viện thầy, mau, mau đưa đi..._ Một người đàn ông nhanh chóng đưa sự lý trí của mình về, mở miệng nhắc nhở.

Mọi người bắt đầu phân bố, đưa nàng tới bệnh viện.

....

Vừa mở mắt ra, đập vào mắt đã là cái trần nhà trắng muốt. Nàng nhìn sang bên cạnh, lập tức biết mình đang ở đâu. Đây chắc chắn là bệnh viện, còn cảm ống truyền. Trên người đã thay một bộ quần áo bệnh nhân lạ hoắc.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra. James cùng Diễn bước vào.

- Ngài tỉnh rồi._ James vui ra mặt.

Trên mặt Diễn cũng một nụ cười thoải mái. Họ đỡ nàng ngồi dậy, để nàng uống nước.

- Bao lâu rồi?_ Một câu không đầu không cuối vang lên.

- Trời sáng rồi ạ._ Diễn nói.

Nàng đưa tay chạm vào ống truyền, ngay lập tức James hiểu ra ý định của nàng. Nhanh chóng ngăn cản.

- Tôi biết ngài không thích nhưng mà ngài nhìn xem, còn có một xíu nữa thôi, không mất thời gian đâu. _ James nhẹ nhàng nói.

Nàng bán tín bán nghi, cuối cùng cũng không rút. Diễn đưa tới cho nàng một cái khăn lau mặt. Sau đó căn phòng lại chìm vào một hồi tĩnh lặng. Mọi người đều ngồi đó giống như pho tượng, không ai nói gì, cũng chẳng ai nhìn gì. Nàng lại khác, nàng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lấp ló sau cái rèm cửa trắng kia có lẽ trời không nắng.

- Bao giờ tôi chết?_ Một thanh âm trong veo vang lên trong khoảng không rộng rãi.

Hai người đàn ông ánh mắt run lên, không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

- Tôi chỉ bị tụt huyết áp, thiếu chất, thiếu nghỉ ngơi, lao lực quá sức. Nghe rõ chưa?

Thật lâu sau đó, nàng lại nói một câu này. Dịch truyền kia cũng hết. Nàng một mạnh rút phăng ống truyền, thật từ tốn đi vào nhà tắm. Không quên giặt lấy túi đồ trên tay Diễn. Tất nhiên là quần áo sạch cho nàng rồi.

100. Chương 99

Nàng đội mũ phớt màu đen, đeo kính đen, đeo thêm một cái khăn ống. Ngay lập tức không ai nhận ra nàng giữa đám đông ngoài đường tấp nập nữa. Diễm và James mím môi, đứng nhìn bóng dáng nhỏ bé của nàng mất hút trong đám người. Nàng không cho họ đi theo, là nàng muốn đi bộ.

Mặt trời hôm nay giống như là lười biếng vậy, lên thật chậm. Còn có những vũng nước to nhỏ trên mặt đường. Mọi người nhìn đường cẩn thận, ngoài những bánh xe chèn lên thì trên đó chỉ có bóng dáng con người qua lại. Nắng sớm nhẹ nhẹ chẳng thể bao bọc nổi con người ta trước những trận gió lạnh. Nàng hai tay xỏ vào trong túi áo, ánh mắt liếc nhìn quanh quẩn, một đường bước đi bình thản.

Về ngoài bình tĩnh bao nhiêu, thì vào lúc này, nàng càng khó xử bấy nhiêu. Thật nhiều, thật nhiều cảm xúc đan xen. Rốt cuộc kiếp trước nàng đã làm ra tội tình gì mà kiếp này lại phải đối mặt với nhiều chông gai tới vậy... Mọi thứ đều khiến nàng muốn trốn đi. Muốn bật khóc thật to giống như đứa trẻ chịu ủy khuất vậy.

Ánh mắt nàng dừng lại ở một nơi cách đó không xa. Bước chân không điều khiển nổi, tự giác bước lại gần. Sân bóng rổ trông đầy sức sống sau một cơn mưa đêm. Nàng ngồi xuống chiếc ghế gỗ dành cho khán giả ở đó. Mắt nhìn theo những đường bóng đầy thân thái của mấy cậu thanh niên trong sân.

Chơi bóng rổ sáng...thật giống ngày đó...Những ngày tháng chậm chậm trôi qua vô cùng hạnh phúc. Không thể thiếu những sáng rảnh rỗi, hai người lại cùng nhau tới sân bóng chơi... Chỉ có hai người thôi... Bởi vì anh ấy, không thích nàng va chạm với người khác giới, không muốn nàng bị thương từ người cùng giới. Có lẽ điều này hơi ích kỉ... nhưng nàng đã nghe theo, đã chỉ chơi cùng một mình anh ấy. Bởi vì...nàng không thể nào yên lặng khi mà anh ấy giận dỗi với nàng. Về mặt ấy thật đáng yêu... Chỉ là đáng tiếc... không thể chạm vào khuôn mặt ấy nữa. Không thể dùng chiêu trò để cướp đoạt bóng nữa. Không thể cùng nhau chạy nhảy với dưới chân là hai đôi giày đôi đồng điệu, là bộ đồ đôi hạnh phúc. Cũng không thể đứng ngoài sân cổ vũ cho anh ấy, đưa nước, lau mặt cho anh ấy... Không thể...đều là không thể, vạn điều không thể. Vào lúc này đây... không có lấy một điều nàng có thể làm cùng anh ấy.

Hóa ra trong những ngày yên bình ấy, nàng đã có một quãng thời gian hạnh phúc ngọt ngào đến vậy... Nhưng mà nàng lại chẳng hề hay biết, phía sau đây, ngay lúc này đây, đều là một loạt bất hạnh bi thương trông chất. “Bình rơi trầm gậy”... Tất cả đều không còn nữa rồi... Chỉ còn nàng của hiện tại, đối mặt với mọi thứ một mình... Và trong tương lai kia... có phải chẳng một ngày đẹp trời nào ấy, ông trời phía trên cũng đem nàng đi... Rồi nàng sẽ phải bỏ lại thế giới này, bỏ lại từng ngọn cây, cành lá, hoa cỏ đều rất đẹp đẽ...

...

Nàng bỏ kính xuống, nước mắt cũng đã giàn dụa trên khuôn mặt nhợt nhạt không trang điểm kia. Có lẽ một lúc nữa, chiếc khăn quàng cổ cũng ướt một khoảng. Bờ vai nàng run lên bần bật, tiếng nấc nhỏ nhỏ bị đè nén trong miệng không dám bật ra.

Mọi người xung quanh vốn ít ỏi lại càng ít ỏi, không ai bận tâm tới một cô gái ngồi trên ghế dưới bóng cây to lớn đang khóc. Không, có lẽ nếu họ biết nàng đang khóc, họ sẽ quan tâm. Chỉ là không ai biết, không ai để ý, bởi vì họ không quen nàng. Nàng là ai?

Trong lòng lúc này lại nhớ đến những người đối xử tốt với nàng... Nếu có anh trai thì thật tốt, anh ấy sẽ không ngừng dỗ dành nàng, mặc dù nàng không ngừng khóc nhưng tâm trạng cũng tốt thêm biết bao.

Hay là Nam, anh ta cũng sẽ không rứt rဲ lại gần nàng, sẽ ôm nàng một cái thật ấm áp, vỗ nhẹ vai nàng, vuốt mái tóc nàng, an ủi đôi câu, ánh mắt đầy sự bi thương. Và cả một cái khăn giấy ngày đó. Hóa ra cái khăn giấy của đứa trẻ đưa tới cũng là của Nam.

Còn có Hoàng nữa, chàng trai đó sẽ đi tới đi lui tại nơi nàng hay xuất hiện. Đưa tới một cái ô khi trời đang mưa. Đưa tới một chiếc áo khoác khi nàng run lạnh. Đưa tới cho nàng một chút đồ ăn vặt để nàng quên chuyện buồn. Mặc dù những điều đó đều có người tỉ mỉ nhờ Hoàng, nhưng nàng lại vô cùng cảm kích. Bởi vì mỗi một điều đối mặt với nàng, chàng trai đó đều hết sức chân thành.

Còn hiện tại...

Nàng không nấc nổi nữa rồi, chỉ còn lại những giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

“Hạt nối tiếp hạt, tình ta vỡ ra rồi.”

- Cũng may tôi theo sát em, nếu không thấy trời nắng nhẹ nhàng như vậy... cũng không nghĩ được tới em lại ở đây khóc.

Một giọng nói ấm áp vang lên. Những âm thanh phức tạp của khu đô thị như bị lấn áp. Chỉ còn lại thanh âm trong trẻo đó. Trái tim nàng như giật thót lên. Tuy vậy, vẫn cứ chậm chạp ngừng đầu lên. Qua con hốc mắt ầng nước, nàng mơ hồ nhìn thấy bóng hình cao lớn của một người trước mặt.

Khuôn mặt ấy thật đẹp đẽ, giống như thiên sứ vậy. Chỉ là... Chớp mắt... nước mắt lại chảy xuống. Một gương mặt nàng đáng thương tới đau lòng.

- Tại sao là anh? _ Giọng nàng vừa nhỏ vừa khàn vang lên.

Hai hàng lông mày người kia khẽ nhíu chặt, khóe môi mím thành một đường. Ánh mắt đầy vẻ phức tạp nhìn nàng. Nàng rốt cuộc cũng thấy được một cái biểu cảm thứ hai ngoài vẻ mặt nhơn nhơn mọi khi.

Một mùi hương nhẹ nhàng có phần quen thuộc theo chiếc khăn kẻ caro đưa tới trước mặt nàng. Nhẹ nhàng thấm đi những giọt nước mắt. Nàng nhìn bàn tay kia, những ngón tay thon dài, thanh mảnh, trắng trong, vài gân tay hiện lên đầy nam tính.

- Không là tôi thì em nghĩ là ai? _ người đàn ông ngồi xuống cạnh nàng.

Nàng sụt sịt cái mũi. Nước mắt cũng nuốt lại vào trong. Không còn muốn khóc nữa. Nàng cũng không biết trả lời cái gì.

- Kiều Uyển Nhi... có thể cho tôi biết người đã làm em khóc không? Tôi rất thắc mắc đấy... _ Nói tới đây thì dừng lại một chút, ánh mắt nhìn sang nàng, sau từ tốn nói nốt câu _ Em ra tay tàn độc như thế, người này hẳn là rất giỏi giang, tôi phải tận mặt khen người ta mới được.

Thoảng một cái, khuôn mặt người đàn ông trở về một vẻ đùa cợt.

Nàng từ tốn đưa mắt sang lườm hắn ta một cái. Nhưng mà trong đầu nàng lại có một suy nghĩ khác. Nàng rốt cuộc là vì cái gì mà khóc từ lúc? Nàng là vì ai trêu chọc sao? Là ông trời? Hay là Cao Yên Quân?

- Hay là em giết người ta rồi? _ Hắn quay cả người sang phía nàng, ánh mắt vừa bồn chồn vừa nghi vấn.

- Trời cao quá, tôi với không nổi.

Một câu của nàng, ngắn gọn như thế, lạnh lùng như thế. Là chứa bao nhiêu khoảng cách với hắn đây? Bao nhiêu lời trêu chọc trong lòng hắn cũng lập tức nghẹn lại ở khoang miệng. Nhìn vào ánh mắt nàng đưa lên nhìn trời cao, cuối cùng, những lời kia hắn cũng nuốt xuống thật sâu. Có thể nàng ấy thật sự không thích nói đùa...

- “Ông ta” trêu chọc gì tới em vậy? _ Thật lâu sau, hắn lên tiếng hỏi.

- Cướp đi mọi thứ tốt đẹp nhất tôi từng có... _ Dường như hai chữ “từng có” ấy, phải cố gắng lắm nàng với nói ra được. Hiện thực ấy, khó chấp nhận nhưng bắt buộc phải chấp nhận.

Hắn nhanh chóng suy nghĩ... Nhưng chưa kịp nói gì, nàng lại bắt ngờ lên tiếng trước.

- Cướp đi một đời hạnh phúc, cướp đi những sinh mệnh quý giá, cướp đi tuổi trẻ thanh xuân, cướp một nụ cười chân thành... Rồi sớm muộn ông ta cũng sẽ cướp tôi đi... Nhưng mà tôi lại không thích ở phía bị động. Nên nếu có ngày đó, tôi nhất định phải chiếm về chủ động, tới tìm ông ta trước _ nàng nhàn nhạt cười lạnh một cái.

Hắn ngây người, không ngừng đuổi theo những câu nói của nàng. Ý nghĩa thật vô lý... Cũng có lẽ nàng đang nói đùa trêu người hắn?

Khi hắn còn đang trầm lặng suy nghĩ, nàng đã đứng dậy. Tao nhã bước đi trên đường, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Giống như nàng là một cô sinh viên ra ngoài ngắm cảnh trời tươi mới sau mưa...

Hắn vội vàng đuổi theo bóng hình nàng.

- Em có rảnh không?_ Hắn hỏi.

- Tôi bận lắm._ Nàng ngay lập tức đưa ra câu trả lời

Mặt hắn đen lại... Sau đó lại nở một nụ cười trên môi.

- Không sao, tôi rảnh là được. Chẳng phải em đang buồn sao? Chúng ta đi uống rượu giải sầu...

Nàng không nói gì, vẫn chậm chậm bước đi. Như là đang suy nghĩ về lời mời đầy khiêu gợi kia vậy. Tất nhiên hứng thú của nàng là rượu. Hắn cũng không vội, từ tốn theo cạnh nàng.

- Xe anh đâu?_ Cuối cùng nàng cũng dừng lại.

Vẻ mặt hắn vui mừng rục rịch. Bao nhiêu lần mời nàng đi ăn cơm, đi tham dự tiệc... Nàng không hề đi. Nàng chỉ đi mấy vấn đề chính trị. Không ngờ trong cái lúc này thì cũng đồng ý rồi.

- Tới đây._ Hắn nhìn xung quanh. Đưa tay vẫy gọi.

Nhanh chóng có người đem tới một chiếc xe thể thao. Người lái xe đứng bên đường cúi chào tươi cười cho tới khi hai người đã cùng chiếc xe hòa vào dòng xe cộ trên đường đô thị.

Tới một khách sạn lớn, hai người lên tầng bar cao cấp. Ở đây vô cùng an toàn cho những người say, vì người vào được đây đều là người tử tế. (Sau đó nàng đã sai?)

Trước khi uống rượu, nàng không quên thông báo sự tình cho các vị trợ lý - thư kí. Một đoạn tin nhắn được gửi đi nhanh chóng:

“James tiếp tục các kế hoạch lần lượt tới hôm qua chúng ta đã nói, có vấn đề không giải quyết được trực tiếp tới quán bar khách sạn TB tìm tôi. Diễn, điều chỉnh lại một số lịch trình trong vòng ba ngày, tung tin tôi ở nhà dưỡng bệnh, nhớ để ý tới Khu huấn luyện. Còn Nguyệt tự mình xử lý những vấn đề nhỏ nhất còn lại của bộ đi, nhất định phải tự tay làm, đừng có giao cho người khác. Về phần Sarah, chuyện chúng ta bàn trước đó, hoàn chỉnh càng nhanh càng tốt, nhanh nhưng phải hiệu quả! Ngày mới tốt lành!”

Chắc chắn bọn họ sẽ không thích cái câu chúc cuối cùng sau khi nàng giao một đồng việc quan trọng như thế đâu... Nhưng mà họ không có sự lựa chọn.

Ly rượu vừa được rót đặt xuống trước mặt nàng. Nàng chậm rãi cởi bỏ chiếc áo khoác phao dáng dài kia cùng khăn và mũ ra. Bên trong là một chiếc váy len trễ vai, tay lửng màu mận chín, vô cùng tôn lên da và dáng người nàng.

Không cần chậm rãi thưởng thức, không cần để ý những ánh mắt xa xa. Nàng trực tiếp đưa ly rượu lên, yết hầu chậm rãi lên xuống. Chiếc ly đặt lên bàn một lần đã trống không rượu phía trong.

- Anh không uống thì cút đi._ Nàng giật lấy chai rượu đang ở trên tay hắn, tự rót cho mình.

Hắn ta chờ đợi nhìn nàng, ánh mắt không khách khí đánh giá nàng. Tay thanh tao đưa ly rượu lên, uống rất từ tốn. Còn về phần nàng, một chai rượu hơn triệu cũng chỉ trong 4 lần rót đầy ra ly.

Trong ánh đèn nhấp nháy ảo diệu, tiếng nhạc nhàn nhạt không hề khiến nàng để tâm. Từng khắc thời gian trôi qua, trong một góc bar là tiếng gọi rượu... Chiếc bàn nhanh chóng bị chiếm đầy vỏ chai...

101. Chương 100

rên người cảm giác được thứ gì đó đè lên ngang bụng. Ở phía cổ và quai xanh thì có cảm giác khí ẩm nóng. Tiếng thở nhè nhè vang lên rồi lại bình thường...

Nàng từ từ mở mắt, nhanh chóng cảm nhận được cả cơ thể nhúc nhối. Đập vào mặt là một cái trần nhà cao, với họa tiết trang trí đặc sắc. Nàng không quen chỗ này.

Sau đó hai mắt liền mở to. Dường như không tin nổi, nàng chậm chậm nhìn xuống. Một chòm tóc nam nhân lọt vào mắt, cái đầu ghé vào cổ nàng. Nàng nuốt nước miếng, cố gắng bình tĩnh nhìn xuống dưới, một cách tay với đường cơ bắp vắt ngang, ôm lấy eo nàng.

“Mình bị ngủ?”

Nàng nghiêng rặng, đẩy cái thân hình người đàn ông kia ra. Người kia dường như vẫn còn muốn ngủ, không hề cựa gậy, liền quay sang phía bên kia ngủ tiếp. Trên người là chiếc áo choàng tẩm màu trắng, hắt ta co người lại, có vẻ lạnh.

Nàng lật chần đứng dậy. Trên người là một chiếc áo sơ mi màu trắng. Chắc chắn là của hắn rồi, vừa hay dài trùm hông, khuy cài bị lệch.

Nàng nhìn bản thân trong nhà tắm, cả một bộ dạng đều là tùy tiện hai chữ. Cố gắng nghĩ lại chuyện tối qua khiến nàng vô cùng đau đầu. Sau xem xét lại bản thân một lượt thì biết là mình chưa bị “ngủ” đúng nghĩa. Nhưng mà còn có một điều khác khiến nàng tức điên lên.

Từ cổ, ngực, vai, eo... Một loạt các vết thâm tím đỏ hiện lên. Có chỗ còn để lại dấu răng.

- Mẹ kiếp, Từ Nam Khang... Nàng nghiêng rặng gần từng chữ một

Ánh mắt vẫn lên tơ máu. Nàng đập cửa nhà tắm đi ra ngoài. Cái áo sơ mi còn chưa cả cài lại khuy. Lộ ra bên trong nội y ren màu đen vô cùng khiêu khích thị giác. Từng hơi thở mạnh nung theo bầu ngực phập phồng.

Nàng đi tới, đập cho người trên giường một cái thật mạnh.

“A”

Một cái liền ngã xuống đất, người kia mơ màng kêu lên một cái. Còn đang đưa tay xoa xoa thân thể bị đau liền bị dẫm cho một cái nữa vào bụng.

Lần này thì thật sự đau tới mức tỉnh ngủ. Hắn mở to mắt nhìn kẻ dám đánh mình kia. Nhưng đập ngay vào mặt là nửa ngực lấp ló trắng ngần, còn có vài vết đỏ. Yết hầu khể lên xuống.

“Bốp”

Nàng nghiêng rặng, tặng người đối diện một cái tát. Một cái hạ xuống còn chưa đủ, liền ngồi trên người hắn ta, vừa dẫm vừa tát. Đối phương đưa hai tay che mặt, không ngừng kêu rên.

- Dừng lại, dừng lại...

- Mới ngủ với nhau xong liền mưu sát giết người...A...

- Có chuyện gì bình tĩnh...A...bình a... từ từ...từ từ nói...

Khoảng 15 phút sau, nàng hơi mệt, vì thân thể vốn đã mỏi mà đầu thì đau. Nhìn người dưới thân đang khê mở tay nhìn nàng qua các kẽ ngón tay. Nàng thật muốn tức điên lên.

- Còn dám nhìn?

Nàng quát một tiếng liền vùng nắm dẫm...

Tiếc là lần này người kia không nhịn nữa. Hai giây liền thay đổi tình thế. Nàng nằm dưới sàn, hắn giữ tay nàng ở phía trên. Hai mắt nhìn nhau... Khoảng không như ngưng trọng. Áo choàng tẩm sau một hồi động đã lộ ra bộ ngực nam nhân rắn chắc.

Nàng liếc nhanh qua. Nàng miễn dịch với cái này mà...

- Bỏ ra... Nàng lườm cổ tay của mình đang bị tóm.

- Bỏ ra để em đánh tôi? _ Hắn mở miệng, giọng nói khàn khàn, khác hẳn lời cầu xin van nài lúc trước.

- Bỏ..._ Nàng nghiêng răng, nhả ra một từ.

Người kia chậm chậm thu lại tay. Sau đó nhanh chóng trèo lên giường, ôm lấy cái gối về phía trước. Đều phòng lại bị đánh. Nàng ở dưới đất, đứng dậy.

- Chỉ có ngủ với nhau thôi, em có cần phải ra tay nặng thế không?_ Hấn đưa tay sờ sờ lên má, trên đó hiện lên vết tay xinh đẹp năm ngón.

- Thế anh làm gì với người tôi đây? Có tin tôi kiện anh không?_ Nàng lại nổi máu muốn đánh hấn lên.

Cảnh xuân vẫn cứ ẩn hiện như thế ngay trước mặt hấn. Nàng lại vô cùng tự nhiên, bởi vì trong đầu có một ý nghĩa. “Ngủ cùng rồi, hấn còn chưa nhìn thấy sao? Việc gì phải ngại.”

Tiếng chuông điện thoại vừa hay vang lên. Nàng nhìn chỗ chuông điện thoại kêu. Lại không kiểm chế được vặn cổ tay, xoay cổ mấy cái. Tiếng khớp xương kêu lên lạnh lùng. Từ chỗ cái váy len đã bị xé rách trên ghế, nàng nhặt cái điện thoại phía dưới lên.

- Alo..._ Tạm thời kiểm chế, để nghe điện thoại.

Hấn ta thấy vậy, lại một bộ mặt bình thản như nước, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng rồi lại lưu luyến đi thay đồ.

Một lúc sau, nàng nghe xong điện thoại, ngồi trên giường, nhìn ra cửa sổ sát đất ngay bên cạnh. Bên ngoài là một mảnh vườn hoa tĩnh lặng. Sương sớm giăng mắc khắp ngõ ngách lá hoa. Nụ hoa chúm chím dần dần khoe sắc. Sắc trời còn chưa lộ rõ sự tình ngày mới.

“Cạch”

Cửa phòng thay đồ mở ra. Hấn bước ra, trên người đã thay quần áo tử tế. Lại nhìn nàng ngồi phía kia. Mảnh lưng tĩnh lặng kiên cường. Nổi lòng lại hiện lên một cỗ bi đát.

- Sao tối qua lại dừng lại?

Tiếng nàng nhàn nhạt vang lên. Nhìn tới cái váy, nhìn tới những dấu vết trên người mình. Nàng đương nhiên biết sự tình rồi. Ấy vậy điều khiến nàng ngạc nhiên chính là cuồng nhiệt tới thế nhưng cuối cùng vẫn là hai người ôm nhau ngủ tới sáng... Hấn hiểu nàng muốn nói gì.

Khóe miệng nhếch lên đầy chua xót. Nhưng sau đó lại thay thế bằng một nụ cười. Bước tới ôm lấy nàng từ phía sau.

- Em có hứng thú không nếu chúng ta sống chung?_ Hấn hỏi.

- Từ Nam Khang, tôi ghét nhất là bị trêu đùa đây?_ Nàng cảm thấy vô cùng nực cười. Rất cuộc lý do vì sao mà cái con người này cứ luôn bám dính lấy mình. Quan hệ từ giao lưu làm ăn bây giờ chuyển thành sống chung rồi sao?

- Trên đời này có rất nhiều phụ..._

- Cao Yên Quân là ai?_ Hấn ngắt lời nàng.

Con tim nàng dường như được người ta nhắc lại tri kỷ, khẽ khàng kêu lên một tiếng vết thương lòng... Ánh mắt nàng thoáng giao động, chỉ im lặng không biết nói gì.

- Chính là nhờ cái tên này mà tôi...ôm em ngủ..._ Giọng hấn vô cùng bắt đắ dĩ, hơi thở nồng nặc một vị đau lòng...

Hấn buông nàng ra. Chua xót vượt vượt mái tóc của nàng. Hấn thực ra đã biết nàng từ khi ở nước T, lại khi về nước làm gì có chuyện cơ duyên trùng hợp thế. Đều là do hấn một tay bỏ thời gian sắp xếp. Chỉ tiếc là nàng lúc nào cũng nhìn hấn với ánh mắt thận trọng đầy hòa nhã.

Tiếng chuông cửa vang lên, thoát khỏi hồi suy nghĩ, hấn ra khỏi phòng ngủ.

- Đây là nhà riêng của tôi, hoan nghênh em tới bất cứ lúc nào. Mã khóa là ngày sinh của em._ Hấn phía ngoài nói với vào.

Bên ngoài, Diễm tay xách hai túi, đứng ẩn chuông.

Cánh cửa mở ra. Một gương mặt hòa nhã nam nhân hiện ra. Hai người nhìn nhau gật đầu coi như là chào hỏi.

- Tôi đi làm trước. _ Hấn đi ngang qua Diễm.

Diễm đợi hấn đi, rồi mới bước vào nhà. Mọi thứ được trang trí vô cùng đẹp mắt mà dễ chịu, lại có cảm giác ấm áp như ở nhà mình.

- Bộ trưởng..._ Diễm lên tiếng gọi.

- Lên đây._ Một giọng nói phía tầng trên truyền xuống.

Cậu nhanh chóng lên tầng. Có một cánh cửa phòng mở hờ, Cậu thoáng nhìn được bóng dáng nàng phía trong.

Vào trong phòng ngủ, cậu mơ hồ cảm giác được nhiệt độ phòng này thấp hơn hẳn phía tầng dưới. Cũng không thắc mắc. Chỉ thắc mắc là sao sắp cậu với Từ Tổng lại có mối quan hệ gì đây...

- Quần áo đây ạ._ Hấn đưa một cái túi lớn cho nàng.

Cũng không lạ lắm tới bộ nội y của nàng. Thời hiện đại mà cậu lại là trợ lý của nàng. Nhưng lần này thì cậu hơi ngại một chút, tại mấy cái vết...

Nàng cầm lấy cái túi bước vào nhà tắm.

- Báo cáo đi..._ Không quên bỏ lại một câu.

Cậu ta ngồi xuống gần đó, mở cái túi còn lại ra, có một quyển sổ tay. Giọng nói đồng dạng lên tiếng báo cáo tình hình mọi chuyện nàng giao...

Khi nàng bước ra khỏi phòng cũng tầm 15 phút sau.

- Tôi có mang thuốc tới cho ngài, hay là ngài ra ngoài ăn một chút rồi uống thuốc..._ Cậu ta cẩn thận đề nghị.

Nàng nhìn lướt qua túi thuốc, từ chối cho ý kiến...

- Bác sĩ nói ngài không nên uống nhiều rượu bia, mà hôm qua... Cho nên thể nào cũng đau đầu, ngài coi như uống thuốc giảm đau cũng được mà..._ Diễm nói tiếp.

- Cậu dám chắc kia chỉ là thuốc giảm đau đầu?_ Nàng vừa thao tác điện thoại, vừa lạnh lùng buông một câu.

- Tôi... Tôi...Thứ cho tôi được nói. Mặc dù quá trình điều trị có bất tiện nhưng tại sao ngài phải làm khổ bản thân thế? Tôi chưa từng thấy ai lại coi rẻ mạng mình cả. Hay là ngài suy nghĩ lại chuyện này đi, dù sao vẫn kịp chữa....

- DỪNG. Cảm ơn cậu đã quan tâm ý tốt của tôi. Nhưng mà... tôi cũng phải nói. Tôi không coi rẻ mạng mình, tôi vốn dĩ không cần nó...

Nàng nói xong, dứt khoát đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Diễm vội vàng cầm theo cái áo khoác và đồ đạc đi cùng.

Ra phía ngoài phòng, Diễm nhìn bóng lưng nàng đã ra ngoài, không hiểu sao có cảm giác gì đó. Cậu ta quan sát lại căn nhà. Không thấy ai mới yên tâm rời khỏi ngôi nhà...

Cánh cửa thư phòng bên cạnh phòng ngủ trên gác khe mở ra. Từ Nam Khang khuôn mặt lạnh tanh bước ra, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Rất cuộc là vì cái gì mà không màng tính mạng???

102. Chương 101

Nàng bình thần ngồi ăn bữa sáng trong văn phòng, hai chân vắt chéo thỉnh thoảng rung rung. Hôm nay Diễm mua bún chả cho nàng ăn. Nàng rất thích! Mọi khi Diễm chỉ mua bánh trôi nhưng hôm nay nàng nói ăn bún thì sẽ xem xét việc uống thuốc. Thế là cậu ta liền lao xe như điên gần 3km mua về cho nàng. Được rồi, nàng sẽ nể tình bát bún này uống một hai viên thuốc.

Xong chuyện này thì còn rất nhiều chuyện nữa để giải quyết...

- Cũng hai ba ngày rồi sao lại không có tin tức gì thế?_ Nàng lên tiếng hỏi.

- Hình như chết cả rồi ạ._ Diễm nhanh chóng hiểu chuyện nàng đang nhắc.

- Cái gì mà hình như?_ Nàng trừng mắt.

- À, chết cả rồi ạ._ Diễm sửa lại.

Trên khuôn mặt nàng lại hiện lên một nụ cười âm hiểm thỏm mẫn. Dường như cái chết của họ đổi lại được sự mãn nguyện của nàng.

- Liệu lão già có nhận ra đó là người của mình không nhỉ?_ Nàng vu vơ nói một câu, khóe miệng càng sâu.

Diễm mím môi nhìn xuống sàn. Sếp của cậu bây giờ đang là con thú hoang khát máu, tốt nhất nên im lặng. Để tránh sếp lại muốn làm chuyện điên rồ gì đó.

- Lịch trình hôm nay._ Nàng nhàn nhạt hỏi.

Diễm mở cuốn sổ tay ra bắt đầu đọc lịch.

- Hôm này không có cuộc họp nào. Nhưng mà phải tham gia một số hoạt động thể thao. Bên nước A tới giao lưu với các cổ động viên của chúng ta. Ngài không tham gia cũng được ạ._ Diễm dứt khoát nói câu này. Cậu ta rất sợ nàng tham gia hoạt động này rồi làm sao ra đây...

Nàng vứt bỏ một ánh nhìn cho Diễm.

- Người ta đã từ nơi xa xôi tới đây rồi. Tôi không lộ mặt ra để người ta cười vào mặt tôi à? _ Nàng chậm chậm nói.

- Dạ..._ Diễm cúi thấp đầu.

- Cậu bàn giao thời gian địa điểm cho Nguyệt. Tôi sẽ đi cùng Nguyệt. Cậu ở lại Bộ kiểm điểm cho tôi. Từ bao giờ lại nói nhiều như thế._ Nàng chính là không thích người khác can thiệp vào chuyện của mình. Một chút cũng không.

Nàng phất tay. Diễm “vâng” một tiếng rồi rút ra ngoài làm việc.

Nàng xem một số báo cáo, kế hoạch. Lại kí kết một số bản thảo. Cuối cùng khi Nguyệt vào thì lại nhắc móng lên và đi. Địa điểm là nhà luyện tập mà nhà nước đã chuẩn bị cho vận động viên nước A. Buổi sáng thì sẽ ở cùng vdv bóng bàn và bóng rổ. Chiều là bắn súng và kiếm. Những môn thể thao khác tập luyện vào những ngày sau, theo đó lần lượt sẽ có người khác tới chào hỏi. Nàng chỉ việc tham gia một ngày hôm nay.

Đến nơi đã có mấy người quan chức địa phương đứng ở cửa chào đón. Một vài thành viên trưởng đoàn các môn của nước A cũng đứng cùng. Nàng không biết nói tiếng nước A, chỉ đành để nhân viên phiên dịch đi cùng nói chuyện.

Bắt tay chào hỏi, rồi giới thiệu một lượt mới vô trong nhà. Bên trong không khí vô cùng sôi động cho nên nhiệt độ cũng cao hơn hẳn ngoài trời. Các vdv nước A mặc đồng phục thể thao màu xanh nước biển đậm, phía cạnh có sọc kẻ màu trắng. Tất cả đều đi những đôi giày thể thao khác nhau nhiều màu. Cái này có thể cho thấy sự giàu có đây. Vdv ở đây từ 17 đến 25 tuổi. Gương mặt ai nấy đều trắng trẻo xinh xắn. Thoảng có thể đoán được lần này chủ yếu toàn là con ông cháu cha qua đây gọi là vui chơi giao lưu. Chứ thắng thua chả là gì.

Nhưng mà nhìn chúng chơi cũng vô cùng thích mắt, không phải là phé vật a...

Nàng chậm chậm đánh giá. Một bên sân bóng rổ đang khởi động. Ba bàn bóng bàn cũng đang chơi rất nhẹ nhàng.

- Bảo họ cứ làm việc của mình đi, mặc kệ ta. _Nàng nói nhỏ với Nguyệt.

- Vâng._ Nguyệt thừa một tiếng rồi đi làm.

Nàng đứng cạnh sân bóng rổ nhìn vào trong. Hôm qua vừa gặp sân bóng rổ ngoài trời. Hôm nay lại có dịp ở đây giao lưu sao? Nhưng khổ nỗi trong sân đều là nam nhân. Sao đội này không đem nữ tới???

- Be careful / Cẩn thận.

Một giọng nói vang lên, nàng còn chưa biết ở đâu truyền tới liền hiểu chuyện. Đưa tay bắt bóng một cách thuần thục. Quả bóng rổ số 7 mới cứng trong tay nàng. Nàng hạ bóng xuống thấp, đưa mắt nhìn đám người như đang hoảng loạn kia.

Khoảng mấy giây sau đó, nàng nở một nụ cười thân thiện nhìn bọn họ. Họ mới thả lỏng được.

- Ngại không sao chứ?_ Một loạt người đứng dậy hỏi nàng.

Nàng nhìn về mấy người kia, cười cười xoa tay lắc đầu.

Một ông huấn luyện viên nước A đi tới xin lỗi nàng, còn tiện mồm quát mấy vđv đang đi lại phía nàng. Nàng đành phải bảo phiên dịch kêu họ không cần lo lắng. Sau đó một hồi căng thẳng mới hạ xuống.

Nàng đẩy quả bóng qua lại trước mặt giữa hai tay. Rồi lại đập bóng cao vô cùng thuần thục. Không khỏi tự khen mình, giải nghệ bao nhiêu lâu vẫn dùng được bóng.

- Cô không sao chứ?_ Một chàng trai tiến lên nói tiếng việt một cách rõ ràng hỏi nàng.

Nàng cầm bóng, nhìn người trước mặt. Ồm, cao hơn nàng một cái đầu. Gương mặt trắng trẻo, khuôn mày nghiêm nghị nhưng con người lại vô cùng trẻ con. Hơn nữa lại biết nói tiếng việt.

- Nói tiếng việt tốt đấy._ Nàng cười nhẹ.

- Mẹ tôi là người Việt._ Cậu ta gãi gãi đầu nói.

Mấy vđv khác cũng vây lại xung quanh nàng. Họ vô cùng tò mò a. Một cô gái mặc chân váy bút chì màu trắng, cạp cao, dài tới đầu gối. Mix với một cái áo len lửng, tay dài, cổ lọ màu mận chín. Phía ngoài áo khoác dạ màu đen đã rơi xuống đất lúc đỡ bóng, bởi vì nàng chỉ khoác hờ lên. Nguyệt nhặt lên cầm lấy.

Nhìn nàng vừa xinh đẹp lại vừa trẻ. Họ chỉ biết hôm nay Bộ Trưởng ngoại giao đến đây, còn cô gái này họ không biết là ai. Mặc dù đều đoán nàng là người đó bởi vì mọi người kia đều vô cùng lo lắng cho nàng. Nhưng mà trong lòng đều không ngừng thôi miên bản thân rằng không phải như vậy.

Tiếng đập bóng của nàng kéo bọn họ thức tỉnh khỏi dòng suy nghĩ.

- Chúng ta chơi bóng đi._ Nàng lên tiếng.

Bọn họ như thể trợn mắt lên nhìn nàng.

- Bộ trưởng, ngài đang mang giày cao gót đấy._ Nguyệt ở bên cạnh không khỏi cau mày, Chả nhẽ nàng lại muốn đi chân đất chơi bóng, lại còn mặc váy nữa.

Nàng nhìn xuống đôi giày cao gót nhưng màu đen, lại còn đế nhọn, cao hơn 10 phân. Sau đó nàng nhìn cô thư kí cười một cái thật tươi. Nhìn nụ cười này, Nguyệt thực sự không còn gì để nói, đành lùi lại phía sau ngồi.

Mấy người kia thì đang hướng chàng trai biết nói tiếng việt hỏi han. Kiểu như “cô ấy định mặc váy đi giày chơi thật sao?”

- Vì bộ dạng tôi thế này nên chúng ta chỉ ném bóng thôi nhé?_ Nàng hỏi.

Bên kia tỏ vẻ như thế thì cô sẽ thua đấy. “Từ chối cho ý kiến”

- Tôi phải bỏ buổi ra tối đây gặp các cậu, chả lẽ các cậu sợ thua tôi?_ Nàng nói thêm.

Cô gái bên cạnh hứng thú phiên dịch.

- Được rồi._ Bọn họ tụ vào nói nhau một lúc liền đồng ý.

Nàng nhìn bọn họ vô cùng phấn khởi, cười một cái.

- Tôi có một điều kiện.

103. Chương 102

- Tôi có một điều kiện.

Câu này của nàng thốt lên khiến nhiều người có cái nhìn lạ hoắc. Nàng nói câu nào, người phiên dịch dịch chính xác câu đó ngay lập tức.

- Chúng ta cá cược đi. Đảm bảo với các người chỉ có lợi.

- Cá cái gì? cá thể nào?_ Chàng trai kia hỏi.

- Tôi lên rổ ba bước, đi giày cao gót. Ba lần vào thì tôi thắng. Nếu tôi thắng các cậu đáp ứng tôi một điều kiện. Nếu tôi thua, tôi mời các cậu một bữa, để các cậu tới công viên giải trí chơi. _ Nàng thích thú nói.

Bên kia bắt đầu tùm tùm lại hỏi ý kiến nhau. Khoảng 5 phút sau, chàng trai nói được tiếng việt kia bị đẩy tới trước mặt nàng nói chuyện.

- Điều kiện cô thắng là gì?_ Cậu ta hỏi.

Nàng tiến lại gần.

- Các cậu bắt buộc phải thắng tuyển nước tôi trong giải đấu tới._ nàng nho nhỏ giọng nói.

Người kia trừng mắt nhìn nàng. Đây có phải là công dân tốt không?

- Đây là giải đấu, đương nhiên chúng tôi sẽ đánh hết sức rồi, không cần cô nói. _ Cậu thanh niên liếc mắt về phía đồng đội đầy kiêu hãnh.

Nàng nhếch miệng cười một cái.

- Tôi cho cậu biết một tin. Huấn luyện viên của các cậu có quan hệ rất tốt với ông bầu bên nước tôi. Hơn hết, huấn luyện viên của các cậu cũng có quan hệ mật thiết với tiền lắm đấy.

Cô phiên dịch nhìn nàng ngơ ngác. Câu này có dịch không? Dịch theo nghĩa nào?

Mấy vdv kia nhìn cô phiên dịch rồi lại nhìn nàng. Nói xấu chúng tôi sao? Tại sao lại không dịch nữa rồi? Nhìn cái điệu cười kia, có âm mưu gì?

CHàng trai biết nói tiếng việt kia, nhìn về phía huấn luyện viên của mình tới ngây người. Ông ấy đang cười nói rất vui vẻ với một người Việt a. Nhìn bộ dáng gặp lần đầu với lại người thân thì không khác đâu...

Cậu ta nuốt nước bọt, quay qua tự nói chuyện với đồng bọn. Ngay sau đó, nhìn gương mặt anh tuấn, ai nấy đều vút cho huấn luyện viên một cái nhìn khinh bỉ. Nàng nhấc lông mày, ở một bên đảo bóng, coi như không liên quan tới mình.

- Tôi tên là Lousi._ Chàng trai người Việt cười nhẹ nói._ Chúng ta cá cược.

Nàng gật đầu.

Thế là bọn họ kéo nhau ra gần rổ chuẩn bị trò hay. Nàng nhìn cái rổ cao cao, trong có một chút nhưng nhớ, có một chút hứng thú, còn có một chút cảm phẫn.

- Bọn họ nói cô nên ném thử mấy quả trước đã._ Lousi đứng cạnh đám bạn, nói với tới chỗ Nàng.

Nàng lắc lắc đầu. Bắt đầu ba bước từ bên tay trái trước. Nàng kéo chân váy lên trên đầu gối để tiện cho việc chạy, cũng may chân váy co giãn. kéo tay áo lên cao thêm một chút. Thú vị, đúng là thú vị.

Tiếng giày cao gót cùng tiếng bóng nện xuống sàn gỗ từng nhịp vang lên. Bên ngoài sân này không chỉ có mấy vị lớn tuổi quan chức, còn có tuyển bóng bàn sang xem sự tình.

Tiếng bóng dừng lại, Hai tiếng giày nữa... Tay nàng vẩy lên, chiếc áo lửng co lên hở ra eo nhỏ. Sau đó tiếng bóng đập vào bảng nhỏ nhẹ, Bước thứ ba dẫm xuống. Bóng sọt qua lưới trắng, rơi xuống sàn gỗ, nảy nảy tới chỗ nàng.

Mọi người thấy bóng đã quay về trên tay nàng thì mới hoàn hồn. Một bộ mặt ngơ ngác nhìn nàng. Mấy người Việt không khỏi một phen nhả hứng, vỗ tay dồn dập. Nguyệt ở bên ngoài giở khóc giở cười.

- Can not better. _ Một cậu người nước ngoài ở đó thốt lên một câu tiếng anh rồi vỗ tay theo.

Mấy người kia nhìn nhau nhún vai. Tự lòng an ủi nhau nàng may mắn.

Nhưng sau đó sự thật là nàng may mắn 3 lần liền ư? Có lẽ thế, họ nhìn nàng với con mắt ngưỡng mộ. Nàng thể mà ba bước vào cả ba lần.

- Cô giỏi thật đấy, cô từng chơi bóng rổ à?_ Lousi hỏi câu này dường như đúng ý mọi người kia.

- Lâu rồi._ Nàng cười gật gật đầu, đúng là nở mũi thật đấy.

- Đúng là mở mang tầm mắt_ Lousi nhìn xuống đôi giày cao gót trên chân nàng.

Nàng chậm rãi kéo chân váy xuống, sửa lại cổ tay.

- Vây lần cá cược này nhớ hoàn thành nhé._ Nàng nhìn bọn họ một lượt.

Họ được cô phiên dịch kia nói lại, rất hứng khởi gật đầu lia lịa.

- Bộ trưởng, ngài có điện thoại._ Nguyệt từ ngoài sân chạy tới.

Nàng nhận lấy điện thoại, quay người đi ra ngoài.

- Cô ấy là bộ trưởng?_ Lousi hỏi lại.

Nguyệt thở dài một cái, nhìn bọn họ gật đầu. Khiến cho bọn họ giống như không thể rút cảm được nữa vậy.

- Về Bộ._ Nàng nghe xong điện thoại, đứng đó hướng Nguyệt vỗ vỗ tay ra hiệu.

- Vâng._ Nguyệt cùng cô phiên dịch nhanh chóng đi tới hướng nàng.

Nàng nhìn đám vận động viên nam kia cười cười, rồi đưa tay vẫy chào. Họ đồng loạt cúi người xuống chào nàng.

- Mọi người ở lại vui vẻ._ Nàng tựa tiểu phi tiểu nói.

Tiếng giày cao gót vang lên lần nữa, Nguyệt choàng áo khoác lên vai nàng. Thân hình nhỏ bé nhanh chóng biến mất khỏi cửa khu rộng lớn. Tiếng giày nện xuống sàn cũng dứt khoát biến mất... nhưng lại lưu vào lòng mỗi người đàn ông một cái nhìn... khó quên...

Lúc ngồi trên xe ô tô, nàng thản nhiên lướt điện thoại, làm Nguyệt thấp thỏm, muốn nói lại thôi.

- Nói đi._ Nàng không ngẩng mặt cũng hiểu.

- Ngài vì sao lại muốn làm khó bộ thể thao?_ Nguyệt đầy mắt mong chờ nhìn nàng.

Nàng thì lại một nụ cười giễu cợt trên mặt, ánh mắt nồng đượm vẻ châm chọc.

- Ta thích đi kết thù oán với bọn họ. Như thế có thể không sợ bị đâm sau lưng.

Một câu nói này như bát nước lạnh tạt vào mặt Nguyệt. Cô thư kí xinh đẹp bày tỏ biểu cảm không còn gì để nói nữa. Quay mặt đi chỗ khác.

Nàng đưa mắt liếc ra gương hậu.

Mấy ngày nay nàng bị người ta theo dõi. Cứ đi ra đường liền có người bám lấy. Cái lạ là có rất nhiều cơ hội nhưng lại không làm gì cả. Nàng nhanh chóng bỏ qua chuyện này. Hiện tại có chuyện thú vị hơn...

Vừa vào tòa nhà Bộ, Diễm đã nhanh chóng lộ mặt.

- Bà Thảo đang đợi ngài ở phòng chờ._ Diễm nói.

Nàng nhìn khung cảnh xung quanh. Một số lượng lớn người không phải nhân viên ở đây đang đứng trong “nhà” của nàng. Lại còn mang cái vẻ mặt cool ngầu lạnh lùng boy. Nàng quả thực rất ghét cái kiểu phô trương quá đáng thể này.

Phòng chờ mở ra, nàng bỏ áo khoác, đưa cho Diễm. Trên mặt nở nụ cười xinh đẹp nhìn người phụ nữ vừa đứng dậy trong phòng.

- Chào bà._ Hai người bắt tay nhau vui vẻ.

Ngồi đối diện với nhau, gương mặt ai nấy đều một nụ cười phẳng phất. Nước trà được rót ra, hơi nóng bốc lên quanh quần mang theo hương thơm dễ chịu vô cùng.

- Không làm phiền ngài chứ?_ Bà Thảo cũng đã đổi cách xưng hô theo chức vị của nàng.

- Không có, bà đến thì sao có thể phiền._ Nàng thoáng nhìn qua đồng hồ.

- Vậy thì tốt..._ Bà Thảo cầm chén trà lên tay, nhẹ nhẹ vuốt ve, có vẻ như không biết nên mở lời thế nào.

- Nhưng mà những người dưới nhà kia làm tôi vô cùng phiền chán đấy._ Nàng nhẹ giọng lên tiếng, ánh mắt không rời khỏi gương mặt bà ta một giây nào.

- Tôi nói thẳng luôn vậy... Chuyện ngài đưa những “tay chân” của Lưu Hoài Mẫn tới đó thí mạng, đã bị ông ta tố cáo rồi. Với cái miệng thêm mắm thêm muối đó, họ coi như tin tưởng hoàn toàn. Người ở khu nhà là họ kêu tôi dẫn tới đây tra xét. Cuối cùng kiếm một cái tội danh vu cho ngài._ Bà Thảo suy cho cùng cũng là người nâng đỡ nàng. Mà nàng có ngày hôm nay, bà ta cũng là hưởng sai lây. Bây giờ nàng mà đổ thì bà ta cũng không có người chống lưng.

Nàng đối với vấn đề này, vô cùng tinh ý. Mặc cho là khu của nàng có không có chuyện gì đi nữa thì bọn họ cũng sẽ ra tay với khu của nàng. Trắng thành đen, không thành có. Lại có phía trên hậu thuẫn, đương nhiên nàng nhanh thôi sẽ bị điều tra.

Lưu Hoài Mẫn, có vẻ như món quà lần này nàng tặng ông ta lớn quá. Hưởng một mình lãng phí không hết nên đem đi cho người khác cùng sao? Không cần, họ muốn thì tới tìm nàng, nàng sẽ tặng họ lễ vật lớn, cần gì phải rủ nhau hưởng chung chứ...

Nàng “hừ” nhẹ một cái.

- Vào đây._ Nàng lớn tiếng một chút.

Nhanh chóng có Diễm và Nguyệt bước vào.

- Ngài có gì cần dặn?_ Diễm hỏi.

Nàng chậm rãi nhâm nhi chén trà, hưởng trọn vị ngọt thanh trong đó. Ánh mắt rơi trên mặt bà Thảo lạnh dần. Cuối cùng còn một vẻ vô hồn, chén trà cũng đặt xuống. Một nụ cười nửa miệng nhếch lên.

- Bộ máy chính quyền cấp cao... Thay...thay hết đi.

“thay” Một tiếng này không khỏi người ta run lạnh. Hàn khí như bao trùm cả căn phòng.

Ba người trong phòng nhìn nàng bằng con mắt không thể ngạc nhiên hơn. Chuyện này có phải chuyện một hai phút là xong đâu.

- Nhưng..._ Diễm định lên tiếng.

Nàng giơ tay ngăn lại.

- Cậu chỉ việc nói cho Sarah, những chuyện khác không cần can thiệp. Ừm....3 ngày là thời hạn.

- Vâng._ _Diễn gật đầu rồi rút khỏi phòng.
- Nguyệt..._ _Nàng nhìn cô thư kí xinh đẹp, nụ cười trên miệng càng quý dị.

....

Mọi người trong tòa nhà đang nỗ lực làm việc vì chỉ còn khoảng 30 phút nữa thôi họ sẽ được tan sở. Nhưng mà ngay lúc đó, Cả khu nhà tối sầm xuống. Khóa điện ở các cửa khẽ kêu “ting” một cái, chuyển từ màu xanh sang màu đỏ. Những ô cửa sổ phía quanh khu nhà nhanh chóng bị rèm ngoài che xuống.

Những nhân viên đối với việc này đều đã được huấn luyện qua. Họ ngồi xuống chỗ ổn định. Việc họ phải làm là chờ đợi.

Phía ngoài hành lang, mười mấy đặc vụ nhận nhạo nhìn xung quanh, nhanh chóng lôi súng ra đề phòng.

- Kiểm tra đi...

Chỗ họ đứng là một khoang hành lang, rộng 4 mét, dài 20 mét. Hai bên là các phòng. Tuy nhiên đều đã khóa cửa, màn che kéo xuống. Họ hoàn toàn cô lập ở giữa.

“Phụt”

Hai tiếng vang lên, nước từ phía trên đầu phun ra tứ tung. Họ trong tối nhất thời hoảng loạn. Khoảng 5 phút sau đó nước dừng lại.

- Có chuyện gì vậy?
- Có cháy sao?

...

Sau đó, hai luồng ánh sáng lóe lên từ hai đầu khoang hành lang.

“Điện”

Chỉ kịp nghe thấy một tiếng này thì cả thân thể ướt nhẹp của họ đã bị điện cuốn lấy. Họ giật lên vài cái. Điện biến mất. Họ cũng nằm im trên mặt đất. Súng rơi một nơi, không phải có súng là an toàn đâu.

Một cửa đầu khoang hành lang mở ra. Một nhóm người mặc đồ bảo hộ màu trắng, đội mũ chỉ lộ ra hai mắt, cả người che kín bước vào. Hai người khiêng một người áo đen... Quạt thông gió, máy lạnh hoạt động...

Mười lăm phút sau đó, Mọi cửa chuyển thành màu xanh, các rèm sắt đen kia cũng mở ra. Cả khu nhà sáng điện, ánh sáng ngoài trời chiếu vào.

Các nhân viên nhìn ra khoang hành lang đó. Vắng lặng, sạch sẽ... Không có ai cả. Mặc dù trong lòng thầm suy ra một cái kết quả nhưng họ đều giữ im lặng, không ai nói gì cả.

Họ hoàn thành nốt công việc như thường, rồi tiếng chuông reo lên nhẹ nhàng.

Mọi người tan sở như mọi ngày!

104. Chương 103

Trong rừng cây rậm rạp, một chiếc ô tô lao ra khỏi khuôn đường đâm xuống vực. Mấy người đàn ông phía trên đứng nhìn xuống đầy tức giận.

- Người không sao chứ? Mẹ kiếp...

Một người đàn ông nhìn sang tay của lão già bên cạnh đã bị rách một đường tầm 5 cm, máu chảy xuống không ngừng.

- Dự, mau băng bó cầm máu.

Dự đi tới, bỏ cái ba lô trên vai xuống, mở ra lấy dụng cụ y tế. Lão già ngồi xuống cho cậu ta xử lý vết thương. Trên mặt không bộc lộ rõ cảm xúc gì. Chỉ một mực nhìn ra phía ngoài trời u ám kia.

- Xong rồi ạ._ Dự gật đầu nói. Nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

- Có điện báo về... _Một người đàn ông khác lên tiếng, có lẽ là vừa nghe điện thoại. Nhìn lão già với ánh mắt trầm xuống.

- Cứ nói đi Mạnh._ Tiếng lão già khàn khàn vang lên.

- Chính phủ cao cấp cử người tới bộ. Đều là có đi không có về..._ Mạnh nói xong cúi đầu xuống, mắt nhìn xuống chân. Bắp chân cậu ta đã băng bó, là bị đạn bắn.

- Khốn nạn thật. Cả chính phủ cũng không làm gì được con nhỏ đó sao?_ Đoàn nhìn về phía Mạnh với ánh mắt không tin vào sự thật.

Lão già ngồi một bên thở dài. Thật lâu sau bầu không khí tĩnh lặng ấy. Ông ta đứng dậy, nhìn ba người kia một lượt.

- Về thôi, ai về nhà nấy. _ Giọng ông ta trầm lắng, nghe không ra cái cảm xúc gì.

- Ý người là gì?_ Dự mở to mắt nhìn.

Ông ta vỗ nhẹ vai Dự.

- Không được, chúng tôi thì không sao. Nhưng người mà về thì chỉ có đường chết. _ Đoàn lên tiếng ngăn cản.

- Đúng vậy._ Sắc mặt Mạnh cũng nghiêm trọng không kém.

- Người của tôi đông như vậy... cuối cùng còn có ba người các cậu. _ Ông ta dừng lại một chút, chỉ xuống vực thẳm, ý nói cái xe. _ Đã bao nhiêu lần chúng ta đi vào đường cùng rồi? Tôi không muốn liên lụy tới các cậu nữa.

Nói xong, ông dứt khoát trống gậy đi lên đường mòn.

Ba người đàn ông nhìn nhau, âm thầm trao đổi ánh mắt. Sau đó họ vội vã đuổi theo lão già lên đường mòn.

- Chúng tôi biết người đã quyết định thì không thay đổi. Nhưng ít ra hãy để chúng tôi tiễn ông về tới nhà._ Mạnh chậm chậm nói.

- Lần này người không được từ chối._ Đoàn cương quyết nói.

Lão già nhìn bọn họ, cuối cùng cười một cái. Cứ coi như nụ cười này thay cho lời đồng ý đi.

Ba người bọn họ đi bộ lên đỉnh đồi. Rồi lại xuống đồi. Qua một con đường dài nữa liền tới biệt thự của lão già...

.....

Biệt thự của Uyên Nhi, ngoài ngoại ô.

Nàng vừa tan sở liền về đây. Đã mấy ngày rồi nàng chưa về nhà. Có điều nàng đang sưng lại ở dưới sân. Bởi vì trên bệ hành lang ngoài nhà đều để những giỏ hoa hồng. Tầm bốn giỏ, giỏ để ở trước cửa nhà tươi nhất, trên đó vẫn còn đọng sương.

Cánh cửa nhà mở ra. Một cô gái tầm đôi mươi ăn mặc giản dị bước ra.

- Chị về rồi.

Cô gái vui vẻ, nhắc giỏ hoa lên, đi tới chỗ nàng. Đây là bé gái nàng thuê ở đây giúp việc và trông nhà luôn. Cô bé nhà có hoàn cảnh không tốt, thiếu tiền.

- Đây là..._ Nàng chỉ bó hoa.

- Em cũng không biết. Mấy hôm nay đều có người tới giao hoa. Em sợ làm sao đấy nên để tất ngoài hành lang. Cũng có thiệp nhưng không đọc. _ Cô gái cười hì hì nhìn nàng.

- Em thu thiệp vào nhà cho chị. Giỏ này đẹp đấy, mang vào nhà để cũng được. __ Nàng xoa tóc cô gái rồi bước vào nhà.

Vừa vào trong nhà liền cảm thấy toàn thân ảm áp. Nàng đi đôi dép trong nhà hình con thỏ vào chân. Vô cùng thoải mái, bởi vì đây là của Yên Quân chuẩn bị cho nàng...

Nàng vào phòng cất đồ, thay quần áo ở nhà rồi mới ra ngoài phòng khách. Thủy đi tới đưa cho nàng bốn tấm thiệp.

- Anh Diễm nói chị về nên em đã nấu cơm. Chị đọc xong rồi vào ăn nhé.__ Nói rồi Thủy lại lạch bạch chạy về phía nhà bếp.

Nàng cầm thiệp lên đọc...

“Tôi không biết em thích hoa gì, nhưng có lẽ ai cũng thích hoa hồng.”

“Em có nhận được hoa không?”

“Tôi thực sự xin lỗi về chuyện đã xảy ra.”

“Cho tôi một cơ hội theo đuổi em...”

Tất cả bốn thiệp đều có một chữ “T” bên dưới làm kí hiệu. Khỏi phải nghĩ nàng cũng biết là ai rồi.

Từ Nam Khang

Nàng cất Thiệp về phòng, chậm chậm vào nhà bếp. Mùi thơm đồ ăn ngào ngạt, kích thích cái bụng nàng cồn cào lên.

- Em cứ ngồi xuống ăn cùng đi.__ Nàng nhìn Thủy cười nhẹ.

-Vâng.__ Thủy cười vui vẻ ngồi xuống cùng nàng ăn cơm.

Bữa cơm cứ thế trôi qua...

Nàng nằm trên ghế sofa ngoài phòng khách, nhìn ra phía ngoài khung cửa kính. Những giỏ hoa hồng lấp ló ở ngoài đó. Lòng nàng lại dấy lên một hồi bồi hồi. Đôi tay ôm cái gối khe vuốt nhẹ như là đang tự an ủi lòng mình vậy.

“Yên Quân...nếu em có thể...yêu thêm một lần nữa... anh có giận em không...”

....

Trong bầu không khí tĩnh lặng, chỉ có mình tiếng điện thoại di động réo lên một mình, vô cùng khó chịu. Thủy chạy từ phòng mình ra, thấy điện thoại của nàng trên mặt bàn đang reo. Vội lay nhẹ người nàng.

- Chị, chị...có điện thoại kia.

Nàng chậm chậm mở mắt. Bình tĩnh cười một cái, rồi mới nhận điện thoại từ tay Thủy. Thủy lại lạch bạch đi chỗ khác chơi.

- Alo...

Nàng vừa chậm rãi đứng dậy vừa nghe điện thoại. Trên mặt là biểu tình càng nghe càng cảm thấy phần khích, thú vị. Nàng bước tới phía cửa sau, đi ra vườn nhỏ xanh tươi, hoa lá. Lại cầm bình phun nước, dịu dàng tưới cây.

- Không cần ra tay, để ông ta vào nhà. Đêm ngày kia, khi mọi sự tình ở chính phủ cao cấp xử lý xong... Tôi sẽ cùng người của mình tới đó thăm ông ta...

- Thăm lần cuối, gặp mặt lần cuối. Sau đó ông ta sẽ biến mất hoàn toàn... trong biển lửa... Như là... nổ tung xương thịt...

Giọng nói lạnh như băng và nội dung câu từ ấy trái ngược hoàn toàn đối với một cái khung cảnh thiếu nữ dịu dàng tưới hoa kia. Nàng giống như đa nhân cách mất rồi...

Kết thúc cuộc điện thoại. Nàng từ tốn tưới hết vườn hoa nhỏ. Sau đó mới rời đi. Chiều nay nàng lại phải tới giao lưu thăm hỏi vận động viên của đội đấu kiếm và bắn súng.

Kết quả chính là khiến cho họ mở to mắt nhìn tài năng bắn súng của nàng. Còn đấu kiếm, tiếc là Diễm ngăn cản, Nguyệt cũng ngăn cản. Nàng cũng muốn bản thân yên ổn nên không giao lưu môn này nữa.

Xong việc này, nàng đến thẳng Khu huấn luyện. Ăn tối cùng đồng đội là một công việc vô cùng ảm áp. Họ lại luôn quây quần bên cạnh nàng lắm nhảm không thôi. Nhưng những lời nhảm ấy không phải kiểu mẹ già dặn con. Mà nó khiến nàng vô cùng thoải mái. Đôi bên vô cùng thân thiết.

- Ngài thực sự rất yêu anh ấy phải không?

Một giọng nói trong trẻo vang lên, cả bầu không khí tĩnh lặng lại. Không ai nói gì, đều ngược mắt nhìn nàng. Đây chính là điều họ muốn biết, nàng ít khi nói về chuyện của mình. Câu hỏi này người thanh niên kia không có hỏi sai, chỉ là hỏi thừa rồi.

- Đúng vậy, chính là yêu, tới con đường người ta ở cũng yêu..._ Nàng nhìn bọn họ, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng.

- Có thể kể chuyện tình yêu của ngài một chút không?_ Một anh lính nữa gan dạ lên tiếng.

Mọi người đều nín thở chờ nàng. Cho tới khi nàng gạt nhẹ đầu một cái. Họ lại vô cùng chăm chú, giống như nghe chuyện cơ mật vậy.

- Chắc mọi người cũng biết chuyện tôi nhảm lẫn giữa Yên Quân và một người là Đông Lâm rồi chứ? Mặc dù hai người họ có gương mặt na ná nhau. Nhưng mà bây giờ gặp lại Đông Lâm, tôi lại chẳng cảm thấy cái gì tình cảm. Ấy vậy mà bốn năm trước tôi lại có thể bắt đầu yêu Yên Quân...

- Những ngày tháng tôi ở bên Yên Quân vô cùng bình yên. Cũng chỉ là gặp mặt nhau, ở một chỗ cùng nhau, cùng nhau ăn cơm. Mọi việc đều rất bình thường và đơn giản. Nhưng mà lại hạnh phúc, là khoảng thời gian vui vẻ nhất của tôi.

- Anh ấy cưng chiều tôi hơn cả. Bóc vỏ kẹo cho tôi, cầm ống mút hộp sữa, vụn nắp chai... Có thể đem tất cả các loại tài khoản, mật khẩu đưa tất cho tôi kể cả tôi không cho anh ấy biết một cái mật khẩu nào. Những ngày rảnh rỗi, sẽ tự tay xuống bếp nấu đồ ăn cho tôi. Biết tôi thích nghe nhạc hoa liên học lời việt hát cho tôi. Khi nào trời mưa bão, đều không ngại chạy tới chỗ tôi, dỗ tôi ngủ...

- Còn có lúc đó, anh ấy không hay về nhà. Tôi còn tưởng anh ấy lừa, hóa ra là không phải nhà thật sự. Tôi nhớ rõ mình đã nói với anh ấy rằng “Chỉ cần là em về nhà mà anh không có việc bận, anh cũng phải về.” Thế mà anh ấy cũng về cùng tôi, làm cái gối dựng trên xe ô tô...

Nói đến đây nàng dừng lại một chút. Mọi sự việc ấy giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua và Yên Quân của nàng vẫn ở ngay bên cạnh nàng vậy.

- Trước lúc mất, câu nói tôi nghe được từ anh ấy, vẫn là lời hứa hẹn. Anh ấy bảo, cuối tuần tới nắng rất đẹp, ngày hôm đó sẽ dẫn tôi về nhà chơi, ra mắt ba mẹ. Tôi tới gặp mặt anh ấy lần cuối cũng không thể. Lại chỉ có anh ấy gọi tôi hai tiếng “Uyển Nhi” nhẹ nhàng. Giá mà lúc đó tôi biết anh ấy xảy ra chuyện...

Lời nàng dừng lại. Bọn họ cũng không biết nói gì an ủi. Chỉ thở ra nhẹ nhàng, quan sát biểu cảm của nàng. Nàng không khóc, trên gương mặt đọng lại một nụ cười mỉm. Họ đều biết nụ cười ấy của nàng chỉ là một cái sáo rỗng, một cái mặt nạ. Che đậy lại tất cả đau thương...

- Ô, đến giờ tập rồi kìa, chúng ta mau đi tập thôi.

Một người nhanh chóng đứng dậy, đánh lạc hướng sự chú ý.

- Đúng vậy, đi tập nào. _ Nàng cũng đứng dậy.

Mọi người bắt đầu lững thững đi về phòng tập của mình. Nàng cũng một vẻ từ tốn về phòng tập. Mặc cho bọn họ khuyên nhủ nàng vẫn tham gia tập luyện.

...

105. Chương 104

Hai ngày sau.

Bản tin thời sự buổi sáng đang phát sóng ở khắp mọi nơi. Từ ti vi mọi nhà mở, cho tới những máy phát trên các con phố. Quảng cáo trên các tòa nhà cao tầng. Mọi người dường như cũng dừng lại công việc, lắng tai nghe, đưa mắt nhìn tin tức này.

“Lần đầu tiên trong lịch sử, chính phủ cấp cao chính thức đưa ra ánh sáng các tội danh cùng bản án phần dành cho các thành viên vi phạm. Điều đáng lo ngại nhất chính là hầu hết các thành viên cấp cao đều có liên quan tới các vấn đề này. Để trả lời cho các câu hỏi mà phóng viên của các đài chúng tôi đề ra thì người đứng đầu cho hay: Sẽ lập tức xét xử các tội danh, tổ chức cuộc bầu cử mới rồi thông báo ra mắt với nhân dân.”

“Một loạt các tổ chức bí mật, hoạt động ngầm lần lượt được phơi bày không khỏi khiến nhân dân lo lắng. Sau đây sẽ là các gương mặt chính trị mới, mọi người hãy cùng nhau chọn lựa thật chính xác...”

Tin tức này hết rồi, mọi người không ngừng bàn tán xôn xao. Không thể phủ nhận rằng đây chính là tin tức nóng hổi nhất, tin tức gây sốc nhất đến với tất cả mọi người.

Ở một góc nào đó các thành viên chính trị cấp cao đang bị tra thẩm và nhận án tù chung thân. Một góc khác nữa của đô thị, những ứng cử viên mới đang hành diện ra mắt nhân dân.

Còn nàng, nàng đang ở cục. Cục bây giờ đang vô cùng náo nhiệt. Kế hoạch an toàn mà nàng từng nhắc đến chính là dành cho các nhân viên có liên quan tới cục S. Họ đã phải giấu giếm thân phận làm việc trong bao năm qua. Bây giờ đã đến lúc để bọn họ làm những gì họ chọn.

James và Sarah đứng ở đại sảnh. Trước mặt mỗi người đặt một thùng đựng thẻ. Nhân viên phía trước vô cùng đông đúc. Họ đều không biết chuyện gì đang chờ mình. Họ chỉ biết Cục sắp đóng cửa. Họ thì không muốn thất nghiệp, họ muốn cống hiến cho đất nước.

- Các bạn đồng nghiệp thân mến _ Giọng Sarah vang lên, kéo lại sự chú ý của mọi người.

- Trước mặt tôi và James là nghề nghiệp tương lai của các bạn. Bên phía James là Khu nghỉ dưỡng cao cấp Uyển Yên. Bên phía tôi là công ty vô bọ của chúng ta. Khi cục bị giải tán, mà các bạn không có nơi để làm việc thì có thể chọn một trong hai nơi này để làm việc.

- Mọi người hãy bỏ thẻ tên của mình vào thùng này. Bắt đầu xếp hàng đi nào. _ Sarah vỗ vỗ tay.

- Những người không chọn lựa có thể bắt đầu thu xếp đồ đạc của mình được rồi nhé_ James nói thêm.

Rất nhanh đám đông tách ra thành hai phe... Mọi chuyện diễn ra thật suôn sẻ.

Nàng nhìn sang phía phòng bên kia qua ô cửa lớn. Chỉ có một vài người thu dọn đồ ra về. Nàng cũng thu dọn lại cái bàn làm việc cẩn thận. Cát đồ của mình vào hộp giấy.

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. nàng thoáng nhìn lên.

- Vào đi.

Theo tiếng nói cửa mở ra, Diễn bước vào. Đôi mắt nhìn nàng cứ ngây ra.

- Sao thế? _ Nàng cười cười hỏi cậu ta.

- Sau này tôi phải làm gì? _ Diễn hỏi.

Cậu ta làm cả việc ở Bộ, cả việc ở Cục. Bây giờ xảy ra sự tình này, cậu ta nên theo đám người của James và Sarah hay là thế nào đây? Nàng liệu có còn giữ cậu lại không?

Nàng nhìn cậu ta, trên mặt đều là một vẻ trào phúng. Cậu ta nghĩ cái gì nàng đều biết.

- Sau chuyện này tôi cũng từ chức của Bộ. Cậu là muốn tới công ty của tôi làm nhân viên đánh máy, hay là muốn tới khu nghỉ dưỡng của tôi làm quản lý?

Một câu này của nàng không biết khiến cậu ta có bao nhiêu hững hờ.

- Ngài từ chức? _ Diễn như không tin nổi vào mắt mình.

- Tôi không có hứng thú với chính trị._ Nàng cười nhạt.

- Nhưng mà bây giờ ngài cũng mới bắt đầu tu sửa Khu nghỉ dưỡng, công ty mặc dù còn đó nhưng mà ngài từ chức sẽ khiến mọi thứ loạn mất._ Diễn chậm rãi suy tư.

- Haha..._ Nàng cười lên một tiếng.

- Cậu sợ tôi không có tiền nuôi mấy người à? Tôi làm Bộ trưởng bấy lâu, làm Cục trưởng bao ngày rồi? Tôi còn tính từ chức rồi giao lại chuyện cho mấy người rồi liền đi du lịch vòng quanh thế giới.

Diễn nghe mấy lời này nàng nói, mặt ngây ra. Cậu ta hoàn toàn lo lắng cho nhầm người rồi. Người trước mặt cậu ta là ai cơ chứ. Một tay có thể thay đổi chính phủ cấp cao. Một câu nói có thể lôi kéo lòng quân. Một chút dụng tâm liền từ sinh viên chưa tốt nghiệp đã là nhà chính trị. Vẫn là cậu ta ngốc nghếch. Bất chợt cậu ta còn nghĩ tới một câu nói đùa ngày trước của nàng: “Nhìn tôi như vậy thôi, nhưng cũng có nhiều đại gia muốn bao nuôi lắm. Tương lai thôi mà, lo gì chứ?”

- Là tôi nhiều chuyện rồi. Ngài cần gì giao phó không?_ Diễn nói lại.

- À, chuẩn bị đồ tối nay đi. Tôi sẽ tới đó trước. Cậu nhớ dẫn người tới. _ Nàng nói xong cũng đứng dậy.

- Vâng, ngài ra ngoài à? Bây giờ bên ngoài có chút hỗn loạn. Hay đợi một lúc nữa đi...

- Lại nói nhiều rồi...

Nàng vừa đi, vừa nói. Diễn phía sau lắc đầu ngán ngẩm. Được rồi, cậu vẫn nên đi làm việc của mình thì hơn.

...

Nàng mất gần 15 phút mới ra được bên ngoài tòa nhà. Gió lạnh quét qua khiến nàng không chủ động được được ôm lấy thân mình. Nàng đang định bước về phía xe của Hùng thì có một chiếc xe thể thao mới tinh màu trắng đen lao tới, dừng trước mặt nàng.

Người trên xe còn chưa lộ mặt ra, người của nàng đã từ từ phía lao tới bao bọc nàng. Cảnh giới đạt mức cao nhất.

Chiếc xe bấy giờ mới thấy có người bước xuống. Một thân đồ tây, dày da bóng bẩy. Tóc vuốt ngược, mắt đeo kính râm. Bó hoa tulip màu đỏ rực rỡ trên tay.

Cậu ta bước tới gần đám vệ sĩ kia, đưa tay tháo kính xuống. Gương mặt hoàn hảo lộ ra, cậu đưa mắt nhìn xung quanh.

- Uyển Nhi của tôi đâu?_ Giọng nói cao ngất vang lên đầy kiêu ngạo.

Mấy vệ sĩ có chút muốn đánh người này.

- Đừng có ăn nói linh tinh._ Nàng chậm chậm bước ra từ trong đám người.

Từ Nam Khang cười một cái thật tươi bước lên đưa cho nàng bó hoa.

- Tặng em này._ Anh ta cười cười vô cùng tươi tắn.

Nàng nhếch lông mày một chút nhìn bó hoa. Hôm nay không tặng hoa hồng nữa, tặng hoa tulip là có ý gì? Nàng cảm thấy có cái gì đó vô cùng xinh đẹp nên cũng nhận lấy.

- Đẹp chứ? Em thích không?_ Anh ta phấn khởi hỏi.

- Giấy gói này đẹp quá! Từ tổng có thể hỏi hộ tôi shop mua ở đâu không?_ nàng tươi cười sờ vào giấy gói hoa màu trắng, có hình trái tim mờ mờ.

“Phụt”

Một anh vệ sĩ không nhịn được bật cười. Từ Nam Khang tắt nụ cười, nhìn người vệ sĩ bằng ánh mắt u ám.

- Các cậu lui xuống đi._ Nàng cao giọng nói.

- Vâng.

Mấy người kia nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của hai người. Trên mặt Từ Nam Khang lại hiện lên nụ cười.

- Có việc gì không, Từ tổng?_ Nàng nhàn nhạt hỏi.

- Tôi nhớ em thôi._ Anh ta bày ra một bộ dạng chân tình nhìn nàng.

Nàng lắc lắc đầu.

- Anh tính leo đèo theo tôi tới bao giờ?_ Nàng thật lòng hỏi.

- Tới khi nào tôi không còn sống_ Anh ta dứt khoát trả lời ngay.

Một câu này không khỏi nàng làm giật mình, trái tim vô thức đập nhanh hơn một chút.

- vậy anh chết sớm đi._ Nàng dẹp đi mọi cảm xúc, cau mày đáp lời.

- Tôi cái gì cũng tốt, tại sao em không cho tôi lấy một cơ hội?_ Anh ta tiện mồm, ngồi lên đầu xe, chống tay xuống xe, ngược mắt nhìn nàng.

Gió ngang qua khiến mái tóc nàng động theo nhịp nhàng. Nàng đứng đó cầm bó hoa, cả hai đều xinh đẹp mà anh lại chẳng thể nào có được hay sao? Rõ ràng chỉ cách một cách tay là có thể ôm vào lòng? Không, không đúng, ở đây chỉ có thân thể nàng, trái tim nàng không có ở đây. Bởi nếu có ở đây, nàng nhất định sẽ cho anh một cơ hội

- Chính vì cái gì cũng tốt nên mới không hợp với tôi. Anh xem anh hoàn mỹ tới vậy, yêu tôi chính là một cái khuyết điểm chí mạng. _ Nàng nhìn anh ta lên tiếng, giọng nói thanh bạch ấy, câu nói ấy tạc sâu vào lòng Nam Khang.

Gương mặt anh ta hơi cứng đờ ra nhưng nhanh chóng lấy lại cái vẻ mặt bất cần đời thường ngày. Nụ cười phẳng phất hiện lên, ánh mắt lơ đãng nhìn đi chỗ khác.

- Haizz... Chắc là em bận lắm. Vậy tôi không làm phiền em nữa. Bye Bye...

Anh ta cười cười rồi bước lên xe. Chiếc xe lưu loát phóng đi trên đường lớn.

Nàng đứng đó như một bức tranh tĩnh lặng, chỉ là cơn gió lại không màng tới bức họa, lay động mái tóc, lay động bóng thân đơn gầy của nàng. Nàng hơi run lên. Không phải vì lạnh, mà là vì sợ. Nàng sợ làm người khác đau lòng. Nếu làm người khác đau lòng chẳng là nàng nợ người ta. Nợ thì phải trả, mà nàng lại không muốn dây dưa với ai nữa. Nàng chỉ muốn độc lai độc lã đi nốt quãng đường này...

Gần chục phút sau đó, nàng men theo tiếng xe cộ tĩnh lại sau những suy nghĩ. Cuối cùng trở lại vẻ bình thản, lên xe ô tô tới Bộ...

106. Chương 105

Mặc dù ngoài trời gió lạnh, nắng không thoát ra khỏi màn trời trắng bệnh, tiếng chim vẫn ngân nga đâu đó trên những hàng cây. Những nụ hoa xinh đẹp vẫn hé nở bất chấp thời tiết.

Trong nhà, có hai vợ chồng ngoại tứ tuần ngồi ăn sáng với nhau. Tiếng nói từ ti vi truyền ra khắp gian phòng. Cũng là tin tức thời sự. Chẳng là nhìn hình con gái ở xa. Cái gì mà là người duy nhất còn vững

chân trong giới chính trị, cái gì mà trẻ tuổi tài cao. Hai người đều không có nghe. Chỉ ngược mắt nhìn video trên đó, để họ được ngắm con gái mình. Thực lòng ai cha mẹ để mà chả thương con.

- Mấy ngày nữa cơ quan tổ chức đi chùa Tĩnh Lâm, anh có đi không?_ Mẹ lên tiếng sau khi thời sự hết.

- Lần đó đi mà cứ tiếc mãi không lên được cao, người ta tu sửa. Lần này đi đi._ Bố chậm chậm nói, sự kiên quyết hẳn sâu vào trong mắt.

- Thế anh hỏi xem Thiên, Nhi chúng nó có đi không? _ Mẹ nói thêm.

- Mà lần đấy đi cũng chỉ có mỗi cái Nhi đi nhỏ? Thế lần này kéo cái Thiên đi luôn. Chùa này cái gì cũng hảo! Để tôi gọi...

Nói rồi bố cũng mở điện thoại ra gọi. Nhưng mà Thiên không có nghe máy. Vậy là đành gọi cho nàng.

- Con dậy chưa?_ Bố hỏi.

Nàng đầu dây bên kia cười cười, bố lại thích nói đùa.

- Mấy hôm nữa con rảnh không, chúng ta cùng đi chùa Tĩnh Lâm?

-...

Nghe rồi bố quay sang mẹ hỏi nhỏ một câu:“Ngày mấy?”

Mẹ cũng nói nhỏ đáp lại: “24 tháng này, dương.”

Bố gật gật đầu lại nói thêm mấy câu với con gái mới tắt máy.

- Thế nào?_ Mẹ hỏi.

- Nó bảo sẽ sắp lịch. Còn Thiên cứ để Nhi hỏi đi.

- Ừm. Ông có muốn mua gì không? Hôm nay chúng ta đi mua sắm....

.....

Bộ Ngoại Giao.

Nàng ngồi trong phòng nhàn nhã đeo tai nghe nghe nhạc. Tay cầm điện thoại, mắt lại nhìn một đấng. Lời nhạc đã không nghe vào nữa rồi. Nàng bỏ tay nghe xuống. Trầm lặng ngồi đó...

“Tĩnh Lâm... Tĩnh Lâm...Tĩnh Lâm... ”

Đây chính là chùa lớn mà nàng đã từng đi năm. Là lần đầu tiên ở dưới tượng phật lớn, quỳ trước bàn thờ lớn mà nguyện cầu. Cái gì mà “Chỉ cần anh ấy được mạnh khỏe con nguyện đổi một đời, đổi tuổi thọ, đổi sức khỏe của mình.”

Nàng cười lạnh một cái. Ấy thế năm đó nàng đọc tên Đông Lâm nên anh ta giờ vẫn mạnh khỏe lắm phải không? Mà cũng không thể trách ai. Bởi vì lúc đó người nàng yêu là ĐÔNG Lâm. Chỉ đành khinh bỉ bản thân mà thôi.

Còn Yên Quân của nàng thì sao? Bây giờ nàng đến đó thỉnh cầu, đến đó quỳ xuống cầu xin thì Yên Quân có sống lại không? Có lẽ nào...

Một lúc sau, nàng mở điện thoại, nhắn tin bằng messenger cho anh trai. Chỉ có messenger là cài tiếng thôi, cái thằng này có bao giờ để chuông điện thoại với tin nhắn thường đâu mà bố gọi làm gì...

Nàng: Hey, bố gọi cho anh đấy! =))

Nàng nhìn cái màn hình điện thoại. Trong lòng nhắm đếm ngược từ 3. Quả nhiên vẫn linh nghiệm.

Thiên: Tìm anh à? Có chuyện gì?

Nàng: 24 đi chùa Tĩnh Lâm. Có đi thì nhắn cho bố mẹ đi. -.-

Thiên: Gái đi không?:3

Nàng: Có.

Thiên: Có thiêng không?:(

Nàng: Đi mà cầu duyên. Đảm bảo ngày này năm sau cũng có vợ.

Thiên: Hầy, em gái, anh nhờ một việc được không?:(

Nàng đọc dòng này liền cảm thấy tên này chắc chắn định bán em gái. Không được mắc bẫy nếu không sẽ bị bán sang T.

Nàng: Nói chị nghe coi.

Thiên: Bây giờ cuối năm mà xin nghỉ chắc chắn thằng trên đầu sẽ không đồng ý. Chỉ có xin từ chỗ Nam thôi. Mà cậu ta cũng rất bận, khéo mà không cho anh nghỉ. Anh nói với nó là một ngày nghỉ đổi lấy em đi dự đám cưới cậu ta được không?

Nàng đen mặt nhìn dòng tin nhắn dài này. Cái này...không tính là bán em gái... phải không?

Đám cưới của Nam thấy trên tin tức có nói qua là tổ chức vào 28 cũng là cuối tháng này. Cuối năm vừa đi chùa vừa đi đám cưới, liệu mình có may mắn chút nào không?

Mà tổ chức ở bên nước M, thế là lại phải ngồi mấy tiếng máy bay sao? Tính sơ sơ thì mất khoảng ba ngày. Hôm nay là 20. Thôi được rồi, 22 từ chức là vừa. Nhân tiện đi đám cưới đi du lịch luôn vậy. Ồn!

Nàng: Ok. Nhưng anh trả tiền vé máy bay cả đi cả về. Hạng sang nhé!

Nàng chắc chắn sẽ không hình dung ra vẻ mặt của Thiên lúc đọc dòng chữ này. Chính là dở khóc dở cười. Nhưng sau đó thì sẽ cười toe toét, bởi vì cậu ta biết rằng Nam bao!

Kim nén nổi lòng Thiên gửi cho em gái mình một loạt trái tim. Điện thoại nàng rung lên liên hồi.

Nàng: Té đi --

Thiên:...

Nàng đặt điện thoại xuống. Chậm rãi gõ bàn phím máy tính. Nàng đang đào hồ trong truyện. Bây giờ nàng rất rảnh. Bởi vì các chức vụ kia chưa có người kế vị cho nên mọi chuyện gần như đều dừng lại. Đợi khi nào đầy đủ chính phủ cấp cao, mới bắt đầu làm. Giống như khởi động lại bộ máy nhà nước vậy. Nàng suy cho cùng rất rảnh dỗi mấy hôm nay.

.....

Khu huấn luyện. - Khu nghỉ dưỡng Uyển Yên.

Mọi người tấp nập bận rộn. Họ đang sửa sang lại nơi này. Bức tường được sơn lại màu, phía ngoài trồng thêm hoa. Cái cửa lớn han dỉ được thay thế bằng một cửa gỗ dày cao đầy vẻ kiêu hãnh.

Khu trước người trồng thêm hoa, người sửa hòn non bộ, người dọn đài phun nước. Dãy nhà cũng có thợ tới sửa chữa lại khang trang. Khu sau lại khác. Vì là chỗ ở của đội lính cho nên không có ai vô đây cả. Các chàng trai cũng đã điều đi khắp nơi để giám sát công trình.

Khu bên trái có hai cái bể bơi ngoài trời, mọi người đang rửa bể. Dãy nhà nghỉ dưỡng hai tầng cũng đang được sửa lại. Không thay cửa thì lắp rèm, thay nội thất. Bên này có một nhà ăn mở, xung quanh trồng cây cao xanh ngát, hương liệu cũng sắp được chuyển tới.

Khu bên phải chỉ có một bể bơi trong nhà nhưng rất rộng. Có nhà nghỉ dưỡng nhưng là nhà tách rời. Các nhà được quay thành một vòng tròn, mỗi nhà cách nhau tầm 10 mét. Một nhà là 40m vuông. Bên trong nội thất đầy đủ trừ nhà bếp.

Ở giữa khu nhà đơn chính là một khoảng trồng cây, giống như ngự hoa viên. Bên trong có một cái hồ ở giữa, bắc cầu ngang. Trong khu công viên xanh này có đường đi bộ trải đá trắng, Trên cỏ xanh mượt lại trồng hoa nở thơm ngát. Các cây cao được trồng ở đúng vị trí tạo nên bóng râm mát mẻ. Dưới hồ nước có trồng sen và một số hoa khác, lại thả thêm đàn cá vàng. Ngoài ra còn đặt thêm một số bức tượng ngộ nghĩnh và ghế ngồi để mọi người có thể chụp ảnh.

Khu bên phải này sửa đầu tiên nên đã xong rồi, nhìn vô cùng sang trọng, lại hòa nhã với núi rừng.

Khu bên trái có lẽ hết ngày hôm nay cũng xong rồi. Còn khu đằng trước thì phải phải thêm ngày mai nữa mới xong. Bởi vì đây là mặt tiền, phải thật kiêu diễm.

Đến giờ ăn trưa, nhân viên sửa chữa về tất khu bên trái ăn ở nhà ăn. Đội quân của nàng lại về khu sau nhà ăn trưa.

Mọi người rôn rả ngồi xuống lô ghế, ánh mắt đảo quanh trên bàn. Thực ăn hôm nay đặc biệt phong phú. Họ nhìn lên Diển ngồi phía trên đầu lô ghế.

- Cái này là boss, đừng nhìn tôi._ Diển không ngẩng đầu lên, trực tiếp cầm đũa. cậu ta đã đói đã dờ rồi. Người đi quanh cái bức tường lớn bao bên ngoài chính là cậu ta. Cậu ta đi cả buổi sáng bằng xe đạp mới đi xong được. Sếp nói phải để ý tường nếu không người ta đào góc tường mất. --

Mọi người thấy cậu ta động đũa cũng bắt đầu ăn. Không hiểu sao nhưng đáng lý lính thì phải ăn thật nhanh mới đúng. Nhưng những người này lại khác, ăn một cách từ tốn, thưởng thức các món ăn. Giống như thưởng thức trà chia làm bốn lượt.

Diển nhìn khung cảnh này bất giác chột dạ. Thế này quá giống boss nhà cậu rồi. Chính là cái kiểu bình thần khiến đối phương phát hoảng. Được rồi, đây chính là kiểu sống chung lậy bệnh. Cậu cũng thế mà.

- Boss đối xử với chúng ta thật tốt, hơn cả mẹ hiền.

A Tảo tự dưng thốt lên một câu. Mọi người cũng bất giác ngưng lại. Cái gì mà mẹ hiền? Bọn họ đâu có mẹ, chỉ có thánh nữ là nàng đối xử tốt với họ thôi.

- Đúng thế, Boss để cho chúng ta cả một khu sau này làm ổ. Lại cung cấp việc, tương lai không lo lắng.

Một cậu nữa chậm chậm nói, vẻ mặt có chút buồn buồn không biết nghĩ gì.

- Mà chúng ta lại chẳng thể làm gì cho boss_ Lão thất nói ra câu này giống như nói ra tiếng lòng của bọn họ vậy.

Diển nhìn cảnh này không biết nói gì. Cậu không có khả năng dỗ dành!

- A... Các người làm sao thế? ĐỐI với lão nhị tôi đây mà nói. Tôi dành cả tính mạng mình cho Boss. Ngài muốn tôi xuống biển lửa, tôi chắc chắn không lên núi đao. Nói chung là vì ngài cống hiến cái mạng này.

Một câu này của Lão Nhị lại làm nhon lên tình cảm của mọi người.

- ĐÚNG, tôi không ngại xả thân vì boss, có chết vì ngài cũng không đền hết ân huệ này.

- Kiếp này tôi sống làm người của boss, chết làm ma nhà boss.

- Nếu có kiếp sau, tôi nguyện đầu thai làm con trai của boss.

- Còn tôi không cần làm con trai, làm thuộc hạ tiếp cũng được.

- Hảo, vậy tối nay chúng ta nhất định sẽ bắt được lão già kia, báo thù cho boss...

- Mọi người nâng cốc nào...

Nói thì hào hùng khí thế lắm. Mà lúc nâng cốc lên ai cũng đều một màu cam cam, bọt ga còn đọng. Uống fanta chứ rượu bia gì.

Boss của bọn họ nói: “Uống rượu bia một là xã giao, hai là giải sầu. Còn chuyện vui chúng ta uống nước ngọt. Như thế ngọt miệng ngọt lưỡi, nói chuyện xuôi tai, gia tăng tình cảm a.”

Câu này của nàng không biết nói thật hay nói đùa nhưng cũng từ lúc đó, bọn họ dăm ba bữa liền được thưởng nước ngọt uống. Nếu ngày xưa cực kì khinh bỉ đàn ông uống nước ngọt thì bây giờ họ vô cùng yêu thích a!

107. Chương 106

Gió đêm thổi lồng lộng trên bãi đất trống. Từng cơn gió mạnh như muốn thổi bay thân thể thiếu nữ đứng đó.

Nàng trên người một mực màu đen. Áo khoác da bó, quần da, đi bốt đen đế bằng. Hai tay ôm lấy cơ thể, nàng đứng đó ngắm nhìn vàng trăng nhạt nhòa trên đầu.

Cả ngày không nắng, tối đến lại có trăng...

Tiếng động cơ xa xa từ nhỏ tới to đi tới. Dừng lại hai chiếc xe cơ động phía sau nàng. Những chàng lính được trang bị đầy đủ bước xuống. Theo thứ tự lần lượt xếp thành hàng phía sau lưng nàng. Rất có trật tự.

- Boss._ Dẫn gọi nhẹ một tiếng.

Nàng chậm chậm nhìn xuống, chậm chậm xoay người nhìn họ. Họ nghiêm chỉnh đứng đó.

- Tôi nghĩ là lần này có thể sẽ có nguy hiểm. Các cậu hay là ở nhà đi...

Giọng nàng thanh thúy vang lên, xé gió truyền tới phía bọn họ. Họ nhìn cô gái trước mặt, gió làm tóc nàng bay bay, trên mặt nụ cười nhẹ phảng phất. Trong lòng họ đều vô thức run lên. Nàng không cần bọn họ nữa sao? Nàng là đang ruồng bỏ bọn họ?

- Tôi hoàn toàn không đồng ý._ Dẫn cũng mặc đồ bảo hộ đứng đó, nghiêm túc nói.

- Đúng vậy, chúng tôi chỉ có thể bảo vệ boss. Bây giờ ngài nói vậy, chúng tôi phải chẳng là lũ vô dụng?

- Đại boss, mạng này của tôi là của ngài cứu về. Chết vì đại boss là một cái chết vinh quang...

Từng lời, từng lời vang lên, đều khiến nàng nóng hổi cổ họng. Bọn họ là người nhà của nàng. Nàng rất sợ lần này đi có việc xảy ra thì nàng biết đối mặt với các anh em còn lại thế nào.

Nhưng hai mươi lăm chàng trai trước mặt lại một mực đòi bán mạng cho nàng. Được rồi...

- Che mặt đi. Chúng ta xuất phát.

Nàng lạnh lùng ra lệnh.

- Rõ thưa ngài.

Bọn họ có vẻ rất vui mừng, nhanh chóng che mặt, sắp xếp lên xe.

Đi thêm một đoạn đường tầm 5 phút, ba chiếc xe dừng lại trước cổng một ngôi biệt thự. Cổng lớn mở ra giống như là chào đón họ vậy. Nhưng theo lệnh của nàng, họ dừng xe phía ngoài, quay sẵn đầu.

Mọi người xuống xe, đứng xung quanh nàng. Lúc này ai cũng đều che mặt, đeo kính nhìn đêm. Nàng thì đơn giản hơn chỉ đeo khẩu trang.

- Ba người giữ nguyên vị trí lái xe, Dẫn ở lại điều chỉnh điện, hệ thống giám sát thông báo qua tai nghe. Sau khi vào trong, mỗi cửa để lại hai người. Không được động thủ trước với lão già. Chỉ phản công khi bị tấn công. Nghe rõ chưa?_ Nàng nói.

- Rõ thưa ngài.

- Thử tai nghe đi._ Nàng ẩn cái gì đó ở tai.

- Rõ ạ.

Nàng nhìn về phía tòa nhà vẫn sáng đèn kia.

- Ngắt điện.

Một tiếng lạnh lẽo vang lên. Cả căn biệt thự chìm vào bóng tối. Hai mươi một người trong tư thế trình thám bước vào. Nàng ở giữa đám người.

Sau khi do thám ở khoảng sân không có bất cứ bẫy nào mọi người mới một đường đánh qua.

Tới cửa lớn nhà, cũng không khóa, một chàng trai đẩy nhẹ, cửa mở ra. Súng cậu ta lập tức chĩa vào khám xét. Hai Người phía sau theo ánh sáng đèn ở súng bước vào trong nhẹ nhàng. Không có ai bầy cũng không có ai cả. Đám người phía sau tiếp tục tiến vào. Như đã nói, để lại hai người ở cửa.

Lúc này, tính cả nàng là hai mươi người. Mọi người rà soát lại phòng khách một lượt nữa để chắc chắn không có thiết bị kích nổ mới lên tầng trên. Có hai người vào phía bếp kiểm tra.

Cầu thang gỗ phát ra tiếng kêu cọt kẹt vô cùng quỷ dị. Nhanh chóng di chuyển lên tầng hai, nàng ra dấu tay ba người ra phòng ngủ, 5 người lên tầng ba, Nàng để lại hai người canh ở cầu thang. Còn lại tám người.

Nàng lôi điện thoại ra, đánh một dòng chữ chìa cho bọn họ nhìn. Bọn họ trong mắt có phần không đồng ý nhưng cũng phải nghe theo, gật đầu. Mọi người theo lệnh tản ra.

Nàng cùng tám người còn lại di chuyển tới thư phòng. Theo sơ đồ phòng này khá rộng.

“Cạch”

Tiếng mở cửa mặc dù rất nhỏ nhưng trong không khí tĩnh lặng này cũng đủ để người chú tâm nghe thấy. Ba người với tư thế tấn công bước vào. Họ lần theo hàng giá sách ở cửa. Cuối cùng đi sâu xuống chỗ trống trong phòng. Ánh đèn chiếu rọi vào một thân người đàn ông ngồi trên ghế sofa. Phía ngoài cửa, hai người ở lại. Nàng cùng hai người khác bước vào.

Điện cùng lúc đó sáng lên. Kính nhìn đêm bỏ xuống, mọi thứ vô cùng rõ ràng. Lão già mặc một bộ đồ quân hàm chỉnh tề ngồi trên ghế. Cây gậy ba tong để một bên. Trên bàn có đặt một chai rượu cùng một cái ly có rót sẵn rượu. Ti vi phía đối diện cũng bật lên theo dòng điện, thanh âm chương trình thời sự cuối ngày rất rõ rệt.

Nàng bước ra từ sau đám người, ngồi xuống trước mặt ông ta, chắn ngang tầm mắt với ti vi. Nàng kéo khẩu trang đen xuống. Một ánh mắt lạnh thấu tâm can nhìn lão già.

- Đến rồi đấy à? _ Lão già cười nhẹ nhìn nàng, giống như đã đợi rất lâu rồi vậy.

- Kiên nhẫn thật đấy, xin lỗi đã để ông đợi. _ Giọng nàng thấp xuống, trên mặt chẳng có chút gì trêu đùa.

- Tôi vừa thấy cô trên ti vi đấy. Tiếng là mất điện, không xem được hết... _ Lão tỏ vẻ hối tiếc, lại thở dài một cái.

Nàng nâng lên khoe miệng, một nụ cười khinh bỉ lạnh lẽo.

- Chúng ta tính thù oán được rồi chứ? _ Nàng bắt chéo chân, hai tay đặt lên thành ghế, tay phải kê gò nhẹ thành từng tiếng một.

Trong khi đó, lão già vẫn đang bị kìm hãm trong vòng vây của súng. Đằng sau có mộ khẩu chĩa vào, hai bên cũng có súng ngắm sẵn lão. Họ đều đợi lệnh của nàng. Phía trước lão lại là ánh mắt lạnh như dao. Không thể phủ nhận rằng lão cũng có một chút bức bối. Sau bao nhiêu lâu không gặp, lại không ngờ rằng khí thế bức người của cô gái trước mặt lại lớn đến vậy. Khiến ông ta tim cũng đập nhanh hơn.

- Tôi đợi cô tính đây. _ Giọng lão ta khàn khàn vang lên sau một hồi suy tính.

- Hừ... Đầu tiên là khoản nợ ông trả thù nhằm người. Sau đó là hoán đổi Yên Quân và Đông lâm. Nhưng hơn cả thế là ông giết Yên Quân. Lại còn không biết điều, ép tôi vào con đường cùng của chính trị... _ Giọng nàng đem theo một chút châm chọc, lại một chút khinh bỉ.

Lão già không nói gì. Thực sự ông ta không thể quay đầu nữa. Chả nhẽ bây giờ lại tìm đứa con gái kia để giết. Ông không có nổi một đầu mối. Hơn nữa mọi chuyện đã qua chính là một sai lầm. Cũng chính là nàng, đã ép ông vào con đường cùng này. Suy đi tính lại, chính là nàng không cho ông đường quay lại. Nếu là ông thì cũng vậy. Nhưng nàng như thế lại giết hết thuộc hạ của ông, thù này ông không nuốt được...

- Tôi đang nghĩ tặng ông một viên đạn thì dễ dãi quá. Chẳng lẽ tôi lại chặt hết tứ chi của ông rồi đưa ông tới một nơi nào đó đặc biệt để người ta ngược đãi ông như ngược đãi động vật.

Từng lời nàng nói đều là những lời sỉ nhục với lão. Lão cắn răng chịu đựng. Lão không muốn nói chuyện gì hết.

“Pằng”

Một tiếng súng vang lên, một viên đạn nhanh như chớp xuyên qua lớp áo xanh. Găm vào bắp chân lão già.

“A...”

Không có chuẩn bị, ông ta bị đau đột suất liền kêu lên một tiếng. Vội vàng đưa tay che đi vết máu trên chân mình đang không ngừng tuôn. Mồ hôi ông ta dần đổ ra mặc dù trong nhà có lò sưởi, cộng nhiệt độ mùa đông thì nhiệt độ trong nhà khá ổn.

“Tít...tít...tít...”

Một loạt tiếng kêu này vang lên. Làm mọi người trong phòng hết sức cảnh giác.

Hai người đi cùng nàng nhanh chóng bước tới chỗ có tiếng kêu. Là chết người lão già.

Chã nhẽ lão định đánh bom cảm tử?

Họ cưỡng chế vạch áo khoác ngoài lên. Đúng là buộc bom trong người thật. Trên màn hình chữ đỏ chưa hiện số, nhưng tiếng kêu vẫn kêu lên. Nàng nhướng mày.

- Là dùng tính mạng kết nối với bộ đếm giờ phải không?_ Nàng hỏi. Đây là cái loại người chết tim ngừng đập thì bom nổ. Lúc này nó kêu là do tim ông ta đập nhanh quá khiến quả bom cũng loạn lên theo.

- Vâng._ Cậu lính kia gật đầu.

Nàng nhìn gương mặt của ông ta, khóe miệng nhếch lên.

- Lão già này, ông có biết nếu mà người có ý định tự tử biết ông cũng dùng cách tự sát này thì họ sẽ không tự tử nữa không?

Một câu này của nàng khiến người trong phòng nhướng lông mày. Ý gì? Lão già nhăn mày nhìn ông ta. Lão còn đang bận chịu đau, con nhỏ này cơ hồ là nhằm thẳng sương ở ống đồng mà bắn.

- Lão đến tự sát cũng không xứng. Kiểu như là, ông mà chết vì tự sát thì thật nhục nhã cho hai tiếng “tự sát”. Hiểu chưa?

Đám lính khiêu mi ra vẻ hiểu rồi. Sau đó mới ca ngợi việc nói móc sâu sa này. Đáng lý ra nên nói đơn giản thôi để tránh người nghe không cả hiểu mình được khen hay bị chửi.

- Ta nhỏ vào..._ Ông ta cố gắng gằn từng chữ một.

“bốp”

Rất tiếc là chưa nói dứt câu đã bị nàng cầm đầu chuỗi súng đập mạnh một cái. Đầu lão ta chảy máu, lão ngất ngưỡng ngã xuống ghế sofa. Lúc này Tiếng tít tít càng kêu nhanh thêm.

- Rút lui.

Nàng phất tay. Bước ra khỏi phòng đầu tiên. Bên ngoài đều đã rút hết. Chỉ có tám người trong phòng này cũng là tám người duy nhất trong tòa nhà.

Trong lúc nàng ra ngoài, lão già mơ hồ mở mắt, khóe miệng dính máu từ trên thái dương chảy xuống. Ông ta cười lạnh. Với tay đập vỡ cái ly, lấy mảnh sành cửa ngang cổ. Máu bắt ra khắp nơi, chảy xuống không ngừng một vũng màu đỏ.

Trên màn hình nhỏ của quả bom. Số đếm bắt đầu chạy.

10...

...9

...8

...

Dưới tòa biệt thự, nàng đã ra ngoài. Phía sau mấy chàng lính ngó ngang ngó dọc.

- Lão thất đâu?_ Một người lên tiếng.

Nàng giật mình quay lại.

- Tuột dây dầy.

Một người đáp.

Họ nhìn về phía cửa biệt thự. Có thể thấy lão Thất đang gác chân lên cửa buộc dây dầy.

- Lão Thất, chảy ra... nhanh lên.

Nàng trợn mắt lên hét, còn bước dần về phía biệt thự.

Lão thất nghe thế thì ngẩng mặt lên. Vừa bước một bước thì...

“Bùm”

Chỗ nàng đứng là cách biệt thự 5 mét. Khói lửa vụt tới, một người lao đến đẩy nàng ngã xuống đất, bao bọc nàng trong lòng. Những người phía sau nhanh chóng nằm xuống tránh lửa.

Một phút sau cơn nhức nhối ở đầu, nàng ngẩng dậy khỏi chàng lính. Nhìn mọi người xung quanh.

- Lão thất ra chưa?_ Nàng quát lên hỏi.

Nàng đứng dậy, hướng về ngôi nhà đang bốc cháy tính xông tới.

Mọi người thấy vậy lập tức động. Lao tới giữ lấy nàng. Nàng vùng vẫy thoát ra. Vừa mới bước tới gần cửa thì tầng gỗ sụp xuống chắn ngang lối vào.

Đúng tòa nhà này vừa bằng gỗ vừa là gạch. Bây giờ cháy, gỗ phía trên sẽ sụp xuống. Nàng đỡ đỡ nhìn đám cháy, đã có chút chỗ tro đen lộ ra.

- Boss ngài không sao chứ?

- Boss mau đi thôi...

- Boss bên phía nhà nước đang tới...

- Boss là lão Thất vì người hy sinh không ngại, người lại để nhà nước bắt được thì chúng ta biết nói gì với lão Thất đây?

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Nàng nhắm mắt lại, thở ra một cái. Lại nghiêng rặng thật chặt, hai nắm tay nắm thành nắm đấm, gân xanh nổi lên.

“Hãy cầu mong lão già ông chết không thấy xác. Nếu không tôi sẽ đào mộ của ông lên, đem tro cốt của ông, bốn phương rắc mỗi chỗ một chút để ông kiếp sau không thể làm người. Dựng cái quan tài không lên, nguyện rửa ông không thể thăng thiên.”

Nàng xoay người, đỡ chàng trai bị bỏng đôi chút đang ngồi trên mặt đất dầy.

- Rút.

Một chữ này cơ hồ là gằn lên, là nghiêng rặng mới thốt ra được.

Mọi người nhanh chóng rời đi. Trong gió đêm gào thét, ngọn lửa vẫn bùng cháy. Nàng ngồi trên xe, con người đổ rục một màu lửa hướng biệt thự...

108. Chương 107

Trên con đường trống trải, ba chiếc ô tô nối đuôi nhau chạy dưới ánh đèn vàng. Vòng về phố xá, lại vòng ra ngoại ô. Mất gần hai mươi phút, cả hai mươi phút ấy trên xe đều lặng im. Sự im lặng không ai bảo ai

trước đó giống như để tưởng niệm, để dành cho sự hi sinh của một chàng trai. Có thể họ không biểu lộ rõ sự đau buồn trên mặt nhưng trong trái tim đã có vết thương rất lớn. Họ là những người lính, trước đây họ cũng từng chứng kiến đồng đội của mình ngã xuống. Họ biết cách che đậy vết thương này.

Còn nàng. Xe đỗ lại trước cửa nhà nàng. Nàng lẳng lẳng xuống xe. Nhìn bọn họ qua ô cửa kính. Cũng không biết nói gì, đành phất tay.

Theo hiệu của nàng, lái xe nổ máy, ngang qua. Nàng đợi cho hình bóng ba chiếc xe khuất mắt nàng mới bước về phía hành lang. Nhưng rồi bỗng dừng lại.

- Ra đây__ Ánh mắt nàng lạnh lùng trở lại, một câu không đầu không cuối.

Từ dưới gốc cây liễu giáp hàng rào cỏ xanh, có người bước lại. Quần bò, áo len, khoác thêm một cái áo phao dài, chiếc mũ của áo phao đội trên đầu. Hay tay ung dung xỏ túi áo, trên mặt nụ cười phảng phất, hướng trước mặt nàng đi tới.

Nàng quay người nhìn chàng trai trước mặt.

- Từ Nam Khang, anh có biết bây giờ là giờ nào không?__ Nàng khoanh tay trước ngực.

Từ Nam Khang nhìn nàng từ dưới lên trên một lượt, cuối cùng dừng ở khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng kia.

- Tôi không nghĩ em mặc đồ da còn đẹp hơn đồ công sở!

Một câu này hoàn toàn không đúng chủ đề. Nàng “hừ” lạnh một cái. Sáng nay bị nói như vậy còn tưởng sẽ tức chết mà chịu thua. Không ngờ nửa đêm rồi còn ở đây. Nàng tâm trạng vốn đã không vui, lại thêm ở đây nói chuyện với người mặt dày này càng cảm thấy không thoải mái.

Nam Khang bởi vì nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng nên cũng nhận ra sự khó chịu ra mặt của nàng. Hơn nữa hẳn còn biết cả lý do.

- Dù gì cũng giết được người rồi, sao phải khó chịu thế?

Một câu này của hẳn làm nàng bất giác giật mình. Vậy là nàng báo thù xong rồi sao? Vậy thì phải vui phải không? Còn đang suy nghĩ, hẳn lại nói tiếp.

- Em muốn sống tốt thì chỉ có cách dẫm đạp lên người khác. Cứ cho là em có tình cảm tốt với người ta thì sao? Cuộc sống chính là cần người hy sinh.

Nàng nửa ngày không nói gì, mãi sau mới chịu lên tiếng.

- Có đi xe không?

Nam Khang nhắc lông mày, cầm trong tay cái điều khiển nhỏ, bấm một cái. Ngoài đường liền có một chiếc xe ô tô từ tốn đi tới, dừng lại trước nhà nàng.

Khóe miệng nàng nhìn khuôn mặt tự tin của hẳn không khỏi nhếch lên giễu cợt.

- Đừng nói là đi uống rượu?__ Hẳn có chút do dự hỏi nàng.

Nàng cười cợt nhả.

- Sao? Sợ à? Vậy thì có thể ngồi bên cạnh lắm lắm. __ Nàng bước qua mặt hẳn.

Hẳn chẹp miệng không vui. Sau vẫn theo nàng lên xe, ngồi vào ghế lái. Chiếc xe thể thao phóng vút đi trên con đường vắng vẻ.

Hai người nhanh chóng vào một quán bar cao cấp. Chỗ này cần thẻ hội viên, nàng tất nhiên không có. Nhưng tất nhiên nàng được vào. Bởi vì người đi cùng nàng chính là chủ của mấy cái quán bar cao cấp ở nội thành này.

Sau khi qua cửa, hẳn hỏi:

- Có muốn làm bà chủ không?__ Trong mắt toàn vẻ dụ dỗ.

Nàng tối sầm mặt lại. Trong ánh đèn sáng tối không rõ ràng, đưa chân đá hần một cái. Hàng lông mày khẽ nhăn lại, hần cũng không kêu la. Cuối cùng nhìn nàng vẫn là nở một nụ cười tươi.

Hai người lên tầng, ngồi ở gian chính giữa, vừa có thể nhìn thấy người bên dưới, bên trên lại cách biệt với mọi người. Lúc này đây nàng mới nhớ ra một chuyện, người đàn ông trước mắt rốt cuộc làm cái gì mà có thể biết được nàng làm gì?

- Em uống gì?_ Hần vừa lên tiếng vừa cởi áo khoác.

Nàng nhìn hần cởi áo cũng cảm thấy trong này không lạnh tí nào, cũng cởi áo khoác da ra. Bên trong là một chiếc áo len bó màu đen, cổ trễ, tay dài, rất tôn ngực.

- Whisky gì cũng được._ Nàng từ tốn trả lời.

Nụ cười trên gương mặt hần bỗng tắt lụi.

- Whisky ở đây toàn loại mạnh, em uống cái khác đi.

- Cognac. Dám nói thêm một câu nữa?_ Nàng trừng mắt nhìn khóe môi hần đang định ngăn cản.

- Được rồi._ Hần phát tay với người phục vụ.

Một lúc sau, thức uống đưa lên, nàng nâng mắt từ phía dưới nhìn về đồ uống. Vô tình nhận ra hần từ lúc đầu nhìn nàng chăm chăm.

Nam Khang nâng cốc Whisky đưa trước mặt như vừa ngửi hương vị rượu vừa nhìn nàng. Nàng nhắc cái cốc có hình gần giống quả táo lên, lượng rượu trong cốc vừa phải không bị tràn ra khi miệng cốc nghiêng. Nàng chậm rãi nhâm nhi thưởng thức nó.

- Sau này em định thế nào?_ Hần hỏi.

Nàng không nói gì. Song lại thấy hần không nói gì, nghiêm túc nhìn nàng chờ câu trả lời.

- Anh uống thắng tôi thì tôi nói. _ Nàng nhàn nhàn ra điều kiện.

Hần hứng thú cười một cái. Gọi phục vụ mang rượu ra. Đương nhiên nàng là phụ nữ, hần là đàn ông. Hnws không thể nào bắt bẻ nàng uống cạn ly hay không. Hơn nữa ly của nàng và ly của hần cũng khác nhau tùy theo loại rượu.

Một tiếng sau, nàng chống cằm nhìn hần. Hần vừa uống xong liền đặt ly xuống, chạm phải mặt kính kêu lên một tiếng. Đủ khiến nàng nhíu mày.

- Tửu lượng của anh...nên đi tiếp khách..._ Nàng mãi mới nói hết được một câu.

Hần tưởng nàng nhận thua, hay còn vui mừng đang định khoe khoang thêm vài câu. Thì đã nghe nàng nói tiếp...

- Tôi dù thua vẫn có thể trụ được.

Nói xong nàng uống nốt lượng rượu còn lại trong cái ly ấy.

Người phục vụ lại chậm rãi rót rượu. Cậu ta thực không hiểu hai người này uống thế làm cái gì. Rồi đến lúc ông chủ có trả tiền không? Ông chủ có biết là tổn tiền lắm không? Toàn chai sang rượu đắt...

Lại ngồi thêm một lúc nữa. Tiếng điện thoại nàng vang lên. Nàng lấy điện thoại từ túi quần lên. Ánh mắt miên man nhìn trên đó. Là tin nhắn. Lại ngắm tới người trước mặt.

- Tôi vào nhà vệ sinh một chút. _ Nàng đứng dậy có chút lơ đãng.

- Có cần người đỡ không?_ Hần hỏi, đương nhiên là hần kêu nhân viên nữ rồi.

Ánh mắt nàng mờ mịt, hàng mi lay động nhìn hần. Khóe miệng nâng lên, một nụ cười kiêu diễm lộ ra. Yêu kiều như thế dưới ánh đèn nhấp nhàng. Hần thật lâu sau đó thực muốn bật sáng trưng cái bar này lên để ngắm nụ cười phiêu đảng ấy.

Nàng lắc đầu rồi men theo hành lang rời đi.

Hắn vô thức tự uống hết rượu trong ly, còn rót thêm tự uống. Tên nhân viên rót rượu nhìn cảnh này giở khóe cười...

Nàng đứng trong nhà vệ sinh đọc tin nhắn.

Nam: Anh sẽ sắp xếp mọi thứ ở bên này đón em. Em không cần lo gì đâu.

Nàng nhìn dòng chữ này. Thực ra anh ta cũng chết tâm với nàng rồi. Có lẽ vị hôn phu này chính là thanh mai trúc mã. Hai người họ sẽ hạnh phúc, nàng cũng vui lây.

Nàng không nhắn lại. Để mai mới nhắn. Cắt điện thoại đi, nàng móc họng, nôn sạch số rượu đất đỏ ra.

...

Gương mặt tỉnh táo lúc trong nhà vệ sinh biến mất. Lại mang theo một bộ dạng chân chiêu đi ra ngoài. Ngồi xuống đối diện Khang, nàng đưa tay xiên mấy miếng hoa quả bỏ vào miệng. Đúng là rất đói.

- Giờ này ai nhắn tin vậy? Cũng theo đuổi sao? _ Nam Khang hỏi, giọng đã dần trầm xuống.

- Đúng rồi. Nhưng mà tôi đã tự tay bóp chết thứ tình cảm ấy.

Nghe cái giọng điệu này của nàng hẳn thực sự cảm thấy người trước mặt này quá yêu nghiệt. Sao lại có thể độc ác như vậy chứ?

Mà không, nếu như không độc ác như vậy liệu nàng còn có đến lượt hắn gặp sao. Nhưng kể cả nàng đã có chủ, hắn vẫn tin là hắn có quyền theo đuổi công bằng...

Hai người lại uống với nhau thêm gần một tiếng nữa. Nàng nằm dài trên bàn. Hắn thì úp mặt xuống.

- Em nhận thua đi... _ Giọng hắn cơ hồ khó khăn vang lên.

- Phục vụ... Mang một ly Sex on the Beach lên đây cho anh ta. _ Nàng chậm rãi chống cằm dậy, nhắm mắt nói.

Người đàn ông trước mặt ngẩng dậy, nhìn nàng mơ hồ, như muốn hỏi "Thật đấy hả?" Rốt cuộc còn bao nhiêu điều hắn chưa biết về người trước mặt đây. Còn dám gọi cái đấy, không sợ hắn hiểu nhầm nàng sao?

Ly rượu kia nhanh chóng đem tới. Hắn nặng nề nâng ly lên. Một hơi uống hết.

- Em...

Vừa nói được một chữ đã gục mặt xuống bàn.

- Ông chủ... ông chủ...

Người phục vụ gọi. Không thấy gì liền quay sang phía nàng. Lại thấy nàng đứng dậy một cách nhẹ nhàng. Mặc áo vào, lấy chìa khóa xe của Nam Khang. Ánh mắt tỉnh táo, nhìn cậu phục vụ cười nhẹ nhàng.

- Quý khách...cô...cô... _ Người phục vụ lắp bắp.

- Đưa anh ấy về ngủ đi. Nếu có hỏi thì bảo là: Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại, đừng có chạy đi tìm tôi. Về chiếc xe này, coi như là anh ấy thua tôi nên tặng tôi.

Người phục vụ ngơ ngác.

- Không cần sợ, anh ta hiền lắm.

Nàng cười tinh nghịch một cái. quay lưng đi mất. Xuống dưới mới để ý. Mọi người thực ra đã về gần hết.

...

109. Chương 108: Kết Thúc!

Gần 5 giờ sáng nàng về đến nhà. Là nhà bố mẹ nàng. Để xe vào gara nàng thoáng bất ngờ. Không có vệ sĩ ở cửa. Mở cửa ra, lại thấy có ánh đèn nhấp nháy, tiếng sột soạt, tiếng thở dài. Rồi tiếng ti vi...

- Chào Bộ trưởng.

Hai câu vệ sĩ đứng bật dậy khỏi ghế sofa, nghiêm túc chào nàng, trên mặt còn vài tia xấu hổ. Nàng phất tay để hai người thoát khỏi tư thế nghiêm trang.

- Sao con lại về giờ này?_ Bố nàng nhỏ giọng hỏi, mắt đầy kinh ngạc.

Nàng liếc qua ti vi, đang xem bóng đá ha. Xem bóng đá mà một mình thì buồn lắm.

- Không có gì, bố cứ xem đi._ Nàng nhỏ giọng đáp lại.

Bố nàng nhìn hai vệ sĩ cười cười. Hai người kia cũng ngồi xuống theo, không khỏi một phen hú hồn.

Nàng đi vào bếp, cầm ra theo vài lon nước rồi lên phòng.

Vào tới phòng sức lực nàng cũng như tụt xuống. Nàng chốt cửa, cởi áo khoác, ngả lưng xuống giường. Mắt nàng như chỉ chờ giây phút này. Nhanh chóng nàng chìm vào giấc ngủ.

...

Trong khung cảnh ấy, mọi thứ đều quen thuộc. Giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó nhưng lại có cảm giác không phải nó. Nắng chan hòa chiếu rọi vào nàng, nàng như chìm trong biển nắng. Với phía kia chân trời, một màu bầu trời thật đẹp để kì diệu. Đẹp tới chói chang vì ở đó mặt trời lơ lửng, là lặn hay là mọc đây?

Sau đó, từ trong ánh nắng, có một bóng hình bước đến phía nàng. Nàng đưa tay rụi mắt, lại chậm chậm bước tới. Người kia đưa tay tới trước mặt nàng. Đôi tay ấy ra khỏi bóng của người kia, được nắng chiếu tới trắng trong hồng suốt. Từng ngón tay thon dài xinh xinh, móng tay màu hồng da thịt được cắt ngắn. Là tay nam nhân?

Bàn tay kia ngửa lên đưa về phía nàng giống như muốn nàng nắm lấy vậy. Rồi nàng phá hiện thấy, dưới cổ tay người đó có một hình gì đó. Nàng không nhìn rõ vì nó bị lóa nắng.

Nàng muốn nhìn thấy... Nàng bước thêm một bước. Cả thân hình đột nhiên hệt hẫng. Nàng nhanh mắt nhìn xuống. Lại một khung cảnh mộng mơ hơn, kiều diễm hơn. Cả thân nhiệt ấm áp của nắng đã đổi thành lạnh. Ẩn hiện trong màn sương mù là một hồ nước, trên mặt nước hoa sen hồng nở rộ. Trên những bầu nhị hoa ánh lên những đốm vàng bay bay giống như ánh kim tuyến vàng, lung linh bay bay trong không khí...

Chưa kịp suy nghĩ được gì nàng đã rơi xuống hồ. Nàng cảm thấy toàn thân mình lạnh toát, sự lạnh lẽo đó không phải ở nước tới thân thể nàng. Mà nó len lỏi ở trong tim. Rất lạnh...

...

Nàng bật dậy, ngồi trên giường, hai mắt mở lớn nhìn không gian xung quanh. Hô hấp liên tục giống như nàng vừa ngạt thở thật sự vậy.

Sau khi xác định tất cả chỉ là một giấc mơ, nàng thở dài một cái. Lại đưa tay xoa xoa mặt mới phát hiện đầy mồ hôi. Cả thân thể ấm nóng.

Nàng mở lon nước hoa quả bên cạnh, chậm chậm nuốt xuống. Sự khô khát ở cổ họng biến mất. Nàng ho mấy tiếng mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Qua rèm cửa màu trắng, sắc trời có vẻ chan hòa hơn, nàng hình như thấy nắng xuyên qua, hần lên sàn. Đúng là nắng.

Rời khỏi phòng, nàng xuống nhà.

Trong phòng khách không có ai. Lại nhìn ra cửa cũng không có vệ sĩ. Nàng có chút giật mình. Vòng vào bếp và nhà tắm cũng không có ai. Nàng vội đi ra vườn nhỏ.

Thấy mấy thân ảnh kia nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Bố nàng đang tưới cây. Nhìn mấy chậu hoa ở đó có vẻ héo. Hai chàng vệ sĩ kia lại cẩn thận cắt bỏ lá héo, dọn rác cho bố nàng. Nụ cười trên miệng bố hé mở. Lòng nàng chợt bình yên lạ thường.

Ngày nàng học cấp ba, anh trai đi học xa, là nàng cùng xem bóng đá với bố. Cũng là vì anh trai đi học xa, mà bố ngồi xem bóng rổ cùng nàng. Những năm tháng nàng đi học, bố ở nhà có phải buồn lắm không? Có phải rất tẻ nhạt không? Sao nàng lại quên mất niềm vui của bố mình thế này...

Nàng tính điều hai vệ sĩ này về nội thành. Nhưng xem ra họ không chỉ là vệ sĩ mà còn là người bạn. Họ cũng ngang tầm tuổi anh Thiên. Cứ coi như để họ lại bầu bạn với bố đi. Dù sao hai vệ sĩ này cũng là nàng thuê riêng...

Nàng cào cào mái tóc vừa ngủ dậy, đi tới chỗ bố mình. Hương hoa ngào ngạt xộc lên mũi, cuốn chặt lấy thân thể nàng. Thật giống như ngày nhỏ, nàng cũng ở đó, chỉ cần cây hoa héo, lại một tay tưới nước. Nhìn thấy hoa nở tự nhiên cũng vui, ngửi thấy hương hoa, lòng cũng an nhiên lạ thường.

- Con dậy rồi à?

Bố nàng đối mặt với nàng nên nhìn được nàng trước. Nghe tiếng này, hai vệ sĩ kia mới mở to mắt quay lại nhìn nàng. Đang tính chào thì nàng phát tay miễn chào.

- Sao bố lại tưới hoa giờ này?_ Nàng nhìn sắc trời hỏi.

- Ai da... Bố quên mất, con ngủ hai ngày rồi. Bây giờ đang là chiều ngày thứ hai. Buổi chiều tất nhiên phải tưới cây rồi..._ Ông chậm chậm nói.

Nàng ngẩn người ra. Nuốt nước bọt giống như nuốt trôi thông tin này.

- Vậy... có ai tìm còn không?_ Nàng hỏi.

- Cái này làm sao bố biết được._ Ông tỉnh táo trả lời.

Được rồi, nàng chắc là chưa tỉnh rượy.

- Thế... hôm nay là 22 phải không?_ Nàng hỏi tiếp.

Bố nàng nhìn nàng gật gật đầu, sau chậm rãi hỏi lại.

- Con có việc gì gấp sao?

Nàng nghĩ ngợi một chút, nở nụ cười hiền hậu nhìn bố mình.

- À, con gửi đơn từ chức rồi. Từ giờ không phải Bộ trưởng bộ phó gì gì kia nữa. Cũng không có cục trưởng gì hết. Con là con gái bố. _ Nàng nói một lèo.

- Chuyện này..._ Ông ngậy ra, nước cũng tưới hệt ra ngoài.

- Bố sợ con thất nghiệp sao? Hai cậu_ Nàng chỉ hai người vệ sĩ. _ Từ từ nói rõ sự tình cho bác trai đi.

- Vâng._ Hai người kia cười hì hì gật đầu.

- Con đi ăn đã._ Nàng nói xong chạy nhanh vô nhà.

Trên bàn ăn, món ngon đã bày sẵn, lồng bàn đầy cẩn thận. Chắc là bố phân cơm cho nàng. Nàng ăn vào cũng ngon hơn bữa cơm hàng ngày. Mặc dù chỉ có ngồi ăn một mình nhưng tâm tình lại rất tốt...

.....

Trong khi tâm tình của nàng tốt, người khác không phải cũng tốt theo được...

Phòng họp Tập đoàn T&V.

Tiếng một nhân viên đầy rụt rè truyền ra cả căn phòng họp. Những người khác đều một vẻ cúi đầu nhìn tài liệu. Không ai dám thở mạnh, không ai dám nuốt nước bọt, càng không ai dám đưa mắt nhìn lên người phía trên kia.

Từ Nam Khang ngồi đó. Ánh mắt sắc sảo hơn lưỡi dao nhìn nhân viên đang trình bày. Khóe miệng nặng trĩu không thể nghênh ngang nâng lên như thường ngày một cách bất cần nữa. Rõ ràng cả căn phòng nặng hàn khí này đều là do tâm trạng của hắn mà ra.

Hắn hít sâu một cái giống như chuẩn bị mở miệng. Những người kia cảm nhận được đều nín thở chờ đón. Cuộc họp này bắt đầu từ sáng. Tới bây giờ là bao nhiêu tiếng rồi? Còn không cho ăn chưa. Không có chuyện gì Từ tổng này cũng có thể kéo ra hàng loạt vấn đề để nói. Quan trọng là mọi người nói xong có ai là cảm thấy mạnh khỏe đâu? Tưởng chừng sớm muộn sẽ bị đau tim...

Người nhân viên kia dừng lại, lấy hết dũng khí nhìn về bề trên.

- Hết rồi ạ... Cậu ta nhanh chóng đặt mông xuống ghế.

Bầu không khí lập tức chìm vào sự im lặng. Đến tiếng con muỗi cũng có thể nghe rõ nó vo ve như thế nào.

- John...

Từ Nam Khang mở miệng gọi thư kí.

- Dạ, tổng giám đốc...

John tiến lại gần hắn.

- Tháng này... trừ lương cho tôi... Trừ tất cả, mỗi người một...à hai phần mười. Tổ kế hoạch làm thêm hai. Tổ tiêu thụ tháng tới phải tăng gấp đôi....

Nói tới đây, hắn đưa tay bóp mấy cái, xương kêu lên rõ rệt “răng rắc”

- Những người khác... lấy đó làm gương... Tan họp.

Hắn cụp mi xuống, lưng dựa vào ghế tựa lớn, thở dài một nỗi lòng. Tất cả nhân viên lại một hướng hắn cúi đầu một cái gần 90 độ, mặc cho hắn có nhắm hay mở mắt. Sau đó mới lẳng lặng ôm cái bụng xẹp lép ra ngoài phòng họp. Vừa ra khỏi liền thi nhau hít thở, bụng dạ cũng cảm giác an toàn mà đánh trống kêu đói...

TRong phòng còn lại mình hắn.

Bên tai ong ong vang lên tiếng người phục vụ...

“Nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại, đừng có chạy đi tìm tôi. Về chiếc xe này, coi như là anh ấy thua tôi nên tặng tôi.”

Một chữ của nàng người phục vụ cũng không chuyển lời thiếu.

Hắn âm thầm nghiêng răng. Lúc hắn tỉnh dậy đã ở trên giường của mình. Còn tưởng lại ngủ cùng nàng, ai dè chả có ai cả. Tìm tới phục vụ đó mới biết được sự tình. Tên phục vụ kia lại còn kể lại được nàng lúc đó tỉnh táo nhường nào, bước đi vững vàng ra sao...

Hắn thực sự đau lòng, hắn thực sự tức hận...

“Rõ ràng tôi say vì em, cũng rõ ràng là em chuốc say tôi. Vậy cơ sao em lại bỏ tôi mà đi? Em thực sự không có chút tình cảm nào dành cho tôi? Một chút cũng chưa từng có hay sao? Tôi nên tin vào cái niềm tin đối trá của bản thân hay là tin vào sự vô tình của em?”

“Yên Quân? Cậu ta giỏi nhường nào mà chết rồi, mà dù em biết mình bị lừa dối vẫn yêu cậu ta đến thế? Nếu kiếp sau tôi tới trước, em có chọn tôi không?”

...

110. Chương 109: Ngoại Truyện 1

Hôm nay thời tiết không nắng nữa, trời râm, gió nhẹ nhàng thì thầm. Mọi thứ đều tốt đẹp.

Tôi đứng trên bệ cao, dưới mái đình lớn cổ kính. Phía dưới này rừng núi xanh thẳm, sương sa ảm đạm. Phía xa xa kia là nhà thôn quê, vựa lúa lớn nhỏ... Một cảnh quê hương thuần túy đầy đẹp xinh.

Không khí Tĩnh Lâm thật dễ chịu. Trong đó quyển cả khí lạnh của mùa đông. Hít vào một cái thật sâu, hơi lạnh trôi xuống thật dài...

Lại chậm rãi một đường đi lát đá. Hai bên hoa thơm nở xinh xắn...

Tôi dừng lại trước tượng phật to lớn. Tượng quan âm bồ tát, ngồi trên đài sen. Mà tôi so với tượng này chỉ cao tới cánh hoa. Phía trước tượng nhìn xuống đất nước. Đằng trước đó có đặt một lư hương to bằng đồng.

Mùi hương thoang thoảng khuếch đại theo hướng gió. Tôi bình thản thắp một nén nhang, cắm vào lư. Rồi bình thản lùi lại một đoạn so với lư hương. Quỳ gối xuống nền đá bám bụi màu tro xám.

Xung quanh vài ba người nhìn tôi đầy khác lạ, sau đó lại bình thản như ngộ ra một đạo lý. Họ không để ý tới tôi nữa.

Chấp tay lại ngay ngắn trước ngực. Tôi nhắm mắt lại nguyện cầu...

“Con tên là Kiều Uyển Nhi... Khoảng tám năm trước con từng tới đây. Cùng thắp một nén nhang ước nguyện. Nay con quỳ hai gối bằng tấp, chân thành hơn cả lần đầu tiên con tới...Con không biết người có nghe thấy không... Càng không biết nguyện cầu của con có thành thực. Nhưng con vẫn chân thành nguyện ước điều này...”

“Kiếp này Cao Yên Quân cùng con âm dương cách biệt... Con không can tâm. Nguyện ước của con chỉ có một, chính là kiếp sau có thể kết làm đôi đi đến tận cùng trời đất cùng anh ấy. Sống trọn nửa đời sau coi như bù lại nửa đời kiếp này...”

“Lần này con không lấy sức khỏe của mình đánh đổi với ông trời, với người nữa. Lần này con nguyện dùng tính mạng hiện tại đổi lấy lần sau ấy... Dù kiếp này con có chết thế nào, cũng đều không oán trách Thiên địa Thánh nhân...”

“Cái con cần, là tình yêu cùng Yên Quân...”

Lời nguyện cầu trong tâm dừng lại, tôi... một hàng nước mắt lặng lẽ chạy dài trên gương mặt. Nước mắt nóng hổi...chạy trên khuôn mặt lạnh ngắt...

Lạy ba lần, tôi đứng dậy, gạt giọt nước mắt. Phải đi vết hằn bụi trên đầu gối nhẹ nhàng. Lại một bộ dạng chưa có chuyện gì rời đi nơi khác.

Phàm là nơi năm đó tôi từng ước cầu, tôi đều làm thế...

Giá mà trên tôi tin vào việc mình bị bỏ bùa, có phải hay chẳng tình yêu này không đậm sâu đến thế?

.....

Những ngày này ở nhà, mọi chuyện trôi qua thật bình thản, lặng yên. Cứ như vẻ vốn có của nó vậy. Trời nắng, tôi đưa tay đón nắng từ cửa sổ. Trời mưa, tôi lẳng lặng nhìn từng giọt mưa lăn trên cửa sổ bằng kính.

Một ngày rồi một ngày, chỉ ăn, chỉ ngủ, chuyện công việc cứ kệ bọn họ quản lý, tôi thực không muốn nghe điện thoại nữa. Chưa bao giờ tôi cảm thấy lười như thế. Không, không phải là lười, mà là cảm giác chờ chết.

Hàng ngày ăn uống no đủ là vì muốn Yên Quân lo lắng. Hàng ngày tắm rửa sạch sẽ là vì không muốn gặp Yên Quân trong bộ dáng bẩn thỉu. Hàng ngày như thế cười nói đáp lại mọi người dịu dàng là vì không muốn mất xinh trước mặt Yên Quân...

Cũng từ ngày hôm đó, tôi không khóc nữa... không khó tính nữa. Buông thả bản thân, dạo quanh những nơi xinh đẹp - ước muốn của Yên Quân. Nhưng tôi không thấy hạnh phúc...

Trước khi đi ngủ, tôi lại dành cả tiếng đồng hồ, miên man nghĩ về chuyện cũ. Càng nghĩ lại càng cảm thấy trí nhớ của mình thật tốt. Mọi chuyện hiện lại trong đầu chẳng thiếu gì. Giống như mới vừa xảy ra thôi. Tiếng “Uyển Nhi” anh ấy gọi tôi cũng thế. Còn nguyên hơi ấm và sự dịu dàng. Ánh mắt anh ấy nhìn tôi cũng vậy, nhu tình một lượt ngọt ngào làm sao... Bàn tay của anh ấy nữa... nắm lấy tay tôi giữa mùa đông lạnh, tay tôi vốn lạnh băng vậy mà được anh ấy ủ ấm. Vừa mới nghĩ thôi, liền cảm thấy lòng bàn tay mới ấm áp thế nào. Nhưng mà hai tay chạm vào nhau lại khác... Lạnh, ngoài lạnh và lạnh, không có gì.

Tất cả đều là tôi tự huỷ hoại bản thân. Là tôi tự lừa dối mình... Sự thật như thế mới đau đớn biết nhường nào. Nhưng dấu cho biết rằng nghĩ đến chuyện cũ sẽ rất đau lòng. Có những chuyện lần đầu khiến mình bị đau nhưng vạn lần sau vẫn khiến mình đau như lần đầu...

.....

Anh có biết em yêu anh nhiều đến nhường nào không?

Không phải chỉ đơn thuần là bằng cả sinh mạng và trí tuệ... Không phải là cái kiểu anh bước một bước thì em sẽ bước chín mươi chín bước còn lại... Không phải anh là sunshine, là ánh nắng của đời em... Không phải là hối hận không yêu anh từ cái nhìn đầu tiên... Cũng không phải là kiểu nể tình năm tháng mà yêu anh... Càng không phải là bày tỏ với anh bằng những lời hứa hẹn ngọt ngào lãng mạn...

Mà bằng một loại hành động hiện thực!

Mặc kệ cho anh có ở đó nhìn thấy em, hay cho là anh không còn nhớ em là ai nữa. Thì em cũng sẽ không để mình rơi vào tình ái một lần nữa. Bởi vì em đã ở trong vòng tình ái đó rồi. Là tình của anh! Nếu ngày mai không có anh cùng ái tình cũng không sao. Vì em cũng có một chuyện tình ngày xưa ngọt ngào.

Em có thể sống trong đó. Mặc cho em ở hiện tại rất rất đau... Nhưng mà em lại nhìn thấy được anh hạnh phúc như thế nào...

Cao Yên Quân, Anh có thể đợi em kiếp sau không? Ở nơi đó chúng ta sẽ cùng nguyện cầu... “Anh là trăng... em là sao. Chúng ta mãi mãi cùng nhau... thấp sáng đêm mỗi ngày...”

Yên Quân....

Quân, em yêu anh!

111. Chương 110: Ngoại Truyện Cuối

Tôi tên là Cao Yên Quân.

Từ nhỏ cha mẹ không biết là ai, khi có thể nhớ được đã biết mình ở cô nhi viện. Những người ở đó rất tốt, trẻ ở đó cũng rất ngoan. Nhưng chúng thật đáng thương, tôi có lẽ cũng thế. Tôi thực sự rất muốn có cha mẹ nhưng lại hận cha mẹ rất nhiều...

Ở đó tôi có nhận một đứa bé nhỏ hơn tôi hai tuổi. Tôi và em ấy rất thân nhau, hai đứa ngủ chung giường. Cuối cùng tự kết thành anh em. Tôi luôn luôn bao bọc nó, nó luôn ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Một lần, viện có người tới quyên góp tiền, tài trợ mọi thứ. Tôi len lén ở đó đứng nhìn những người mặc đồ xanh màu lính đầy ngu ngơ. Họ phát hiện ra tôi nhìn lén họ chuyển đồ vào cũng không tức giận. Còn nói chuyện với tôi. Cho tôi đồ ăn vặt và nước uống. Lúc đó tôi 15 tuổi.

Sau đó vài lần, có một lực lượng nào đó đến đưa những đứa con trai ngang tầm tuổi tôi đi. Nói ra sắp xếp gia đình và công việc. Tôi chia xa em trai....

Người nhận tôi tên là Lưu Hoài Mẫn. Ông ấy rất giỏi, cũng hay quan tâm tôi. Mấy tuần đầu chả có chuyện gì không bình thường cả. Cho tới khi tôi gặp lại những đứa trẻ đồng trang lứa ở một nơi xa lạ khác.

Tại đó họ huấn luyện chúng tôi mọi thứ...tất cả về giết người! Tôi đầu tiên không muốn, sau đó là vì tương lai. Họ nói chúng tôi cũng có thể kiếm được tiền, sẽ có cuộc sống riêng mình, có thể chăm lo cho người khác. Tôi ngây ngốc tin mọi chuyện. Họ ngoài ra còn dạy học cho chúng tôi...

Người tên Lưu Hoài Mẫn kia tôi rất ít gặp. Có một lần ông ấy gọi tôi tới. Tôi nhớ, đó là năm tôi 16 tuổi. Sắp sửa vào đại học... Tôi cứ tưởng chỉ là dặn dò gì đó. Cùng lắm lại là đem tôi chuyển đến nơi khác làm việc... Việc tôi đã từng làm chính là đi cùng đội quân của ông ấy, những người huấn luyện kia,...giết người...

Ông ấy đề nghị tôi giả mạo một người, sống tiếp cuộc sống của cậu ta. Bởi vì tôi nhìn giống cậu ta, lại bằng tuổi, cùng có sở thích học tập ngành. Nghe tới đây tôi thấy rất đơn giản. Cho tới khi ông ấy yêu cầu tôi đọc một lượt các vấn đề liên quan tới một cô gái... Ông ấy nói tôi phải khiến cô gái ấy yêu mình. Tôi lại càng bất ngờ. Cái gọi là tình yêu tôi chưa hề trải qua...

Tôi từ chối. Mặc dù tôi giết người nhưng cũng không có can đảm làm người ta tổn thương mặt tâm hồn. Tưởng mọi chuyện cứ thế dịu xuống. Ông ta bắt em trai tôi, đe dọa tôi. Chính là vì cái cách làm ti tiện ấy, tôi buộc phải đồng ý.

Cách vài ngày lại có người đưa tôi đi nhìn cô gái đó. Tư liệu của người tôi giả mạo, tư liệu của cô gái ấy, mọi chuyện về hai người họ, tôi đều phải đọc - học qua. Tôi cảm thấy chuyện này ngày càng vớ vẩn. Nhưng mà rồi, mọi chuyện vẫn phải theo kế hoạch của Lưu Hoài Mẫn.

Năm sau đó, tôi vào đại học học, dùng đúng cái tên Hoàng Đông Lâm làm mọi chuyện. Một năm đó tôi không gặp lại cô gái đó nữa. Tôi chỉ cố gắng làm hết nhiệm vụ của một sinh viên, rũ bỏ mọi chuyện khác... Tới khi ông ta gặp tôi thêm lần nữa. Nhiệm vụ chính thức giao ra. Tôi có chút giật mình, ấy thế mà cô ấy lại vào trường đại học này thật...

Ngày hôm đó, tôi va phải cô ấy. Đây không phải sắp đặt. Đáng lý chúng tôi sẽ gặp nhau đó. Nhưng thực sự là tôi bị bạn đẩy ngã, va vào cô ấy. Lúc tôi đỡ cô gái đó dậy, mắt nhìn mắt, tay nắm tay. Lần đầu tiên trong đời tim tôi đập nhanh đến vậy. Mặc dù đã từng nhìn cô ấy nhưng lần này tôi lại bị cuốn sâu vào ánh mắt đó. Ánh mắt ấy nhìn tôi cũng thật lạ. Tôi như cảm giác được cô ấy nhận ra tôi trong cái tên Hoàng Đông Lâm...

Và rồi mọi chuyện như kế hoạch của ông ta diễn ra. Tôi và cô gái ấy trở thành người yêu. Tôi cũng đột ngột trở thành sát thủ của Cục S dưới trướng thầy Du...

Ngày tháng trôi qua mau, tôi không biết rõ tôi đã yêu Uyển Nhi từ lúc nào. Có lẽ là vào ngày đầu tiên cô ấy nhìn tôi cười. Nụ cười ấy vừa duyên dáng, vừa dịu dàng ngọt ngào. Ánh mắt nàng nhìn tôi mới thâm tình làm sao. Tôi chỉ nhớ rằng, ngày hôm đó trời xanh một màu rất khác...

Nàng và tôi cứ thế bên nhau, tôi yêu nàng bằng trái tim của Yên Quân, nàng lại yêu một người “Đông Lâm”. Chỉ cần nghĩ tới, tôi lại đau lòng. Vô cùng đau lòng! Nhưng mà hưởng thụ tình yêu đó tôi thực sự hạnh phúc. Theo như cách nói trong những câu chuyện của nàng thì tôi được nàng “sủng”. “Sủng” lên tận trời. Tôi cũng bất giác mà chăm chút cho nàng. Ngày tháng cứ thế bình yên trôi qua...

Vào ngày hôm ấy của hai năm sau. Tôi lại gặp lại Lưu Hoài Mẫn. Ông ta ra lệnh cho tôi phải giết nàng. Nếu không...ông ta sẽ giết em trai tôi... Tôi đã suy sụp, đã muốn từ bỏ tất cả. Thế rồi, sinh nhật tôi tới. Nàng ấy đem hết bất ngờ này tới bất ngờ khác tới cho tôi. Nàng ấy nói dù tôi có làm sai, có nói dối nàng cũng không trách tôi...

Cũng vào lúc đó, tôi mới biết rằng, em trai tôi thực ra đã chết rồi. Tôi từ bỏ Lưu Hoài Mẫn, cái tôi cần cả đời này hiện tại chỉ có Uyển Nhi mà thôi. Rồi tôi sẽ nói cho nàng sự thật, nói tất cả. Mặc cho nàng có còn yêu tôi nữa không tôi cũng muốn nàng hạnh phúc chứ không phải sự dối trá này.

Đến khi tôi nghĩ kỹ mọi chuyện, dự định sẽ nói với nàng. Thì thầy Du lại kéo tôi đi làm nhiệm vụ. Thầy ấy nói là nhiệm vụ cuối cùng. Tôi suy nghĩ một chút cũng đồng ý đi. Tôi định kết thúc công việc nguy hiểm này rồi kể cho nàng một thể. Nhưng tôi nhầm rồi... Tại sao tôi lại không nghĩ tới sự quyền lực và xảo trá của Lưu Hoài Mẫn...

Tôi bị dính đạn, nhìn máu chảy tôi cũng thấy hoa mắt. Lại một tiếng nổ vang âm lên. Dù tôi có ra được tới cửa thì vẫn bị phản lực. Đầu tôi đập vào đầu đó, máu lại một mực chảy xuống, có nhỏ cả xuống mí mắt tôi.

Tôi hoảng loạn gọi cấp cứu. Thân xác huyết nhục lẫn lộn...Y tá gọi đám bạn tôi tới. Tôi biết, lúc này mình không thể nữa rồi... Tôi bắt họ gọi điện cho nàng để tôi nói chuyện. Lại một mũi tiêm giảm đau của bác sĩ. Tôi nói chuyện với nàng...

Tôi nói với Uyên Nhi thật nhiều nhưng tôi vẫn không thỏa mãn. Chưa bao giờ tôi cảm thấy muốn nói chuyện với nàng lâu như thế...

“Đời này...kiếp này anh thật may mắn khi gặp được em. Anh không biết được rằng ngày sau này rồi em sẽ ra sao, anh chỉ biết anh mãi yêu em nhất, mãi nhớ về em bất kì giây phút nào trôi qua... Uyên Nhi...Uyển Nhi... Anh chỉ muốn gọi tên em như thế trọn đời này. Uyên Nhi à, nghe nói chủ nhật tuần tới nắng rất đẹp, nhưng mà có vẻ như anh không đưa em về nhà anh chơi được rồi... anh bận quá. Vậy là anh không thể đứng trước mặt ba mẹ nắm tay em, kể cho họ nghe về chuyện tình đôi ta được rồi.”

“Đúng rồi, không biết năm nay giao thừa anh còn có thể ở cùng một chỗ với em không nhỉ?”

” Mà nếu anh có biến mất thì em đừng tìm anh. Trực tiếp giận anh rồi quên anh luôn đi...”

Từng câu, từng chữ vang lên trong tôi đầy bi thương.

Cho tôi lúc tôi cảm thấy dòng máu nóng chảy ở khóe mắt mình ra...

Lệ này rơi nhuộm đẫm màu hối tiếc!

....

Đến lúc tôi bơ vơ một mình, không còn nàng ở bên nữa. Chỉ có thể nhìn như thế. Nhân gian sắc màu như thế? Nhưng nào có làm được gì hơn.

Tôi đã nghĩ mình sẽ chẳng thể đi đâu cả, cứ vẫn vương quanh quẩn đâu đây.

Linh hồn tôi chẳng thể yên nghỉ cho đến khi tôi nghe thấy cô ấy gọi tên tôi từ sâu thẳm con tim. Tôi nghe thấy tiếng con tim cô đập vỡ ra...có lẽ vỡ thành từng mảnh nhỏ... Tâm hồn tôi đau đớn biến nhường nào...

Tôi cố gắng, xuyên qua lớp lớp ánh sáng... Mặc kệ cho ánh sáng làm tôi tan biến. Nhưng tôi còn đường nhìn thấy cô ấy...

Uyển Nhi quỳ ở đó, từng lời nguyện cầu cứ thể lọt vào tim tôi. Tôi không ngờ tôi lại được nghe thấy những lời như thế.

Tôi không còn gì lưu luyến nữa.

Tôi hòa huyễn vào không khí vì ánh sáng. Tôi chỉ biết, nàng đợi tôi ở kiếp sau!

Uyển Nhi, anh yêu em!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-lanh>